

Giới thiệu Nhân Nhân Giai Tiên Convert

Mỗi người đều là thần tiên! Chỉ là người không biết mà thôi!

Trong thiên địa tồn tại vô cùng huyền bí! Chúng nó che giấu ở sương mù dày đặc!

Cho nên, không biết sự vật không phải là không tồn tại!

Nhân loại tiến hóa phương hướng chính xác sao?

Cực hạn cho ngũ quan giác quan thứ sáu, tai mắt mũi lưỡi thân ý thân thể chỉ là chiếc thuyền, đến cội chính giác sao?

Như nhau chữ Hán, không giống với cổ sự!

Kính xin chư quân phẩm duyệt 《 Nhân Nhân Giai Tiên 》!

Quảng cáo: Đọc giả không đọc Nhân Nhân Tiên, phá hết vạn cuốn cũng uống công!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta là ai

Chương 1: Ta là ai

Mặc Châu bán đảo bốn mùa như xuân, sơn ảnh trùng điệp, nhìn đến bất tận, núi đá cảnh sắc, thần kỳ khó lường. Ngạn nhai khắp nơi xanh ngắt, động không nằm dày đặc, thiên kỳ bách quái, tầng nham thạch tầng điệp điệp, cảnh bên trong tầng cảnh, cảnh cảnh sinh tình.

Ngưu Đầu Chủ là Mặc Châu bán đảo ven bờ tiếp san hướng tây thân vào trong biển một hòn đảo, nơi này tầng loan diệt chủng, sơn hoàn thủy phục. Ở vào nơi này, nhìn gần thì lại bờ biển đá tảng ngọa ba, sóng biển tung toé, khí thế hùng vĩ; viễn vọng thì lại một bích vô ngần, thủy thiên đụng vào nhau, mạng vô biên tế.

Lư gia thôn lâm dựa vào Tiểu Lâm Thành, này thôn chăm sơn hoàn thủy, tổ trạch đặt đền thờ sau khi, tiếp theo chính là từ đường, mấy tổ các mấy chục trảng phòng vũ rộng rãi bố tứ phương.

Nơi này con đường đều không phải thẳng tắp, mà là y địa thế quanh co khúc khuỷu kéo dài tới, ngộ có nhiều thôn mà qua sông nhỏ, liền thiết mộc cầu hình vòm vượt hà mà qua.

Dân cư lấy Tứ Hợp Viện làm chủ, hình thành sơn thức quần thể kiến trúc. Trong thôn rộng rãi trồng cây mộc, mộc mạc đầm đậm bên trong cụ thể tỉ mỉ chính là biểu hiện ra nồng nặc sinh hoạt khí tức, khiến cho người giống như đẹp như tranh cảnh say mê cảm giác.

Làng tuy chỉ có bách hộ nhân khẩu quy mô, nhưng chim sè tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ, thôn dân tự cấp tự túc, an cư lạc nghiệp. Ra biển thì lại bắt cá, vào núi thì lại săn bắn. Hai canh giờ bộ hành liền có thể đến Tiểu Lâm Thành. Nơi đó có thể trao đổi đến trong thôn không có sinh hoạt item.

Tối gần hoàng hôn, ánh mặt trời tung hạ tới hậu một tia màu vàng óng hà huy. Khói bếp lượn lờ, đến bữa tối thời gian.

Lư gia thôn một chỗ tiểu viện, hậu viện trên sân cỏ thẳng tắp đứng một tên người thanh niên trẻ, ở giữa mặt nhìn lên bầu trời.

Hắn tuy chỉ ăn mặc đơn giản vải xám áo tang, nhưng thể trạng duyên dáng cao kỳ, khiến người ta có hoàn mỹ không một tí vết cảm giác. Phảng từ trong suốt bóng loáng đá cẩm thạch tinh điều đi ra đường viên, tự mang theo từ lúc sinh ra đã mang theo cao ngạo hào hiệp khí chất.

Đôi kia chung thiên địa linh tú khí, không chứa bất kỳ tạp chất gì, trong suốt rồi lại vĩnh không thấy đáy con mắt, gờ khắc này lộ ra suy tư trầm miên dị thái.

"Đại Lực ca, Đại Lực ca, ăn cơm tối rồi. Chúng ta đều đang chờ người đấy."

Một vị mười bốn, mười lăm tuổi, vóc người cao điều, dài đến tú lệ sáng rực rỡ, khí chất nhả tú nữ hài chạy tới. Nàng xảo tú ngọc hàm, mặt trái xoan hình cực đẹp, mi mục như họa, tron mềm da thịt trong trắng lộ hồng, đôi mắt sáng lại như hai viên vừa sáng vừa tròn hi thể đá quý màu đen.

Chàng thanh niên nghe tiếng chấn động, trong suốt thanh tú hai con mắt bỗng dừng trở nên đại ra vô thần, người dường như trở nên ngu si lên. Nhưng thân thể vẫn vẫn không nhúc nhích, liền cũng không quay đầu lại một hồi.

Lô Văn Tĩnh thấy nam tử không nghe thấy bất động, thật giống đã tập mãi thành quen. Tiến lên lôi kéo cánh tay của hắn, phảng phất chuẩn chuẩn hám trụ. Hắn vẫn như cũ dường như một cái trụ đá giống như sừng sừng đứng vững.

Lô Văn Tĩnh âm thầm thương tiếc.

Mỗi lần nhìn thấy bóng lưng của hắn, trong lòng thì có một loại rung động. Tổng cảm thấy hắn vai rộng bạc có thể gánh vác lên bất kỳ trọng trách, chỉ cần hắn đồng ý.

Tự cha đem hắn từ lê hải "Vót" trở về, hắn liền dường như "Người chết" giống như tim đập đình chỉ, hô hấp đoạn tuyệt. Nếu như không phải cha kiến thức rộng rãi, hơi biết y thuật, lại thấy hắn còn có nhiệt độ, nhận định hắn còn "Hoạt", nói không chắc đã sớm tìm địa phương đem hắn chôn.

Như vậy như vậy, hắn nằm ở trên giường, vừa không tỉnh dậy, cũng không ăn uống, đầy đủ nằm nằn một năm, mãi đến tận một tháng trước vừa mới thức tỉnh.

Có điều hắn đã triệt để mất trí nhớ, liền tên cũng quên. Sau khi tỉnh dậy, hắn ánh mắt đại ra, sẽ không khóc cười, càng không hiểu nói chuyện, giống như kẻ ngu si. Chỉ bất quá hắn lực lớn như trâu, sức mạnh kinh người. Cha liền tạm thời cho hắn lấy một "Lô Đại Lực" tên, thuận tiện bắt chuyện.

Cha thầm nói cho nàng cùng đệ đệ Lô Chính, nói hắn khẳng định không phải người bình thường.

Một tháng qua, hắn mỗi ngày đại đa số thời gian đều ở chỗ này hậu viện trên sân cỏ ngẩng đầu nhìn trời. Chỉ có khi hắn chìm vào chính mình trong suy nghĩ thời điểm, hắn cái kia đại ra hai con mắt mới sẽ khôi phục thanh tú trong suốt.

Mà mỗi khi lúc này, Lô Văn Tĩnh thích nhất việc làm chính là ngồi vào hắn đối diện nhìn hắn đờ ra. Sau một quãng thời gian, tự cho là hắn là người câm, liền coi hắn là làm có thể cung khuyển thuật tượng gỗ. Nói cái gì thì đều hướng về hắn kể rõ. Vì lẽ đó, vô hình ở trong nàng cùng hắn có vẻ đặc biệt thân cận.

Lô Văn Tĩnh không cách nào, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng nói: "Vậy ta lưu lại cho ngươi cơm nước, tối nay ngươi ăn nữa đi."

"Lô Đại Lực" không phản ứng chút nào, Lô Văn Tĩnh cũng không cho rằng ngỗ, xoay người nhảy nhót nhót mà đi.

"Lô Đại Lực" lần thứ hai nhìn phía tinh khiết không chút vết bầu trời, cái kia từng đoá từng đoá Vân nhi dường như bao quanh trắng nõn như ngọc sợi bông, không mang theo nửa điểm ô nhiễm.

Hắn ý thức kỳ thực từ lâu tỉnh táo, chỉ có điều dĩ nhiên không nhớ được từ trước sự tình. Cứu hắn là cha một nhà, tiếng nói của bọn họ đối với kỳ tới nói là hoàn toàn xa lạ.

Vừa bắt đầu, hắn nghe không hiểu nửa cái tự, nhưng một tháng qua, hắn trong lúc lơ đãng đã toàn bộ hiểu rõ. Chỉ bất quá hắn dây thanh dường như cũng xảy ra vấn đề, tạm thời giảng không ra thoại đến. Cũng không muốn nói chuyện.

Hắn yêu thích một người lẳng lặng mà nhìn trời, là bởi vì chỉ có vào lúc này hắn mới có thể cảm giác sự tồn tại của chính mình. Mà cái khác thời gian, hắn tự duy sẽ rơi vào dừng lại, dường như xác chết di động giống như sống sót, không tìm được sinh mệnh phương hướng.

Hắn yêu thích một người lẳng lặng mà nhìn trời, là bởi vì từ nơi sâu xa nhận biết, hắn không thuộc về mảnh này sạch sẽ không chút vết bầu trời. Hắn có nhà của chính mình, mà gia cách mình thật xa thật xa, xa tới hắn leo núi thiệp thủy, dùng hết khả năng cũng không thể đến đạt.

Hắn yêu thích một người lẳng lặng mà nhìn trời, là bởi vì hắn không muốn từ bỏ tìm kiếm. Tuy rằng hắn không biết đến tốt cùng đang tìm kiếm cái gì? Nhưng dù sao cũng hơn cả ngày ngờ ngờ ngác ngác sống sót thân thiết. Hắn nghĩ như vậy.

Hắn nên còn có rất nhiều lo lắng, nhưng đã tất cả đều lãng quên.

"Ta là ai? Ta là ai? Ta đến cùng là ai?" Nội tâm của hắn phát sinh không hề có một tiếng động rít gào, mà cái kia tan nát cõi lòng rít gào lại có vẻ trắng xám vô lực, không thể cho dư hắn muốn biết đáp án.

Lô cha râu quai nón xồm xoàm, vóc người dũng mãnh, nhìn qua phải là một lỗ măng hào hùng hán tử. Nhưng trong con người nhưng bao hàm tang thương.

Hắn uống một hớp lớn chính mình nhường rượu lâu năm, ôn nhàn lời nói nhỏ nhẹ nói: "Tĩnh nhi, đại lực vẫn là đang ngăn người sao?"

Lô Văn Tĩnh bói một cái miệng nhỏ com tẻ, ngẩng đầu lên, nói: "Đại Lực ca thật đáng thương. Ai!" Thoại càng không đón được đi.

Bên cạnh một sáu, bảy tuổi nam hài dài đến khoẻ mạnh khấu khinh chính là Lô Chính, hắn ăn khấu hiệp đáp, đập vỗ bàn, kim nén miệng, nói: "Người bên ngoài đều biết nhà chúng ta cứu cái kẻ ngu si. Tỷ tỷ còn lão hướng về hắn chạy đi đâu. Cũng không mắc cỡ? Hừ! Mất mặt!"

Lô Chính lại bái một cái com, mơ hồ không rõ, lầu bầu nói: "Nếu không là nhìn hắn đáng vẻ hợp mắt, ta sớm đem hắn đuổi ra ngoài."

Lô cha lặng lẽ không nói.

Lô Văn Tĩnh cũng mặc không gặm thanh.

Nếu như có người ngoài ở đây, từ quan sát kỹ dưới sẽ phát hiện nhà này từ quan hệ có chút dị thường.

Sau khi ăn xong, như cái tiểu bá vương dạng Lô Chính chạy tới sát vách nhà hàng xóm đi chơi.

Lô cha thu thập bát đĩa, suy nghĩ một chút đối với ở một bên giúp đỡ Lô Văn Tĩnh, nói: "Tĩnh nhi, ngày mai ngươi bồi đại lực đến đầu trâu sơn phụ cận đi dạo. Nói không chắc đối với hần tìm về mất trí nhớ có trợ giúp. Nhưng tuyệt đối đừng thâm nhập, gặp phải mãnh thú liền phiền phức."

"Ừm! Ngày mai ta tiếp tục khuyên khuyên hần. Cha, ta cảm giác ngươi đối với hần rất không bình thường đây?" Lô Văn Tĩnh lau bàn ăn, thuận miệng nói.

"Nếu như. . . ." Lô cha muốn nói lại thôi, cảnh giác nhìn ngó ngoài cửa sổ, con mắt một đỏ, nhẹ giọng nói: "Ai! Không có cái gì. Có thể đó chỉ là ta vọng tưởng mà thôi." Nâng bát đĩa xoay người mà đi, bóng lưng có chút lão đạo.

Lô Văn Tĩnh ngẩn người, thân thể mềm mại hơi chấn động, đôi mắt sáng ửng đỏ, thở dài một hơi hướng về chính mình khuê phòng đi tới.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lô Văn Tĩnh muốn tìm Lô Đại Lực ra ngoài. Trong nhà nhưng khách tới. Chuyển tới phòng khách nhìn lên, nguyên lai lại là tới nói thân hoa bà bà.

Hoa bà bà tính thích làm mai mối, bản danh đã làm cho người lãng quên. Chỉ có điều nghe nói Tiểu Lâm Thành có một nửa kết hôn đều xuất từ nàng "Khấu", nàng ục ịch vốc người, lại thường xuyên ở trên búi tóc xuyên vào một đóa đại hồng hoa, vì lẽ đó hoa bà bà tên lan truyền nhanh chóng.

Nhìn thấy Lô Văn Tĩnh đến, hoa bà bà lão thị tỏa ra xanh mượt ánh sáng, giọng khàn khàn chiêm vờ giống như vang lên: "Cố gắng hay, hay tiêu chuẩn người. Cùng Văn thiếu gia đó là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, một đôi trời sinh a!"

Ngồi ở bên cạnh nàng lô cha giọng ồm ồm, nói: "Khá lắm thì! Nhà ta khuê nữ còn nhỏ, việc này sau này hãy nói. Vội vàng đem những thứ đồ ngổn ngang này mang đi."

"Ái chà chà! Những gia đình khác nữ tử như nàng tuổi như vậy cũng làm nương. Ngươi này cha làm kiểu gì? Toàn bộ Tiểu Lâm Thành còn có thể tìm ra so với Văn Viễn công tử càng tốt hơn người trẻ tuổi sao?" Hoa bà bà kích động đến quơ tay múa chân, mặt béo trên dày phấn loạch xoạch rơi xuống.

"Bọn họ trả lại bọn họ, nhà chúng ta có nhà chúng ta quy củ. Ta lặp lại một lần, ta không đồng ý!" Lô cha như đinh chém sắt nói.

Hoa bà bà đang muốn bằng ba tác không nát miệng lưỡi tiếp tục mân mê thì, Lô Đại Lực đi ra, cũng không chiêu hô người liền hướng ngoài cửa lớn đi tới.

Lô Văn Tĩnh cùng cha hai mặt nhìn nhau. Ngày hôm nay quát cái gì phong? Đại lực càng hiểu được bản thân ra ngoài.

Lô Văn Tĩnh đại hỉ, một hồi bình lên, cùng cha bắt chuyện một tiếng liền đi theo ra ngoài.

Hoa bà bà sừng sốt một lát, cả người chấn động, giật mình ồn ào: "Trời ơi! Ngươi này khuê nữ sẽ không thích ngươi cứu đến kẻ ngu này chứ?"

Lô cha đã không kiên nhẫn: "Được rồi! Chính là kẻ ngu si cũng so với ngươi tìm người mạnh, nhanh đi ra ngoài."

Hoa bà bà hung tợn nhìn chằm chú lô cha một chút, nhấc lên nhấc lên trên bàn quả tặng liền đi, đến cửa dừng bước xoay người, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng không nên hối hận đi. Văn Viễn công tử thúc công gọi tài hoa cùng. Khả khả! Nếu như thay đổi chủ ý nhớ tới tìm đến lão thân."

Lô cha cả người rung bần bật. Hoa bà bà đã nghênh ngang rời đi.

Đầu trâu than trái rộng quải thạch vỏ sò, san hô chênh lệch từng chúng, thủy triều không được dừng hướng về than tới.

Xa xa, triều dương chiếu rọi dưới, Lô Đại Lực phía sau đỉnh trùng điệp, vân mặc mờ mịt.

Lô Văn Tĩnh cẩn thận từng li từng tí một, lẳng lặng mà cùng sau lưng Lô Đại Lực, rạp khuôn từng bước.

"Hồng!"

Bỗng dưng Lô Đại Lực đứng lại, ngửa đầu nhìn trời, phát sinh gào thét, còn tự sói tru. Âm thanh bi phẫn không tên, tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng.

Lô Đại Lực toàn thân phát run, khí huyết dâng lên, đáy lòng đang reo hò, linh hồn đang gầm thét: "Ta là ai? Ta là ai? Ta là ai? Nói cho ta! Nói cho ta! Nói cho ta! Ta đến cùng là ai?"

"A!"

Lô Đại Lực đại não đột nhiên đậm nhói, ký ức mãnh vỡ tuôn ra mà tới. Toàn thân hần co giật, ngửa mặt ngã chổng vó, đánh tới lần. Than trên trái rộng quải thạch vỏ sò càng bị hần cấp tốc lẫn lộn thân thể ép tới liêng xiêng, nát khắp cả một chỗ.

Lô Văn Tĩnh hoa dung thất sắc, hoang mang không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ta là Lôi Phàm

Chương 2: Ta là Lôi Phàm

Lô Văn Tĩnh thấy hấn như Phong Thú giống như ở trên bờ biển ôm đầu thống hào lẫn lộn, trong lòng lo lắng kinh hoàng. Nhưng lại không dám tiến lên nâng. Bởi vì cái kia quá khủng bố. Bị thân thể hấn ép quá quái thạch đều thành mảnh vỡ, nàng này mềm mại thân thể làm sao có thể chịu đựng.

Lô Văn Tĩnh gấp đến độ xoay quanh, lại không dám rời đi, sợ hấn có nguy hiểm gì, không thể làm gì khác hơn là cách khá xa xa địa, nóng ruột như hỏa giương mắt nhìn.

Hồi lâu. Hấn rốt cục yên tĩnh lại, hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân nằm ngửa ở trên bờ cát miệng lớn thở hổn hển.

Lô Văn Tĩnh Porsche tiến lên, cẩn thận từng li từng tí một ngó xỏm ở hấn bên trái, như ngọc thạch đen đôi mắt sáng trong nháy mắt địa, nhìn xuống quan sát tầm kia đóng chặt hai con mắt mặt tái nhợt.

Một lúc lâu. Hấn bỗng dừng mở thanh tú thâm thúy con mắt, nhìn gần ngay trước mắt mang theo quan tâm đôi mắt đẹp, thăm dò, từng chữ từng chữ, khàn giọng mở miệng nói: "Ta là Lôi Phàm." Gian nan sau khi nói xong miễn cưỡng đưa ra tỉnh dậy sau nụ cười đầu tiên.

Lô Văn Tĩnh thân thể mềm mại run rẩy, đôi mắt đẹp đột nhiên tròn to, môi anh đào khẽ nhếch, kinh ngạc đến tột đỉnh. Đột nhiên càng nói không ra lời.

Lôi Phàm cũng không lên tiếng nữa, liền như thế lẳng lặng mà nhìn Lô Văn Tĩnh.

Đến nửa ngày, Lô Văn Tĩnh phát sinh một tiếng thét kinh hãi, dùng Thiên Thiên Ngọc tay đụng vào Lôi Phàm gò má, không thể tin tưởng, lắp bắp nói: "Người khôi phục ký ức rồi? Người sẽ nói?"

Tiếp theo một hồi đỏ lên khuôn mặt nhỏ bé nhi, ngập ngừng nói: "Nói như vậy, người không phải người câm? Nha! Bí mật của người ta người biết tất cả rồi?"

Lôi Phàm trừng mắt nhìn, khẳng định nói: "Đúng! Tiểu công chúa!" Lần này mở miệng âm thanh muốn rõ ràng thông dong nhiều lắm, rõ ràng rất nhiều tiền bộ.

Lô Văn Tĩnh biệt hồng khuôn mặt nhỏ, trở mắt ngoác mồm một hồi nói không ra lời. Trong lúc nhất thời không biết là hi là tu, bỗng nhiên dùng hai tay che đầy mặt cười không hề có một tiếng động âm khắp lên.

Lôi Phàm đương nhiên rõ ràng nàng lúc này cảm thụ, nhìn vị này thiện lương mà nhạy bén tiểu cô nương, trong lòng tràn ngập thương tiếc.

Không có nàng một tháng này tới nay nói liên miên cần nhẫn. Hấn cũng sẽ không như thế nhanh hơn giải tiếng nói của bọn họ cùng tình cảnh bây giờ.

Ở Thủy Lam Tĩnh thì, hấn miễn cưỡng được cho là nửa cái "Người ngoài cuộc", mà ở đây, hấn chân thực là cái "Ngoại tình khách tới".

Không tên trong lúc đó, đáy lòng đầy rẫy đối với vận mệnh sắp xếp khuất Nhẫn Hòa vận mệnh đùa cợt sự bất đắc dĩ cảm giác.

Lôi Phàm tính tình trong lúc vô tình cũng phát sinh một chút biến hóa.

Bất luận làm sao cẩn thận, cẩn thận, hoặc trừ tính vẹn toàn, làm vận mệnh bàn tay lớn vùng lên thì, cái kia hết thấy đều chỉ là phí công mà thôi. Nó sẽ cụ thể nói cho người, cái gì gọi là người định không bằng trời định?

Chỉ có điều một hồi đáy biển ngắm cảnh, càng gấp gờ đường hầm không thời gian? Thân thể qua lại? Nếu như không phải chí bảo "Thiên Lệ" lấy ra hấn lực lượng thần thức cùng lượng lớn nguyên khí đúng lúc đánh cứu. Hấn từ lâu hóa thành tro tàn rồi.

Có điều, hậu quả kia cũng là nghiêm trọng, trong cơ thể thần thức cùng nguyên khí toàn đều biến mất hầu như không còn.

Thiên Đạo Thánh Thể bằng lần thứ hai đáp nện, trong cơ thể tình hình đại biến, dẫn đến trước đây bất kỳ công pháp nào đã không thích dùng với hiện tại thể xác.

Mà chỉ bảo "Thiên Lệ" cũng có thể bất cứ lúc nào xúc động "Thiên Diễn Quyết", cũng lại không một tiếng động, phảng phất biến mất không còn tăm hơi.

Từ nay về sau, hần tu sĩ con đường cũng không còn cách nào có thể y, không có dấu vết mà tìm kiếm. Chỉ có thể bằng hần một mình tìm tòi.

Không có ai có thể dạy hần, cũng không người nào có thể dạy hần. Đương nhiên, cũng càng không thể hướng về người khác thỉnh giáo.

Cho tới những kia "Lo lắng" chỉ có thể chôn ở đáy lòng nơi sâu xa, cẩn thận từng li từng tí một không đi đụng vào, bằng không chỉ có đồ tăng bị thương.

Lôi Phàm thu lại tâm tư, đuổi người ra, nhẹ giọng nói: "Có thật nhiều thoại ở ta khỏi phục ký ức thời khắc đều quên lý. Người không phải yêu thích Phong Thử (một loại chuột nào nó ka cũng không biết - Elijah) sao? Lôi ca giúp người đi bắt, được chứ?"

Lô Văn Tĩnh hồn quên tất cả, ngọc dung rực rỡ, vui mừng giờ lên vàng trán, tay nhỏ vô ý thức đong đưa, vui vẻ nói: "Thật sự? Cái kia, nha, Lôi ca. Đầu trâu sơn rất nguy hiểm, Phong Thử chạy trốn rất nhanh. Thật có thể bắt được sao?"

Lôi Phàm một tiêu sái cá chép nhảy, dựng đứng lên, thân nhiên, nói: "Thật hoài niệm thiêu đốt mùi vị, chúng ta vậy thì lên đường đi."

Lô Lão Đa ở phòng khách uống muộn tửu.

Tĩnh ngữ tiểu bá vương Lô Chính ăn sáng xong, bực tức nói: "Ta cũng quá không hiểu tự ái, lại bồi thằng ngốc kia chạy khắp nơi. Đem chúng ta mất đều mất hết. Ta xem cái kia cái gì Văn Viễn công tử rất tốt, không bằng liên gả cho hần được rồi."

Lô Lão Đa bỗng nhiên đứng lên, cẩn thận mà đến cạnh cửa nhìn xung quanh một lúc, nói nhỏ: "Đó là người chị gái, người đã quên nàng đối với người được rồi sao? Lại nói, Tĩnh Nhi làm sao có thể gả tới nơi như thế này? Nếu như nàng không muốn, sớm muộn sẽ gặp sự cố."

Ai! Văn Viễn hần thúc công dĩ nhiên là tài hoa cùng?'Diệt tình tay' tài hoa cùng là ba trong bang 'Tiểu giúp' bang chủ. Làm người là nhất cáo già, trên tay công phu khó gặp địch thủ. Dưới tay hần 'Ngũ Hồ Tướng' cũng là thanh danh hiển hách, mỗi người đều có thể một mình chống đỡ một phương.

Ai! Ở trần quốc ngoại trừ triều đình, khó dây vào nhất chính là ba giúp bốn phái. Ta đã để tiểu Ngũ khoái mã đi hỏi thăm, nếu như tình huống không ổn, chúng ta muốn phòng ngừa chu đáo. E sợ lại muốn dời đi. Hắc! Chỉ là đáng tiếc này tuyển chọn tỉ mỉ địa phương tốt!"

Lô Lão Đa vừa nói vừa lắc đầu thờ dài, thần thức không ngớt.

Lô Chính dậm chân, cả giận nói: "Người nghĩ biện pháp đi giải quyết. Nơi này rất tốt! Nơi nào còn có thể tìm tới tốt như vậy lô tính thôn trang? Ta mặc kệ, ta liền ở lại đây không đi rồi. Hừ!" Xoay người giận đùng đùng đẩy cửa mà đi.

Lô Lão Đa bùi ngùi mà thán, chợt yên lặng không nói gì, sa vào ở hồi ức ở trong.

Đầu trâu trên núi cao giản lưu tuyến, cây cỏ sum xuê, dũ hướng về trên đi, khí hậu dịu lạnh, phong nhanh vãn dưng, Thanh Tùng khác nào bông bành ở biển mây bên trong.

Không có nửa phần ô nhiễm thế giới, thủy thanh mộc tú, nguyên khí cũng đối lập dồi dào nhiều lắm, tất cả những thứ này để Lôi Phàm đều cảm thấy tâm thần thoải mái.

"Lôi ca, Tĩnh Nhi không nhúc nhích lý!" Lô Văn Tĩnh thở hồng hộc cùng sau lưng Lôi Phàm, một nhọc chiến thắng muốn đến Phong Thử hưng phấn.

Lôi Phàm chính nhập thần.

Hần đối với hiện tại bộ này lần thứ hai cải tạo sau thân thể cũng cực kỳ hiếu kỳ. Không có thần thức, phép thuật cái gì liền không cần hi vọng. Không có nguyên khí, trước đây chiêu thức e sợ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Có điều, thể xác mặt ngoài nhìn như không có cái gì thay đổi, nhưng Lôi Phàm nhưng trực giác nó dường như vô hạn trở nên mạnh mẽ. Đến tột cùng mạnh bao nhiêu, Lôi Phàm bây giờ vẫn không có làm rõ.

Vừa trong lúc đi, hần thử thu nạp nguyên khí. Ân, dĩ nhiên không có gặp phải cản trở. Có điều nguyên khí vào thể sau cũng không biết chạy đi nơi đâu. Phiền muộn bên dưới lại phát hiện, thu nạp nguyên khí sau, người có vẻ càng tỉnh ranh hơn thần chút, sức mạnh thân thể cũng tăng lớn không ít.

Ai! Xem ra muốn một người lẳng lặng nghiên cứu một chút, xem xem rốt cục là xảy ra chuyện gì.

"Ai u!" Lô Văn Tĩnh thấy Lôi Phàm không nên, lo lắng dưới mũi chân bán một cái nằm ngang cành cây, hạ ngã xuống.

Lôi Phàm như báo săn giống như lui về phía sau ba trượng, ở Lô Văn Tĩnh chạm đất trước miễn cưỡng đem nàng ôm lấy.

Lô Văn Tĩnh sợ hãi không thôi, mềm ra ở Lôi Phàm trong lồng ngực, tim gan rầm rầm nhảy không ngừng, hai má đỏ bừng bừng.

Lôi Phàm nhìn ngó giữa trưa Thái Dương, ôn nhu nói: "Cẩn thận một chút. Tĩnh Nhi, chúng ta ra phía trước cái kia lối vào thung lũng liền nghỉ ngơi một chút. Ta cho người thổi nướng tửu ăn. Mùi vị rất tốt đẹp."

Vừa nghe có ăn, vẫn là Lôi ca tự mình động thủ, Tĩnh Nhi lại hài lòng, một lần nữa lên dây cót tinh thần, ở Lôi Phàm nâng đỡ dưới tiếp tục tiến lên.

Không lâu, ra lối vào thung lũng, trước mắt rộng rãi sáng sủa.

Vô số ngọn núi từng tri đối lập, thực vật y địa thế vuông góc phân mang, một đạo nước suối do lối vào thung lũng chảy qua, nhiệt khí nhảy lên cao.

Hai người đi ngược dòng nước, không tới hai trăm bộ liền ở lão từng vây quanh phát hiện một rộng ước nửa trượng đại ôn trì, thâm hơn mười thước, có như trong núi đảo nguyên, mỹ lệ mê người.

Ôn tuyến do tử màu đen đá hoa cương không bên trong chảy nhỏ giọt chảy ra, nhìn ra Lôi Phàm cùng Tinh Nhi lòng mang đại sướng.

Lôi Phàm để Tinh Nhi ở ôn tuyến một bên đơn giản rửa mặt, chính mình thì đi săn thú.

Không tới nửa nén hương, Lôi Phàm nhắc theo một con con hoẵng cùng một con nhảy nhót tung bùng Bạch Thỏ trở về.

Tinh Nhi đại hi, nhảy nhảy nhót nhót chạy tới. Búi tóc một bên còn mang theo óng ánh long lanh chưa khô thủy châu, ở xuyên thấu qua cây rừng tung xuống loang lổ ánh mặt trời chiếu sáng dưới, chiếu ra lóa mắt muôn màu muôn vẻ, trông rất đẹp mắt.

Lôi Phàm ngẩn người, còn chưa mở miệng.

Tinh Nhi chạy đến phụ cận, đuổi ra một cái sum suê ngón tay ngọc, chỉ chỉ Lôi Phàm trong tay giẫy dụa Bạch Thỏ, hi càn cù nói: "Con hoẵng đủ ăn, đem này con Bạch Thỏ đưa cho ta được chứ? Tinh Nhi thật thích."

Lôi Phàm thấy nàng xinh đẹp nhảy nhót đáng đáp đương nhiên không có lý do tuyệt.

Lôi Phàm vào núi thì liền cân nhắc đến thiêu đốt vấn đề, vì lẽ đó tiện đường hái một chút sắn có hương liệu. Chi chốc lát sau, thơm ngọt thịt nướng vị tràn ngập ra.

Bắt lấy Bạch Thỏ chơi đến không còn biết trời đâu đất đâu Tinh Nhi nghe hương vị, nắm bắt lên Bạch Thỏ hai con vành tai lớn liền chạy vội tới, nước dãi ướt át địa, thẳng tắp nhìn chăm chăm khảo đến vàng óng ánh, nóng hổi liệu lĩnh hương vị thịt nướng.

Lôi Phàm thấy nàng đáng đáp khả ái không khỏi mỉm cười. Nhìn gần đủ rồi, kéo xuống một cái chân sau, dùng lá cây cách nhiệt, bao vây thật đưa cho nàng.

Tinh Nhi học Lôi Phàm giống như ngồi trên mặt đất, một cái tay cẩn thận mà sau khi nhận lấy chân, nhìn kỹ một chút, sau đó tìm đúng vừa miệng nơi, nhẹ nhàng cắn xé nhai: nghiền ngẫm, hưởng thụ lên. Hoi lộ ra như ngọc hàm răng trắng bệch rực rỡ.

Xem Tinh Nhi phẩm thực cũng là một cái vui tai vui mắt sự. Lôi Phàm đem khác một cái chân sau cũng để cho nàng sau, sau đó bắt đầu quá nhanh cắn ăn.

Hai cái chân sau nhai kỹ nuốt chậm bên trong, đi vào Tinh Nhi tiểu đồ. Tinh Nhi xoa xoa đồ nhĩ, không kim lòng được ợ một tiếng no nê, thật không tiện liếc nhìn Lôi Phàm một chút, ngọt ngào, nói: "Ăn ngon thật! Lôi ca giỏi quá!"

Ăn no nê sau, hai người ở ôn tuyến một bên nô đùa một hồi, đang chuẩn bị tiếp tục thâm nhập sâu, xa xa truyền đến quần tiếng tru của lang.

Lôi Phàm dựng thần nghe xong một trận sau khi quay về Tinh Nhi, chỉ vào phía đông nam, nói: "Bên kia, sơn lang thật giống ở vậy công nhân loại, chúng ta đi nhìn. Có sợ hay không?"

Tinh Nhi một hồi đứng lên đến, một cái tay ôm không thể làm gì Bạch Thỏ, một cái tay nắm lấy Lôi Phàm ống tay áo, nói: "Có Lôi ca ở ta liền không sợ. Người sẽ bảo vệ ta, đúng không?"

"Hừm, đương nhiên! Chúng ta đi xem một chút đi!" Lôi Phàm lôi kéo Tinh Nhi tay nhỏ hướng về đàn sói kêu gào nơi chạy đi.

Đi xuống một đạo trường pha, lang hào bá hào âm thanh rõ ràng lên, lang hào trong tiếng, hốt truyền đến có người uống gọi âm thanh, hỗn loạn cực điểm. Khiến hai người biết bày sói chính đang đối với một mục tiêu nào đó vật triển khai vây công.

Chưa đến dài đến năm mươi trượng đầy dốc, hơn mười con sơn lang ngửi được mùi của bọn họ, quay đầu hướng về bọn họ đập tới.

Chúng nó hết tốc lực bay nhào, như hơn mười đạo điện hỏa giống như hướng bọn họ xông đến, trắng toát hàm răng, phản ứng ánh mặt trời oánh con mắt màu xanh lục, nhìn ra Tinh Nhi sồn cả tóc gáy. Phút chốc trốn đến Lôi Phàm phía sau run lấy bầy.

Chương 3: Kim Giác Hồ Vương (thượng)

Chương 3: Kim Giác Hồ Vương (thượng)

Tuy tang thất thần thức cùng nguyên khí, nhưng Lôi Phàm trực giác những này son lang đối với hắn không có uy hiếp. Bóp nát một khối cứng rắn nam thạch trong nháy mắt bắn ra.

Bảy con son lang với thâm hí lên bên trong ngã xuống về đáy dốc u cốc đi. Nhưng có gần mười con lang rất không sợ chết hướng về bọn họ vọt tới.

Thời gian không cho phép hứa Lôi Phàm lại tìm đến một khối đá rắn, nhấc chân hướng về bảy sói chiếu đầu đối mặt đá tới.

Máu tươi kích tiên, son lang hét thảm bay ra xa bảy, tám trượng, ngã xuống đất mà chết.

Những kia sói hoang linh động cực điểm, Lôi Phàm không ngừng cố gắng lại đập bay một con dã lang sau, một đầu khác lang đã do chệch cách mặt đất vọt lên, hướng về hắn yệt hầu phê đi.

Lôi Phàm hét lớn một tiếng, hữu quyền đánh ra, ở giữa Ác Lang ngực, son lang trên không trung càng nổ thành chia năm xẻ bảy, máu tươi bạo tung.

Có thể thấy được Lôi Phàm quyền kinh đáng sợ bao nhiêu.

Há biết một đầu khác Ác Lang càng cúi đầu cắn ở hắn ủng trên, trên chân da thịt tự nhiên phản chấn, trong nháy mắt cứng như tinh cương.

Ân, son lang mạnh mẽ cắn xuống nhưng đem răng nhọn chấn động đến mức rơi xuống một chỗ. Lôi Phàm bị cắn đến không hề có cảm giác gì, nhưng dưới chân bổ ngoa nhưng có thêm hai cái dấu răng, bị cắn ra hai cái hang lớn.

Lôi Phàm giận dữ.

Lão tử liền này một đôi bổ ngoa, bây giờ phá, sau đó mặc cái gì?

Cấp tốc trùng trước, một trận quyền đâm cước đá, như mãnh hổ vào bầy dê. Trong chớp mắt, hơn mười đầu hắn không sợ chết, hung tàn bạo ngược son lang đã chết chết, thương thương, chạy đã chạy.

Lang hào thanh minh hiện ra giảm thiểu, đáy dốc mơ hồ truyền đến tiếng kêu gào.

Tĩnh Nhi trắng bệch mặt cười khôi phục màu máu, âm thanh run rẩy nói: "Lôi ca thật là lợi hại. Sau đó vào núi chỉ cần người ở Tĩnh Nhi liền không sợ lý."

Lôi Phàm không nghĩ tới sẽ ở đầu trâu son loại này rừng sâu núi thẳm bên trong gặp phải những người khác, lòng hiếu kỳ nổi lên dưới, không để ý Ác Lang hung hãn, lôi kéo Tĩnh Nhi đuổi xuống pha đi.

Pha dưới địa thế bằng phẳng, bốn bề toàn núi, mấy trăm điều sói đối tụ ở đầu đông, không ngừng muốn hướng về thạch pha xông lên đi.

Pha đỉnh thấy ẩn hiện ánh đao bóng kiếm, nhưng khí thế nhưng tiếp cận suy kiệt mức độ.

Bởi giấu ở bóng đen bên trong, chỉ nghe được tiếng người, nhưng không thấy bóng người.

Sói đối thấy có người đã tìm đến, đề phòng địa tán đi mở ra, mấy con vọt tới đều cho đã sớm chuẩn bị Lôi Phàm đạn thạch bắn ngã.

Tĩnh Nhi bây giờ đối với Lôi Phàm tràn ngập tự tin, đã không phải như vậy sợ sệt. Chăm chú cùng sau lưng hắn, còn đem ven đường cục đá nhặt lên đảm nhiệm viên đạn. Thấy Lôi Phàm trong tay cục đá cạn kiệt liền lập tức nắm một cái dâng, phối hợp đến thiên y vô phòng, bận bịu đến không còn biết trời đâu đất đâu.

Lôi Phàm không ngừng bấm tay đạn thạch, dường như biến thành vĩnh động cơ, vĩnh viễn không bao giờ suy kiệt.

Hung hãn son lang một con tiếp một con ngã xuống, làm hai người đi tới ải thạch đáy dốc thì, bảy sói rốt cục biết được hoảng sợ, nhanh chóng tán hướng về xa xa, cũng không dám nữa tới gần.

Lôi Phàm thấy bảy sói khiếp, trốn hướng về xa xa, liền không lại bắn xạ cục đá.

Một bóng người hiện thân pha đỉnh, ôm quyền nói: "Đa tạ vị đại hiệp này cứu viện chi ân, chúng ta có mấy người bị son lang cắn bị thương, hành động bất tiện. Cũng còn tốt không có sự sống chi hiểm. Chúng ta chuẩn bị ngay tại chỗ đóng trại, chờ ngày mai thương tốt hơn một chút mới chạy đi."

Lôi Phàm nghe hắn thổ từ khéo léo, nhưng cũng làm như có nỗi niềm khó nói, lại hoặc đối với hắn sinh ra đề phòng chi tâm, vì lẽ đó không có yêu bọn họ trên đi gặp mặt, cũng không trách móc, sâu xa nói: "Để như ăn cháo, chớ dùng để ở trong lòng, cáo từ!" Lôi kéo Tĩnh Nhi xoay người rồi đi.

Đi xa sau, Tình Nhi cảm giận bất bình, nói: "Chúng ta cứu bọn họ, một điểm biểu thị đều không có? Thật không lẽ phép!" Quay gót lại cười híp mắt nói: "Hi hi! Lôi ca thật là lợi hại, nếu như Tình Nhi cũng như Lôi ca bình thường lợi hại, cũng có thể đi làm nữ hiệp lý."

Hai người xuyên qua một mảng nhỏ rừng tùng, một con cự hổ bỗng nhiên xuất hiện ở ba mươi trượng phía trước, như ẩn như hiện, rục rà rục rịch.

Tình Nhi mặt cười trong nháy mắt trắng bệch, run giọng kinh hô: "Lôi ca, chúng ta chạy mau. Đó là trăm năm khó gặp yêu thú 'Sùng vàng hổ', hơn nữa còn là hổ vương. Ta ở trong cung thì, thư người đại lý thiếu quá. Không người nào có thể đánh thắng nó."

Tình Nhi có thể có thể dọa cho phát sợ, âm thanh vừa nhanh vừa vội, gắt gao lôi kéo Lôi Phàm thủ đoạn sau này tha.

Lôi Phàm cẩn thận địa đánh giá hơn ba mươi trượng "Kim Giác Hổ Vương", nó so với bình thường mãnh hổ phải lớn hơn gần gấp đôi, chiều cao vượt qua bốn mét, thể trọng có ít nhất bán tấn. Tương so với mình nó đã là quái vật khổng lồ.

Trắng như tuyết mạnh mẽ thân thể chen lẫn quy tắc từng vòng màu vàng điều hình văn. Kỳ lạ nhất chính là vương tự văn trên trán, mọc ra một cái dài hơn ba mươi cen-ti-mét sừng vàng, lập loè như kim loại ánh sáng lộng lẫy. Nhấp nháy rục rờ, khiến cho người sợ hãi.

Kim Giác Hổ Vương hiển nhiên đem hấn cùng Tình Nhi xem là con mồi, như roi thép đuôi cộp vẩy một cái, đánh ở bên cạnh to bằng miệng chén cây thông trên, tiếng rít chói tai bên trong cây thông theo tiếng bẻ gãy. Chuông đồng cự trong mắt loé ra treu tức cùng tàn nhẫn.

Tình Nhi kéo không nhúc nhích Lôi Phàm, thấy này khủng bố một màn, như không phải tựa ở Lôi Phàm bên cạnh, suýt chút nữa liền xui lơ ở địa.

Ân, từ chưa từng thấy giống? Tình cầu này lại có yêu thú? Nguyên khí dồi dào, có yêu thú cũng chẳng có gì lạ.

Từ ánh mắt của nó xem, nó ứng có trí khôn. Bắt đầu là khoe khoang sao? Nha, còn hiểu đến đe dọa? Không đánh mà thắng chi Bình?

Thân thể tuy lớn, nhưng rất linh hoạt. Tại sao ta không có cảm nhận được uy hiếp đây? Lẽ nào ít nhất báo trước cũng biến mất rồi? Ân, nên không có khả năng lắm. Này liền nói rõ, nó đối với ta không nguy hiểm đến tính mạng.

Hắc! Vẫn không dám đem kính khiến đủ, liền xem người cũng không có bản lãnh này.

Một khi cân nhắc rõ ràng, Lôi Phàm trấn định tự nhiên, tùy ý như thường.

Một ruộng cạn rút hành, trước tiên đem Tình Nhi sắp đặt trên một bên hai người vây kín đại thụ che trời, trên chạc cây. Lại ung dung nhảy xuống. Chuẩn bị cùng hổ vương luận bàn một chút.

Tình Nhi chăm chú ôm cành cây từ ba, bốn trượng trên cây đi xuống nhìn tới, nhìn thấy Lôi Phàm không có khí nạng mà đi, tâm trạng an tâm một chút.

Tiếp đó, nghĩ đến Lôi Phàm muốn cùng vô địch Kim Giác Hổ Vương chiến đấu, một trái tim vừa sôi sảng địa nhắc đến cổ họng.

Nurong, không có thần thức, không có nguyên khí, vậy thì so với khí lực. Đến đây đi!

Lôi Phàm tiểu bạo hướng về hổ Vương Trùng đi.

Hổ vương ánh mắt né qua xem thường, cũng tăng tốc hướng Lôi Phàm mãnh nhào tới.

"Rầm rầm rầm!" Mặt đất run rẩy lên.

Tình Nhi cảm giác trái tim sắp bính đi ra, hoảng sợ đến muốn nhắm mắt lại, vừa sợ nhắm mắt lại sau kết quả.

"Đi người mẹ nó chứ!"

Lôi Phàm bãi làm ra một bộ liều mạng gắng chống đỡ tư thế, vậy mà sắp tiếp cận hổ vương thì nhưng bay lên không nhảy lên, muốn trên hổ bối. Không trung bạo một câu Thủy Lam Tinh trên thỏ khẩu. Tình Nhi đương nhiên nghe không hiểu. Ạch, hổ vương cũng không hiểu.

Kim Giác Hổ Vương mắt thật to né qua giả dối, bỗng dừng dừng lại nhào tới trước tư thế, chân trước chống đỡ, thân thể như một bức tường giống như đứng chống ngược mà lên, roi thép tự đuôi dài, mang theo chói tai tiếng rít, quét về phía không trung không thể biến hướng Lôi Phàm.

Như Lôi Phàm bị đuôi cộp quét đến, chỉ còn lại bị quét bay vận mệnh, cũng không còn thứ hai khả năng.

"Thật súc sinh!"

Không trung Lôi Phàm quát ầm. Không cách nào bên dưới, mạnh mẽ khiến cho một Thiên cân trụ, trực rơi xuống mặt đất.

Hổ vương chân trước mãnh chống đỡ, thân thể khổng lồ vọt lên từ mặt đất, trên trán trường mâu giống như sừng vàng nghiêng xuống bên trong đâm thẳng Lôi Phàm.

Chiều thức khổng chế đến tỉ mỉ cảnh giới, Lôi Phàm rơi xuống đất thời gian chính là sừng vàng đâm thủng thân thể hấn một khác đó.

Trong chớp mắt, Lôi Phàm cuối cùng đã rõ ràng rồi yêu thú cùng dã thú khác nhau?

Nắm giữ bản năng thêm trí tuệ cùng đơn thuần bản năng cách biệt không thể tính theo lẽ thường. Một ở thiên, một ở địa.

Liều mạng! Lôi Phàm hai tay nhanh như tia chớp giống như chụp vào một sừng.

"Xi!"

Mãnh liệt điện lưu truyền khắp Lôi Phàm toàn thân, nếu như không phải hai lần hấp nặn quá Thiên Đạo Thánh Thể, lúc này hắn đã bị cực thành than cốc một đoàn.

"Hồng!"

Lôi Phàm cố nén đau đớn, ma túy, hai tay nắm chặt sừng vàng, mạnh mẽ sau khi hạ xuống, liền như vậy đem không lồ hổ Vương Mãnh địa toàn bộ nhĩ luân lên, lướt qua đỉnh đầu đập về phía một bên khác kiên cố mặt đất.

"Oành!"

Một tiếng vang thật lớn, nặng hơn nghìn cân hổ vương bị hắn mạnh mẽ đập xuống đất. Cuồng phong cuốn lên, trong tiếng nổ cành gãy lá úa bay về phía bốn phương tám hướng.

Trên mặt đất bị đập ra một cái hố to. Lôi Phàm bỗng đứng lần thứ hai giờ lên, vượt qua đỉnh đầu, sau đó sẽ đập ầm ầm dưới.

Nhìn xa đó là một bộ buồn cười buồn cười tình cảnh, đối lập nhỏ yếu đến kém xa nhân loại giờ không lồ cự hổ, quơ lên đập.

"Oành oành oành!" tiếng nổ vang rền vang lên không ngừng.

Chu vi hơn mười trượng địa phương bị thanh không, tạp thành một không lồ viên khanh.

Bị tạp đến đầu óc choáng váng, quanh thân đau nhức hổ vương thì lại không có chút nào cảm thấy buồn cười.

Mạnh nhất nơi chính là yếu nhất tới chỗ trí mạng.

Kim Giác Hổ Vương vốn là cũng không phải như thế không ăn thua, nhưng sừng vàng một khi bị nắm lấy, toàn thân chiêu thức cùng sức mạnh liền bị phế đi thất thất bát bát.

Đương nhiên, coi như có người biết nhược điểm của nó, ai dám như Lôi Phàm như vậy không sợ mạnh mẽ sét đánh? Coi như không sợ điện cực, ai có thể giờ nghìn cân cự thể không coi là việc to tát luân đến luân đi? Vì lẽ đó Kim Giác Hổ Vương bị kịch.

"Àm!"

Liên tục đập phá hơn hai mươi dưới, một lần cuối cùng, hổ vương bị Lôi Phàm đập ầm ầm hướng về xa xa mặt đất đi.

"Nãi nãi của ngươi! Phục chưa? Không phục chúng ta lại tranh tài quá."

Lôi Phàm nỗ lực thô thanh quát lên.

Hắn không phải là không muốn tiếp tục đập xuống, hơn một ngàn cân không tính là gì! Nhưng cái này tên to xác liều mạng phóng điện cực hắn, hắn đã toàn thân tê dại mềm nhũn, cũng lại không tiếp tục kiên trì được. Không thể làm gì khác hơn là đem nó vứt xa một chút lại giả vờ hào nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kim Giác Hổ Vương (hạ)

Chương 4: Kim Giác Hổ Vương (hạ)

Lúc này Lôi Phàm, không có nửa điểm đắc thắng sau tiểu ngạo phong vân oai hùng đáng đáp. Sắc mặt nghiêng lệch, bắp thịt toàn thân thỉnh thoảng nhẹ

nhàng không tự nhiên co giật, tóc dựng thẳng rồi tung, quần áo lam lũ, bồ nga cũng rớt một cái.

Có điều, nhân loại hình tượng mỹ xấu tiêu chuẩn, oai hùng hình tượng hiển nhiên không thích dùng với hồ loại ánh mắt. Lúc này Lôi Phàm ở trong mắt Kim Giác Hồ Vương, không thể nghi ngờ là cái khủng bố Ma vương. Bởi vì nó còn chưa từng có từng đụng phải, không sợ sét đánh sinh vật cùng khí lực so với nó còn đại nhân loại.

Hồ Vương lộn mấy vòng, bốn chân chân thật mặt đất sau, gào kêu to một tiếng, hồ khu nằm rạp hạ xuống, hồ đầu chạm đất.

Ân, đây là mấy cái ý tứ? Phục rồi? Không có thần thức còn đứng là bất tiện a! Bằng không là có thể cùng nó giao lưu.

Lôi Phàm không có kỳ thị ý của nó.

Dưới cái nhìn của hắn, chỉ cần là sinh vật có trí khôn đều là bình đẳng. Thực sự muốn phân chia chính là địch hữu phân chia.

Kim Giác Hồ Vương mắt thật to bên trong cũng không tiếp tục lưu nửa điểm giả dối cùng hung tàn. Chỉ còn lại dụ ngoạn cùng lấy lòng.

Thật sự phục rồi? Tuy rằng không còn thần thức, nhưng phục vẫn là không phục ánh mắt Lôi Phàm vẫn là có thể nhận biết.

Ân, phục rồi là tốt rồi! Nếu đều có trí khôn, cái kia là có thể sống chung hòa bình.

Đánh một gậy, cho một viên ngọt táo. Là ở khắp bốn bề đều chuẩn chân lý. Ân, thả chi vũ trụ cũng là chân lý.

Lôi Phàm thoáng thu dọn dung nhan, tìm tới con kia đi lạc ủng mặc vào sau, đem đôi mắt sáng lóe ngôi sao nhỏ Tinh Nhi ôm xuống. Lại bắt được một con son lộc khảo đến thơm nức sau cùng chảy đầy đất ngum nước Hồ Vương chia sẻ.

Làm Hồ Vương đem cuối cùng một khối xương đều nuốt vào bụng sau, cái kia đuôi điều đến được kêu là một có thứ tự a! Hồ cùng miêu giới tuyến chớp mắt trở nên mơ hồ không rõ, cũng không bao giờ có thể tiếp tục để Tinh Nhi nổi lên e ngại tâm tình.

Trong khoảng thời gian ngắn, đầu trâu son một góc đầu đầu cũng có Tinh Nhi tiếng cười cười nói nói.

Có Kim Giác Hồ Vương này địa đầu trùng, đầu trâu thâm son cũng không tiếp tục là hiểm đồ, mà là du lịch thắng địa.

Tinh Nhi lớn mật quyết định ở trong núi chơi trên sau ba ngày mới trở lại.

Lôi Phàm gãi đứng chỗ ngựa, bởi vì hắn cũng phải tinh tế phỏng đoán này tấm thân thể ảo diệu. Đề sáng tạo thích hợp công pháp cùng chiêu thức, dễ dàng cho sau này tu đồ thuận lợi phát triển.

Hai người theo Hồ Vương vượt núi băng đèo đến nó hang động.

Tiến vào hai người cao cửa động, bảy loan tám chuyển sau, đến Hồ Vương cư trú vị trí.

Hang động thông gió, rất rộng rãi. Một góc còn làm nền sạch sẽ cỏ khô, khô ráo mà nhẹ nhàng khoan khoái.

Một đôi ấu hồ gào gào kêu to, vòng vo, sừng sừng chiến chiến tới đón. Một chút cũng không sợ người lạ.

Hai con chó con nhí kích cỡ tương đương sừng vàng hồ lông xù, toàn thân trắng như tuyết, rất đáng yêu. Chúng nó trên người vẫn không có màu vàng quyền ban, cũng không có vương tự văn, nhưng cái trán nhỏ ra một khối nhỏ nơi lộ ra điểm điểm màu vàng. Đó là vũ khí của bọn họ cùng tiêu chí.

Tinh Nhi vui mừng hồng rồi. Càng đem sợ đến run Bạch Thỏ giao cho Lôi Phàm thiêu đốt, chuẩn bị cho ăn hai con ấu gan bàn tay chính mình thì lại tiến lên ôm một đôi ấu gan bàn tay ôm này con, lại ôm một con khác. Sờ tới sờ lui, bận bịu hồng rồi.

Hồ Vương là hùng hồ, còn hồ cái đi đâu rồi liền không phải Lôi Phàm có khả năng hiểu rõ.

Hang động một đầu khác đi về một chỗ vách núi cheo leo, ánh mặt trời từ một đường thiên hẻm núi chiếu nghiêng xuống, sáng sủa mà ấm áp.

Vách núi cheo leo bên trái, nơi đó có một chỗ thác nước nhỏ, xung kích ra một khoảng một trượng chu vi hồ nước, thủy thanh mà ngọt ngào.

Dơ bản ẩm ướt là nguyên nhân nơi. Thông gió, khô mát, nước sạch nguyên là chỗ ở chuẩn bị. Những này chỉ cần là sinh vật có trí khôn đều sáng tỏ.

Lôi Phàm rất hài lòng nơi này.

Hồ Vương lại xuất động đi điều một con son lộc trở về.

Rất nhanh, hai con ấu hồ đồng dạng bị Lôi Phàm siêu cấp thiêu đốt mỹ thực chinh phục. Còn đối với một chút cho ăn chúng nó Tinh Nhi thì lại đặc biệt không muốn xa rời. Như cái theo đuôi như thế, Tinh Nhi đi tới chỗ nào, chúng nó cũng theo tới chỗ đó.

Lôi Phàm khoanh chân ngồi vào thác nước nhỏ bên một khối to lớn bóng loáng trên tảng đá, bắt đầu hành công thổ nạp.

Tuy rằng không thể thần thức lan truyền, nhưng Lôi Phàm vẫn là đem "Kế dương ký ức" bên trong, duy nhất thủ tu công pháp dùng chính mình lý giải phương thức, quơ tay múa chân, truyền thụ cho Hồ Vương.

Hồ Vương như hiểu mà không hiểu học Lôi Phàm tọa ngọa ở khác trên một tảng đá, ra dáng hờn hển cái không ngọt.

Ngày kế, Thái Dương thăng buổi sáng Lôi Phàm mới thăm thăm tỉnh dậy.

Không có thần thức, không thể quan sát bên trong thân thể, Lôi Phàm cũng không biết đan điền cái kia viên "Chín màu Thánh châu" thế nào rồi?

Có điều, lo lắng cũng là bạch lo lắng. Còn không bằng nắm hiện tại.

Bây giờ, tuy rằng có thể thu nạp nguyên khí, nhưng nguyên khí nhưng đến không được đan điền, liền bị thể xác cái tạo sau tế bào không chừng mực hấp thu đi.

Mỗi hấp thu một phần nguyên khí, thể xác liền bị cái tạo một phần, mạnh hơn một phần.

Lôi Phàm hoàn toàn không làm rõ được này đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Đến cùng là tốt hay xấu? Cũng hoàn toàn không hiểu.

Tạm thời không nghĩ ra liền không muốn. Không hiểu nổi liền tạm thời từ bỏ. Ai! Thuận theo tự nhiên đi!

Thờ dài bên trong, Lôi Phàm cúi xiêm y, ở Hồ Vương ngưỡng mộ trong ánh mắt rửa mặt lên.

Rửa mặt xong xuôi. Lôi Phàm ở Hồ Vương ra hiệu dưới cười lên nó dày rộng hỏ bói.

Săn bắn đã đến giờ, không phải sao? Có sẵn có đầu bếp còn không dành thời gian lợi dụng? Hồ Vương hẳn là như thế nghĩ tới chứ?

Lôi Phàm như thế suy đoán.

Ôm ấu hổ ngủ say Tỉnh Nhi thấy Lôi Phàm cùng Hồ Vương muốn ra ngoài, nói cái gì cũng phải theo.

Lôi Phàm không thể làm gì khác hơn là chờ bản thân nàng đi bên thác nước rửa mặt.

Rửa mặt xong sau Tỉnh Nhi, còn muốn mang theo hai con ấu hổ đi, xem dáng dấp của nàng còn muốn đem chúng nó ôm vào bên dưới ngọn núi trong nhà đi nuôi nấng.

Lôi Phàm lúc này từ chối.

Chúng nó là thuộc về núi rừng. Ôm vào trong nhà chúng nó liền cũng không tiếp tục là Kim Giác Hồ Vương, mà là sừng vàng Miêu vương.

Lần thứ nhất kiến thức Lôi Phàm nghiêm túc cùng từ chối, Tỉnh Nhi khuất phục, quệt mồm ngồi ở Lôi Phàm phía trước, hai người một hổ xuất động mà đi.

Hồ Vương giá lâm, quần thú tránh lui.

Hai người một hổ loanh quanh, tìm kiếm nửa ngày lại đi tới ngày hôm qua ải thạch pha, trên đất sẽ không còn được gặp lại nửa cái lang thi. Chỉ có một ít chiến đấu dấu vết, phản ứng ngay lúc đó nhọc nhọc cường thực.

Thiên nhiên bên trong, núi rừng cũng có núi rừng chi đạo. Chẳng có gì lạ vậy.

Bữa trưa đã đến giờ, hai người một hổ vẫn không có tìm kiếm đến Phong Thử cái bóng, không thể làm gì khác hơn là, nha, đối với Tỉnh Nhi cùng Hồ Vương đương nhiên không phải không thể làm gì khác hơn là.

Làm Tỉnh Nhi hứng thú bưng bưng tìm kỹ cảnh khô, mới vừa học Lôi Phàm thao tác giống như đập thật giá nướng, Hồ Vương đã điều đến rồi son lọc.

Ân, còn biết muốn hoạt, hiện khảo hậu vị đạo càng cao hơn, tiến bộ dị thường rõ ràng.

Lôi Phàm tận đầu bếp bản phận thì, Hồ Vương thêm nhỏ dải ba thước, trung thành tuyệt đối bảo vệ một bên.

Tỉnh Nhi thì lại ngồi ở một bên, nhìn chăm chăm không chớp mắt địa học tập.

Hồ Vương bỗng nhiên ngừng đầu đến, nhìn phía tiếng bước chân truyền đến phương hướng.

Bóng người xuất hiện ở ánh mắt chiếu tới chỗ.

Cái kia vóc người phương diện tai to, hình tượng uy vũ, một thân đồng phục võ sĩ, hiện ra là thân thủ cao minh hạng người, cánh tay phải dùng lụa trắng băng bó. Nên là tối hôm qua kháng lang di ngân.

Lôi Phàm có thể rõ ràng nhìn thấy trong mắt hấn kính sợ cùng thân thể rung động, đương nhiên là Kim Giác Hồ Vương mang đến cho hấn kích thích.

Hồ Vương thấy Lôi Phàm không biểu thị liên lười biếng tọa ngoại hạ xuống, khi ánh mắt nhìn chăm chăm từ từ vàng óng ánh thịt hươu, nước dãi lại tí tí tách tách lên.

Người kia tiến nhanh tới cung kính nói: "Bỉ nhân Trần Khánh, không biết cao nhân cao tính đại danh, tối hôm qua chưa từng thỉnh giáo ân công đại danh, sau được tiểu thư trọng trách, ngày hôm nay chuyên tới đề thỉnh tội."

Lôi Phàm thấy hắn vẫn không có biểu lộ tư cách, lại biết đối phương lại có nữ quyền đi theo, hồ hững, nói: "Huynh đài cũng không chịu biểu lộ tư cách hình dạng, vì sao lại muốn lên đến tham nghe lai lịch của chúng ta? Không bằng đại gia coi như bèo nước gặp nhau, liền như vậy biệt ly được rồi."

Trần Khánh không nghĩ tới Lôi Phàm như vậy gọn gàng dứt khoát, lại đi ra bản thân cố ý ản lên lịch, cảm thấy lúng túng, có điều hắn cũng là phi thường người, mặt toát mồ hôi nói: "Ân công trách cứ đến được, chỉ hận phụng tiểu thư nghiêm mệnh, không được tùy ý biểu lộ tư cách."

Có điều ta vừa thấy ân công, liền trong lòng vui mừng, có thể hay không để bỉ nhân trước tiên hướng về tiểu thư xin chỉ thị, quay đầu lại tạm biệt ân công."

Lôi Phàm tung nhiên cười nói: "Việc này đều có thể miễn, chúng ta cũng có việc trong người, ăn qua cơm trưa liền lập tức lên đường, cứ định như vậy đi! Chúc Trần huynh cùng quý tiểu thư thuận buồm xuôi gió."

Tĩnh Nhi thấy Lôi Phàm cùng người nói chuyện, ngồi ở một bên tĩnh tâm nghe.

Trần Khánh suy nghĩ một chút, thành khẩn nói: "Chúng ta mục đích cuối cùng chính là trần quốc kinh thành thịnh kinh. Nhưng muốn trước tiên đi Lư gia thôn cùng Tiểu Lâm Thành. Nếu như chúng ta cùng đường, có thể kết bạn mà đi. Công tử người xem coi thế nào?"

Lôi Phàm ngẩn ngơ, thăm hồ lợi hại.

Từ hôm qua đại hiệp, tới hôm nay cao nhân, ân công, cùng hiện tại công tử. Chỉ thay đổi mấy cái xưng hô liền đem quan hệ cấp tốc rút ngắn. Xem ra này Trần Khánh cũng là một cơ biến thiện mưu chi sĩ.

Lôi Phàm trầm nghĩ.

Chính mình cũng không thể lão ở chỗ này Lư gia thôn. Sớm muộn là muốn đi ra ngoài. Không bằng liền tiện đường kết bạn, nhiều tìm hiểu một chút tình huống bên ngoài.

Suy nghĩ thỏa đáng, Lôi Phàm tự nhiên nói: "Nơi này cách Lư gia thôn đã không xa, chúng ta chính là Lư gia thôn người. Nếu như các người có thể chờ lâu trên hai ngày, chúng ta có thể kết bạn đồng hành."

Trần Khánh đại hỉ, nói: "Đa tạ công tử! Chúng ta mấy người đồng bạn còn chưa khỏi bệnh, bất lương với hành. Chờ nhiều hai ngày nên không có vấn đề. Ta vậy thì đi đem tin vui mang cho tiểu thư."

Lôi Phàm trầm nghĩ đối phương định là cho ngày hôm qua bày sới dọa bá, trầm ngâm một lát sau nói: "Các người cộng có bao nhiêu người đây?"

Trần Khánh nói: "Trừ tiểu thư ở ngoài, còn có ba tên nữ quyền, một đứa bé bao quát bỉ nhân ở bên trong mười tám tên người hầu."

Lôi Phàm nghĩ thầm, đến lúc đó hỏi thăm rõ ràng tất cả sau lập đạo tạm biệt trân trọng, sẽ không phải có vấn đề gì đi. Toại gật đầu đáp ứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Kết bạn đồng hành

Chương 5: Kết bạn đồng hành

Trần Khánh vui mừng khôn xiết, liền Lôi Phàm tính rất : gì tên ai cũng đã quên hỏi dò, ước định hai ngày sau buổi trưa ở đây dốc hội họp sau, vội vã đi tới.

Tĩnh Nhi cẩn thận, nói: "Xem người này quần áo kiểu dáng, nói chuyện khẩu âm, đã biết người này là trần quốc quý tộc, Lôi ca cẩn thận một chút mới tốt."

Quần hần quý tộc, Vương tộc vẫn là bình dân, coi như hần là hoàng đế lão nhĩ, đối với mình tới nói đều không có khác nhau, ngược lại đều là người ngoài hành tinh.

Lôi Phàm nghĩ như vậy đến.

Dùng qua ngọc thiện, hai người một hồ lại đãi một con hoạt lộc trở lại hang động.

Lần thứ hai khảo xong thịt hươu cùng hai con vui mừng ấu hồ phân thực, Lôi Phàm sờ soạng một cái yên huân hỏa liệu mặt, trong lòng bất bình lên.

Lập tức quay về Hồ Vương khoa tay múa chân, oán niệm bộc phát, quát: "Mẹ nguoi, lão tử làm lâu như vậy niễn phí đầu bếp, nên nguoi đi lao động Phong Thử, Phong Thử, nguoi rõ ràng? Đi, đãi một con Phong Thử đến. Nguoi cho rằng nguoi hồ bồi ngồi dậy đến rất thoải mái sao?"

Kim Giác Hồ Vương mắt lộ vô tội về, linh mệnh đi tới.

Tinh Nhi nhưng ở một bên cười loan eo, cười ra nước mắt. Hai con ấu hồ thì lại không hiểu ra sao, không biết làm sao.

Phong Thử kỳ thực như sóc, chỉ có điều không có lông xù đuôi to thôi. Cùng sóc nhỏ kích cỡ tương đương, quanh thân trắng bạc bộ lông, không gấp nửa điểm tạp sắc. Một đôi ngọc thạch giống như tròn tròn mắt to, xem ra rất mạnh. Chẳng trách Tinh Nhi yêu thích.

Chỉ có điều bị Hồ Vương nắm về này con đã thoi thóp, không còn sống lâu nữa.

Tinh Nhi đau lòng đến nâng lên nó, liên tục hô hoán. Ý đồ để nó cải tử hồi sinh.

Lôi Phàm hiện tại cũng không có nguyên khí bên ngoài vì nó chữa thương, tức giận đến mạnh mẽ vỗ Hồ Vương mấy lòng bàn tay, đập cho nó gào gào hô hoán lên.

"Hoạt, hoạt, ta muốn nhảy nhót tung bưng. Mau mau lại đi tìm."

Hồ Vương nếu có thể nói tiếng người, nhất định sẽ chửi ầm lên, giờ khắc này chỉ có oan ức thùy đuôi, rừ xuống hồ đầu chạy ra động đi.

Lần này, Hồ Vương đi tới rất lâu, học thông minh, đuôi một con hơi nhỏ hơn một chút Phong Thử trở về.

Tinh Nhi đại hi, được sự giúp đỡ của Lôi Phàm nhào bắt được này con sợ vỡ mặt Phong Thử. Vui vẻ ra mặt địa động viên lên.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mắt thấy muốn đến rồi đi canh giờ, dạy dỗ Phong Thử cùng hai ấu hồ chơi náo động đến Tinh Nhi sinh ra lưu luyến tâm ý.

Thác nước nhỏ bên, Hồ Vương sau đủ chống đỡ địa đứng thẳng lên, hiến vật quý tự hướng về Lôi Phàm lắc đầu quấy đuôi.

Trải qua hai, ba thiên sớm chiều ở chung, một người một hồ đều đại khái có thể rõ ràng ý đồ của đối phương.

Hóa ra là công pháp đối với Hồ Vương đưa đến tác dụng, vì biểu hiện công lực tiến bộ, nó để Lôi Phàm lại đi nắm nó sừng vàng, cảm thụ một chút.

Lôi Phàm yên lặng, cười mắng: "Nguoi cho rằng lão tử cùng nguoi bình thường xuẩn? Bị điện cực rất thoải mái sao? Lăn xa một chút! Đừng tiếp tục nơi này hiện."

Hồ Vương cuống lên, cúi đầu dùng sừng vàng quay về Lôi Phàm dưới trướng tảng đá đến rồi một hồi.

Mặc dù là điện giật tảng đá, nhưng trên tảng đá ẩm ướt, trải rộng thác nước bắn lên đến thùy châu, Lôi Phàm vẫn bị cực đến nhảy một cái.

Ồ! Bốn công tử làm sao cũng không có nghĩ tới đây? Hồ Vương nhưng là thủy điện hai thuộc tính, đây là quần công, viễn công thật chiêu thức a!

Ở Lôi Phàm hưng phấn tường tận giảng giải dưới, Hồ Vương phun nước đồng thời lại phóng điện, thủy đến điện đến, viễn công, quần công không chỗ nào bất lợi.

Như vậy, có thể kéo dài tới ra rất nhiều chiêu pháp. Tuy rằng còn không thuần thực, không phải là về thời gian rèn luyện sao?

Kim Giác Hồ Vương kích động hồ gầm liên tục, điều võ dương oai, đắc ý vô cùng.

Biệt ly đã đến giờ lý.

Hồ Vương là thuộc về núi rừng. Đương nhiên, nếu như không phải có hai con ấu hồ cần nó chăm sóc, nói không chắc Lôi Phàm sẽ mang tới nó.

Yêu thú cảm tình so với nhân loại muốn đơn thuần nhiều lắm, tốt xấu Minh Lăng, phân giới rõ ràng. Biết Lôi Phàm rời đi, Kim Giác Hồ Vương mắt hồ hàm nấn nước mắt, to bằng cái đầu nước mắt châu rì rào mà rơi. Trần ngập không muốn tâm tình.

Tinh Nhi ôm Phong Thử, vuốt ấu hồ, trăm mối lo, càng gào khóc không thôi.

Lôi Phàm có chút buồn bực.

Lại không phải sinh ly tử biệt, muốn như thế thái quá sao? E sợ vẫn là hoài niệm lão tử này miễn phí đầu bếp mỹ vị thật nhiều chứ?

Lôi Phàm nghĩ đi nghĩ lại, nếu như mình ra Lư gia thôn, nói không chắc còn thật không có cơ hội gặp mặt. Ân, hắn cũng muốn nhìn một chút tu công pháp sau Kim Giác Hồ Vương có cái gì thay đổi. Cuối cùng vẫn là đứng nghiêm chủ ý, chuẩn bị cho Hồ Vương lưu lại "Huyết Linh châu".

Chỉ cần có "Huyết Linh châu" tồn tại, chu vi vạn dặm bằng cảm ứng, Hồ Vương liền có thể tìm tới hắn.

Ở Lôi Phàm ra hiệu dưới, Hồ Vương đi nó chứa đồ hang động điều đến một cái hoàng kim chùy thủ.

Lôi Phàm cười mắng: "So với lão tử còn có tiền, cây chùy thủ này không thu rồi. Không tiền thì, có thể đổi điểm tiền bạc sử."

Kim Giác Hồ Vương không lộ hồ đầu mãnh điểm, đuôi điều đến dường như máy xay gió giống như vậy, mắt hồ bao hàm mãn vui vẻ.

Ở Tinh Nhi cùng Hồ Vương ánh mắt kinh ngạc bên trong, Lôi Phàm cảm sắc bén chùy thủ hướng về thủ đoạn nhẹ nhàng vạch một cái, thủ đoạn nổi lên nhạt màu vàng nhạt.

Ân, một cái bạch ẩn xuất hiện, không mở miệng, hà tiện, bì đều không phá một tia.

Tiếp tục dùng sức vạch một cái, màu vàng nhạt lại nổi lên, ân, lại một cái bạch ẩn.

Phát hỏa, lại đột nhiên mạnh mẽ cắt xuống, màu vàng nhạt sâu hơn chút, ân, vẫn là một cái bạch ẩn, chỉ có điều dấu vết rõ ràng một điểm.

Hồ Vương cùng Tinh Nhi chấn động khủng đến tột đỉnh, hồ con người cùng người con người đều suyết chút nữa rơi ra viền mắt.

Lôi Phàm sức mạnh bọn họ là biết đến, lấy Hồ Vương bì thô thịt thảo, cũng không dám để cho Lôi Phàm cảm sắc bén hoàng kim chùy thủ như thế hoa.

Bây giờ tình cảnh như thế, cái kia da thịt của hắn phải có nhiều rắn chắc a?

Đối với không biết hoảng sợ cũng không chỉ là nhân loại đặc quyền, mà là có sinh mệnh có trí tuệ tổng cộng có rất chất. Vì lẽ đó Tinh Nhi cùng Hồ Vương một người một hồ sợ hãi, kinh hoàng cũng không thể tránh được.

Lôi Phàm cũng há hốc mồm, không rõ vì sao.

Hai người một mắt hồ mục tương thứ, sững sờ một lát.

Lẽ nào là hai lần đập nặn kết quả? Làm sao sẽ không có cảm giác đặc biệt đây? Trước kia cũng không có phát hiện có như thế thái quá a?

Lôi Phàm dần dần có chút rõ ràng.

Ý thức khổng lồ, tay trái hoàn toàn thả lỏng, tay phải nắm chùy nhẹ nhàng vung quá. Như vậy như vậy, liên tục điều tiết mười mấy lần, cổ tay trái rốt cục bị cắt ra một cái miệng nhỏ, bị hắn bỏ ra một giọt tinh huyết.

Lôi Phàm bỗng dưng sắc mặt trắng bệch, ở một người một hồ sợ hãi trong ánh mắt, đột nhiên đem tinh huyết châu đập hướng về Hồ Vương cái trán, thẩm tiến vào.

Một người một hồ nhất thời sản sinh một loại không nói được, đạo không rõ liên hệ.

Hắn tò mò giờ cổ tay lên nhìn lại, cái kia phá tan miệng nhỏ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trùng hợp, tái sinh, phục hồi như cũ.

Lôi Phàm cũng có chút bối rối, đầu ngật ngật ngây ngây cũng không biết là cái gì tư vị.

Quay gót nhìn Hồ Vương ánh mắt, lập tức khó chịu đến cực điểm, bay lên một cước đem Hồ Vương đá hai cái bỏ nhào, mắng: "Mẹ người, dám xem quái vật giống như xem ta? Đây là hộ thể thần công, là hộ thể thần công, hiểu sao?"

Khốn kiếp, bốn công tử đều còn không khinh bỉ người, người liền dám nắm ánh mắt như thế đến xem lão tử?"

Lại mất liếc Tinh Nhi ánh mắt, tức giận đến tiến lên đem mới vừa bò lên gào kêu to Hồ Vương lại đá một bỏ nhào.

Nhìn Hồ Vương dáng dấp chật vật, Tinh Nhi tiếng cười như chuông bạc rốt cục vang lên, suyết chút nữa cười đau cả bụng.

Lôi Phàm thu cẩn thận hoàng kim chùy thủ, từ chối Hồ Vương lưu luyến không rời tổng biệt, ở nó đỉnh tai nhức óc tiếng hồ gầm bên trong lôi kéo Tinh Nhi nhanh chân rời đi.

Lôi Phàm dẫn Tinh Nhi đến ai thạch pha thì, Trần Khánh chờ mười tám tên nam, bốn nữ cùng một đứa bé từ lúc xin đi.

Này mười tám tên "Người hầu" có non nửa mọi người phụ thương, trong đó hai người cảnh diện đều thấy lang vói tay ngân, khiến cho người nhìn ra nhìn thấy mà giật mình.

Như chỉ bằng quan sát, có thể xưng tụng hảo thủ, trừ Trần Khánh ở ngoài, cũng chỉ có hai người có thể miễn cưỡng vào vì.

Chúng nữ bên trong có hai nữ đều mang theo đầu bông, lấy sa che mặt, tuy mơ hồ nhìn thấy đường viền, nhưng không chân thực.

Không che mặt sa hai phụ vóc người tráng kiện, dung mạo không tính xấu, nhưng không hề bắt mắt chút nào.

Khác hai nữ đều tư thái thướt tha, phóng tầm mắt nhìn liền biết là xuất thân cao quý cung nữ, ở nửa chặn nửa che mặt sa bên trong, có loại mơ mơ hồ hồ thần bí xinh đẹp.

Trong đó một nữ vóc người rất cao, đường cong là lướt thân thể mềm mại, khoan bãi lộ ra trí mạng mê hoặc. Tuổi cũng lấy nàng hơi lớn, nên không tới hai mươi, mọi người đều lấy nàng dẫn đầu. Xem ra chính là Trần Khánh trong mệnh tiểu thư.

Đứa bé kia có được mặt mày thanh tú, hai mắt Tinh Linh, ước ở mười đến mười một tuổi trong lúc đó, nhìn thấy Lôi Phàm, Tinh Nhi hai người, mở lớn hiếu kỳ con mắt đánh giá bọn họ.

Bốn nữ thấy bọn họ đến, đều khom người thi lễ, ánh mắt lại rơi vào Tinh Nhi trên người.

Tiểu thư kia trước tiên lên tiếng nói: "Ta tính nặc, tên hỏi tình. Tráng sĩ đêm qua cứu viện chi ân, ta suốt đời không quên, không biết tiên sinh cao tính đại danh, thật giáo ta có thể ghi khắc trong lòng."

Lôi Phàm đi tới trước người của nàng, xem mèo vẽ hổ, rập khuôn nàng lễ nghi đáp lễ sau, mới cười nói: "Tại hạ Lôi Phàm, nàng là xá muội. Vị này tiểu ca có hay không lệnh đệ đây?"

Mặc tiểu thư ở lựa mòng sau con mắt nhìn chăm chăm Lôi Phàm nói: "Chính là ta ấu đệ Mặc Vũ, nàng là xá muội Mặc Linh Nhi. Cái khác đều là đến từ ta phủ tôi tớ."

Được kêu là Mặc Linh Nhi nữ tử nên là hai tám phương hoa, thẹn thùng địa hơi phúc thân.

Mặc Văn Tinh ánh mắt rơi vào Lô Văn Tinh trên mặt, làm như đắm chiêu, nhưng cũng không nói ra, chỉ nói: "Không nghĩ tới trong ngọn núi sói hoang như vậy hẳn không sợ người, chúng ta đã có phòng bị, nhưng suýt chút nữa liền tao mồm sói, may mắn có tráng sĩ giải khốn.

Hiện tại có tráng sĩ môn đồng hành, ta trong lòng chân thật hơn nhiều."

Lôi Phàm hỏi: "Các người từ đâu tới đây đây? Làm sao sẽ xuyên qua đầu trâu thâm sơn đây?"

Mặc tiểu thư không biết là duyên cớ nào, cũng không ần giấu, nói: "Chúng ta mới từ càn châu trở về, ngồi hai tháng hải thuyền mới vừa tới Mặc Châu Hóa Lân đảo đồ bộ, vẫn dọc theo mây đen sơn mạch mà tới."

Lôi Phàm nhìn sắc trời, mỉm cười nói: "Thái Dương đã ngã về tây, chúng ta không bằng lập tức lên đường đi!"

Mặc tiểu thư sau khi gật đầu, Trần Khánh bận bịu sai người dẫn ngựa đến, để Mặc gia hai vị tiểu thư cùng tiểu hài đăng lên lưng ngựa, này Mặc Vũ tuổi tuy nhỏ, nhưng ở trên ngựa tọa đến ổn như Thái Sơn, không hề ý sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Yêu nữ Văn Tinh (thượng)

Chương 6: Yêu nữ Văn Tinh (thượng)

Mọi người liền bắt đầu xuống núi. Nhưng nhân hai nữ một hài đều yếu nhân dẫn ngựa mà đi, cổ tốc độ rất chậm, cái này cũng là không có cách nào chuyện.

Dọc theo đường đi hai bên nhân gian duy trì khoảng cách nhất định, mà cái kia Trần Khánh có lẽ đối với Lôi Phàm loại người như thế mới có thể có mòi chào tâm ý, khóe miệng sinh phong, chủ động cùng hắn giới thiệu càn châu phong quang cùng chuyện lý thú, khiến Lôi Phàm tầm mắt mở ra.

Bởi tốc độ kỳ chậm, đến Thái Dương xuống núi mọi người mới miễn cưỡng na ra đầu trâu sơn phạm vi.

Lúc này sắc trời đã tối, không thể làm gì khác hơn là ngay tại chỗ cắm trại.

Mặc gia mấy nữ đều trốn ở trong lều ăn uống. Lôi Phàm càng không có tìm được cơ hội mở miệng hỏi các nàng yêu cầu địa đồ.

Trần Khánh cũng không có hỏi tới Kim Giác Hồ Vương sự? Trần Khánh khẳng định báo cho quá Mặc gia tiểu thư, lẽ nào bọn họ không hề có một chút lòng hiếu kỳ?

Lôi Phàm trong lòng mơ hồ có chút không thoả đáng cảm giác, nhưng lại không biết không thoả đáng ở nơi nào?

Trăng tròn treo cao, chiếu lên phụ cận sơn dã một mảnh vàng óng ánh, phương xa đầu trâu sơn, càng là lập lòe thần bí quý dị dị mang.

có lang hào truyền đến, lại khiến người cảm thấy này yên tĩnh ôn hòa sơn dã, vẫn là nguy cơ tứ phía.

Nhân thịt hươu thiêu đốt ngon lành nhất, Lôi Phàm lại đi săn một con, cùng Tinh Nhi vây quanh lửa trại, một bên thiêu đốt thịt hươu, một bên thuận miệng đàm tiếu.

Tinh Nhi cũng học động thủ thịt nướng, Lôi Phàm thì lại ở một bên kiên trì chỉ điểm.

Trần Khánh chờ ở nơi đóng quân một đầu khác ăn bọn họ lương khô, khéo léo từ chối Lôi Phàm lễ phép mời.

Hương thụ quả bữa tối, vây quanh lửa trại, Lôi Phàm chính nghe Tinh Nhi kể rõ từ trước các loại, nhạc dung dung.

Trần Khánh phụng mệnh cảm đình đầu lều vải lại đây, nói xin lỗi: "Không có chúng ta liên lụy, các người mới đến gia lý. Đây là nhà ta tiểu thư đưa lên lều vải, có thể hơi tránh gió hàn."

Lôi Phàm đối với bọn họ tri tình thức thời cảm thấy hài lòng. Sau khi tạ ơn, chờ hẩn rồi đi mới dưới sự chỉ điểm của Tinh Nhi tay chân vụng về đáp thật lều vải.

Lôi Phàm làm sao có khả năng một hồi hiểu rõ này dị giới đồ chơi nhỏ, nếu như không phải Tinh Nhi hỗ trợ, nói không chắc hẩn thật lâu lao mà không kết quả, buồn bực bên dưới sẽ đem lều vải xé cái phân tủy.

Tinh Nhi rốt cuộc tìm được Lôi Phàm khuyết điểm, cảm thấy hưng phấn dưới, lú ra lú rú chuyện cười hẩn, nhảy nhảy nhót nhót như một tháng dưới vui sướng vũ đạo mỹ lệ Tiểu Tinh Linh.

Xem ra, tiểu cô nương đối với bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều duy trì một bộ anh minh thần võ dáng dấp, cao ngạo Lôi Phàm, đã tràn ngập oán niệm.

Nhưng vào lúc này, Mặc Vấn Tinh vén mà ra, hướng về Lôi Phàm hai người dịu dàng mà đến, càng không có lại khăn che mặt. Trên người mặc chính là tổ màu xanh lục yếm vĩ hình vật áo điệp chiết tương giao, chuê có băng áo khoác y, dưới là màu trắng lăng la khoa quần, eo triển bác mang.

Này hẩn là nhà giàu thiên kim hoá trang, cùng nơi đây bầu không khí hoàn cảnh tuyệt không xứng đôi. Có thể nàng thần thái lại là như vậy thích tự nhiên, đem tất cả không hợp lý biến thành hợp lý.

Giống như đoạn cảm giống như nhỏ bé mềm mại đen thui mái tóc thùy ở trên lưng, tự do mà thoải mái.

Trắng mịn tự ngọc da thịt cùng thanh nhã trang phục bổ sung lẫn nhau dưới, càng đột xuất nàng như hoa như ngọc dung nhan.

Càng cảm động chính là, đôi kia tự sẽ nói con mắt mang theo một loại phảng phất như đối với thế sự không biết gì cả, ngây thơ rục rờ thần thái.

Lôi Phàm chỉ cảm thấy nàng không có một chỗ không đẹp, cũng không có một chỗ không mê hoặc.

Cảm giác nàng thuần mỹ đến giống như một đoá nụ hoa chờ nở Bạch Liên hoa, lại rất giống do U Minh giới đến mỹ lệ Tinh Linh.

Lôi Phàm có chút ngạc nhiên mà nhìn nàng, cho đến nàng đi tới bên cạnh thì lễ thì, mới nói: "Mặc tiểu thư ngu không được sao?"

Ở khí tức có thể nghe khoảng cách gần bên trong, nhờ ánh lửa, nàng nước long lanh con mắt phản ứng lửa trại ánh sáng, thước động biến hóa, chuyên chú nhìn chăm chú Lôi Phàm, bỗng thăm thăm thở dài nói: "Làm mất đi trọng yếu vật, sao ngu đến lắm?"

Tự tiếp xúc tới nay, Lôi Phàm trên là thủ chuyển cùng nàng như vậy tiếp cận địa đối thoại, không khỏi dâng lên cảm giác khác thường. Gật đầu nói: "Nếu là trọng yếu vật, liền không cần nói cho tại hạ."

Mặc Vấn Tinh thấy hẩn nhìn chăm chăm khuôn mặt của chính mình, thấp giọng nói: "Bỏ vào thâm sơn cái đôi kia lý. Cái kia vật vẫn do ta bảo quản, ai cũng nhận không ra. Lôi công tử có thể không giúp đỡ đây? Ta bây giờ đã hoang mang lo sợ."

Nhìn nàng điềm đạm đáng yêu, một bộ chọc người thương yêu, lại kinh hoàng bất lực mảnh mai đáng đáp, Lôi Phàm nhưng trong lòng ở nói thầm, chẳng lẽ là bọn họ chống lại bày sói thì dễ lại?

Lôi Phàm yên lặng suy tư.

Cân nhắc đến như có thể giúp nàng tìm tới trọng yếu vật, nhắc lại ra địa đồ sự liên thuận lý thành chương.

Từ Tinh Nhi khẩu bên trong hiểu được đến này dị giới địa đồ là rất quý giá.

Nơi này tiền hệ thống rất hỗn loạn, mỗi một thủ đô có chính mình tiền đúc, có điều, một khi phát sinh chiến loạn hoặc thay đổi triều đại, nguyên lai tiền đồng, thiết tệ, tiền giấy chờ đều sẽ mức độ lớn mất giá hoặc bỏ đi.

Chỉ có hoàng kim bạch ngân đúc ra tiền ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể lưu thông.

Niềm vui bất ngờ chính là, nơi này cũng có Nguyên tinh, hơn nữa chính là gọi Nguyên tinh cái này tên.

Nguyên tinh, hoàng kim, bạch ngân trong lúc đó hồi đoái là bách tiến vào chế.

Một viên Nguyên tinh có thể đổi bách đồng tiền vàng. Một đồng tiền vàng có thể đổi trăm viên ngân tệ. Mà một đồng tiền vàng có thể cung một người, một năm bên trong áo cơm không lo. Bởi vậy có thể thấy được Nguyên tinh quý giá.

Mà Thủy Lam Tinh trên tùy ý có thể thấy được địa đồ ở đây nhưng là cao quý cất giấu đồ vật, giá trị có thể so với Nguyên tinh. Vì lẽ đó không phải đặc thù quan hệ hoặc đặc biệt tình huống mạo muội mượn đọc địa đồ, có thể sẽ bị đóng sầm cửa trước mặt.

Thông qua quan sát, Lôi Phàm có thể khẳng định Mặc gia người đi đường này có địa đồ, hơn nữa còn là cao cấp địa đồ. Bằng không cách hải càn châu hành đó là không thể tưởng tượng, khó có thể thành hàng việc.

Đối với địa đồ, Lôi Phàm là nhất định muốn lấy được. Không có nó làm sao có thể phiên sơn được thủy, vào nam ra bắc, đi thực hành hấn ý nghĩ trong lòng? Đến lúc đó cùng con ruồi không đầu giống như khả năng liên Mặc Châu đều không ra được.

Lôi Phàm lén lút thương lượng với Tinh Nhi sau, một mình nàng trước tiên ở trong lầu nghỉ ngơi. Đến lúc đó hơn nữa Trần Khánh bọn họ che chở nên không gặp nguy hiểm.

Sinh ra bất phàm mà lại tao ngộ cực khổ, Tinh Nhi còn nhỏ tuổi liền có phong cách quý phái, có tri thức hiểu lễ nghĩa, thâm minh đại nghĩa. Biết được Lôi Phàm mục đích sau liền ngoan ngoãn đáp lời.

Lôi Phàm cùng Mặc Vấn Tinh từng người sắp xếp thỏa đáng sau, một người một con ngựa suốt đêm phản hướng về đầu trâu thâm sơn rong ruổi mà đi.

Lôi Phàm bỗng nhiên dâng lên cảm giác cổ quái, vượt qua hấn một đầu ngựa Mặc Vấn Tinh ở dưới ánh trăng, thời khắc duy trì dụ dỗ tiểu hình dáng, khiến người vừa kích thích lại tràn ngập khiêu khích tính.

Nàng thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại nhìn phía Lôi Phàm, nghi sần nghi hỉ, nước long lanh con mắt có thể khiến bất kỳ nam nhân thấy mà tim đập.

Thân thể mềm mại theo con ngựa chạy trốn, kịch liệt chấp trùng, có vẻ lớn mật cùng dã tính, khiến người sinh ra muốn cùng nàng lên giường kích động.

Lẽ nào này thiên kiều bá mị tuổi thanh xuân nữ tử, vì mục đích gì muốn sắc dụ bốn công tử?

Lôi Phàm nói thầm trong lòng.

Nàng tình cờ cùng Lôi Phàm trò chuyện một ít không quá quan trọng đề tài. Thỉnh thoảng lại không lộ ra dấu vết nịnh hót Lôi Phàm hai câu.

Âm thanh thoải mái mà lạnh lạnh, tràn ngập âm nhạc êm tai cảm giác. Long lanh óng ánh, như nàng khuôn mặt đẹp to bằng có nhiếp phách câu hồn dị lực.

Lữ đồ nhân kiều mị Mặc Vấn Tinh mà tràn ngập hương diễm kiều diễm bầu không khí, khiến cho Lôi Phàm không còn khô khan vô vị cảm giác.

Lôi Phàm cảm giác thời gian trôi qua nhanh chóng, phảng phất trong chớp mắt liền bắt tri bất giác đến địa đầu, cũng chính là cái kia ái thạch pha.

Lôi Phàm có loại hồn quên tất cả ảo giác, đường xá tất cả phong cảnh trở nên mơ hồ không rõ, đầu óc nơi sâu xa chỉ còn lại Mặc Vấn Tinh các loại vẻ đẹp.

Có thể thấy được Mặc Vấn Tinh mị lực không giống người thường, không thể chống đối, hầu như sâu sắc hấp dẫn lấy, hấn toàn bộ sự chú ý.

Chờ Mặc Vấn Tinh đan trên người tìm kiếm cái kia vật thời khắc, Lôi Phàm như cái thân sĩ giống như nắm hai con con ngựa trung tâm chờ đợi ở đáy dốc. Trong đầu đầy rẫy không tên tình cảm, càng không có nửa điểm không kiên nhẫn.

"Tìm tới lý! Lôi công tử có thể hay không để ta cũng nếm thử người sở trường tuyệt hoạt, khẩu món ăn dân dã? Cứ như vậy, ta muốn nhìn một chút nội tâm tràn đầy cảm kích sẽ sẽ không phát sinh khó mà tin nổi biến hóa?"

Mặc Vấn Tinh từ pha đỉnh sau khi xuống tới, hỉ tư tư nói. Mang theo chân thành thâm tình.

Lôi Phàm vui sướng nhiên thích thú, vui vẻ đáp lời. Không ngừng không nghĩ đi săn đi tới.

Thiếu đốt thì, Mặc Vấn Tinh xưng phong nhận việc hỗ trợ, ngẫu hoặc bí mật mang theo tiên nhạc giống như nói cười.

Lôi Phàm chưa ẩm trước tiên tủy, như bước trên mây đoàn. Núi hoang dã ngoại đồn thành vàng son lộng lẫy, tiên vụ lượn lờ Tiên giới.

Lôi Phàm vui tươi lần thứ nhất đem nướng kỹ món ăn dân dã cắt thành lát cắt, lấy thuận tiện nàng ăn uống.

Há biết Mặc Vấn Tình dùng hành nộn ngón tay ngọc niêm miếng thịt cho ăn tiến vào trong miệng hắn, ngón tay ngọc hững hờ lướt qua miệng môi của hắn, Lôi Phàm như điện giật. Kích thích bản lỗ chân lông thư giãn, thoải mái hít lại con mắt.

Nhưng vào lúc này, hắn sinh ra cảm ứng, tay trái thúc tham, đem một cái xanh mênh mang lông trâu nhọn châm nắm vững vàng, đầu ngón tay khắp nơi nóng bỏng cực kỳ, tỉnh ngộ ra có kịch độc sau, một luồng tê dại không thoải mái khó chịu cảm giác truyền ra đến, lập tức duyên chỉ chường hướng về cánh tay nhỏ lan tràn.

Đồng thời, ăn vào cái kia mảnh thịt nướng cũng ở trong bụng dòi sông lấp biển lên.

Mặc Vấn Tình nhân hắn có thể khoảng cách gần như vậy, đúng lúc nắm bắt nàng lấy độc môn thủ pháp phát sinh, bất động tiếng động gần như vô ảnh vô hình âm khí, như không có làm quá bất cứ chuyện gì giống như, thờ dài nói: "Mạnh thật! Suýt chút nữa thông qua thử thách lý. Đây mới là ta kính yêu anh hùng."

Lôi Phàm nội tâm giận dữ, có loại bị xem là đùa ngốc lường gạt cảm giác.

Thâm nghĩ coi ta là thí luyện phẩm sao? Dám xâm lấn ta, còn căn bản không nắm lão tử tính mạng coi như một chuyện?

Bề ngoài là cái ả tình đưa tình, thâm tình chân thành tiên nữ, kỳ thực là cái giấu điểm dã tâm, coi mạng người như rom rác yêu nữ.

Nguyên khí tuy không thể bên ngoài, nhưng trong cơ thể bài độc không làm khó được Lôi Phàm

Bởi vì không biết này hai lần đáp nặn Thiên Đạo Thánh Thể kháng độc năng lực thế nào? Cũng không biết này độc đến tột cùng lợi hại bao nhiêu? Lại muốn biết rõ ràng yêu nữ này vì sao muốn giết mình? Có không có lập tức phản bội động thủ.

Lạnh rên một tiếng, nhắc lên nguyên khí, bắt đầu hóa giải tràng bên trong độc tố, đồng thời đem xâm vào cánh tay kịch độc đưa trở về tay nắm hung khí nơi, lúc cần thiết còn có thể vật quy nguyên chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Yêu nữ Vấn Tình (hạ)

Chương 7: Yêu nữ Vấn Tình (hạ)

Lôi Phàm đáy lòng không khỏi cảm khái Thiên Đạo Thánh Thể thần kỳ, trong bụng dòi sông lấp biển rất nhanh bị lắng lại, không thoải mái gây tê cảm đang nhanh chóng biến mất, độc tố liền muốn bị bài về độc châm.

Mặc Vấn Tình kiêu mị nói: "Không có cách nào nói chuyện chứ? Ngươi bên trong độc là thiên hạ thập đại kỳ độc một trong 'Lam chim công', vào máu là chết. Nhân gia sợ ngươi kháng độc năng lực mạnh, trước tiên cho ăn ngươi ăn một điểm, lại cho ngươi đưa lên một châm, chính là trong ngoài giáp công, để ngươi bên trong ưu ở ngoài khôn lý.

Ngươi lần này chết chắc rồi. Lại không muốn quai nhân gia, chết rồi cũng không được biến thành quỷ tìm người ta tính sổ, quai không thể làm gì khác hơn là trách ngươi để ta yêu đề lên ngươi."

Lôi Phàm vì đó giận dữ, biết nàng không có nửa câu nói thật.

Bởi vậy có thể thấy được, nàng tâm địa ác độc cùng tâm tư đáng sợ, chính là đối mặt nàng cho rằng người chết cũng không muốn lộ nửa điểm ý tứ.

Mặc Vấn Tình ánh mắt yên tĩnh, vừa dứt lời, đột nhiên trong tay nàng đã có thêm một cái đồng dạng xanh mênh mang chùy thủ, mang quang lóe lên, hướng về Lôi Phàm bên gáy nhanh như tia chớp chèo thuyền qua đây. Động tác tao nhã mà tàn nhẫn.

"Ta không đành lòng để Lôi ca ca được kịch độc dần vật nổi khổ lý." Mặc Vấn Tình như không có chuyện gì xảy ra rồi nói tiếp.

Lôi Phàm không nữa được nàng ảnh hưởng, nắm bắt độc châm đã cấp tốc bắn ra, bắn như điện đối phương cảm động eo thon nhỏ.

Vị trí góc độ xảo diệu xảo diệu, như yêu nữ nguyên thức bất biến, bởi khoảng cách quá gần, khẳng định trùng chiều. Đồng thời người sau này di, động tác nước chảy mây trôi, gọn gàng nhanh chóng.

Mặc Vắn Tinh chủ thụ cải hướng về, đi xuống điểm đi, ở giữa hướng về nàng bắn nhanh độc châm.

Độc châm ứng tay đọa hướng về trên đất, chỉ phát sinh "Ba" một tiếng kinh khí tiếp xúc lay động, có thể thấy được ra sức xảo diệu cặn kẽ.

Lôi Phàm đột nhiên đứng nghiêm, um tùm sát khí, lập tức đem nàng bao phủ trói chặt, trong lòng tuôn ra mạnh mẽ vô cùng tự tin.

Không để ý tới yêu nữ làm sao tuyệt vời, hắn cũng chắc chắn xé địch liễu mạng, mà sẽ không để ý tới nàng là làm sao kiều diễm cảm động.

Mặc Vắn Tinh không có thừa thế tiến công, tiểu lập bất động, hộ thể chân khí một cách tự nhiên trung hoà hắn xâm bách sát khí.

Một đôi làm như ẩn tình đưa tình đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kinh dị, từ trên xuống dưới đối với hắn đánh giá, một bộ muốn đối với hắn một lần nữa phòng chừng thần thái. Môi anh đào khẽ nhai nói: "Coi như ngươi bước đầu qua ải lý! Ngươi người này nha! Dĩ nhiên không sợ ta kỳ độc?"

Nàng không tự trách mình giờ trở độc ác, trả lại tự trách mình không có trúng độc? Qua ải? Quá cái gì quan?

Giờ khắc này độc tố rốt cục toàn bộ thanh trừ, Lôi Phàm mất lộ dọa người sát cơ, quyết định không nữa nghe nàng nữa câu chuyện ma quỷ, lập xuống phải giết nàng chỉ tâm.

Mặc Vắn Tinh thật giống hoàn toàn không nhìn thấy Lôi Phàm đáng sợ đáng dấp, ngọt ngào nở nụ cười, biểu hiện ngây thơ mở ra một đôi mắt dài trắng như tuyết ngọc chường, làm nàng nói: "Ta đầu hàng rồi!" Chủ thụ đã không biết cho nàng tàng đi nơi nào, khá là kỹ thuật như thần.

"Tại sao giết ta?" Lôi Phàm tận cuối cùng nỗ lực muốn biết mình nguyên nhân, lạnh như băng nói.

Đôi kia sẽ nói con mắt trước tiên né qua âm u vẻ mặt, tiếp theo đôi mắt nhíu mày không nghe theo vẻ mặt, gắt giọng: "Đây là nô trong gia tộc chọn tế truyền thống! Ngươi người này là làm sao giáo?"

Mọi người đều nói ngươi bước đầu qua ải, ta tâm đều hướng về ngươi quy hàng, ngươi còn muốn gọi đánh gọi giết? Lẽ nào đối với ngươi sinh lòng ái mộ có lỗi? Ngươi đáng về dọa sợ nhân gia lý."

Nói ai oán nước mắt muốn nhỏ xuống, yếu ớt nói: "Ta yêu nhất có anh hùng khí khái nam nhân, nếu như ngươi không có nửa điểm thương tiếc tâm ý, còn không bằng để ta chết ở trên tay ngươi được rồi." Nói xong, tự từ bỏ phản kháng, một bộ mặc cho quân xử trí đáng dấp.

Lôi Phàm biết rõ nàng nói không có một câu là nói thật, nhưng là như vậy một vị thiên kiều bá mị nữ tử, lấy nàng cảm động thanh tuyến kiều tư, nói với tự mình ra ái mộ chi tử, sát cơ lập tức yếu bớt ba phần.

Cảm giác hiện đang ra tay chính là đối với tốt đẹp nhất sự vật tàn phá, sẽ phạm dưới tội không thể tha thứ được.

Đạo trời không tha, chính mình cũng không thể chịu đựng.

Yêu nữ một giọt tình lệ rốt cục hoạt rơi xuống mặt đất, nhưng ở Lôi Phàm trong lòng bắn lên tầng tầng gọn sóng.

Sát khí cự giảm, gần như với không.

Lôi Phàm chiến ý đánh toi bờ, tan thành mây khói, đáy lòng cười khổ.

Quên đi, vẫn là cách yêu nữ này xa một chút.

Nhưng là muốn là như thế nghĩ, một đôi chân như như mọc ra rễ giống như không muốn lập tức bước đi.

Phút chốc tỉnh ngộ lại, này yêu nữ tuy độc như xà kiệt, phản phúc khó dựa vào, thiên là đối với hắn sinh ra mạnh mẽ sức hấp dẫn! Lập tức rất nhiều đùa lừa loại kia nguy hiểm kích thích cảm giác.

Không khỏi hướng về nàng cẩn thận nhìn lại, ở mông lung nguyệt chiếu xuống, nàng mặt cười đường viên đường nét tinh diệu tế trác, không chệ vào đâu được, da thịt mềm nhẵn mềm mại, dồi dào tuổi xuân sắc khỏe mạnh khí tức.

Tú trường phản hạm thiên nga giống như từ vạt áo bên trong dò ra đến, khiến cho người không nhìn được liên tưởng hướng về cùng này liên kết cảm động ngọc thể, cái kia tất là nhân gian cực phẩm.

Buông xuống vầng trán Mặc Vắn Tinh xấu hổ hướng về hắn nhìn tới, Lôi Phàm trong lòng có quỷ, lúng túng dời ánh mắt, người trước "Phù phù" khẽ cười nói: "Thật lý! Lôi ca ca rốt cục không sinh tình nhi khí rồi?"

Lôi Phàm khi nào từng trải qua loại nữ nhân này? Nghe được tâm đầu dương lên, càng biết nàng có ý định khiêu khích, giấu diếm lòng xấu xa, đang muốn nghĩa chính ngôn từ nói chuyện, vạt áo tiếng xé gió từ ải thạch pha đình nơi truyền đến.

Có cao thủ! Vẫn là hai cái.

Chớp mắt, một mập một gầy hai phụ nhân phút chốc đến Lôi Phàm cùng Mặc Ván Tinh phụ cận.

Mập phụ nhân cũng không tính ai, nhưng là nhân mập mập thân thể, tướng cổ cổ bụng lớn, miễn cưỡng mới có thể chụp được với nữ tử, sao xem cũng tự so với người khác thấp hơn một đoạn.

Tóc của nàng ở trên đỉnh trát cái đại kế, xem ra sạch sành sanh, tướng mạo cũng không nhạ yếm, trên mặt còn mang theo tự phải tùy thời mở người chuyện cười hiền lành về mặt, xem ra có chút buồn cười.

Chỉ có nàng giấu ở tế trong mắt tinh mang lờ lờ mang theo ánh xanh cặp mắt, mới khiến nhãn lực cao minh người nhìn ra hẳn không dễ trừu.

Gầy phụ nhân vóc người cực cao, mấy có thể đuổi tới Lôi Phàm độ cao, tóc tai bù xù, hình như cây gậy trúc.

Gầy gò mặt dài, xương gò má cao cao nhô ra. Một đôi lạnh như băng hẹp dài con mắt thêm vào cực bạc trắng bạch môi, khiến người ta có thể sâu sắc cảm thụ nàng cay nghiệt thiếu tình cảm, trở mặt vô tình bản chất.

Hai phụ nhân hình tượng đều khá là đột xuất, mà giờ khắc này sóng vai đứng chung một chỗ, một cao một thấp, một mập một gầy, nở nụ cười mặt lạnh lẽo điện, càng làm cho người thấy khó khăn quên.

Hai phụ nhân đến, vì là này ánh trắng nhu hòa rừng sâu núi thẳm, tăng thêm không khí quý quái.

Mặc Ván Tinh cẩn thận địa đánh giá hai phụ, không tự chủ được hướng về Lôi Phàm phương hướng nhích lại gần.

Lôi Phàm cũng mặt không hề cảm xúc địa cảnh giác xem kỹ hai phụ.

Mập phụ nhân trước tiên hòa ái mở miệng, tuân nói: "Không nghĩ tới này thâm giao dã ngoại có thể đụng với như vậy cảm động một đôi bích nhân nhi, xin hỏi vị này tiểu lang quân, nơi này có phải là đầu trâu sơn đây? Trả lời có thưởng nha?"

Lôi Phàm thấy thế nào thế nào cảm giác này hai phụ nhân yêu dị khó dò. Lạnh lùng nói: "Nơi đây chính là đầu trâu sơn, hai vị không có chuyện gì xin mời đi. Ta cùng vị cô nương này còn có chuyện quan trọng muốn nói."

"Hừ!" Gầy phụ nhân lạnh rên một tiếng biểu thị bất mãn.

Lôi Phàm bên tai ông ông trực hưởng, như ma âm quán nhĩ. Lập biết nàng công lực thâm hậu, còn quý dị khó lường.

Bắt đầu liền nín đầy bụng tức giận, không đành lòng không thương hương tiếc ngọc. Có điều hai người này xem ra không phải người lương thiện gia hỏa, không phải là cái kia yếu điệu mạo nữ yêu nữ, các nàng nếu dám làm càn, vừa vặn bắt các nàng hạ giận.

Mặc Ván Tinh thấy Lôi Phàm trong mắt ánh sáng lạnh lẽo hiện ra, biết hẳn phát tác sắp tới, vội vàng tiến lên vài bước ôn nhu kéo cánh tay hắn, nhẹ nhàng lắc lắc, làm nũng, nói: "Đừng nóng giận!"

Quay đầu đối với hai phụ nhân điềm nhiên hỏi: "Thiếp thân tướng công tính khí không được, hai vị tỷ tỷ không muốn chú ý. Các ngươi còn có vấn đề gì lý? Thiếp thân nhất định sẽ biết gì đều nói hết không giấu diếm."

Lôi Phàm đối với yêu nữ như thế đề phòng phi thường, chỉ có điều bị nàng làm nũng giống như rung động cánh tay, lại bị nàng cái kia duyên dáng mềm mại cao vót, vô tình hay cố ý sượt chạm, Tâm nhĩ lập tức lảng lảng.

Một luồng nóng rất dòng nước ấm xông thẳng đan điền bên dưới, gây nên một luồng nam tính kích động, hồn bay phách lạc dưới thiếu một chút liền muốn mất mặt trước mọi người.

"Xi!"

Lôi Phàm cả người rung bần bật.

Hữu tâm phòng bị bên dưới vẫn bị Mặc Ván Tinh không biết khiến cho cái gì thủ pháp, này thanh xanh mệnh mạng độc chùy mạnh mẽ đâm tới hắn đan điền yếu huyệt trên. Mà yêu nữ tay nhỏ cũng trong lúc đó theo : đề lên hắn ngực, nhẹ nhàng nhưng quán mãn chân khí.

Lôi Phàm phản ứng tự nhiên, vội vàng phản kích một quyền, lại giống như đánh ở sợi bông bên trong, không có đưa đến nửa điểm tác dụng, đề hắn có trống rỗng, muốn phun máu áo giáp.

Mặc Ván Tinh cười duyên nói: "Đưa ngọc lại bị lừa lý." Lòng bàn tay kinh khí chảy như điên bên dưới, Lôi Phàm thân thể ứng chương về phía sau quăng hạ, lại bị một luồng mạnh mẽ dính kính hút lại, cũng không thể kéo đại khoảng cách, cũng không cách nào tạm thời chinh đồn lại trận tuyến.

Mặc Ván Tinh thoải mái tay chân, đề tụ toàn thân công lực, đổi thành hai tay nắm chùy, người chùy hợp nhất, phóng người lên, thiên ngoại Phi Tiên giống như, nhanh như tia chớp đâm hướng về Lôi Phàm đầu.

Một mập một gầy hai phụ nhân phối hợp đến thiên y vô phòng, chợt triển khai ma công, vọt lên từ mặt đất, theo sát Mặc Ván Tinh toàn lực hướng về Lôi

Phạm giết đi. Không để lại cho hắn nửa điểm cơ hội thở lấy hơi.

Đột nhiên công kích tới người, Lôi Phạm như rơi trong mộng, mơ mơ màng màng còn không làm rõ được là cái gì một chuyện?

Trúng chiêu sau quãng thời khắc, chu vi khoảng năm trượng phạm vi, cành lá lay động lên, tiếp theo tiếng rít tựa hồ từ bốn phương tám hướng vang lên.

Đầu tiên là nhĩ chi vi ngữ, chớp mắt sau đã biến thành tràn ngập trong rừng kích hưởng, nhồi vào Lôi Phạm màng nhĩ.

Chu vi gần đầy kinh khí, hình thành vô số nắm đấm to bằng gấp toàn, lưỡi dao sắc giống như quất cắt Lôi Phạm, lại như bỗng nhiên hăm thân biển rộng nhưng gặp một mảnh liệt bão táp, khiến người ta thân hình bất ổn, chỉ có thể miễn cưỡng nước chảy bèo trôi.

Lôi Phạm phảng phất cảm thấy toàn bộ thiên địa đều ám hắc hạ xuống.

Như vậy mà công trước đây chưa từng thấy, chưa từng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Uất ức khổ chiến

Chương 8: Uất ức khổ chiến

Biết là sống còn thời khắc, Lôi Phạm nỗ lực bắn lên, thả người lui nhanh.

Hắn phát hiện mình thực sự là xuẩn đến đáng thương? Có điều hắn đã không có thời gian ăn năn hối hận, kiểm điểm khuyết điểm.

Vùng đan điền nhân Thánh thể kiên cố tuy rằng không có bị đâm phá, nhưng độc tố đồng dạng bám vào bên trên, để hắn khá khó xử được.

Khả năng là lần thứ hai gặp loại kịch độc này, Thánh thể năng lực chống cự tăng nhiều, tê dại cảm giác vô lực nhỏ yếu rất nhiều.

Hắn bây giờ bị kiên thật dày, yêu nữ đánh vào ngực hắn cái kia một chưởng còn muốn không được hắn mệnh, chỉ là suýt chút nữa xóa khí. Có điều, nếu như đầu hoặc con mắt lại bị yêu nữ như thế đến một hồi, nói không chắc đêm nay liền tài định.

Trong mắt thần quang bạo thiểm, nhìn yêu nữ người chủ hợp vừa tung người đánh tới, hét lớn một tiếng, Lôi Phạm nỗ lực điều chỉnh trạng thái, tiến vào không buồn không vui, không kinh không sợ, không minh phản chiếu trạng thái chiến đấu.

"Oành!"

Lôi Phạm sống lưng va vào một cây đại thụ, cành lá rung động, không cần quay đầu lại cũng như mắt thấy giống như, hai chân đẩy một cái ngược kẹp chặt thân cây, chà sát sạch địa như linh hầu giống như trong nháy mắt bò cao, chút xíu chỉ kém né qua yêu nữ độc chùy.

Lôi Phạm tiếp tục dọc theo thân cây trèo cao, thét dài liên tục, đây là ở triệu hoán Kim Giác Hồ Vương.

Tiếp theo song quyền nắm chặt, nổi lên nhạt màu vàng nhạt, hai chân mãnh đạp thân cây, lướt qua thụ để chính quay lại thân hình đuổi theo Mặc Vãn Tinh, nghênh trên không trung theo sát phía sau mập gầy hai phụ.

"Ầm!"

Song quyền khoảng chừng : trái phải xuất kích, kinh khí tương giao, tiếng nổ đùng đoàng bên trong, như bình địa cuốn lên một cơn lốc.

Ba người trên không trung toàn lực gắng chống đỡ một cái, hai phụ nhân la rầy trong tiếng, cụt hứng bất lực bay ngược.

Không trung, Lôi Phạm thân hình tiếp tục cất cao, liên tục mấy cái lộn ngược ra sau, hướng về dưới thân cái hướng về tấn công tới Mặc Vãn Tinh đạp đi.

"Phốc!" Dưới chân tự đạp cây bông, như rơi đám mây, mềm mại không dùng sức.

Mặc Vãn Tinh nhẹ phẩy ống tay áo, khác nào phiến phiến hồ điệp giống như toàn phi, pháp phối mở ra, cười duyên: "Lôi ca quá to lớn lực, tiểu muội nhanh không chịu được lý!"

"Phốc phốc phốc phốc. . .!"

Lôi Phàm mất điếc tai ngo, quyền cước như gió, hai người động tác mau lẹ, lấy mau đánh nhanh, nhanh như tia chớp giao thủ hơn hai mươi chiêu, mập gầy hai phụ nhân tập hợp lại, lần thứ hai vây công mà trên.

"Xi!"

Vây công bên trong, Lôi Phàm hốt bị Mặc Vấn Tinh giấu điểm "Mau đen băng" phát bên trong dưới sườn, vô số như lông trâu té châm giống như châm hình âm hàn kinh khí, không lọt chỗ nào địa tiến vào trong cơ thể, bất cần dưới sự chút nữa liền thương tổn được ngũ tạng lục phủ.

Nhân không ứng phó kịp, liều mạng vận công chặn lại, vẫn để cho hấn thủ lần bị thương này đến phun máu.

Yêu nữ một bộ "Đau lòng" tiểu dáng đáp, "Quan tâm", nói: "Xuất huyết rồi?"

Lôi Phàm không muốn nghe này giáo nữ phí lời, nhưng nàng âm nhạc giống như êm tai "Quan tâm", vẫn để hấn sự chút nữa lần thứ hai thổ huyết.

Hấn cũng rốt cục lĩnh giáo đến yêu nữ căn cơ công phu vững chắc, khó chơi. Uất ức khó chịu, phiền lòng bức mình, hấn bị ép từ không minh trạng thái chiến đấu bên trong lui đi ra, chỉ cảm thấy cực thủ vô bị.

Bởi vì mặc yêu nữ công pháp để hấn mạnh mẽ khó sức, mỗi khi công kích mình đến nàng thì, liền như cùng ở tại nắm tay dùng sức đánh trời nổi lá khô, quyền kinh càng lớn, nó phiền đến càng hoan.

Lại như liều mạng vô lấy nước chảy, lại làm sao dùng sức, cũng chỉ có thể nhìn thủy từ khe hở bên trong di chuyển, uống công vô ích.

Nàng cái kia bắn trúng chính mình "Băng", tốc độ cũng không phải sắp tới không thể tránh né, mà là nàng lợi dụng chân khí trắng, sinh ra vài loại sức mạnh.

Đặc biệt một loại trong đó dính kinh đáng sợ nhất. Mỗi lần cũng làm cho hấn không thể tránh khỏi, phòng không thể phòng. Rất có một loại lần thứ hai rơi thân thời gian đường hầm, thân bất do kỷ gặp vận lực kinh sợ ảo giác.

Nếu như mình còn có thần thức, cũng có thể bên ngoài nguyên khí, cái kia sử dụng "Nhiếp Hồn Thần Âm", "Cô Tinh Hàn Nguyệt Suong Dao" thêm "Hư Không Du" chắc chắn sẽ không chặt vật như vậy rơi vào chịu đòn cục diện.

Trong chớp mắt họa quá rất nhiều ý nghĩ. Lôi Phàm thầm than, trưởng kiến thức rồi!

Thủy Lam Tinh trên chính mình tiếp xúc cao thủ cùng này dị giới so với, chênh lệch quá lớn. Cũng không phải công lực cao thấp vấn đề. Mà là chiêu pháp trong lúc đó to lớn sai biệt. Đây dị giới chiêu Pháp tương đối với Thủy Lam Tinh mà nói, muốn kỳ quý phức tạp, biến hoá thất thường nhiều lắm.

Đưa thân vào yêu nữ chân khí trắng, phảng phất như có vô số song bàn tay không lồ ở phương hướng khác nhau, không đồng thời đẩy xích người. Công lực kém một chút người căn bản là trạm không được chân, không vững vàng thân, không biết làm thế nào.

Loại công pháp này cũng không biết trải qua bao nhiêu lần thay đổi cùng tăng tiến, hiện ra nhưng đã đại thành. Đáng sợ đến cực điểm! Nó đem người thể nhược điểm chút xíu không kém không chê đến cực hạn.

Thi công thì, để người lúc nào cũng có thể nhào tới trước, ngửa ra sau, trượt chân, trượt chân. . . Thân bất do kỷ.

Công pháp một khi triển khai, các loại không giống kinh khí, ma âm, toàn diện ảnh hưởng đối thủ ngũ quan giác quan thứ sáu. Để người mở mắt như mạnh, ma âm quán nhĩ, lưỡi dao sắc gia thân. . . . Tại mắt tị thiệt thân ý tất cả đều chịu ảnh hưởng.

Mà giờ khắc này chính tào ngộ loại này đại thành công pháp Lôi Phàm, vừa là ước ao rất có một loại lực bất tòng tâm cảm thụ.

May là công pháp của nàng khẩn yếu nhất là châm với thân thể người nhược điểm, mà chính mình trải qua hai lần đập nạn đã biến thành "Không phải người" dường như yêu thú giống như tồn tại. Dem nàng đại thành ma công đối với kỷ uy lực rơi xuống điểm thấp nhất. Lôi Phàm bắt đầu nghĩ đến.

Nha, nàng có thể, ta nên cũng có thể. Lễ nào chí cao chí thượng nguyên khí còn không bằng chân khí của nàng? Nàng đạo hạnh lễ nào còn cao hơn ta thâm?

Lôi Phàm quyết định hiện học hiện mại.

Yêu nữ chính là yêu nữ, nhiều mặt thăm dò dưới phát hiện Lôi Phàm còn tự yêu thú, bì kiên thật dày, căn bản không sợ công kích, không sợ độc tố, cố bắt chuyện hai phụ nhân nói: "Hai vị Tôn giả, công hấn mất bộ, dưới âm "

Mập Tôn giả cùng gầy Tôn giả như vậy hưởng ứng, chiêu nào chiêu nấy không rời Lôi Phàm hai mắt cùng dưới âm.

Lôi Phàm nội tâm trong khoảng thời gian ngắn tràn ngập khuất nhục, oán giận. Không khỏi nhớ tới ở Thủy Lam Tinh thì chơi game, đánh quái thú. Lại như này ba cái yêu nữ giống như, mà hấn chính là cái kia POSS?

Cực trong thời gian ngắn nơi nào có thể mô phỏng theo thành công?

Lôi Phàm họa hổ không được phân loại khuyến, khắp nơi chịu đòn, liên tục gặp khó. Nếu không là hiện tại Thiên Đạo Thánh Thể so với yêu thú thân thể càng cứng rắn, hẳn đã sớm ngã xuống.

Xem ra hiện học hiện mại dĩ nhiên không thiết thực.

Có điều Lôi Phàm trong lòng biết, lấy nhu thắng cương, vậy cũng là đối lập, cũng là có hạn độ. Người như nước tự bông, vậy cũng là công pháp mô phỏng xuất ra, mà không phải chân chính cây bông cùng thủy.

"Đừng!" Lôi Phàm nỗ lực né tránh, một đôi thanh tú con mắt phòng ngừa tảo ách, nhưng vẫn bị yêu nữ "Băng" phát bên trong gò má.

Gầy Tôn giả thừa cơ phi thân đột tiến, dưới chân ám chiêu.

Lôi Phàm kinh hãi bất đắc dĩ dưới, nữ khó bãi mộng, dùng cái mộng dày thịt bảo vệ nam nhân tiêu chí, sinh mạng.

Đồng thời, mập Tôn giả mập mạp thân thể làm như nửa điểm cũng không ảnh hưởng nàng linh hoạt, như tơ bông lá rụng giống như bay lên, phát sinh một cái cách không chừng.

Oành một tiếng, Lôi Phàm ứng chân quảng, một bên khác hoàn hảo gò má lại ăn một cái "Chường tát", bị đau dưới cao giọng điên cuồng gào thét.

Ba nữ hét lớn nùng nịu, thân hình như điện, cấp tốc vây lên.

Lôi Phàm chưa từng có như vậy uất ức quá.

Bị xem là quái thú đánh? Lại là bị đâm mắt? Lại là bị đá xuống âm? Lại là bị chường mặt? Thật giống cả đời sĩ nhục cùng khó coi đều tập trung vào đêm nay. Cũng không bao giờ có thể tiếp tục duy trì thông dong tự nhiên, con mắt đỏ chót, cuồng bạo lên.

Lão tử xem người lấy nhu chế mới vừa, có thể nhu tới trình độ nào?

Lôi Phàm dừng cảm tiến tới, quyền chiêu thẳng thần thoải mái như mãnh hổ ra hiệp, chân pháp sấm gió cuộn cuộn tự Phi Long tại thiên.

Ba nữ lấy trẻ trung hơn nhiều Mặc Vấn Tinh công lực cao nhất, cũng đáng hận nhất! Giao hoạt như hồ!

Theo Lôi Phàm, hai vị kia Tôn giả chính là liên thủ cũng không nhất định là nàng đối thủ. Nàng đối với Lôi Phàm uy hiếp cũng to lớn nhất, còn thỉnh thoảng trào phúng nhiệt trào, quấy rầy hẳn chiến đấu ý thức, chuyện đương nhiên cũng là Lôi Phàm trọng điểm bắt chuyện đối tượng.

"Oành oành oành oành. . .!"

Đào mắt lại là bách mười chiều quá khứ.

Lôi Phàm thẳng thần trọng điểm phòng ngự mắt bộ cùng dưới âm, những bộ vị khác không thể tránh được thì lại mạnh mẽ chống đỡ, quay về ba nữ đánh mạnh mãnh đánh, nhiều lần muốn thiếp dựa vào trước hạ tử thủ, nhưng nhân ba nữ phối hợp đến thiên y vô phòng mà từ đầu tới cuối không thể toại nguyện.

Phạm vi nhỏ xê dịch, vẫn là Lôi Phàm ngạnh thương cùng ngăn bản. Chính là vượt qua cấp tốc "Hư Không Du", cũng chỉ thích với lặn lội đường xa, ở trong phạm vi nhỏ tác dụng không lớn.

Hướng chi, "Hư Không Du" cấp tốc, hẳn bây giờ chỉ có thể hoài niệm mà không thể triển khai.

Ở Thủy Lam Tinh, bởi vì tảo ngộ cao thủ không nhiều, chiêu thức cũng không có như vậy phiền phức tinh diệu, còn tạm thời hiện ra không ra hẳn này nhược điểm đến. Bây giờ, Lôi Phàm rốt cục ăn được này ngạnh thương khổ.

Lôi Phàm khổ, ba nữ càng khổ.

Dù sao các nàng cũng không phải làm bằng sắt, chiêu thức tinh diệu nữa cũng phải chân khí, thể lực chống đỡ. Lấy nàng môn như vậy tổ hợp, nếu như đổi lại khác một cao thủ, các nàng đã sớm dĩ nhiên đắc thủ.

Này Lôi Phàm lúc này ở trong mắt các nàng chính là một viên đồng đậu phụ, tạp không nát, chuy không đánh.

Đánh lâu vô công bên dưới, Mặc Vấn Tinh đã đổ mồ hôi trán trề, công lực hơi kém mập gầy hai Tôn giả thì càng khỏi nói, dĩ nhiên thờ hồng học.

Mà cái này Lôi Phàm nhưng càng ngày càng tinh thần, hát vang tiến mạnh, sức mạnh dĩ nhiên không gặp nửa điểm suy kiệt.

Ba nữ rất có một loại không thể làm gì, nhụt chí cảm giác.

Mặc Vấn Tinh tự xuất đạo tới nay đánh đâu thắng đó, chưa từng bại trận.

Bất kỳ nam nhân chỉ cần nàng hơi thi thủ đoạn liền chế đến ngoan ngoãn. Càng chưa từng khác phái như Lôi Phàm giống như khó chơi, còn liên tiếp đối

với nàng xuống tay ác độc, nàng khi nào như đêm nay như vậy khổ chiến quá?

"Hồng hồng hồng. . ." Lôi Phàm càng đánh càng hăng, mỗi ra một quyền liền hét lớn một câu, mỗi đá một cước liền điên cuồng hét lên một tiếng, Cuồng Chiến không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sát khí như sương (thượng)

Chương 9: Sát khí như sương (thượng)

Ánh trăng ngả về tây, trốn vào tầng mây. Bốn phía trùng thanh tiếng gió thổi, có quy luật cùng tiết tấu địa này lên đôi phương lạc, sinh cơ bùng bùng. Phảng phất đang cùng hét lớn đại chiến bên trong Lôi Phàm lẫn nhau cùng reo vang. Còn có một canh giờ, chính là bình minh.

Lôi Phàm chính oán giận Kim Giác Hồ Vương vẫn không có tới rồi, nếu như có nó kiểm chế liền có thể tận diệt ba nữ.

"Hồng!" "Ác!" "Gào!" "Tức!" "Hi!"

Ngoài ý muốn ở ngoài, Lôi Phàm nghe được Hồ Vương hô ứng thanh sau, lại còn có những yêu thú khác liền cùng nó đồng thời chạy tới.

Lẽ nào là Hồ Vương giúp đỡ? Còn có mấy cái nhiều như vậy? Quá bất ngờ?

Yêu thú thét dài kêu gào thanh thô bạo mà cuồng ngạo, liền tiếp, liền miên không dứt.

Lôi Phàm thì lại đại hi. Cuối cùng từ Hồ Vương tiếng hô gầm bên trong biết được những thứ này đều là giúp đỡ.

"Triệt!" Mặc Ván Tinh phát hiện nguy cơ, quyết định thật nhanh ra lệnh.

"Chuyện cười lớn! Muốn chạy? Nằm mơ!" Lôi Phàm mãnh liệt trùng trước, đánh chặt lấy.

Trong tiếng ầm ầm yêu thú môn cấp tốc vây quanh, tiếng gầm gừ đã gần đến ở nhĩ trước, đôi mắt nơi thú ảnh lác lác.

Ba nữ rốt cục hoảng sợ.

Đây là thâm sơn, không phải là loài người thành thị, mà là yêu thú địa bàn.

Nhân hòa yêu thú đã thời gian rất lâu tưởng an vô sự, cực kỳ lâu trước đây cũng từng nhiều lần khai chiến, song phương đều tử thương nặng nề.

Công lực so sánh xưa nay chính là thể nhược nhân loại chịu thiệt. Như không phải là loài người trí tuệ hơi cao, đại địa liền muốn đổi chủ làm thịt.

Mập Tôn giả bỗng dưng thét to: "Thánh nữ, lão nhị đi trước, chậm thì không kịp. Ta đến ngăn cản hần."

Ba nữ đánh mạnh mấy chiêu, bức lui Lôi Phàm.

Mặc Ván Tinh lần thứ nhất sinh ra hối hận, tiếng rít một tiếng, chào hỏi: "Gầy Tôn giả, chúng ta đi." Âm nhạc giống như tiếng nói như ai như khóc.

Lôi Phàm sát khí đột nhiên tăng, quát ầm: "Ai cũng không trốn được." Nhắm phía như một vị núi thịt giống như hoành ở mặt trước mập Tôn giả.

Mập Tôn giả che ở con đường phía trước, mãnh hít một hơi, phình cái bụng đầu tiên là chớp mắt co rút lại, lại bỗng nhiên bành trướng.

Lôi Phàm cảnh giác dưới, trong lòng cười gằn, bây giờ tình thế không giống, giờ đến phiên lão tử nắm các người mũi đi rồi. Giả ý né qua bên trái hướng về Mặc Ván Tinh đuổi theo, dẫn mập Tôn giả không thể không để thờ cái hướng về chặn lại.

Ngay ở mập Tôn giả tự loạn trận cước trong nháy mắt, đột nhiên thiếp thân khá cao, sấm vang chớp giật giống như liên hoàn đánh ra mười tám chương.

Không có cái khác hai nữ từ bên phối hợp, mập Tôn giả tự hủy bên dưới trận tuyến há có thể chống đối. Mười tám chương, chương chương đập trúng mập Tôn giả ngực.

Mỗi bên trong một chướng, mặt Tôn giả mặt khu chính là chấn động, nhưng không quăng hạ, liền như thế đứng ở tại chỗ. Mặt béo trên cũng không gặp lại thông dong nụ cười hòa ái, miệng mũi tai mắt, thất khiếu chảy máu, đáng dấp dứ tợn đáng sợ.

Lôi Phàm phút chốc lướt ngang ra, lại chiết ngóng trông chạy trốn bên trong hai nữ đuổi theo. Đấy lòng phiền muộn hơi giảm, khoan khoái không ít. Chung quy học được làm sao vận dụng đỉnh kính. Cũng làm cho cái này mặt Tôn giả ném trái đỉnh kính tư vị.

Lôi Phàm chạy đi thật xa, mặt Tôn giả mới cụt hứng ngã xuống đất, chớp mắt bạo thành đầy trời sương máu, mất mạng tại chỗ.

Kim Giác Hồ Vương mang theo những yêu thú khác cuối cùng từ bốn phương tám hướng vi đến.

Lôi Phàm vội vã quay đầu lại thoáng nhìn.

Trừ ra phía trước nhất Kim Giác Hồ Vương, còn có một con yêu lang, một thốt yêu mã, một con yêu hầu, một cái Yêu măng. Mỗi người thể hình khổng lồ, có dị hình kỳ tương, mà đều là một bộ ngồng cuồng tự đại, dưới mắt không còn ai thần thái.

Lôi Phàm nhìn phía trước nhảy vọt như phi hai nữ, bắt đầu rõ ràng mặt Tôn giả vì sao tự nguyện lưu lại ngăn trở địch. Cùng hai nữ khinh thân đề tung nhanh như chớp gạt so với, năng vốn là cái liên lụy.

Mau chóng đuổi Lôi Phàm liếc mắt một cái Hồ Vương cùng cái khác yêu thú, cũng không nói nhiều, hét lớn: "Sừng vàng, truy!" Thầm nghĩ, rốt cục có thể ra một cái điều khí, nên lão tử lĩnh "Thú" môn, vậy công các ngươi.

"Ầm ầm ầm!"

Bầy yêu thú con mắt lớn hung quang bạo thiểm, theo sát Kim Giác Hồ Vương nhanh chóng vọt tới trước, chính thức kéo dài truy sát yêu nữ cuộc chiến.

"Ba!" một tiếng, một đoàn màu xanh sẫm yên vụ ở hai yêu nữ phía sau nổ tung, cấp tốc khuếch tán, trước tiên đem các nàng thân hình che lấp, tiếp theo đem truy ở phía trước nhất Lôi Phàm cũng cuốn vào trong khói mù, khói xanh còn hướng về khắp nơi tung bay.

Một luồng cay độc mùi xông vào mũi, Lôi Phàm nhắm lại hô hấp suy nghĩ, lão tử liền "Lam chim công" cũng không sợ, còn sợ các ngươi độc yên? Sừng vàng chúng nó nên cũng sẽ không sợ chứ?

Khói mê trong nháy mắt khuếch tán đến chu vi hơn hai mươi trượng địa phương, đem truy, trốn bên trong nhân cùng yêu thú hoàn toàn che đậy đi.

"Ba!" Khác một đoàn yên vụ tiếp tục nổ tung, độc yên lấy kinh người cao tốc hướng về bốn phía khuếch tán, yên vụ trong lúc nhất thời bao phủ mấy trăm bộ địa phương, yên phiên vụ lẫn, gió thổi không tiêu tan.

Lao ra khói độc bao phủ khu rừng, Lôi Phàm không gặp hai nữ tung tích.

Bao quát Kim Giác Hồ Vương ở bên trong năm tên yêu thú, lúc này đã đi tới Lôi Phàm phía sau.

Lôi Phàm đóng chặt hai con mắt, cực lực cảm thụ hai nữ tồn tại, lao mà vô công sau, đối với mình khôi phục công lực, tìm đường về nhà nguyện vọng lần thứ nhất sản sinh hoài nghi. Mình có thể làm được sao?

Ở Lôi Phàm tưởng tượng, vừa có từ Thủy Lam Tinh đến này dị giới đường nói, khẳng định cũng có trở lại phương pháp. Mà lần thứ nhất tổ thể, mình có thể cực nhanh lên cấp, này hai lần đáp nạn sau đương nhiên cũng không làm khó được hẳn.

Có điều, lần đầu tiếp xúc dị giới cao thủ hẳn liền ngay cả liền ăn quả đắng, tự tin không khỏi dao động lên.

"Gào gào gào gào!" Hồ Vương vây quanh nhắm mắt đứng thẳng Lôi Phàm hồ gầm liên tục.

Lôi Phàm đột nhiên mở như điện hai con mắt.

Son trùng thủy phục nghi không đường, hi vọng lại một thôn. Nói không chắc lúc nào liền tìm đến hiểu rõ quyết vấn đề phương pháp đây? Hiện tại muốn cũng là bạch nghĩ, thuận theo tự nhiên được rồi. Tinh tâm nghe nổi lên Hồ Vương lời nhai.

Hóa ra là yêu hiện Kim Giác Hồ Vương đến Lôi Phàm chi điểm, công lực tăng tiến sau, không thể chờ đợi được nữa triệu hoán đến bạn tốt "Khiếu Nguyệt Ngân Lang".

Ấn, đương nhiên là hướng về công lực so sánh nó khoe khoang.

Nào có biết quan hệ thường thường, thỉnh thoảng chợt có tranh đấu "Vọng Sơn Hầu", "Long Giác Mãng", "Lân Giáp Mã" cũng nghe tin mà tới.

Ở biết chuyện đã xảy ra sau khi, nơi nào còn nại được, chỉ muốn làm sao đem công pháp thu vào tay.

Yêu thú ở phương diện này so với nhân loại muốn triệt để, trắng ra nhiều lắm.

Tùng lâm pháp tắc, nhược nhục cường thực dưới, mạnh mẽ! Liền đại biểu nhiều tư nguyên hơn, liền dữ mạnh, có thể bắt nạt người khác, chà đạp người khác. Nhỏ yếu! Liền muốn chịu đòn, thậm chí gặp ngập đầu tai ương.

Đáng tiếc Hồ Vương cũng là bán có hiểu hay không, chính mình tu hành còn miễn miễn cường cường. Muốn nó giáo sư cái khác yêu thú? Hiển nhiên là không có hi vọng.

Vấn đề trọng yếu nhất, Lôi Phàm là dựa vào đạo hạnh của chính mình, kết hợp ngày đó yêu thú công pháp, nhằm vào Kim Giác Hồ Vương đặc điểm, lập ra phù hợp nó tu luyện một loại công pháp. Cái khác yêu thú căn bản là không thích hợp.

Vì mạnh mẽ, những này yêu thú có thể hồn nhiên liễu lĩnh. Nói nhao nhao ồn ào, tranh tranh nháo nháo sau, lẫn nhau thương nghị xong xuôi. Nhất trí quyết định tạm thời hướng về Kim Giác Hồ Vương thần phục, để nó thành vì chúng nó lão đại.

Nó có công pháp, vượt xa chúng nó cũng chỉ là vấn đề thời gian. Cùng với sau này bị đánh đến không thể không phục hoặc không phục bị diệt, còn không bằng hiện tại liền dựa vào đi. Nói không chắc gặp lại nhân loại kia, lấy lòng bên dưới thì có vượn mình cơ hội.

Ai nói yêu thú không đầu óc, sẽ không mưu tính sâu xa đây?

Lôi Phàm hồi tưởng cái khác mấy con cố ý ra về lấy lòng đáp ứng yêu thú, tâm trạng yên lặng. Cố ý nhiều liếc mắt nhìn có cơ hội thành giao thành long "Long Giác Mãng", ngẩng đầu lên vọng về phía chân trời.

Hiện tại là giờ dần chưa, dạ cùng nhật luân phiên thời gian. Thời khắc hắc ám nhất, cũng chính là tối quang minh chớp mắt.

Chưa từng có cái nào một khắc để Lôi Phàm như vậy đi "Lo lắng" một người, còn tồn tinh thể bắt buộc chi tâm.

Hắn ngang nhiên mà đứng, đau lòng tự băng cứng, sát khí chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, hai con mắt thần quang bạo thiểm, toại hồng thanh, leng keng nói: "Ai giúp ta trước tiên bắt được cái kia yêu nữ, ta liền trọng điểm chi điểm nó tuyệt thế công pháp, để nó trở thành yêu bên trong vương giả!"

"Àm!" Lũ yêu thú tất cả đều ngửa mặt lên trời hét dài, cùng ứng Lôi Phàm nói năng có khí phách hứa hẹn.

Trong núi thăm trùng minh thú huyền im bất đi, trong nháy mắt rơi vào yên tĩnh tuyệt đối ở trong.

Lũ yêu thú trong nháy mắt tất cả đều điên cuồng, không được rít gào triệu hoán.

Trong khoảng thời gian ngắn hoang dã ở trong lang sơn hồ vô, trùng đi bò, não loạn, ung phi tước tường. . . Phảng phất như ngày tận thế tới.

Vài tên yêu thú cấp tốc tách ra làm việc, cùng dùng sở trường, ai nấy dùng thủ đoạn, hô bằng hoán hữu, chiêu binh mãi mã, phát hiệu lệnh. Oanh oanh liệt liệt bên trong, đại sư quần sơn, trực "Lộc" hoang dã.

Kim Giác Hồ Vương nhưng không có rời đi, lo lắng vây quanh Lôi Phàm xoay quanh, thấp giọng rên rỉ, nghẹn ngào không ngớt.

Lôi Phàm nắm nó một chút, xoa xoa nó không lộ hồ đầu, khiến cho nó yên tĩnh lại, thần nhiên nói: "Người không phải vương giả, người là vương bên trong chi vương, là bầy yêu bên trong hoàng giả." Dư âm lượn lờ.

Kim Giác Hồ Vương hồ gầm một tiếng, thành kính cúi đầu, to lớn thân thể nằm rạp hạ xuống.

Lôi Phàm vui mừng cười đi tới, Kim Giác Hồ Vương vọt người hướng về hai yêu nữ biến mất phương hướng tìm kiếm chạy đi.

Chạy chồm, Lôi Phàm cất giọng ca vàng: "Đối với án không thể thực, rút kiếm kích trụ thờ dài. Trọng phu sinh thế sẽ khi nào? An có thể đi bước nhỏ thùy cánh chim. . . . Từ xưa thánh hiền tận nghèo hèn, hướng hồ chúng ta cô mà trực. . . ."

Phía chân trời lộ ra ngân bạch sắc sắc, ánh bình minh rất cục đến.

"Hồng!"

Xa xa truyền đến tấn thanh, trên lưng hồ Lôi Phàm thiết dài đáp lại, quần sơn bên trong thú hồng trùng minh như thiên quân vạn mã giống như này lên đối phương lạc vang lên liên miên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, những phương hướng khác sẽ tạm thời rơi vào vô ngần quần sơn bên trong, sớm muộn sẽ bị yêu thú tìm được. Chỉ có hướng về bắc mới có thể ngăn nhất con đường, từ từ tiến vào nhân loại tự tập phạm vi, đó mới là các nàng đường sống duy nhất.

Hai yêu nữ đã đột phá quần thú vây quét, hướng về đầu trâu sơn phương Bắc Lư gia thôn phương hướng mà chạy mà đi.

Kim Giác Hồ Vương dạt ra bốn chân, nhanh như chớp hướng về yêu nữ chạy trốn phương hướng chạy vội.

Chương 10: Sát khí như sương (trung)

Chương 10: Sát khí như sương (trung)

Lôi Phàm sách hồ chạy chồm, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, yêu nữ ngày tận thế của người đến lý!

Sắc trời bắt đầu trắng bệch, ban ngày đuổi đi đêm đen. Đầu trâu trong núi, lúc này không khí trong lành đã không tồn tại, thảo thanh hoàng, bụi tung bay!

Khói lửa bốc lên, quần thú bắc vọng, Long lên quyền, mã thét dài, sát khí như sương. Tâm tự Thiên Hà thủy mệnh mộng, từ hôm nay lên, ngang dọc, ai dám chống đỡ? Hận muốn điên, trường đao hướng về, thuận giả xương, nghịch giả vong.

Thái Dương từ từ bay lên, chiếu khắp đại địa.

Một người một hồ, một đường chạy tới, đầu trâu sơn dây núi chập trùng, cảnh sắc tú lệ, sơn đạo vu hồi, mỹ cảnh tầng tầng lớp lớp, mỗi người có thán trắng.

Chỉ lát nữa là phải thoát ly đầu trâu sơn phạm vi, đến đêm qua yêu nữ cắm trại nơi. Tầng tầng sơn ảnh đã quăng ở phía sau, mà thâm sơn các giống thú thì lại càng tụ càng nhiều, vạn thú chạy chồm.

Bầy sói, mã quần, bầy rắn, bầy hồ, bầy vượn, chen lẫn chút ít lộc, hùng, ung, thú, hạt. . . . Các thức thú loại không thiếu gì cả, tầng tầng lớp lớp. Khấp núi tể dã, che ngợp bầu trời.

Chúng nó ở yêu thú khởi động, đốc xúc dưới hướng về phương bắc thẳng tiến. Tùng lâm pháp tắc, tự nhiên tương khắc chỉ đạo, vào đúng lúc này cũng không có trình diễn. Không có sẵn mỗi giả cùng tranh đấu giả.

Một luồng mãnh liệt phản khởi cảm giác, toát lên ở Lôi Phàm trong đầu.

"Hồng!"

Đầu tiên là mấy con yêu thú cùng kêu lên rít gào, theo sát vạn thú cùng vang lên, đỉnh tai nhức óc. Ở tào sảo thanh cực hạn bên trong, nhất thời trái lại không nghe được bất kỳ tiếng động, đầu trâu sơn chu vi tựa hồ chính đang trình diễn không hề có một tiếng động mặc kịch.

Ở vô cùng hỗn loạn điểm tào sảo trong tiếng, đột ngột vang lên một loại có quy luật cùng tiết tấu dị âm, một hồi tiếp một hồi, trực gõ vào mỗi một cái thú loại trong lòng đi. Như vang lên trống trận.

Lôi Phàm nhớ tới "Nhiep Hồn Thần Âm" ảo diệu, biểu lộ cảm xúc, ở quần thú phía trước, dẫn hàng cao "Ca" !

Ở có tiết tấu thét dài trong tiếng, cật lực rót vào dẫn thú phản khởi, thanh phát thú theo, gấp chiến tất thắng ý niệm.

Đưa mắt viễn vọng, cắm trại địa từ lâu người tung mịt mờ. Suy đoán bọn họ khả năng đã đến Lư gia thôn.

Gò ghè nhấp nhô hoang dã, phía trước nhất là xông lên trước "Lân Giáp Mã", theo sát phía sau chính là một thân ngân lông lánh "Khiếu Nguyệt Ngân Lang" . Lại sau nhưng là nhảy lên như phi "Vọng Sơn Hâu" .

Mà tốc độ hơi chậm "Long Giác Mãng" còn ở Lôi Phàm này một người một hồ phía sau. Tốc độ không kịp dưới, nó không thể làm gì khác hơn là áp sau dẫn dắt thú quần theo tới.

Quần thú hạ sơn, đất rung núi chuyển, bắt đầu như nước thủy triều di động, hướng về yên tĩnh Lư gia thôn từ từ đầy mạnh.

Một chỗ cao cao nhô ra thạch pha, Hồ Vương đột nhiên xông lên, đến pha đỉnh thì nhảy lên thật cao, Lôi Phàm mắt thần rút cục phóng tầm mắt tới đến phương xa nhỏ như kiến cỏ, chính đang hốt hoảng mà chạy hai yêu nữ.

Lôi Phàm một tiếng tiếng rít, "Đăng" địa từ trên lưng hồ hướng về trước bắn lên, lộn mèo; bên trong, quát âm: "Sừng vàng, tăng nhanh tốc độ! Truy!"

Một người một hồ tách ra sau, tốc độ tăng vọt.

Lôi Phàm như mở cung tên bắn ra thì, dẫn trước đi tới.

Lư gia thôn đã thấy ở xa xa, Lôi Phàm, Kim Giác Hồ Vương, Khiếu Nguyệt Ngân Lang, Lâm Giáp Mã, Vọng Sơn Hâu đã đến gần hai yêu nữ ngũ phạm vi trăm trượng. Đem quần thú xa xa quăng ở phía sau.

Lân Giáp Mã hí dài bên trong Lôi Phàm rõ ràng, nó tối thiện tốc độ, kỳ thực sớm có thể đuổi tới hai nữ, chỉ có điều lũ yêu thú bên trong nó thực lực kém cỏi nhất, mà không dài với chiến đấu. Cổ chỉ xa xa treo ở sau đó, chờ giúp đỡ đến đây.

Lôi Phàm đại hí, không chút do dự nhảy lên Lân Giáp Mã lưng ngựa, một người một con ngựa, nhân mã hợp nhất, một ngựa lăng trần đuổi về phía trước.

Năm trăm trọng, 490 trọng, 480 trọng. . . Ba trăm trọng, 280 trọng. . .

Lư gia thôn đã gần ngay trước mắt.

Ồ! Lư gia thôn chuyện gì thế này? Lôi Phàm nhìn muốn đuổi tới hai yêu nữ, chợt thấy ngoài thôn có hai bảy người đang sốt sắng đối lập.

Một đám người do Lư gia thôn trưởng thôn Lô quốc hùng cùng Lô Lão Đa dẫn dắt, ước chừng có năm, sáu trăm người, mà hầu như là trong thôn đàn ông.

Giờ khắc này bọn họ đều cầm dao phay, đinh ba, mộc côn, trường kiếm chờ lung ta lung tung vũ khí.

Một bên khác Lôi Phàm nhưng một cũng không quen biết, hẳn là người ngoại địa, chỉ có không tới 200 người, càng tất cả đều là kỵ sĩ. Cùng một màu nâu xám trang phục, tay cầm tấm khiên, trường thương, trường mâu chờ hung khí. Ít người nhưng chiếm cứ thượng phong, có vẻ khí thế hùng hổ, hùng hổ dọa người.

Đầu lĩnh là cái phong độ phiến phiến công tử ca, toàn thân áo trắng, cười một thót rõ ràng mã, đại lãnh thiên còn lắc một cái quạt giấy ra về tiêu sái.

Bên cạnh hắn một vị thân mang màu đen khôi giáp đại hán, giống như kỵ binh thủ lĩnh, dưới trường là không một chút màu tạp thượng cấp hắc mã, tay cầm mới thiên kích, một phái vô địch chiến tướng phong độ.

Lôi Phàm không thêm để ý đám kia ngoài thôn người, đánh giết yêu nữ mới là chính sự.

Lân Giáp Mã trên Lôi Phàm chết nhìn chòng chọc càng thêm tiếp cận yêu nữ bóng người, con mắt thần quang đại thịnh, đáy lòng băng hàn như sương.

Một nửa nhục nhục, báo thù rửa hận thời điểm đến rồi!

Lôi Phàm giọng cảm hận kêu lên: "Yêu nữ! Ngươi chạy không được, ngày hôm nay chính là các ngươi tận thế!"

Như một đạo khói mê phiêu tri Mặc Văn Tình tuy đang chạy trốn, nhưng thân hình uyển chuyển vô song, khoan bãi trong lúc đó đồng dạng tràn ngập sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng. Để Lôi Phàm cảm giác, chính là nàng đột nhiên gặp tử vong, cũng còn có thể duy trì này mê hoặc trạng thái.

Yêu nữ cười duyên lên, còn có nhàn hạ trên nói: "Đưa ngọc thắng lợi sao? Nếu như không phải yêu thú giúp ngươi, hươu chết vào tay ai còn chưa thường cũng biết lý. Là anh hùng liền công bằng điểm. Có bản lĩnh chính mình đuổi theo đến thử xem? Ta nói không chắc cho phép ngươi bài bố, bắt bí đây!"

Khả năng nhân lặn lội đường xa, có vẻ hơi suy yếu nàng, thờ gấp nói: "Ngươi không sợ ta giận, nắm những thôn dân này hả giận? Vạn nhất thương tổn được ngươi người thân cận, ta sợ ngươi muốn oán người chết gia lý."

Lôi Phàm cười dài một tiếng, nói: "Âm mưu ám hại, lại đánh lên vây công lão tử, ngươi cùng ta đàm luận công bằng? Nếu như ngươi thắng liền tiếp là vua, bại là giặc đơn giản đạo lý cũng không hiểu liền về nhà bú sữa đi thôi. Hừ! Bất luận bất luận là thủ đoạn gì, ta chỉ cần ngươi không chết tử tế được."

Quay gót lại cười khẩy nói: "Nếu như ngươi cho rằng nắm một ít người vô tội là có thể uy hiếp ta, vậy thì là chuyện cười lớn, mời theo ý. Xem ngươi giết bọn họ nhanh, vẫn là ta giết các ngươi nhanh."

Lôi Phàm trong lòng, bọn họ tất cả đều là người ngoài hành tinh, chết sống với hắn không có bán tiền quan hệ.

Thực sự muốn phân chia, đối xử tốt với hắn, chính là thật người ngoài hành tinh, có thể phát triển trở thành không giống quan hệ. Không tốt, đều có thể giết.

Yêu nữ cười duyên một tiếng, truyền âm nói: "Ta hảo ca ca, chúng ta đi nhìn."

Chợt lớn tiếng kêu cứu lên: "Giết người rồi! Cứu mạng a!" Âm nhạc giống như tiếng kêu cứu lan truyền hoảng loạn bắt lực tâm ý.

Bởi vì Lư gia thôn địa thế thấp hơn, ngoài thôn tất cả đều là chập trùng liên miên đồi núi khu vực, không đứng chỗ cao, ánh mắt rất khó cực xa.

Mãi đến tận yêu nữ kêu cứu, căng thẳng đối lập bên trong song phương mới ngạc nhiên nhìn sang.

Lôi Phàm giờ khắc này đã đuổi tới hai yêu nữ gần ba mươi trọng phía sau, chỉ lát nữa là phải thành công sắp tới.

Bạch y công tử bỗng dung nhìn thấy Mặc Văn Tình, toàn thân rung bần bật, suýt chút nữa mất hồn.

Thấy nàng một bộ hoảng sợ, cơ khổ không chỗ nương tựa đáng đáp, chỉ cảm thấy ngực phảng phất bị búa lớn tăng tăng một đòn, khổ sở đến cực điểm.

Bên cạnh đại hán giáp đen tuy trấn định nhiều lần, nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Bạch y công tử đột nhiên nhìn thấy phía sau cười Lân Giáp Mã truy đuổi Lôi Phàm, cự đánh thức đến, lớn tiếng ra lệnh: "Hắc Giáp Trương! Nhanh! Nhanh! Nhanh! Cứu cái kia hai tên nữ tử."

Đại hán giáp đen không thể chờ đợi được nữa ầm ầm lĩnh mệnh, dẫn chừng mười cái người hầu cận, vung vẩy vũ khí, giục ngựa lao ra.

Lôi Phàm căn bản không đem cái kia đại hán giáp đen để ở trong mắt, nhưng sợ bị những này tao yêu nữ ngu hoặc "Con ruồi" cản trở, để yêu nữ lại mà chạy mở ra, chỉ sợ liền phải phí nhiều tay chân. Cố vỗ nhẹ Lân Giáp Mã, quát lên: "Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Vượt nhẹ cả người kiên giáp Lân Giáp Mã, Lôi Phàm đẩy lòng cảm thán. Kỳ thực nhìn thấy cái khác yêu thú, đặc biệt kỳ đến này thót yêu lập tức, hẳn mới biết Kim Giác Hồ Vương là cỡ nào "Thon nhỏ tử lệ". Cũng rõ ràng sừng vàng nó vẫn là "Ấu hồ", không có chân chính thành thực.

Có điều, vẫn không có lớn lên Kim Giác Hồ Vương, hiện nay liền có thể cùng cái khác hình thể càng không lồ yêu thú đánh đồng với nhau, bây giờ còn trở thành lão đại, hiển nhiên là thiên phú quá thú hạng người.

Lôi Phàm cũng rất yêu thích này Lân Giáp Mã, nó cùng bình thường con ngựa xấp xỉ, nhưng càng càng cao to cường tráng. Thân cao quá ba mét. Thể trọng ít nhất vượt qua Hồ Vương gần gấp đôi. Khắp toàn thân từ trên xuống dưới che kín xích bàn tay ánh màu đỏ đại cứng rắn vậy giáp, là xông pha chiến đấu thật hợp tác.

Quan trọng nhất chính là, nó có thể "Phỏng đoán trên ý", để Lôi Phàm có có cảm giác trong lòng, tâm ý tương thông hải lòng cảm giác.

Trên đầu nó hai bên nhô ra hai cái sừng cong : khúc ngoặt, mạnh mẽ mạnh mẽ, thần tuấn phi phàm, khiếp người hồn phách, còn tự Minh vực mà đến minh kỳ.

Giờ khắc này nghe được Lôi Phàm giục, Lân Giáp Mã tinh thần chấn hưng, như vậy hưởng ứng, hí dài trong tiếng ra sức nhảy lên thật cao, chớp giật trước biểu, cấp tốc đem truy kích mục tiêu rút ngắn đến trong phạm vi mười trượng.

Lôi Phàm thì đạp ở trên lưng ngựa, ở con ngựa nhảy lên đến điểm cao nhất thì, bỗng nhiên phóng người lên, mũi tên giống như bắn về phía yêu nữ.

Hai nữ nghe được tiếng gió thổi, nhìn lại ngược nhìn, hoảng hốt.

Lấy tốc độ như thế này, cái kia người chết thể Hắc Giáp Trương e sợ còn chưa tới đến, các nàng sẽ bị triển tử.

Mà các nàng bây giờ tiêu hao quá lớn, há lại là đối thủ?

Xem Lôi Phàm cái kia tinh thần chấn hưng đáng đáp, khả năng còn lại yêu thú chưa tới, các nàng liền muốn thất bại thảm hại, đi đòi nhà ma.

Gầy Tôn giả mặt dài trên hiện ra vẻ kiên nghị, nhỏ giọng nói: "Thánh nữ đi trước, lão thân trước tiên đi tới."

Đột nhiên đẩy tới Mặc Văn Tinh phía sau lưng, làm cho nàng cấp tốc hướng về Hắc Giáp Trương phương hướng nghênh đi. Chính mình thì lại vọt lên từ mặt đất, đón lấy không trung Lôi Phàm.

Tơ mắt nhìn rời xa yêu nữ, cùng một bộ đồng quy vu tận đáng đáp nghênh đón gầy Tôn giả, gấp nhào bên trong Lôi Phàm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hết lớn một tiếng, ôm nổi hận ra chiêu.

"Oành!"

Thời cơ không thể mất, thời cơ không đến nữa, lấy thương đổi thương, Lôi Phàm liều mạng bị gầy Tôn giả một chưởng đánh vào cái trán đồng thời, cũng một quyền mạnh mẽ tạt đến nàng trên đỉnh đầu. Lôi Phàm đầu văng mắt hoa dưới, gầy Tôn giả đầu lâu như dưa hấu giống như theo tiếng nổ tung, bị mất mạng.

Thi thể không đầu không hề có một tiếng động hạ xuống mặt đất, Lôi Phàm cũng đầu óc choáng váng bị ép hướng sau rơi xuống.

Lân Giáp Mã như kỳ tích phảng phất tập quá như thế, miễn cưỡng chạy tới, dùng lưng ngựa vừa vận tiếp theo Lôi Phàm, phóng ngựa hẳn ra ngoan khoe cái xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sát khí như sương (hạ)

Chương 11: Sát khí như sương (hạ)

Bạch y công tử mắt thấy tất cả, chớp mắt tỉnh lại. Không minh bạch hỗ trợ liền thôi. Có tuyệt thế mỹ nữ làm bạn chính là nhân sinh việc vui.

Có điều trong nháy mắt nhớ tới bọn họ truy đuổi tốc độ, tất cả đều là cao thủ tuyệt đỉnh! Tên kia mạo mỹ tự Thiên Tiên nữ tử cũng không đơn giản. Mà truy đuổi ở phía sau tên nam tử kia càng là giống như thiên thần, kinh khủng đến mức rồi tỉnh rồi ngủ.

Đang do dự có hay không nên lập tức hoá về Hắc Giáp Tương thì. Tuyệt mỹ nữ tử đã tiếp cận, mà lần thứ hai truyền đến tiếng kêu cứu, để hấn há mồm muốn hô trong lúc đó, tư duy mơ hồ, mê hoặc lên.

"Ai nha! Là Lôi ca ca, là Lôi ca ca. Quá được rồi! Hấn rốt cục đã về rồi!"

Giấu ở thôn dân bên trong Lô Văn Tĩnh lúc này bình đi ra, vui vẻ kêu to.

Thấy phía trước trường thôn trong ánh mắt không rõ, cùng bốn phía các thôn dân nghi hoặc, quay gót giải thích: "Lô Đại Lực chính là Lôi ca ca rồi!"

Lô Lão Đa không thể tin tưởng nhìn phía Lôi Phàm phương hướng, hấn tuy rằng nghe Lô Văn Tĩnh đơn giản nhắc qua, nhưng trước sau bán tín bán nghi, bây giờ nhìn như thiên thần hạ phàm Lôi Phàm, đáy lòng cự chấn động toàn vui mừng khôn xiết.

Hắc Giáp Tương cùng sắp xếp chỉnh tề người hầu cận kỵ binh bày ra thế trận xung phong, né qua nhảy lên sát vai mặc yêu nữ, hướng về Lôi Phàm nhanh chóng phóng đi, còn lớn tiếng ồn ào: "Lớn mật! Dừng lại! . . ."

Phụ cận, bỗng nhiên nhìn Lôi Phàm một người một con ngựa trong nháy mắt rõ ràng, cảm giác cái kia chạy nhanh đến, cao hơn bọn họ một đoạn dài, uyển như là Ma thần kỵ sĩ hình tượng, chớp mắt đáy lòng một mảnh lạnh lẽo, quát mắng nói như vậy cũng lại không đón được đi.

Mặc yêu nữ bỗng dưng nghe được Lô Văn Tĩnh vui vẻ nói như vậy, theo tiếng kêu nhìn lại, lập tức vui mừng khôn xiết.

Vốn là đánh về phía bạch y công tử phương hướng nằng phứt chốc chiết hướng về, hướng về Lô Văn Tĩnh phi vô tới.

Lôi Phàm với trước mắt chặn đường hơn mười người kỵ sĩ quả thực hặn thấu xương.

Mất quan lục lộ dưới, thấy yêu nữ đánh về phía Lô Văn Tĩnh, biết cảnh báo chỉ có thể nhiều hi sinh mấy cái vô tội thôn dân, máu chó nhất chính là, sẽ không hình cô vũ yêu nữ hung hăng kiêu ngạo. Với đến tiếp sau đối phó yêu nữ, thì lại đem mình đặt tại càng bất lợi vị trí.

Vọt tới trước, bàn tay lớn thúc tham, đã nắm chặt Hắc Giáp Tương vung chặt bỏ đến mới thiên kích, liền như thế một cái tay đem hấn toàn bộ nhi chọn cách lưng ngựa, liền kích dẫn người, tả quét hữu đăng, gió cuốn tàn diệp, như vào chỗ không người.

Đào mắt, giết đến hơn mười tên kỵ sĩ đánh toi bời, người ngã ngựa đổ, quân lính tan rã.

Bạch y công tử chốc lát mơ hồ do dự, đã thấy Lôi Phàm cầm quét xong Hắc Giáp Tương ở bên trong hơn mười tên kỵ sĩ, thuận lợi nắm Hắc Giáp Tương mới thiên kích, giục ngựa gió xoáy giống như chạy tới giết.

Bạch y công tử rung bần bật dưới, trợn mắt ngoác mồm, hoảng sợ không biết làm sao.

Đúng như dự đoán, làm Lô Lão Đa cùng thôn dân phát hiện không đúng thì, mặc yêu nữ vung vẩy hai tay áo, như Thái Diệp vũ đạo giống như bay vào thôn dân bên trong.

Phục hồi tinh thần lại thôn dân căn bản muốn kháng không thể nào, bóng người quảng, Lô Văn Tĩnh kinh hãi đến biến sắc dưới, toại rơi vào yêu nữ tay.

Lôi Phàm đột nhiên giục ngựa đứng nghiêm, diện như hàn thiết, nhìn phía ôm theo Tĩnh Nhi đình đình tiểu đứng ở bên ngoài hơn mười trượng mặc yêu nữ.

Mặc yêu nữ ý cười dịu dàng đem tay nhỏ phủ ở Tĩnh Nhi đình đầu, nhìn Lôi Phàm, một bộ thâm tình chân thành đáng đáp.

Trận cuộc đại loạn các thôn dân, kinh hãi yêu nữ thủ đoạn, trở nên yên lặng như tờ.

"Ta không có hại người lý. Lôi ca ca thật là độc ác. Hiện tại nói thế nào? Nếu như ngươi không kiêng dè chút nào, tiểu muội không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh rồi!"

Kiều trong tiếng cười, đỏ mỗ hời tràn trẻ Mặc Văn Tĩnh quảng Lôi Phàm một quyền rừ khinh thường. Xiêm y kẻ sát ở đường cong phù lồi thân thể mềm mại trên, phần nhào nhào mặt cười trên lóe cực kỳ mê người ánh sáng lộng lẫy.

Bất luận địch hữu, toàn trường bất luận nam nữ già trẻ tất cả đều xem ở lại: sững sờ mắt, không chớp một cái. Hoàn toàn mê muội ở yêu nữ vô địch mê hoặc ở trong.

Làm yêu nữ yêu điệu, lấy tiên nhạc giống như thanh tuyền hướng về Lôi Phàm "Làm nũng" thì, lại thêm một phảng phất như vút cho tình lang quyền rừ

khinh thường, để bạch y công tử đồ kỵ như điên, như không phải còn còn sót lại vẻ thanh tỉnh, hẳn liền muốn không tự lượng sức, phấn đấu quên mình địa giết hươu về Lôi Phàm.

Lôi Phàm sát khí như sương, cao lập tức trên, lạng lẽ không nói.

Thay đổi bất luận người nào, hẳn cũng có thể không cần lo lắng sự sống chết của nàng. Thậm chí sẽ lợi dụng cơ hội như thế kinh địch với liễu mạng.

Chỉ có cái này Tinh Nhi không được!

Hắn thậm chí có bách mui dạng phương pháp, lợi dụng các loại thần thái, ngôn ngữ, động tác, hoàn cảnh. . . . Để yêu nữ cho rằng hắn căn bản sẽ không kiêng kỵ cô bé này. Ngược lại hộ dưới Tinh Nhi đồng thời đánh giết yêu nữ.

Nhưng hắn không thể, bởi vì loại kia loại phương pháp, coi như hộ rơi xuống Tinh Nhi không bị thân thể thương tổn, nhưng cũng sẽ thương tổn nàng thuần khiết thiện lương trái tim.

Hắn xác thực không thể, hồi tưởng cùng Tinh Nhi ở chung từng hình ảnh, cái kia âm áp từng hình ảnh, để mới vừa tiếp xúc dị giới, hắn cái kia viên âm u, cô độc, bất lực, lạnh lẽo tâm, như tuyết động bị thấu dưới ánh mặt trời chậm rãi hòa tan.

Hắn thật sự không thể, không liên quan tới lương tâm bất an. Chỉ làm Tinh Nhi là hắn em gái ruột, mà ở này không quen không quai dị không gian, chung quy phải có một ít lo lắng và mỹ hảo! Hắn nguyện Tinh Nhi mãi mãi cùng sống ở đơn thuần vui sướng bên trong, không bị hồng trần ô nhiễm cùng tàn phá.

"Người là Thánh Liên Giáo yêu nữ? Đúng, bắt đầu người triển khai chính là 'Khởi mê độn pháp' ! Ta chết đều sẽ không quên." Lô Lão Đa đột ngột kinh hãi gần chết, gào to lên.

Toàn trường thôn dân, người người đại khủng, rung bần bật bên trong từ yêu nữ tuyệt thế diễm sắc bên trong rút ra.

Lô Quốc hùng cự chấn động sau, phảng phất vút bỏ hết thầy giống như, giận dữ hét: "Cái gì chó má Thánh Liên Giáo? Là ma liên giáo! Không có bọn họ, những kia loạn thần tặc tử làm sao có khả năng soán vị cướp ngôi thành công?"

Mãi đến tận con trai của hắn Lư Dũng, một cường tráng người trẻ tuổi dùng sức lôi kéo ống tay áo của hắn, vừa mới đồn khẩu không nói.

Mặc yêu nữ tối thiện nghe lời đoán ý, thấy Lôi Phàm như vậy, trong nháy mắt đại hỉ. Cái kia còn không biết đã đánh vào một tấm bảo mệnh vương bài. Người Lô Lão Đa cùng trường thôn nói như vậy, cười duyên, xem thường, nói: "Hai vị đại nhân mời! Có điều là Lô Quốc dư nghiệt thôi. Hà tất nói đúng?"

Lư gia thôn toàn thể thôn dân nghe vậy, chấn động mạnh sau phục giận dữ, chúng nhiều tiếng thảo, náo động lên.

Từ Tinh Nhi một tháng làm bầm lâu bầu bên trong, Lôi Phàm hiểu rõ bọn họ rất nhiều chuyện.

Giờ khắc này bỗng nhiên tĩnh ngộ, trong đầu đem hết thầy không hiểu sự tình xuyên kết hợp lại, biết yêu nữ vốn là vì là Lô Chính cái kia vong quốc Thái tử mà tới. Sở dĩ giết hắn, nhưng là đoán được thân phận của Lô Văn Tĩnh, trước tiên bài trừ cản trở mà thôi.

Cái kia hai vị già khả năng vẫn theo đuôi ở mặc yêu nữ đội ngũ sau khi, ý đồ bất chính.

Yêu nữ cuồng lửa hắn vào núi, khả năng là cảm giác không chắc chắn có thể đơn độc đối phó hắn. Hoặc là còn có cái khác âm mưu, không muốn ở Trần Khánh trong đội ngũ ra tay. Hay hoặc là là nàng quen thuộc loại này không phí sức, nham hiểm giết người phương thức.

Nói chung, cuối cùng nàng vẫn là định ra rồi mê hoặc, độc giết kế hoạch của hắn. Tiệm đường sẽ liên lạc lại theo đuôi ở phía sau mập gầy hai Tôn giả.

Mà thêm ra hai tên giúp đỡ sau, đã làm cho nàng đứng ở thế bất bại.

Lô Lão Đa mắt nhìn yêu nữ, lạnh lùng nói: "Quả nhiên còn nhớ mãi không quên nhờ có tận gốc? Các người thật là độc ác." Chuyển hướng Lôi Phàm lớn tiếng thỉnh cầu nói: "Lôi ca nhi, nhất định phải giết yêu nữ này a."

"Àm ăm ăm!" Bao quát Kim Giác Hồ Vương ở bên trong mấy con yêu thú chung trước tiên chạy tới.

Không rõ tình huống, thôn dân cùng đám kỵ sĩ kia hoảng sợ cực kỳ, cuồng quit phân hai bên đồng thời lui về phía sau đi.

Bị Lôi Phàm trọng thương Hắc Giáp Tương cùng chừng mười cái tàn Binh, chỉ có Hắc Giáp Tương một người liễu mạng đã trúng "Vọng Sơn Hào" một trảo, thoi thóp lùi tới phe mình trận doanh, cái khác kỵ sĩ thì bị mấy con yêu thú trong nháy mắt xé rách thành mảnh vụn.

Bạch y công tử cùng cái khác gần hai trăm kỵ sĩ, nhìn ra muốn rách cả mí mắt rồi lại cảm như hén, vội vàng lấy trận hình phòng ngự, như gặp đại địch.

Mấy con ngồng cuồng tự đại yêu thú xếp hàng ngang, đứng đứng Lôi Phàm phía sau, theo hắn nhìn kỹ phương hướng, mắt lộ ra hung quang đánh giá miêu tả yêu nữ.

Giả dối như hồ Mặc Văn Tĩnh hơn nửa công pháp đều là nhằm vào nam nhân mà tới. Lúc này bị nhìn chăm chú sợ nổi da gà, cả người không dễ chịu.

Lợi hại đến đâu nam nhân nàng cũng không sợ, luôn có phương thức phương pháp đối phó. Có điều, Giáo hoàng cũng không có truyền thụ nàng đối phó

yêu thú mị công.

Mặt cười đồng dạng trắng bệch Lô Văn Tĩnh, vẫn tỉnh tỉnh mê mê. Lúc này ngẩng đầu lên, tội nghiệp địa nhìn về phía Lôi Phàm, lại nhìn phía Kim Giác Hồ Vương, chớp mắt to, rung rung ướt át.

"Hồng!" Kim Giác Hồ Vương đối với Tĩnh Nhi đồng dạng khắc sâu ấn tượng, thấy tình hình này, trong con giận dữ, điên cuồng gào thét muốn lao vào. Cái khác yêu thú phối hợp không kể hồ, hung quang bạo thiểm, cũng giương nanh múa vuốt, rục rã rục rịch.

Yêu nữ hoàng hốt, hoa dung thất sắc, nắm lên Lô Văn Tĩnh lại lui nhanh hai trượng, dựa vào hướng về bạch y công tử một bên.

Mặt không hề cảm xúc ngồi ở trên ngựa Lôi Phàm thảm than, lấy tay vung lên, ngăn lại Hồ Vương chúng nó làm dáng muốn lao vào.

"Hồng!" Lôi Phàm ngửa mặt lên trời thét dài, đây là ở thông báo mặt sau "Long Giác Mãng", nó dẫn dắt thú quân vây quanh toàn bộ Lư gia thôn.

Truyền âm cho Khiếu Nguyệt Ngân Lang, khoát tay áo một cái, khiến cho Khiếu Nguyệt Ngân Lang phối hợp Long Giác Mãng đi vậy.

Bầy sói tối giỏi về theo dõi đi săn, Lôi Phàm là thú tận kỳ tài.

Mãi đến tận Khiếu Nguyệt Ngân Lang nhảy vọt mà đi. Hai bên đoàn người mới rốt cục phản ứng, hiểu được những này yêu thú toàn bộ đều là đi theo Lôi Phàm mà đến, mà nghe theo hấn sai khiến.

Thôn dân bên này là đại hi. Bạch y công tử bên kia là đại sợ.

Lôi Phàm đầy mặt thần thờ, đạm mạc nói: "Ta có thể mặc ngươi trước tiên thoát đi nửa canh giờ không làm truy kích, nhưng ngươi nhất định phải lập tức thả Tĩnh Nhi. Không muốn khiêu chiến sự kiên trì của ta hoặc mơ hồ! Ta không đàm phán phán, chỉ có thể dưới quyết định, vì lẽ đó ngươi chỉ có một lần cơ hội mở miệng.

Nàng chết! Ngươi muốn chôn cùng! Ta sẽ lập lời thề đem ngươi vị trí giáo phái nhờ tận gốc. Thân nhân của ngươi và thân cận ngươi người toàn đều phải chết. Một câu nói, chính là Tĩnh Nhi chết! Ta liền tru ngươi mười tộc. Ta nghĩ, quyết tâm của ta, ngươi là sẽ không hoài nghi."

Lôi Phàm từng chữ từng chữ từ trong miệng nứt ra đến, âm điệu không có nửa điểm chập trùng, biến hóa. Phảng phất ở niệm điều vãn.

Mỗi thổ một chữ băng hàn sát khí liền tăng trưởng một phần, bày yêu thú như vậy hô ứng, sát khí tăng vọt.

Đến tiếng nói kết thúc, trùng thiên sát khí che ngập bầu trời, bao phủ bao phủ trăm trượng chu vi không gian.

Băng hàn sát khí tự sương giết vạn vật, có thể để sinh mệnh héo tàn!

Khẩn nhìn chăm chăm Lôi Phàm vẻ mặt mặc yêu nữ, như hoa kiều dung dần bạch, mị người cười nhan nhạt đi.

Ở Lôi Phàm bình thần trong trông mắt, nàng nhìn thấy nói là làm, nhìn thấy kiên quyết không rời, nhìn thấy lãnh khốc vô tình.

Càng làm cho nàng đau lòng chính là, cặp kia vô tình con mắt không hiện ra nửa điểm sóng lớn, nhìn nàng như xem người chết.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quân tử hứa một lời

Chương 12: Quân tử một lời hứa

Đây là nàng xuất đạo tới nay chưa từng nhìn thấy nam nhân con mắt, lần đầu làm cho nàng bay lên cảm giác bị thất bại cùng đối với mình mị lực hoài nghi.

Bầu không khí đột nhiên khẩn, giương cung bạt kiếm, đám người xung quanh ở ngập trời sát khí bên trong run rẩy, biết đây là thời khắc mấu chốt, ai cũng không dám động tác, lại không dám ngôn ngữ. Sợ sệt gọi ra hiểu lầm, dẫn đến hậu quả đáng sợ.

Lôi Phàm lớn tiếng dọa người khí thế, rốt cục để này giáo nữ khuất phục, bước nhanh hướng về thỏa hiệp phương hướng bước vào.

Quần thú tiếng huyên náo từ đằng xa truyền đến, từ từ rõ ràng.

Cái kia vạn thú chạy chồm rít gào đáng sợ âm thanh rung động tâm hồn, làm người ta sợ hãi.

Mặc yêu nữ đôi mắt đẹp đảo qua người ở chỗ này quần, trở lại Lôi Phàm trên người, trịnh trọng, nói: "Quân tử một lời hứa?"

Lôi Phàm không chút nghĩ ngợi, lập lời thề giống như nói: "Khoái mã một roi!"

Cúi đầu cân nhắc chốc lát mặc yêu nữ ngẩng đầu lên, sắc mặt có chút trắng xám, bình tĩnh nói: "Ta liền tin tưởng ngươi một hồi. Để ta rời đi trước nửa canh giờ, các ngươi không cho dùng bất kỳ phương pháp nào đuổi theo. Trăm trượng khoảng cách sau, ta sẽ thả ngươi Tĩnh Nhi."

Toàn lại kiên quyết nói: "Lập tức để ý đồ vây quanh nơi này yêu thú đình chỉ hành động. Bằng không, ta rồi cùng ngươi Tĩnh Nhi đồng quy vu tận."

Lôi Phàm mặt không chút thay đổi nói: "Thành giao!"

Toại ngửa mặt lên trời thét dài, thông báo yêu thú đình chỉ bất kỳ hành động.

Khiếu Nguyệt Ngân Lang cùng Long Giác Mãng rít gào đáp lại sau, chu vi triệt để yên tĩnh lại.

Yêu nữ ôm lấy ngắt ngắt ngắt Tĩnh Nhi cấp tốc người nhẹ nhàng trở ra. Lôi Phàm thần thờ coi như.

"Khắc khắc!" Bạch y công tử ho khan vài tiếng sau, nhẹ giọng nói: "Bỏ công tử liền không quấy rầy chuyện của các ngươi, xin cáo lui, xin cáo lui." Nói liền muốn giục ngựa chuẩn bị dẫn chúng kỵ sĩ rời đi.

"Động thì lại chết!" Lôi Phàm mắt nhìn thẳng, nhìn chăm chăm phiêu thối yêu nữ, hờ hững mở miệng.

Bạch y công tử khi nào được quá bức này si nhục, giận tím mặt, đang muốn liều lĩnh nguy hiểm, phát động công kích. Bên cạnh một râu dê, sư gia đáng dấp kỵ sĩ để sát vào bạch y công tử xì xào bàn tán.

Lôi Phàm mơ hồ nghe trộm đến, cái kia râu dê đã không biết thông qua thủ đoạn gì phát sinh khẩn cấp tin tức, rất nhiều cứu viện cao thủ sẽ rất nhanh tới rồi. Râu dê để người công tử kia bình tĩnh dùng nóng. Cái gì quân tử báo thù, mười năm không muốn loại hình.

Lôi Phàm trong lòng cười gằn.

Không biết trời cao đất rộng đồ vật, muốn tìm cái chết? Lão tử lập tức để cho các ngươi toại nguyện!

Thấy yêu nữ đã qua năm mươi trượng khoảng cách, gằn nhẹ một tiếng: "Giết!" Dẫn yêu thú không hề có điềm báo trước giết tới bạch y công tử kỵ binh phương trận.

Ngoài thôn hai bên đoàn người trong nháy mắt đều bối rối.

Ai có thể nghĩ tới Lôi Phàm vào lúc này đột nhiên làm khó dễ? Còn một người một ngựa xung kích gần 200 người đội kỵ binh?

Tình huống bình thường, đây là muốn chết hành vi a!

Bạch y công tử kinh hãi đến biến sắc, một bên cuồng quét huê "Sư gia" lui về phía sau đi, một bên bắt chuyện mặt sau kỵ sĩ về phía trước hộ vệ.

Lôi Phàm giữ thăng bằng trắng trợn cướp đoạt đến mới thiên kích, nhắm thẳng vào thất kinh bạch y công tử, một bộ bắt giặc phải bắt vua trước diễn xuất.

Đáy lòng cười gằn, nếu như là ở chiến trường đơn độc gặp gỡ hai trăm tinh nhuệ đội kỵ binh, tổ đội xung phong, hẳn cũng chỉ có tạm thời tránh mũi nhọn phần.

Kỵ binh hạng nhẹ ưu thế ở chỗ linh hoạt cơ động, cười ngựa bắn cung, đột kích, đường dài bền tập, xuất kỳ bất ý.

Mà hiện tại, đứng ở tại chỗ bất động, đàn độn kỵ binh bị chính mình suất "Yêu" đột kích, bọn họ chính là một bộ bị chịu đòn mệnh.

Nếu như cái kia Hắc Giáp Tương không có hôn mê, lấy hấn quen thuộc lĩnh quân tác phong, nhất định sẽ kéo dài khoảng cách, cũng để bộ phận kỵ binh hạng nhẹ không đứng ở ngoại vi tuần tra chạy. Chắc chắn sẽ không để hết thầy kỵ binh đứng thẳng bất động, chen làm một đoàn. Phạm vào loại này trí mạng cấp thấp sai lầm.

Lại nói, chỉ hơn hai mươi trượng khoảng cách, Lân Giáp Mã chớp mắt đã tới. Bọn họ luống cuống tay chân dưới còn làm được gì đây?

Quan trọng nhất là, bọn họ cười ngựa nhi cùng yêu thú tác chiến, đã nhất định bọn họ bị kịch kết cục.

Liên tỳ như hiện tại, Lôi Phàm vỗ nhẹ Lân Giáp Mã, Lân Giáp Mã tâm lĩnh thần hội hí dài lên.

Hoảng thành một mảnh kỵ binh hạng nhẹ phương trận, "Đưa ngọc công tử" liều mạng lùi về sau đồng thời bắt chuyện những người khác về phía trước chiến đấu, lập tức liền quấy rầy mặt sau kỵ binh xếp thành hàng xung phong.

Bất quá bọn hắn nghiêm chỉnh huấn luyện, thật vất vả cấp tốc chấn chỉnh lại trận giác bắt đầu cất bước, Lâm Giáp Mã hí dài thanh truyền đến.

Cần hai trăm con ngựa nhi bỗng nhiên vung lên móng trước đứng thẳng, suýt chút nữa đem trên lưng kỵ binh té rớt, thật vất vả ổn định thân hình, con ngựa lại bỗng dừng về phía trước cúi người mân mê sau đê, điên cuồng tự phong mã.

Có điều, bọn họ đã không có tiếp tục biểu diễn khổng mã tuyệt kỹ thời gian cùng cơ hội.

Lôi Phàm một tiếng rồng to phá vào trong trận, trong tay mới thiên kích họa ra tàn ảnh, múa như gió luân, tự sóng lớn cuốn lên ngàn chồng tuyết.

Trận hình bất ổn kỵ binh chiến sĩ, thô không kịp đề phòng dưới, cả người lẫn ngựa như bị con lốc quét quá, như như người rom bay lên trên không.

Theo sát phía sau Kim Giác Hồ Vương, Vọng Sơn Hầu cũng đại triển thiên phú dị năng, sát giới mở ra.

Chém giết bên trong, Lôi Phàm còn có rảnh rồi chú ý vẫn luôn khá là trầm mặc Vọng Sơn Hầu, nhưng không thấy được hắn là cái gì thuộc tính?

Chỉ có điều nó như người giống như đứng thẳng, uy mãnh không trù, nhảy vọt như phi, "Quyền" đánh "Chân" đá, mang theo sấm gió thanh, dùng mãnh phi phạm.

Lôi Phàm âm thầm. Thật mãnh! E sợ nó là tối có tâm cơ yêu thú, nên giấu giếm thực lực. So với những yêu thú khác khó đối phó hơn.

Lôi Phàm giật dây như tượng gỗ, cố ý đuổi theo cái kia "Bạch y đũa ngọc" liên tục sau trốn, để quấy rầy kỵ binh phương trận trận tuyến.

Thời gian ngắn ngủi, ở một người hai thú cuồng mãnh công kích dưới, tổ chức không nổi thế tiến công đội kỵ binh triệt để tan vỡ, tứ tán bỏ chạy.

Đã tiếp cận phạm vi trăm trượng mặc yêu nữ, thật giống sớm biết Lôi Phàm sẽ đối với bạch y công tử động thủ giống như, không có nửa điểm kinh ngạc về.

Ở Lôi Phàm bắt sống bạch y công tử một sát na, nàng thả ra Tinh Nhi, như Lăng ba tiên tử giống như tiểu lập trăm trượng có hơn địa phương, ý cười dịu dàng địa hướng về nhìn sang Lôi Phàm phát tay ra hiệu.

Lôi Phàm chết lặng thu hồi ánh mắt, lấy tay đặt tại cái kia "Đũa ngọc" đỉnh đầu, quát to: "Bỏ vũ khí đầu hàng, bằng không hắn lập tức chết ngay."

Tứ tán ra kỵ binh do dự trong nháy mắt, lập tức nghe được bọn họ công tử hét thảm, chung quy cúi đầu liền trối buộc.

Các thôn dân rất vui mừng tới đón đầu hàng Binh, quét tước chiến trường.

Lôi Phàm từ khi Tinh Nhi khẩu bên trong hiểu được này dị giới giai cấp chế độ, liền biết những kỵ binh này tất nhiên sẽ đầu hàng.

Bọn họ chỉ là gia nô tính chất chiến sĩ, đầu hàng khả năng còn có cơ hội nhàn nhục sống tạm bợ.

Nếu như công tử này nhân bọn họ mà chết, bọn họ không chỉ không thể sống mệnh, còn có thể bị liên lụy.

Lôi Phàm đem giận dữ và xấu hổ muốn chết bạch y công tử, giao cho vui vẻ ra mặt chạy tới Lô Lão Đa. Toại mang theo Kim Giác Hồ Vương cùng Vọng Sơn Hầu, hướng về khôi phục tự do Tinh Nhi đuổi tới.

"Lôi ca ca, Tinh Nhi rất sợ ngươi không để ý tới ta. Hi hi! Ta biết ca sẽ đem ta cứu trở về."

Tinh Nhi vượt sừng vàng hồ đầu vui rạo rục nói.

Lôi Phàm đem Tinh Nhi ôm hồ bối, chính mình thì lại nhảy lên lưng ngựa, phản hướng về Lư gia thôn.

Thăm nghĩ, Kim Giác Hồ Vương cùng Tinh Nhi quen thuộc, để nó tạm thời thiếp thân bảo vệ. Sau nửa canh giờ, chính mình sẽ cùng Vọng Sơn Hầu, Long Giác Mãng phối hợp Khiếu Nguyệt Ngân Lang, dẫn nó lang tử lang tôn đuổi bắt yêu nữ.

Lôi Phàm trong phút chốc cân nhắc thỏa đáng, thuận miệng hỏi: "Cái kia yêu nữ không có chơi trò gian gì chứ?"

Cười ở trên lưng hồ Tinh Nhi cẩn thận từng li từng tí một đánh giá Lôi Phàm một chút, mới hỏi đáp: "Tỷ tỷ kia đứt ta một viên màu đỏ viên thuốc, còn dùng đầu ngón tay đâm trên người ta thật mấy nơi, rất đau lý!"

Vừa nói vừa dùng tay chỉ vào hậu vệ trung hạ huyết mạng môn. . . , điểm sáu, bảy cái địa phương sau Tinh Nhi lại lấp bắp, thẹn thùng chỉ chỉ hai nhũ huyết Thiên trung, Ru phòng gốc rễ nhũ rể : cái huyết, nói: "Nàng còn nói những này là khẳng định không làm khó được ca ca."

Lôi Phàm nghe xong bỗng nhiên giục ngựa đứng nghiêm, cả người rung bần bật, lên con giận dữ. Bận bịu nhảy xuống ngựa bối, cầm lấy Tinh Nhi thủ đoạn đem lên mạch đến.

"Hồng!"

Lôi Phàm ngửa mặt lên trời hét giận dữ. Hầu như liền muốn hủy nặc lập tức đuổi bắt yêu nữ, đem nàng băm thành tám mảnh, ngàn đao băm thây.

Cái gì gọi là không làm khó được hán? Nếu như không phải là mình tinh thông y đạo, Tĩnh Nhi không làm được sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Tĩnh Nhi bị sợ rồi, run run run tác, nhỏ giọng nói: "Ca, làm sao rồi? Tĩnh Nhi có phải là lại cho người gây phiền toái?"

Lôi Phàm nổi giận đùng đùng, hít sâu một hơi, nỗ lực bình tĩnh lại.

Hán bắt đầu nhắm mắt trầm tư. Thầm than yêu nữ lợi hại!

Hồi tưởng lại, hán dẫn yêu thú truy sát yêu nữ, nhìn như chiếm cứ thượng phong. Nhưng thật bàn về đến, hán vẫn thua.

Mặc yêu nữ cùng hán chiến đấu, đều là tiên cơ. Mà hán nhưng khắp nơi lạc hậu ăn quả đắng. Sẽ không có chiếm quá món hời của nàng.

Tĩnh Nhi độc, vừa vận sau nửa canh giờ sẽ phát tác. Mà bài độc giải huyết, trên đường nhưng không thể đình, mỗi khoảng cách ba khắc chung liền muốn triển khai một lần giải huyết thủ pháp. Không có hai canh giờ căn bản là không trị hết.

Chính mình không xuất mã, dựa vào yêu thú đi truy sát yêu nữ là sẽ không thành công.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lôi Phàm mở con mắt, ngửa đầu cười ha ha, trạng cực vui thích.

Tĩnh Nhi sợ hết hồn, trong lòng sốt ruột, thầm nghĩ: "Ca không phải khí điên rồi sao?"

Đầu óc hiện lên yêu nữ kiều dung, Lôi Phàm rốt cục nghĩ thông suốt.

Chẳng lẽ không nên hài lòng? Sau này, dị giới tháng ngày sẽ tràn ngập đặc sắc, cũng không còn bình thản cùng vô vị. Có đối thủ tháng ngày, mà vẫn là một tuyệt Thế Yêu Nhiêu giống như đối thủ, tu sĩ nhân sinh mới sẽ tràn ngập ý nghĩa! Không phải sao?

Phủ đến dị giới liền có thêm hai cái "Lo lắng", trời cao đất rộng chính mình cũng không tẻ!

Thua chính là thua, đường đường nam tử hán còn sợ chịu thua sao? Lần này liền buông tha nàng một lần thì lại làm sao đây?

Tiếng cười dài bên trong cũng không giải thích, đầu lĩnh phản Lư gia thôn đi tới. Kim Giác Hồ Vương chịu nổi Tĩnh Nhi cùng Vọng Sơn Hầu theo sát phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mưu

Chương 13: Mưu

Vong Ưu Hiền là Lư gia thôn duy nhất một gian khoản đãi quý khách trụ sở. Kinh trưởng thôn đánh nhịp quyết định, bây giờ thành Lôi Phàm tạm thời chỗ ở.

Vong Ưu Hiền đình đài lầu các, Cổ Hương cổ sắc, trước cửa một đám lớn tu cát bằng phẳng bích cỏ xanh bình, một cái trong suốt dòng suối nhỏ uốn lượn vòng qua, róc rách mà chảy. Bên dòng suối quái thạch đá lờm chờm.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời tung xuống, to nhỏ quái thạch lờ lờ rực rỡ, như vô số khảm ở bãi cỏ ngọc thạch, rất là vui mắt đẹp đẽ. Phối hợp suối nước róc rách lưu hương, khiến người ta tinh thần thoải mái, tâm thần thoải mái.

Kim Giác Hồ Vương, Vọng Sơn Hầu, Lân Giáp Mã, Khiếu Nguyệt Ngân Lang mấy con yêu thú triệt để chiếm lấy Vong Ưu Hiền trước cửa mặt cỏ, lười biếng đang nằm hưởng thụ sau giờ ngọ ánh mặt trời. Tĩnh cò chỉ dùng ánh mắt làm trò chuyện, nhưng là sợ sệt quấy rầy chính ở bên trong phòng giúp Tĩnh Nhi chữa thương Lôi Phàm.

Lôi Phàm vẫn là đánh giá thấp mặc yêu nữ bố trí giải huyết vấn đề khó, dốc hết sức bình sinh vừa mới giải quyết. Chờ đem yêu nữ tập trung ở Tĩnh Nhi trên người độc bài trừ sạch sẽ sau, hai canh giờ đã qua.

Lôi Phàm điểm Tĩnh Nhi hắc ngọt huyết, làm cho nàng tiến vào cấp độ sâu giấc ngủ, ngày mai sau khi tỉnh lại lại là một khỏe mạnh hoạt ba nữ hài, sẽ không lưu lại bất kỳ mầm họa. Nhìn kỹ Hải Đường xuân ngu Tĩnh Nhi, ánh mắt của hán nhu hòa, mang theo sủng nịch.

Tuy rằng bỏ mất truy kích yêu nữ cơ hội, nhưng có thể nhìn Tĩnh Nhi hoạt ba rộng rãi nụ cười, là đáng giá.

Tới rồi giải cứu bạch y công tử hơn mười cao thủ, không đợi Lôi Phàm đứng ra liền không tên tao ngộ bảy thú, rơi vào khổ chiến.

Chưa thành công hoàn thành nhiệm vụ, ảo não bên trong mấy con yêu thú hung tính quá độ, mang theo thú quân điên cuồng đuổi theo mười mấy dặm giết chết năm sáu cao thủ. Còn lại chỉ hận cha mẹ không có nhiều sinh hai cái chân, thoát được không biết tung tích.

Lúc đó, chính đang cho Tĩnh Nhi chữa thương, biết được tin tức Lôi Phàm, cân nhắc một lát sau liền yêu thú đem bảy thú chạy về thâm sơn.

Cũng vui mừng báo cho, tuy chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chúng nó làm rất tốt, hết thấy đều có thưởng. Chữa khỏi Tĩnh Nhi sau liền đổi tiền mặt : thực hiện.

Yêu thú môn mừng như điên bên dưới lẫn nhau thương nghị, cuối cùng vẫn là do Long Giác Mãng, thật "Thú" làm đến cùng, cân thú trở về núi đi vậy.

Cái khác mấy thú thì lại lưu lại "Bảo vệ" Lôi Phàm. Phòng ngừa hấn bị quấy rầy.

Bây giờ bụi bặm lắng xuống.

Bạch y công tử cùng hấn các kỵ binh bị giam áp tiến vào ở làng, do hấn cải biến trong địa lao. Đường như hào không biết chuyện Trần Khánh một nhóm nhân cùng mặc yêu nữ có liên lụy, cũng bị phân biệt giam giữ thâm vấn.

Lư gia thôn phòng nghị sự bây giờ đã tọa đầy người. Trưởng thôn Lô Quốc Hùng cùng Lô Lão Đa đều đang ngồi, cái khác Lô Vũ Phúc, Lô Văn Nguyệt, Lô Liên Phi, Lô Chính Vũ, Lô Thanh Vinh cùng Lư gia phi chờ nhân vật trọng yếu, toàn thể dự họp hội nghị.

Phòng nghị sự bầu không khí có chút nghiêm nghị, cùng bên ngoài thôn dân chúc mừng cổ vũ tình cảnh khác hấn không giống. Hoàn toàn không nhìn thấy bắt được rất nhiều kẻ địch sau, thắng lợi vui mừng.

Lô Lão Đa nguyên danh Lô Khánh Huy, là Lô Quốc tiên vương thiếp thân thị vệ, mà là theo thị Thái tử cùng công chúa lớn lên Vương tộc gần chi. Rất được tiên vương, công chúa, Thái tử tín nhiệm, cho nên thân phận đặc thù.

Hắn lúc này mở miệng hướng về đầu trục hấn từ dò hỏi: "Vũ Phúc, Bình Giang Hậu còn chưa tới sao?"

Phụ trách công tác tình báo đại hấn trục đầu Lô Vũ Phúc, giọng ồm ồm nói: "Hầu gia còn ở dùng bữa, rất nhanh sẽ lại đây. Chúng ta liền chờ một chút đi. Thu minh đảo trang công nơi nào đã nhiều lần đưa tin, hỏi Thái tử có thể hay không trở về? Hấn ở nổi trận lôi đình đây."

Lô Quốc Hùng nhú mày nói: "Bảy thú đã bỏ chạy, tuy nói còn có mấy con yêu thú ở. Nhưng chúng nó chỉ cho Lôi Phàm canh chừng trông cửa. Chỉ sợ sẽ không nghe theo chúng ta dặn dò. Hiện nay 'Thập tam thái bảo' phân tán ở bên ngoài mưu sự, vẫn không có chạy về. Vì lẽ đó, chúng ta không có cao thủ tọa trấn.

Sự tình không có xử lý tốt, uy hiếp cũng còn chưa qua, vẫn là lại oan ức một hồi Thái tử đi."

Mọi người đều gật đầu tán thành, rất tán thành.

Phòng nghị sự đại cửa bị mở ra.

Tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước lộ chiếu lân nhanh chân đi vào. Mọi người vội vàng đứng dậy cung nghênh.

Bình Giang Hậu lộ chiếu lân vung vung tay, mỉm cười nói: "Đại gia không cần đa lễ." Hướng về mọi người bắt chuyện sau, lấy Hầu gia thân phận ngồi trên phòng nghị sự phía bắc vị trí tôn quý nhất, Lô Quốc Hùng cùng Lô Khánh Huy phân biệt khoảng chừng : trái phải ghé trên, những người khác chờ y thân phận cao thấp lần lượt sắp xếp hạ xuống.

Bình Giang Hậu khẽ thở dài: "Chúng ta chỉ là một đám không nhà để về, lưu lã tứ xứ, quyết chí thể phục quốc người đáng thương thôi. Thực áp không ở vẫn là cái gì Hầu gia đây? Tôn trọng liền xưng một tiếng lộ công được rồi."

Trưởng thôn Lô Quốc Hùng bận bịu thận trọng nói: "Hầu gia vạn chớ như vậy, không có ngài chủ đạo cùng mưu tính sâu xa, Thái tử cùng công chúa cũng không thể may mắn thoát khỏi. Mà chúng ta từ lâu bị cái kia nghịch tặc một lưới bắt hết, hải cốt không tích trữ."

Mọi người dồn dập đứng dậy lên tiếng, biểu thị lòng cảm kích.

Bình Giang Hậu vung vung tay ngăn lại đại gia tiếp tục khen tặng, nói: "Mấy năm qua này, chúng ta chung quanh liên lạc trước đây bộ hạ cũ cùng những kia từng rất được Vương Ân một phương hào hùng. Ít nhiều gì có chút thành tích. Đoạt lại vương vị tuy không đủ, năng lực tự vệ nhưng tăng nhiều.

Bây giờ, chúng ta thiếu sót nhất chính là như Lôi Phàm như vậy đỉnh cấp cao thủ, bằng không chúng ta cũng sẽ không tới nơi ẩn trốn. Sự kiện lần này chính là minh chứng. Nếu như không phải Lôi Phàm, Thái tử gặp nạn độ khả thi sẽ rất lớn."

Tướng mạo nhất là thanh tú, như thư sinh giống như Lô Văn Nguyệt lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Cái kia yêu nữ công pháp đáng sợ đến cực điểm, chúng ta căn bản muốn kháng không thể nào. Ai! Coi như so với nàng lợi hại, chỉ sợ ra tay thời khắc cũng sẽ hạ thủ lưu tình, khắp nơi chịu đến xế chết.

Hắc! Cũng chỉ có Lôi ca nhi mới có thể không nhìn nàng tuyệt thế phong hoa, có thể làm thủ đoạn ác độc. Ta là chân tâm khâm phục."

Nói xong thần thức không ngớt, tự ở hồi ức yêu nữ thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng.

Mọi người đều mặc. Tuy rằng trong lòng không phục, nhưng lại biết hẳn nói chính là thật tình.

Bình Giang Hậu về mặt nghiêm nghị, nói: " xem ra, nghịch tặc đã ngồi vững vàng vương vị, chúng ta còn lại ngày thật tốt là có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nơi này cũng không phải Lô Quốc cảnh nội, không lo hẳn đại quân vây quét, sợ nhất chính là cao thủ ám sát, tập kích thủ đoạn.

Vừa vặn ta từ Tiểu Lâm Thành trở về, ai! Tiểu Lâm Thành? Tiểu Lâm Thành! Thánh Liên Giáo thánh nữ quả nhiên danh bất hư truyền. Có điều, 'Nhật nguyệt song tôn' bị Lôi Phàm giết chết, đủ để bọn họ tổn thất nặng nề. Trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không lấy hành động."

Lô Liên Phi khoảng ba mươi, khuôn mặt cổ kính, Thiên Đình trống trải, con mắt sắc bén, tay chân đều trường, cùng người lấy thận trọng quả đoán mà linh hoạt đa trí cảm giác. Hẳn tuy tính lỗ, nhưng là chân chính Lư gia thôn thổ.

Hắn bị Lô Quốc lưu vong lô họ Vương tộc nhân đồng hóa thu cũng trong Vương tộc sau, nhân năng lực xuất chúng thành làm thống lĩnh, nhiều năm lĩnh binh, đồn điền kinh doanh ngoài ba mươi dặm thu minh đảo. Nhân tiểu giúp Hắc Giáp Tương đến, hộ tống Thái tử đi tới tương đối an toàn thu minh đảo. Hôm nay cũng mới vừa đến.

Lô Liên Phi lên tiếng nói: "Tiểu giúp một chút phần kết thái cùng chúng ta cũng phải người hiểu rõ quá. Vô công cao cường là điều chắc chắn, làm người cáo già, đa mưu túc trí. Chỉ là nặng ích không nói tình nghĩa. Hẳn cũng không biết trụ sở của chúng ta ở đây Lư gia thôn.

Ba giúp bốn phải muốn ở chúng ta nơi này lại mở ích một cảng, đánh Lư gia thôn chủ ý cũng không phải một ngày hai ngày. Nếu như tài hoa cùng biết là chúng ta ở đây chủ đạo, liền không phải chỉ có một Hắc Giáp Tương đến, có thể sẽ là ngũ đem cùng đến cục diện.

Có điều, chúng ta bắt được hẳn Hắc Giáp Tương cùng cháu trai Văn Viễn, nhưng thủy chung là phiền phức."

Bình Giang Hậu mặc tư chốc lát rồi nói tiếp: "Chúng ta cũng không sợ tiểu giúp, chỉ có điều, thời buổi rối loạn tận lực phòng ngừa phiền phức thôi. Việc này tạm thời thả xuống. Lôi Phàm sự Vũ Phúc đã hồi báo cho ta, ta đã đại khái biết được.

Nhưng hẳn đến tột cùng là người nào? Là cái gì tính cách? Có không có khả năng cho chúng ta sử dụng đây? Theo lý mà nói, ân cứu mạng hơn nữa hẳn đối với Tiểu công chúa đặc thù cảm tình, thành công cơ hội nên rất đại tài đúng?

Bất luận làm sao, bất luận thủ đoạn, chúng ta nhất định phải đem hẳn kéo vào trận doanh, trả giá to lớn hơn nữa đánh đổi cũng sẽ không tiếc."

Nói xong chuyển hướng bên tay phải Lô Khánh Huy, một bộ hỏi ý thái độ.

Ánh mắt của mọi người tất cả đều tập trung ở Lô Khánh Huy trên người.

Lô Khánh Huy trầm mặc một lát cười khò nói: "Ta tuy cứu hẳn lên bờ, nhưng đối với lai lịch của hẳn là nửa điểm không biết. Bề ngoài tuổi tác như có điều hai mươi, nhưng cũng có tang thương cảm giác. Chỉ xem con mắt dường như so với chúng ta người đang ngồi đều muốn thành thực.

Ta thậm chí có loại cảm giác, cho dù ta không cứu hẳn, hẳn cũng sẽ không sao. Hẳn khẳng định không phải trần quốc người, thậm chí không phải Mặc Châu người.

Ai! Ta không biết nên hình dung như thế nào. Chỉ cảm thấy hẳn cùng chúng ta có khác biệt rất lớn, không phải một loại người.

Ta một lần hoài nghi hẳn là đến từ trung thổ thượng tiên. Nhưng từ quan sát kỹ cùng hỏi dò tình công chúa, nhưng nhưng không giống lắm. Có điều, hẳn lực lớn vô cùng, vô công cao cường, mà có thể câu thông điều động yêu thú. Có thể thấy được hẳn phi thường không đơn giản."

Lô Khánh Huy nói đến phần sau đã nói năng lộn xộn, không biết mùi vị.

Lôi Phàm đẩy ra hình bán nguyệt cửa phòng, thân nhiên đi ra.

Lười biếng, híp mắt thật to mấy thú mãnh liệt lật lên thân đến, lắc đầu quấy đuôi, lấy lòng nhìn hẳn.

Lôi Phàm thấy buồn cười, chào hỏi: "Chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh đổi tiền mặt : thực hiện chỗ tốt đi thôi."

Hắn cười lên Lân Giáp Mã cùng bảo vệ ở Vong Ưu Hiên ở ngoài Lư Dững hỏi thăm một chút, dẫn yêu thú đi tới.

Trải rộng quái thạch vô sò, san hô chênh lệch từng chúng đầu trâu than.

Vọng Sơn Hài, Khiếu Nguyệt Ngân Lang, Kim Giác Hồ Vương, Lân Giáp Mã mấy con yêu thú đẳng hoàng "Trạm" thành một vòng, như đang đợi kiểm duyệt binh lính. Mà tướng quân đương nhiên chính là Lôi Phàm.

Đối diện chấp tay qua lại độ bộ Lôi Phàm, không nói lời nào địa đánh giá chúng nó, bên môi xuất ra một tia làm người cao thâm khó lường ý cười.

Mất thật to không chớp một cái thú môn, đột ngột sinh ra không ổn cảm giác. Nhưng lại không biết là chỗ đó có vấn đề?

Lôi Phàm tự nhiên nói: "Rất tốt! Ta yêu thích thông minh yêu thú. Ta nắm giữ Yêu Hoàng kinh chính là viên cổ bất nguồn từ xa xưa khoáng thế tuyệt học, tập yêu thú tu hành đại thành. Bất kỳ yêu thú gì khác nhau tập chỉ, thành Vương Thành hoàng là điều chắc chắn.

Kinh văn phân thượng trung hạ ba sách, mỗi sách cấp ba, cộng chín tầng. Tu luyện đến viên mãn, thành tiên làm tổ không là giấc mơ."

Nhìn hồ hấp càng ngày càng ồ ồ lũ yêu thú, thâm nghĩ, lão tử như thế anh minh thần võ, tham chiêu, nghĩ ra được công pháp không phải khoáng thế tuyệt học là cái gì? Truyền lưu vạn thế sau, không phải gọi là 'Viễn cổ' sao?

Hậu thế, các người yêu tử yêu tôn môn không gọi các người lão tổ tên gì đây?

Cho tới thành tiên? Vạn nhất không tu thành, chết rồi, không phải liền gọi 'Tiên đi' sao?"Tiên đi không phải thành tiên là cái gì đây?

Xem thú môn con người đều đỏ, Lôi Phàm thâm nghĩ, ta đây là ở dùng mưu, mới tới dị giới chung quy phải có chút miễn phí tay chân, chúng nó rất thích hợp a!

Có phải là vô liêm sỉ điểm? Ân, ta đây là ở khích lệ chúng nó. Là vì muốn tốt cho chúng. Cùng vô liêm sỉ nên dựa vào không lên một bên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Mây gió biến ảo

Chương 14: Mây gió biến ảo

Lôi Phàm lớn tiếng nói: "Không có công không nhận lộc đạo lý, các người nên rõ ràng. Chín tầng Yêu Hoàng Kinh, trước tiên giao cho các người tầng thứ nhất. Làm lễ ra mắt. Còn mặt sau tám tầng, chúng ta luận công hành thưởng. Lập công càng nhiều ban thưởng liền càng nhiều."

Lại thâm nghĩ, từ đâu tới chín tầng đây? Làm sao mới có thể phân chia tỉ mỉ chín tầng đây? Hao tổn tâm trí a!

Nhìn thú môn bỗng nhiên có chút uể oải, Lôi Phàm mắng: "Ngu ngốc, toàn giao cho các người, các người nhớ được sao? Coi như nhớ kỹ còn không phải muốn một tầng một tầng tu luyện? Quan trọng nhất là, công pháp nhân "Thú" mà dị.

Vì lẽ đó, ta muốn lần lượt từng cái kiểm tra thể xác của các người cùng kinh mạch, căn cứ các người đặc điểm, sở trường lập ra tương xứng hợp công pháp.

Lung tung tu hành sẽ tẩu hỏa nhập ma, tẩu hỏa nhập ma nhẹ thì tổn thất lớn công lực, nghiêm trọng, sẽ chết.

Lại nói, lập công rất dễ dàng. Linh dược, Nguyên tinh, kim ngân tài bảo, thần binh lợi khí, hoàn thành ta bàn giao nhiệm vụ. . . ."

Nói tới chỗ này, Lôi Phàm lộ ra thỏa mãn mỉm cười, vui vẻ nói: "Được rồi! Kiểm tra luận bàn đã đến giờ lý!"

Tiểu giúp Tiểu Lâm Thành phân đà, ngũ đem thủ, Tử Giáp Tương là một mặt trắng không cần hán tử, một thân hoa lệ cao quý tử giáp phối hợp hán cao to dũng mãnh thân hình, có vẻ diện mạo bất phàm. Hẹp dài con mắt tinh mang lờ lờ, đây rầy tàn nhẫn vô tình mũi vị.

Hắn bệ vệ ngồi ngay ngắn ở tiếp khách công đường toà, nhìn từ Lư gia thôn trốn về, quý phủ ở trước mặt mấy tên thủ hạ, ôn nhu nói: "Các người có thể xác định Lư gia thôn đã gặp thú kiếp rồi?"

Đình Vương là một tên sắc mặt như than đen rất hán, cũng là đi tiếp ứng Hắc Giáp Tương cái kia đội cao thủ đầu mục, mà giờ khắc này hắn áo rách quần manh, vết thương đầy rẫy, sắc mặt xanh tím. Khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Hắn run giọng quý bẩm: "Đại nhân, có thể xác định. Chúng ta Chiến Hồn Đường mười bốn tên huynh đệ phủ đến Lư gia thôn một dặm đường đưa quân nham liên tao ngộ hơn một nghìn bảy sói. Thuộc hạ đâm máu giết lang thời khắc, từng nhảy đến một viên cao nhất trên cây viễn vọng.

Tất cả đều là dã thú! Cái kia đầy khắp núi đồi, che ngợp bầu trời, tất cả đều là dã thú. Nếu như chúng nó từ đầu trâu son mà đến, Lư gia thôn chính là tất kinh con đường. Cái kia Lư gia thôn bị bày thú nhân chìm hẳn là tất nhiên việc.

Vốn là chúng ta còn chuẩn bị liệu chết đi tiếp ứng hắc giáp đại nhân, ai biết càng xuất hiện mấy con yêu thú. Chúng nó dẫn dắt vạn ngàn bày thú trực nhào

tới. Chúng ta hướng về Tiểu Lâm Thành chạy trốn hơn mười dặm đường mới thoát khỏi yêu thú dây dưa.

Tiểu Yên, Ô Nguo bọn họ tại chỗ chết trận, bị quần thú phân thực. Mười bốn người chỉ còn lại tám người trở về, mà người người trọng thương tại người."

Từ Giáp Tương ôn thanh nói: "Các anh em cực khổ rồi, các người công lao ta sẽ bẩm lên bang chủ. Hi sinh huynh đệ chúng ta sẽ hậu đãi người nhà của bọn họ. Các người liền đi xuống trước chữa thương tu dưỡng chứ?"

"Đa tạ Đại nhân! Thuộc hạ xin cáo lui!"

Từ Giáp Tương nhìn theo Đinh Vương mấy người sau khi rời khỏi đây, nhún mày rơi vào trầm tư.

Bán nguyệt minh nguyệt thẳng lên màu lam xám bầu trời đêm, ánh sao lấp lánh. Lôi Phàm một mình trở lại Vong Ưu Hiên.

Vong Ưu Hiên hậu viện tiểu đình, Lôi Phàm ngồi một mình trên băng đá, trong lòng tâm tư chập trùng.

Cùng Kim Giác Hồ Vương từng qua lại sau, hần cấp tốc thăm dò yêu thú bản tính. Biết nên làm sao đi điều động chúng nó. Không nằm ngoài ân uy cũng thì mà thôi. Vì lẽ đó, ngày hôm nay hần bằng sức một người một con một con đánh tới. Bao quát ẩn giấu thực lực Vọng Sơn Hầu ở bên trong, đều bị hần đánh phục.

Căn cứ chúng nó kết cấu thân thể không giống, hần đem" kẻ dương ký ức "Bên trong yêu thú công pháp nhân thú chế nghị, hơi làm thay đổi sau giao cho chúng nó một phần. Bây giờ, trong đầu còn để lại Kim Giác Hồ Vương giả vờ giả vịt, âm thầm thiết hi đáng ghét đáng đáp.

Liên trận đại chiến, hần dần dần thăm dò thân thể của chính mình tình hình.

Theo lý mà nói, hần còn rất xa không đạt tới lần thứ hai tổ thể yêu cầu. Chỉ vì ở xuyên qua đường hầm không thời gian thời khác, hần đã kẻ bên tử vong, bấp thịch toàn thân xương cốt mấy thành bụi phấn."Thiên Lệ" khả năng là bảo đảm túc thể không diệt vong tình huống, bị động đáp nặn.

Đáp nặn nên cần đại lượng quý hiếm năng lượng, bởi vì bị động vì lẽ đó không có hoặc không đủ.

Cho nên dẫn đến hần lần thứ hai đáp nặn Thiên Đạo Thánh Thể, là không trọn vẹn thể.

Cái này cũng là hần luôn cảm giác tự thân không đủ, thường thường ở vào "Đói bụng" trạng thái nguyên nhân.

Mà nguyên khí hiển nhiên là bù đắp không đủ vật tất yếu. Nay dĩ giới nguyên khí tuy rằng mạnh hơn Thủy Lam Tinh vài lần. Nhưng cùng chân chính tu đạo tinh còn tồn tại rất lớn khoảng cách. Mỗi khi chính mình hành công, nguyên khí liền bị "Cư. Khát" thể xác một tia không dư thừa cướp đi.

Vèn vẹn dựa vào mỗi ngày chuẩn bị bài tập, ít nhất muốn mười năm, thậm chí thời gian dài hơn mới có thể bù đắp cái kia phân không đủ.

Mà Lôi Phàm mơ hồ phát hiện, hần bên trong đan điền tu luyện được "Chín màu Thánh châu", không chiếm được nguyên khí cung cấp, e sợ chờ không được thời gian dài như vậy sẽ gặp sự cố. Vì lẽ đó, hần nhất định phải mau chóng tìm ngoại lực.

Nguyên tinh chính là hần muốn tìm tìm tốt nhất ngoại lực. Nếu như có sung túc Nguyên tinh, hần liền có thể lấy tốc độ nhanh nhất khôi phục.

Trở lên là Lôi Phàm kinh nhiều phiên nghiền nát sau suy lý đi ra kết luận.

Công lực không có khôi phục, vọng đàm luận "Về nhà" hiển nhiên là không thiết thực.

Mà Nguyên tinh quý giá dựa vào chính hần đi "Lừa bịp", trò đùa trẻ con, cũng không biết muốn đến năm nào tháng nào mới có thể trù đủ.

Nếu một người một ngựa không thể mau chóng thỏa mãn điều kiện, vậy sẽ phải đi tới chính mình chán ghét tranh bá con đường.

Chỉ có không ngừng phản vượt quyền thế đỉnh cao, trong quá trình có thể liền đạt thành mục tiêu.

Ngắm nhìn bầu trời, Lôi Phàm trong lòng có sự cảm thông, bụi ngùi thờ dài.

Yên lặng ngắm nhìn tinh không, Lôi Phàm tâm hồ dần dần yên tĩnh lại, không nổi sóng.

Tế này mọi âm thanh không hề có một tiếng động đêm khuya thời khác, tâm linh của hần một mảnh ôn hòa. Tự đặt chân tu đồ tới nay, hần vẫn hưởng thụ cô độc cùng cô quạnh. Dù cho là và người thân cùng nhau thời điểm.

Chỉ có làm một người thời gian, hần mới rõ ràng cảm nhận được bản thân tồn tại, cảm giác được tự thân cùng thiên địa vi diệu mà bí không lường được quan hệ, có thể từ một rộng lớn đến vô hạn góc độ đi lĩnh hội kỳ dị sinh mệnh.

Trong hồng trần, đại đa số người mê muội với trong trần thế yêu hận buồn vui, quyền lực danh lợi chi tranh.

Mà trở thành tu sĩ sau vẫn như cũ không thể trốn thoát "Nhân đạo", "Nhân tính" hạn chế.

Hần nhưng yêu thích siêu nhiên với tất cả ở ngoài hào hiệp.

Lôi Phàm rất muốn liền như vậy ngồi ở chỗ này: Vĩnh viễn không đứng lên đến, vĩnh viễn không cần rời đi, cùng thiên địa vạn vật hòa thành một thể. Rồi lại biết hẳn nhất định sẽ sâu sắc cuốn vào này dị giới đại thời đại vòng xoáy đi, không thể duy trì tất cả không liên quan đến bản thân tác phong làm việc.

Nếu làm ra lựa chọn, vậy thì bắt đầu từ nơi này đi!

Lôi Phàm chậm rãi nhắm lại hai con mắt tiến vào hành công trạng thái, thổ nạp nguyên khí.

Mặc Châu rộng lớn thổ địa mấy trăm năm qua, tự đại nhất thống tàn thất sụp đổ, các nơi hào ông đục lên, giờ nào khắc nào cũng đang phát sinh to to nhỏ nhỏ chiến tranh. Người mới xuống thời, ta mới lên sản. Đem người tính tham lam, hiểu chiến thối hư tật xấu lộ ra đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Chiến tranh tai nạn rộng rãi khoác kéo dài, dẫn đến tương thành sụp đổ, điền viên hoang vu, lưu xá không mà không cư, nhân dân trôi giạt khắp nơi, trầm đắm yên tuyệt không dân. Máu mỡ thổ địa khô cạn, hoang phế, dẫn đến sinh sản không cách nào tiến hành, tạo thành người vì là nạn đói.

Tuần hoàn ác tính dưới, khiến vốn đã khai phá mấy ngàn năm phồn hoa Mặc Châu, bị trở thành ngàn dặm không xuy, bạch cốt tể đã cục diện.

Khốc liệt chinh chiến, mãi đến tận sản sinh năm vị bá chủ, phân biệt chiếm cứ mậu rộng rãi Mặc Châu đại địa. Thành lập Trần, Lô, Yến, Chu, Lương ngũ quốc, lẫn nhau ký kết Minh Ước, mới liền như vậy tu sinh dưỡng tử.

Thời gian thâm thoát, năm tháng như trôi đưa.

Ngũ quốc trong lúc đó, gần trăm năm qua tuy phân tranh không ngừng, ma sát không dứt, nhưng trước sau chỉ phát sinh một ít không liên quan tới đại cục chiến tranh cục bộ. Là nhân các quốc gia vương giả người thừa kế còn có thể tuân thủ khế ước, lẫn nhau duy trì khắc chế.

Lại nhân trong vòng trăm năm thông qua thông gia, bù đắp nhau chờ phương thức đã hiện ra một phen đại dụng hợp lý tương cục diện. Ai trước tiên đánh phá loại này hòa hợp cục diện ai liền có thể sẽ bị cùng công chi, lưu lạc vì nhân dân phi nhỏ tội nhân lớn.

Ngũ quốc vương vị xưa nay một mạch kế thừa, đều là do huyết thống ruột thịt kế vị.

Mà Lô Quốc hiện nay Lô Vương, Lô Trung Húc nhưng là một vị họ khác vương. Chỉ vì được nguyên Lô Vương thưởng thức, lại lập xuống to lớn công huân, được ban cho Lô họ, xếp vào Vương tộc. Sau âm mưu soán vị thành công mà đến vương vị.

Ngũ quốc khai quốc vương giả ký kết hòa bình khế ước, vì là bảo đảm hợp pháp kéo dài tính, trong đó có một cái chính là mỗi quá mười năm hội minh một lần, do bọn họ đích hệ tử tôn, vương vị người thừa kế đóng dấu chồng truyền thừa ngọc tỷ.

Càng có thể lự chính là, soán vị thành công Lô Trung Húc nhưng không có được truyền thừa ngọc tỷ, mà cách tục ký khế ước ước thời gian nhưng chỉ còn một năm này. Vì lẽ đó ngồi vững vàng vương vị sau, truy sát dư nghiệt chỉ là phụ, mà cầm lại truyền thừa ngọc tỷ đã thành Lô Trung Húc hạng nhất đại sự.

Nếu như không có đoạt lại ngọc tỷ đây? Hòa bình Minh Ước còn tục thêm sao?

Ngũ quốc bên trong chân chính trí giả phảng phất lắng nghe đến người âm mưu có, thưởng thức được vụng về giả biểu diễn, cảm nhận được chiến tranh bóng tối, nhìn xuyên đến khói lửa ngập trời cảnh tượng đáng sợ!

Mây gió biến ảo, bình tĩnh đã lâu Mặc Châu đại địa nổi sóng chập trùng.

"Ca, Tình Nhi chưa bao giờ thử nghiệm ngủ đến thom như vậy ngọt đây? Ai nha! Mau mau, ta 'Bạc' sẽ không chết đói chứ?" Tình Nhi sáng sớm lên liền hài lòng vây quanh Lôi Phàm hỏi hết đông tới tây, bỗng nhiên nhớ tới nàng Phong Thử, kéo lấy Lôi Phàm về nàng ốc đi.

Lôi Phàm sáng sớm đã từ Lưu Dững trong tay bắt được Mặc Châu bản đồ đang nghiên cứu ở trong, bị Tình Nhi tha lỗi, bắt đắc dĩ dưới không thể làm gì khác hơn là cùng nàng đi tới.

Lưu gia thôn phòng hội nghị, ngày hôm nay vẫn tiếp tục. Trưởng thôn con trai của Lô Quốc Hùng Lưu Dững cũng rộng mở ở liệt.

"Hầu gia, Lôi ca nhi ngày hôm qua đã yêu thú trở về đầu trâu sơn. Ngày hôm nay hỏi ta cầm Mặc Châu bản đồ, hiện đang nghiên cứu, chỉ sợ là muốn rời đi lý!" Lưu Dững cung kính nói báo cáo.

Trong phòng mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bình Giang Hậu đánh nhịp nói: "Liên theo ngày hôm qua quyết định làm. Không tiếc tất cả tranh thủ Lôi Phàm. Dững nhi hiện tại liền đi xin hẳn lại đây tham dự hội nghị."

Lô Quốc Hùng hiến kế nói: "Không bằng đem tình công chúa cũng cùng mời tới."

Mọi người đều thần phục, liền tục xưng diệu.

Lô Khánh Huy cười khò nói: "Vẫn là ta đi cho! Ít nhất hẳn sẽ không từ chối. Vạn nhất hẳn qua loa Lưu Dững, ta trái lại không tốt lại ra mặt."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Mặc Mai Nhi

Chương 15: Mặc Mai Nhi

Tứ Bình Thành sừng sững ở trú mã bình nguyên mặc gang cùng Kỳ thủy tụ hợp nơi, nam lâm Mặc Châu kéo dài vạn dặm mây đen son mạch, vị trí đông bắc lương quốc, tây bắc trần quốc, đông nam Lô Quốc tiếp giáp trung tâm.

Lương, Trần, Lô tam quốc mỗi có chiến sự, nhiều ở trú mã bình nguyên bạo phát. Nơi này là binh gia vùng giao tranh.

Tứ Bình Thành cùng với nói là thành, còn không bằng xưng là tập càn thỏa đáng. Then chốt là không người nào dám coi trời bằng vung đi Kiến Thành tường.

Cho nên nơi này không có cái khác đại thành cao hơn mười mét trở lên kiên cố tường thành, chỉ có tính chất tượng trưng chênh lan.

Nhưng nó nhưng là duy nhất thông suốt nam bắc đối vận trung tâm, khắp nơi mật dịch cầu nối, thiên hạ ngang ngược thế lực tranh quyền đoạt lợi nơi, buồn lậu lối buồn cùng làm phi pháp hoạt động bang hội các hành việc trung tâm.

Nơi này là một chỗ nắm giữ ma lực địa phương, tràn ngập bạo lực cùng lối kếp sù. Nơi này không có vương pháp, là đầu đao liếm huyết giả thiên đường, là chính khách ưu ái giao dịch vị trí, là dũng sĩ dương danh lập vạn cái nôi, là anh hùng ngã xuống chôn xương chi phần mộ.

Thánh Liên Giáo Tứ Bình bí mật phân đà, rõ ràng là Tứ Bình Thành bên trong, tọa lạc ở Thành Nam nổi danh nhất, lớn nhất quy mô thanh lâu, Tích Hoa Lâu.

Tích Hoa Lâu rõ ràng là lấy quy mô lớn lao, xa hoa lộng lẫy thấy thẳng. Chủ đường sau "Quan Vân Các". Do Đông Nam Tây Bắc bốn toà ba tầng trọng lầu ôm hết mà thành, vì lên trung gian rộng lớn đạt bốn mươi trượng vườn.

Trọng lầu mỗi tầng đều trí có hơn hai mươi cái phòng nhỏ, mặt hướng vườn một phương mở có song sân thượng, khiến cho trong sương phòng người nhưng đối với bên trong viên nhìn một cái không sót gì. Lục thảo hình thành vui tai vui mắt đồ án.

Làm đường nhỏ trả lại dòng suối thì, là được cùng lên tiểu kiều, khiến toàn bộ viên cảnh tuyệt không hạ xuống đơn điệu nặng nề.

Quan Vân Các một gian xa hoa phòng nhỏ ở ngoài thủ lập hai tên hắc y trang phục đại hán, chỉ xem trong mắt bọn họ thần vận ẩn sâu, Thái Dương huyết nhô lên cao vút, liền biết là nhất lưu hảo thủ. Lúc này lại ở làm gác công việc xấu. Có thể thấy được bên trong phòng nhân vật hiển hách cao quý.

Trong sương phòng chính đang mật nghị tình hình chính là mê hoặc độc hại Lôi Phàm mặc yêu nữ.

"Sư tôn, Mai nhi lần này thua rất thảm lý! Lại bị đi 'Nhật Nguyệt Song Tôn', nhất định sẽ bị giáo tôn sư bá trách phạt."

Yêu nữ đối diện, là một tràn ngập thành thực mỹ nữ phong tình nữ tử. Cũng là giang hồ làm người nghe tiếng đã sợ mất mặt 'Ngọc Diện La Sát' Mặc Yến.

Nàng mặt ngọc hơi hiềm dài ra điểm, nhưng là bởi cổ trắng như thiên nga giống như ưu mỹ thon dài, nhưng phối hợp đến vừa đúng, hình thành một loại rất cụ mị lực sức hấp dẫn. Hơn nữa mi tâm một viên giống như điểm tất tiểu tiểu mỹ nhân chí, đem hết thấy đều cân bằng đến mười phân vẹn mười.

Nàng nước long lanh con mắt, có thể khiến bất kỳ nam nhân thấy mà tim đập.

Vẻ đẹp hơi kém với yêu nữ, khí chất nhưng cùng loại. Như thế mê hoặc, xinh đẹp, lớn mật, dã tính.

Mặc Yến oán trách nói: "Được rồi! Ngươi là gan càng lúc càng lớn, quay về sư tôn cũng thời khắc không quên triển khai 'Mê tình thuật'. Ngươi là trăm năm qua duy nhất có khả năng đem trần phái bảo điển 'Thánh Liên tâm quyết' tu luyện đến đại thành kỳ tài.

Ngươi sư bá sao cam lòng trách phạt ngươi. Lại nói, không phải còn có sư phụ sao? Nàng dám phạt ngươi, sư phụ liền dám sách nàng dài."

Mặc Vân Tình đương nhiên là giả danh, nàng tên thật Mặc Mai Nhi. Là Thánh Liên Giáo trăm năm qua lớn nhất tiềm lực đệ tử, không tới hai mươi tuổi tác liền tu thành giáo bên trong chí cao tâm pháp tầng thứ bảy. Còn bị nâng lên thánh nữ cao quý vị trí. Trong giáo đều giao cho mọi người nhìn.

Nhìn Mai nhi rơi lệ ướt át kiều si đáng đáp, biết rõ rằng không có mấy phần chân thực tính, lại làm cho Mặc Yến nhớ lại Mai nhi khi còn bé, mỗi khi bị ủy khuất liền hướng mình làm nũng hình dáng, đáy lòng liền một mảnh mềm mại.

Nàng tiến lên đem Mai nhi ôm vào trong lòng, nói: "Được rồi! Tất cả có vì sư làm chủ. Mai nhi kể chuyện xưa đã đến giờ lý."

Tĩnh Nhi cùng Lôi Phàm bị Lô Khánh Huy mời đến phòng họp, mọi người chào sau, tĩnh công chúa ngồi lên rồi Bình Giang Hậu vị trí. Bình Giang Hậu cùng Lôi Phàm phân hai bên trái phải ở trên vị trí đầu nào ngồi xuống.

Chờ Bình Giang Hậu thành khẩn phát sinh mời sau, Lôi Phàm cúi đầu lặng lẽ không nói, dường như đang suy tư, nhưng có vẻ hơi làm khó dễ.

Trầm mặc trong phòng hội nghị ánh mắt đang nhanh chóng lan truyền, Tĩnh Nhi trong nháy mắt chịu đến một đồng lớn thỉnh cầu ánh mắt.

Tĩnh Nhi chớp như ngọc thạch đen mắt to, đem trong phòng từng cái từng cái "Trung thành chỉ sĩ" nhìn tới một lần, lại cẩn thận từng li từng tí một địa quan sát một lúc cúi đầu không nói Lôi Phàm.

Một lát sau, Tĩnh Nhi nhẹ nhàng thỉnh cầu nói: "Ca, người có thể giúp giúp chúng ta không? Nghe 'Cha' nói, lần này không có người, ta cùng Vương đệ đều sẽ gặp nạn. Tĩnh Nhi cũng rất sợ lý!"

Lôi Phàm ngẩng đầu lên quét một vòng trong phòng mọi người, thận trọng nói: "Xem ở Lô Lão Đa cùng Tĩnh Nhi trên mặt, coi như còn ân, ta có thể tạm thời lưu lại. Nhưng không muốn đem các người cái kia một bộ quy tắc, chế độ dùng ở trên người ta."

Bình Giang Hậu cùng mọi người đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, quay gót lại nghi ngờ nói: "Lôi công tử nói quy tắc, chế độ là cái gì đây?"

Lôi Phàm mỉm cười nói: "Tạm không giải thích, sau đó tự biết. Ta hiện tại muốn biết nhất sự, chính là cái kia muốn muốn giết ta yêu nữ đến tốt cùng là cái gì con đường? Nàng tình huống cụ thể, có ai có thể nói cho ta biết chứ?"

Bình Giang Hậu cùng mọi người tuy rằng vẫn nghi hoặc, nhưng Lôi Phàm lần thứ nhất hỏi ý, bọn họ cũng không tốt truy hỏi kỹ càng sự việc.

Phụ trách tình báo Lô Vũ Phúc nhân Lôi Phàm đáp ứng lưu lại, cố tâm tình cũng tương đối nhẹ nhàng, nói: "Cư chúng ta biết, nàng hẳn là Thánh Liên Giáo này một đời thánh nữ Mặc Mai Nhi. Cũng là toàn bộ Mặc Châu thế hệ tuổi trẻ tài năng xuất chúng nhất cao thủ.

Xuất đạo tới nay chưa từng bại trận, không biết có bao nhiêu tự cho mình siêu phàm cao thủ tài ở trong tay nàng.

Đương nhiên, gặp phải Lôi công tử, nàng liền 'Nhật Nguyệt Song Tôn' cũng chiết đi, đây là nàng lần đầu ăn quả đắng.

Nếu như lan truyền ra ngoài, chỉ này một chuyện liền có thể lệnh công tử vang danh tứ phương, thanh danh đại táo."

Lôi Phàm không kiên nhẫn nghe những này nói khoác, vung vung tay, nói: "Loại này hư danh không muốn cũng được. Người chỉ nói nói Thánh Liên Giáo tình huống. Nếu là kẻ địch, liền muốn làm được biết người biết ta, mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thông qua Tĩnh Nhi, ta đại khái hiểu rõ các người tình hình. Thứ ta nói thẳng, các người quá mức bị động, tổng rơi vào chịu đòn tình trạng. Mà tốt nhất phòng thủ chính là tiến công, tấn công nữa. Ở trong mắt ta, không có vĩnh viễn không công phá được pháo đài.

Các người trốn đằng đông nắp đằng tây cũng không lượng mình cò xí, lại không bày ra thực lực. Để những kia đồng tình các người, tâm còn hướng về tiên vương người làm sao lựa chọn đây? Ta có thể kết luận, lại bị động như thế xuống, bị xong diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn. Chư vị chấp nhận hay không?"

Mọi người đầu tiên là nghe Lôi Phàm không thích hư danh toại cảm bất phàm. Cùng giang hồ một ít trăm phương ngàn kế muốn dương danh lập vạn người trẻ tuổi khác hẳn.

Được nghe lại biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, cùng phòng thủ, tiến công ngôn luận, thì lại trong lòng kinh hãi, thâm hồ có lý.

Đến mặt sau lại phân tích bọn họ tình hình tình cảnh, lại là "nhất châm kiến huyết", đều tán phục.

Mặc Mai Nhi không ngừng mà kể rõ, phảng phất rơi vào một giấc mơ.

"Đây là Mai nhi lần thứ nhất cảm thấy ừ rừ cùng hoảng sợ. Cái kia Lôi Phàm quả thực liền không phải người. Liền thiên hạ thập đại kỳ độc 'Lam chim công' đều độc không ngã hẳn. Như thế kỳ quái sự, sư tôn ngài đã từng nghe nói chưa?"

Ở vào đồ nhi 'Ngự ma tràng' bên trong, hẳn như thường nhảy nhót tung bùng, không bị ảnh hưởng.

'Miễn Tâm Chương', 'Toái Hoa Kính', 'Trọng Ngục Thối Pháp', 'Vô Tình Châm Kính' hết thấy vô dụng.

Đánh ở trên người hẳn lại như Mai nhi ở cho trên người hẳn đập tro bụi. Lợi hại nhất 'Dung Cốt Chương' chỉ là để hẳn đau đớn một lúc."

Mặc Mai Nhi như từ trong mộng thức tỉnh, thờ phỉ phò nói: "Mai nhi sở trường tuyệt hoạt 'Âm Dương Triền Ti Thủ' căn bản là không dám dùng. Sợ sợ ý một chút, bị hẳn gần người, liền không phải Mai nhi triền hẳn. Nói không chắc liền sư tôn đều không thấy được ta.

Kinh khủng nhất chính là, vừa bắt đầu hấn chiêu thức rất thô lậu. Ân, cảm giác như là hấn lãng quên rất nhiều chiêu pháp?

Không đúng, là theo thói quen dùng chiêu, nhưng không có uy lực.

Hấn rất nhanh ý thức đến không thích hợp, càng bắt đầu mô phỏng theo Mai nhi chiêu thức.

Đến mặt sau, hấn càng đánh càng hăng, chiêu pháp càng ngày càng thuần thực luyện, ta cùng 'Nhật Nguyệt Song Tôn' đều mệt mỏi.

Mai nhi không phải ý vào 'Khói mê bộ pháp' cùng song tôn hiểu ngầm phối hợp, chỉ sợ hấn triệu hoán yêu thú còn chưa tới, chúng ta đều muốn tai vạ đến nơi.

Trời ạ! Cuối cùng hấn dùng ra đáng 'Miên Tâm Chương' đánh chết nhật Tôn già."

Hồi tưởng cái kia cảnh tượng khó tin, Mặc Mai Nhi lòng vẫn còn sợ hãi.

"Ngọc Diện La Sát" Mặc Yến mặt cười trên cũng không bao giờ có thể tiếp tục duy trì thông dong cùng mỉm cười.

Liếc về Mai nhi khiếp đảm mê ly ánh mắt, Mặc Yến run lên trong lòng, như không có chuyện gì xảy ra, trêu nói: "Tiểu nha đầu không phải động tình chứ?"

Mặc Mai Nhi từ Mặc Yến trong lồng ngực tránh ra, trả lại một đáng yêu khinh thường, gắt giọng: "Đây là Mai nhi lần thứ nhất thất bại. Ta đều hận chết hấn. Sư tôn liên không muốn thăm dò. Lễ nào Mai nhi liên vô dụng như vậy? Chỉ là trong lòng không phục thôi."

Mặc Yến lên lút thờ phào nhẹ nhõm, trịnh trọng nói: "Bây giờ Lô Quốc trung liệt vương hùng tài đại lược. Có thể phụ trợ như vậy mình chủ là ta giáo rất may. Hấn không chỉ có là chúng ta cứu tinh, cũng là thiên hạ vạn ngàn thứ dân cứu tinh.

Chỉ có hấn mới có thể cuối cùng đánh vỡ hàn sĩ cùng nhà giàu hàng rào, để thiên hạ hiện ra một công bằng cục diện. Lần này ngươi không có cầm lại ngọc tỷ truyền quốc, sẽ làm trung liệt vương rơi vào bị động tình trạng."

Thờ dài, lại cười nói: "Hắc! Nghe xong Mai nhi thuyết minh, liền ngay cả sư phụ cũng cảm thấy vướng tay chân. Nếu cái kia Lôi Phàm phiến toái như vậy, không bằng để ngông cuồng tự đại 'Huyền nghĩa giúp' đi chậm chậm xem. Bởi vì trung liệt vương nhìn với cặp mắt khác xưa, bọn họ đã sớm nhìn chúng ta không vừa mắt."

Lô Vũ Phúc nhìn Lôi Phàm ánh mắt mong đợi, bỗng cảm thấy phấn chấn, cất cao giọng nói: "Thánh Liên Giáo nguyên danh Thánh Liên phái. Chỉ vì dự mưu muốn trở thành Lô Quốc quốc giáo, cố sửa chữa giáo lý, biến hóa tên gọi vì là Thánh Liên Giáo. Bị tiên vương nhiều phen từ chối sau liền trở thành cái kia nghịch tặc chó săn.

Nó cùng huyền nghĩa giúp tề liệt Mặc Châu nổi danh nhất ba giúp bốn trong phái. Cũng là nghịch tặc trong bóng tối quan trọng nhất hai đại đồng lõa một trong.

Thánh Liên Giáo phân hai chi. Trong giáo cao thủ như mây, nữ tử giữa đường. Nam tử đang trong giáo không phải trai lơ nhưng là tội tử.

Các nàng Giáo hoàng cái kia chỉ chú ý trước tiên vào đời lại xuất thế lần nữa, vào tình sau tuyệt tình. Cho nên bọn họ cái kia chỉ nhân số nhiều nhất, cũng tội tặc.

Các nàng tai mắt rớt vào Vương tộc, trong triều trọng thần, thanh lâu chờ mỗi cái lĩnh vực. họa rất : gì liệt.

Trong giáo phần lớn tài nguyên đều là đến từ các nàng cái kia chi.

Những này yêu nữ không tới nàng tuyệt tình thời điểm, không người nào có thể phát hiện.

Làm một người đàn ông cùng yêu nữ tình đến nùng thì, cái kia hạnh phúc rồi tình rồi mà nam nhân có lẽ sẽ bị yêu nữ tự tay giết chết.

Mặc Mai Nhi sư tôn 'Ngọc diện Tu La' Mặc Yến cái kia chỉ vừa vận ngược lại, chú ý trước tiên xuất thế lại vào thế, hình như có tình thắm vô tình. Đem nam nhân đưa bốn trong lòng bàn tay, tự thân nhưng sẽ không động tình. Trong giáo phần lớn đỉnh cấp cao thủ nhưng xuất hiện ở này một nhánh."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tranh quyền

Chương 16: Tranh quyền

Lôi Phàm đem Mặc Châu bản đồ ở phòng hội nghị trên bàn gỗ trải ra sau, cẩn thận nghiên cứu, thỉnh thoảng cùng người bên cạnh lĩnh giáo hai câu.

Sau một canh giờ Lôi Phàm rơi vào trầm tư cùng hồi ức.

Đám người xung quanh bị Lôi Phàm dùng một thế giới khác ngôn luận dao động mà thuyết phục. Cho rằng hẳn lại có cái gì kinh người luận điệu cùng quyết định trọng đại. Cũng không dám quấy rầy hắn dòng suy nghĩ, yên lặng chờ đợi.

Từ toàn bộ Mặc Châu địa hình đồ trên quan sát, ngũ quốc bên trong Trần Quốc là đường ven biển dài nhất quốc gia, cũng là hải vận phát triển nhất quốc gia, cảng là hải chiến cường quốc, hải dương bá chủ.

Trần Quốc toàn tuyến giáp biển hẹp dài uốn lượn quốc thổ lại bị tầng tầng son mạch quay chung quanh, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Từ chiến lược địa hình xem, ngũ quốc bên trong, nó tiến thủ không đủ, tự vệ nhưng có dư.

Lư gia thôn liên ở vào Trần Quốc lấy tây biên giới điểm. Mà ngoài ba mươi dặm chu vi gần ngàn dặm thu mình đảo, mới là Lô họ lưu vong Vương tộc căn cứ cùng căn bản. Có điều, chỉ là ba ngàn cái gọi là tinh binh, nhưng không thể mang cho những này lưu vong Vương tộc nửa phần cảm giác an toàn.

Thánh Liên Giáo yêu nữ đến, nói rõ bọn họ trong miệng nghịch tặc, cái kia oán vị giả, hiện nay trung liệt vương đã ngồi vững vàng vương vị. Cũng nắm giữ bọn họ hành tích. Cũng cho bọn họ vang lên cảnh báo.

Tình thế càng thêm nghiêm túc bên dưới, nếu như không còn đem ra được quyết sách, bọn họ ngày tận thế tới thời gian đã có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đối với những này lại chuẩn bị lưu vong Lô họ Vương tộc, Lôi Phàm cũng không có quá nhiều hảo cảm. Đối với bọn hắn thương nghị tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, chiến lược tính dòi đi càng là khịt mũi con thường. Âm thầm cười gằn.

Đã từng sinh sống ở tư tấn phá Thủy Lam Tinh tạm thời bất luận là tốt hay xấu, nhưng tâm mắt xác thực muốn trông trải rất nhiều.

Từ vừa mới bắt đầu hắn liền mượn dùng một ít giống thật mà là giả chiến tranh lý luận, để những này Lô Quốc lưu vong phần tử đối với hắn nhìn với cặp mắt khác xưa. Coi hắn là làm cứu tinh mà gấp đôi lung lạc. Hứa lấy quan to lộc hậu.

Lôi Phàm trong lòng ám phúng, đối với bọn họ "Ngân phiếu khổng" không có nửa điểm hứng thú.

Hắn ở hồi ức, đã từng hắn đã từng đi lính? Lĩnh quá quân? Hoặc từng xem xong cũng tế nghiên quá một quyển binh thư sao? Thật giống đều không có.

Có điều tự sơ ngộ "Nhân đạo" sau, chỉ cần cùng người có quan hệ, Lôi Phàm cũng không cho là những này sẽ làm hắn hết đường xoay sở.

Nhận định cơ hội tới, hắn chỉ có thể làm được so với thời đại này danh tướng càng tốt hơn.

Muốn đạt thành chính hắn thu được lượng lớn Nguyên tinh, khôi phục công lực sau "Về nhà" nguyện vọng, hội nghị hôm nay chính là cực kì trọng yếu bắt đầu.

Chỉ có chính đến những này lưu vong Lô họ Vương tộc chống đỡ, hắn liền có thể đơn giản bước ra bước thứ nhất.

Vì lẽ đó không thích nói nhiều Lôi Phàm chỉ có thiết xán hoa sen, cổ đủ kính dao động, muốn thành việc.

Lôi Phàm từ hồi ức cùng trong trầm tư tỉnh lại, hai con mắt tinh mang lờ lờ, đảo qua trong sảnh Bình Giang Hậu chờ người, thần nhiên nói: "Các người muốn cầm lại mất đi tất cả, trốn trốn trốn trốn chỉ có thể gia tốc diệt vong, chỉ có thông qua chiến tranh thủ đoạn mới có thể thực hiện.

Chiến tranh chỉ đạo thiên biến vạn hóa, trăm khoanh vẫn quanh một đốm. Chủ yếu nhất vẫn là 'Người'. Vì lẽ đó tổng chạy không thoát nhân đạo phạm trù. Có hay không hai chữ liền có thể bao dung.

Tệ nhân chiến tranh có hay không chỉ đạo, đơn giản là có tình vô tình, hữu hình vô hình, có đạo không đạo chờ có hay không hai chữ liền có thể khái quát."

Nhìn Bình Giang Hậu chờ người dựng thẳng lên lão nhĩ, một bộ rửa tai lắng nghe dáng dấp, Lôi Phàm cười thầm.

"Người làm tướng cùng mang theo Binh đem đồng cam cộng khổ, cùng thực cùng ở, làm gương cho binh sĩ chờ chút là vì là có tình. Người làm tướng nhẩy ra chiến tranh phạm trù, bề nghề thiên hạ làm bàn cờ, tay cầm quân cờ chỉ luận thắng bại là vì là vô tình.

Biết người biết ta, thiên thời, địa lợi, nhân hòa chờ là vì là hữu hình, đem tất cả những thứ này, thậm chí thiên hạ vạn vật, nhất sơn nhất thủy, từng cọng cây ngọn cỏ hóa thành có thể điều khiển 'Quân tốt', thắng lợi nhân tố là vì là vô hình.

Chiến tranh "Sức mạnh" là hữu hình, chiến tranh "Nghệ thuật" là vô hình.

Mà hữu hình, vô hình, coi tình huống không như nhau hồ chuyển biến, mới là trí thắng chỉ đạo."

Nhìn một ốc Lô họ Vương tộc, nhũn mày trầm tư, bỗng nhiên tỉnh ngộ, cảm thấy lẫn lộn, già vờ già vọt, ra về hiểu biết. . . .

Lôi Phàm suýt chút nữa liền muốn ngửa mặt lên trời cười to, phát tiết một phen không tên sung sướng tình.

Lôi Phàm tận dụng mọi thời cơ nói: "Chiến tranh chi đạo, nói tóm lại, dăm ba câu không thể nói hết. Ta chắc chắn ở trong vòng ba tháng luyện được không sợ chi sư. Lấy thu minh đảo vì là căn cứ địa, Lư gia thôn làm làm ván nhảy, trước tiên chiếm tiểu lâm, lại xuống hoàng cương, sau diệt thái thượng.

Ba thành thế chân vạc sau kêu gọi kết nối với nhau, chúng ta lại bứt lên phục quốc thảo nghịch đại kỳ. Như vậy liền có thể đổi bị động làm chủ động.

Mà các ngươi lại có thể mang theo Thái tử tới trước hữu hảo Trần Quốc đi tị nạn chính trị, chờ đợi tin tức tốt của ta. Sau khi an toàn các ngươi lại trở về, như vậy không phải là một lần đạt được nhiều sao?"

Nhìn một ốc tên mỡ già còn ở do dự không quyết định, Lôi Phàm quả quyết nói: "Lập tức rút đi Lư gia thôn là tất nhiên. Tạm thời cho rằng bị thú triều nhấn chìm, hóa có vì không. Tạm lùi mục đích là vì quay đầu trở lại, càng tốt hơn đạt được thắng lợi.

Nếu như các ngươi còn có lo lắng, bản thân không muốn bị đuổi theo đánh, chờ chết. Ta sẽ lập tức rời đi."

Lúc này, lục tuần gầy gò ông lão Lô Thanh Vinh nhỏ giọng lên tiếng nói: "Lôi ca nhi có thể ngự sử yêu thú, công thành rút trại nên không là vấn đề chứ?"

Lôi Phàm trong lòng khinh bỉ đến rối tinh rối mù, đầu này đều là bị lừa dối, liền như vậy mặt hàng còn vọng đàm luận phục quốc?

Trong lòng khinh bỉ, trên mặt đương nhiên không thể biểu hiện ra.

Nhìn mọi người nhìn sang bắt nhất mà cùng ánh mắt, mỉm cười giải thích: "Nếu như như thế làm vậy chúng ta chính là tự đào hố chôn. Hoàn toàn cô lập chúng ta cùng cái kia mấy con yêu thú. Cho một tốt nhất cố, để cho kẻ địch liên hợp sức mạnh khác đến vì diệt.

Chỉ sợ cái kia nghịch tặc trung liệt vương biết được tin tức, trong giấc mộng đều sẽ cười tỉnh đây. Các ngươi phục quốc đại kế cũng là triệt để bị nhỡ."

Vừa vặn Lư Dững đi vào báo cáo, Kim Giác Hồ Vương mang theo hai con ấu hổ cùng Lân Giáp Mã, Vọng Sơn Hầu đồng thời đến, đang đợi Lôi Phàm.

Lôi Phàm không muốn lại nhìn Lô Thanh Vinh khó coi nét mặt già nua, biết bọn họ còn có thể thương nghị, mang theo buồn ngủ Tĩnh Nhi tạm thời cáo từ đi ra ngoài.

Lôi Phàm cùng hưng phấn Tĩnh Nhi một người ôm một con ấu hổ, phân biệt cười lên Lân Giáp Mã cùng Kim Giác Hồ Vương trở lại Vọng Ưu Hiên.

Tĩnh Nhi vui vẻ ôm hai ấu hổ đến bên dòng suối trên chọc đi tới.

Lôi Phàm thì lại nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn mấy thú bên trong nhất là "Thon nhỏ tú lệ" Vọng Sơn Hầu.

Nó như người giống như đứng thẳng, lông xù trên mặt dường như đang cười, lấy lòng lấy ra một túi da đưa cho Lôi Phàm.

Tiếp nhận này rõ ràng là nhân loại dùng để chứa món đồ quý trọng da dê mang, mở ra vừa nhìn, ba mươi ba viên Nguyên tinh rộng mở ở trước mắt.

Lôi Phàm vui mừng khôn xiết, ngửa mặt lên trời cười ha ha.

Tĩnh Nhi từ không nghe thấy Lôi Phàm như thế hưng phấn cười to quá, nghe tiếng mà đến.

Lôi Phàm cười thôi, thuận lợi sủi mấy viên, càng làm túi da dê từ trao trả cho một bên Tĩnh Nhi bảo quản, lớn tiếng nói: "Được được được! Ngươi lập xuống đại công. Bôn công từ lập tức liền dạy ngươi tầng thứ hai, để ngươi sức mạnh tăng mạnh."

Lân Giáp Mã cùng Hồ Vương đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Lôi Phàm cũng không lo những cái tên mỡ già không đồng ý.

Bây giờ, hẳn là Lã Vọng bụng cần. Nóng ruột cũng không phải hẳn. Dù cho có thiên quân vạn mã đập tới, hẳn hướng về đầu trâu sơn trồn một chút, dám đuổi theo chính là đang tìm cái chết.

Thú triều biến mất sau nhất định sẽ có thể lực đến tra xét, thời gian của bọn họ cũng không đầy đủ.

Nhiều như vậy người rút đi là cái "Đại công trình", cũng là cần thời gian đi sắp xếp xoay xở.

Mấu chốt nhất chính là, chung quy phải có người lưu lại hấp dẫn chú ý, cuối cùng.

Hẳn Lôi Phàm vừa có thể ngự thú, lại võ nghệ cao cường, xá hẳn ai đó?

Hẳn ý tứ, giờ công phu từ ngoạm muốn toàn bộ tinh binh, bọn họ đương nhiên sẽ không đồng ý. Chiết trung bên dưới chính là mình muốn đến kết quả.

Những cái kia bọn họ cho rằng bảo, cùng Vương tộc có liên lụy chiến sĩ, hẳn một đều không muốn, mang đi càng tốt hơn.

Có điều, bọn họ tất nhiên sẽ "Sâm hạt cát" lưu lại một ít, làm quân chế. Đánh trận bọn họ nhát như chuột, âm mưu kẻ coi như bọn họ cũng sẽ không bại bởi bất luận người nào.

Càng là hiểu rõ cái này dị giới, liền dữ rõ ràng những này cái gọi là Vương tộc tác phong, bọn họ từ sẽ không coi người khác là người xem.

Hơn trăm năm quen sống trong nhung lụa, xa hoa dâm dật sinh hoạt, nuôi thành bọn họ mục cao hơn đình, ngang ngược ngông cuồng tác phong.

Người bên ngoài trợ giúp bọn họ là chuyện đương nhiên, dám to gan kháng mệnh không tuân lập tức sẽ đại họa lâm đầu.

Cần thời điểm bọn họ chiêu hiền đãi sĩ, dùng hết thủ đoạn đại lực lung lạc. Không cần hoặc gây trở ngại bọn họ, giết người, bọn họ chắc chắn sẽ không nương tay.

Bây giờ, bọn họ đều ở gặp rủi ro trong quá trình, khiêm tốn lung lạc, chỉ là muốn để hấn này cao thủ vì bọn họ bán mạng thôi.

Khà khà! Lôi Phàm cũng không có cái gì "Trung quân báo quốc" tư tưởng. Lẽ nào thật sự muốn đi giúp bọn họ tranh đấu giành thiên hạ? Sau đó làm đập đầu trùng? Cuối cùng trở lại cái công cao nắp chủ, quyền cao chức trọng, bị phanh đi?

Bọn họ phục không phục quốc với hấn có cái rắm quan hệ, vì lẽ đó, lưu lại quân chế "Hạt cát môn", liền coi như bọn họ xui xẻo rồi.

Ngay ở Lôi Phàm một bên cân nhắc vấn đề, vừa giáo sư Vọng Sơn Hầu thi, Tinh Nhi ở Vọng Ưu Hiền trước cửa bắt chuyện hấn.

Lôi Phàm vừa vắn cũng giáo gần đủ rồi, Vọng Sơn Hầu lời đầu tiên kỷ lĩnh hội, hướng Tinh Nhi đi tới.

Tinh Nhi thần thần bí bí lôi kéo ống tay áo của hấn tiến vào cửa phòng, năn nỉ nói: "Ca, nếu như bọn họ lại muốn chạy trốn đi, Tinh Nhi có thể hay không theo người. Ta cũng không muốn làm cái gì công chúa. Chỉ muốn thật vui vẻ cùng với người."

Lôi Phàm nhìn nàng một cái, kỳ quái nói: "Cùng người tộc nhân cùng nhau không được chứ? Lưu lại quá nguy hiểm."

"Ca, nếu như bọn họ đi Trần Quốc, nói không chắc sẽ đem ta hiến cho Trần Quốc vương tử, làm bọn hấn vui lòng. Tinh Nhi có chút sợ sệt lý."

Tinh Nhi nhỏ giọng nói xong vừa sốt sáng nhìn chung quanh một hồi, rồi nói tiếp: "Tinh Nhi cùng ca lại nói một bí mật, ngọc tỷ truyền quốc chỉ có ta mới biết ở nơi nào, những người khác ai cũng không biết."

Phụ vương đi lưu chi tế đã từng nói cho ta, bí mật này ai cũng không thể nói. Phản tặc một ngày không có tìm được ngọc tỷ, ta cùng Vương đệ chính là an toàn. Ngọc tỷ bị tìm tới ngày ấy, chúng ta cũng là xong. Hơn nữa ta vẫn luôn hoài nghi có nội gian đây."

Lôi Phàm trong lòng thương tiếc. Cái này sinh ra ở vương thất nhưng ra nước bần mà không nhiễm, đáng yêu thiện lương nữ hài. Số tuổi nhỏ nhỏ liền muốn gánh vác trọng trách.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cuồng đồ

Chương 17: Cuồng đồ

Lôi Phàm ngạc nhiên nói: "Nếu là bí mật thì không nên nói cho người khác biết. Tinh Nhi người liền như thế tin nhiệm ta?"

Tinh Nhi vẫn trên Lôi Phàm cánh tay, tự tin nói: "Tinh Nhi là sẽ không nhìn lầm người." Mặt cười mang theo kiêu ngạo rồi nói tiếp: "Tự hiểu chuyện tới nay, trực giác của ta còn chưa từng sinh ra sai lý."

Tinh Nhi cảm giác ca ca đối với này trần thế bên trong hết thấy đều là xem thường."

Tiếp theo lại giờ giờ lên một con khác tiềm tay nắm lấy túi da dê, dương dương tự đắc nói: "Người xem, một khoản tiền lớn không phải không để ý chút nào, thuận lợi liền giao cho ta sao?"

Lôi Phàm không khỏi chếch thủ ánh mắt sáng quắc địa quan sát tỉ mỉ nàng, Tinh Nhi bận bịu trở về một trong veo mỉm cười.

Tĩnh Nhi nhìn Lôi Phàm trực thấu lòng người thâm thúy con mắt, như ngọc thạch đen mắt to âm u hạ xuống, nhẹ nhàng nói: "Phụ vương từ không quan tâm ta cùng mẫu phi, mãi đến tận mẫu thân u buồn mà kết thúc, hẳn mới nhớ lại ta.

Cũng chỉ là để ta bồi mới vừa học được bước đi Thái tử chơi đùa mà thôi.

Ta có thể biết được ngọc tỷ bí mật, là nhân là phụ vương bị ám hại, thoi thóp thì, người ở chỗ này chỉ có Tĩnh Nhi thích hợp giao phó. Trên lưng lớn như vậy bí mật, Tĩnh Nhi thường thường làm ác mộng, thật lo lắng cho a!"

Lôi Phàm yên lặng không nói gì, chỉ là dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa Tĩnh Nhi mái tóc.

"Đối với ca ca, Tĩnh Nhi cũng dùng một chút tâm kế lý. Biết Tĩnh Nhi bí mật sau, để ca trong lòng càng thương tiếc Tĩnh Nhi, thì sẽ không tùy ý bỏ xuống cơ khổ không chỗ nương tựa nàng. Ca ca nhất định sẽ không tức giận, có đúng hay không?"

Tĩnh Nhi thực sự không muốn lại lưu vong lý, chỉ muốn thật vui vẻ cùng ca sinh hoạt chung một chỗ."

Tĩnh Nhi ngẩng đầu lên đến, nom nớp lo sợ mà nhìn Lôi Phàm.

Lôi Phàm gật gù, ung dung nói: "Vậy hãy cùng được rồi. Không có tiền bạc khiến thời điểm liền bán đứng người đổi tiền."

Tĩnh Nhi mãnh gật đầu, hi càn cù nói: "Hừm, ân, bán, bán, bắt được tiền sau sẽ đem Tĩnh Nhi cứu ra. Cố sự bên trong chính là nói như vậy."

Lôi Phàm sững sờ, chợt thoải mái cười to.

Ôm ôm Tĩnh Nhi vai, vui vẻ nói: "Ca sẽ không để cho Tĩnh Nhi chịu khổ. Trước tiên cho người tìm cái hầu gái hầu hạ. Ca trong lòng đã có ứng cử viên."

Vong Ưu Hiền truyền ra ngoài đến Lô Dững tiếng kêu.

Lôi Phàm trong lòng cười thầm. Rốt cục có kết quả sao? Toại cùng Tĩnh Nhi đi ra cửa.

Ân, càng không phải đi phòng hội nghị đường? Lôi Phàm đáy lòng buồn bực.

Tĩnh Nhi ôm hai con ấu hồ đùa, kỵ đến Kim Giác Hồ Vương trên lưng xa xa theo ở phía sau.

Lô Dững nhỏ giọng nói: "Vương Thái Tử trở về. Chúng ta muốn trước tiên đi nghênh hấn."

Lôi Phàm hồi ức. Cái kia bảy tuổi không tới thẳng nhóc?

Trước kia mất trí nhớ cả ngày tỉnh tỉnh mê mê thì, tiểu tử liền yêu thích chọc ghẹo Lôi Phàm. Giội thủy, quăng thạch là khinh, có lúc còn có thể cầm tế châm đi đâm hấn.

Lôi Phàm đối với này từ nhỏ liền một bụng ý nghĩ xấu lưu vong Vương Thái Tử tràn ngập ác cảm.

Có câu nói, ba tuổi xem lớn, bảy tuổi xem lão.

Này Lô Chính lưu quả nhiên không hổ là Vương tộc huyết dịch. Từ nhỏ đã tranh cường háo thắng, bá đạo, cay nghiệt, mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì, hoành hành vô kỵ.

Lôi Phàm như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Bọn họ thương lượng được rồi sao?"

Đi nhanh bên trong Lô Dững dù sao tuổi trẻ, mà đối với Lôi Phàm ôm ấp cực kỳ tốt đẹp cảm, nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói: "Bình Giang Hậu còn kéo. Chỉ nói chờ Vương Thái Tử sau khi trở lại lại làm định luận."

Lôi Phàm trong lòng nổi lên cảm giác xấu. Chỉ sợ là hấn đánh giá cao chính mình.

Lôi kéo hấn lấy Bình Giang Hậu nhất là tích cực, ở bề ngoài đối với hấn cũng là ưu ái rất nhiều, dị thường tín nhiệm. Không nghĩ tới ngầm càng là đáng đáp như vậy?

Có điều vì an toàn hấn làm điểm cái khác sắp xếp, nói không chắc đến lúc đó sẽ phát huy được tác dụng.

Lư gia thôn đơn sơ bến tàu.

Những kia cái lưu vong Vương tộc đều đã đến, nhìn thấy Lôi Phàm đều cười chào.

Lôi Phàm cũng trở về lễ rất : gì cung.

Vương Thái Tử thuyền còn chưa tới, Lôi Phàm đi thẳng vào vấn đề đối với Bình Giang Hậu, nói: "Các người nên thương nghị xong chưa? Chuẩn bị lưu lại bao nhiêu binh sĩ đây?"

Bình Giang Hậu đánh cái ha ha, nói: "Việc này không vội, chúng ta quan trọng nhất vẫn là bảo đảm Vương Thái Tử an toàn. Cái khác đều là thứ yếu.

Lại nói, thu mình đảo ba ngàn tinh binh thêm vào thất thất bát bát nhân viên hậu cần, đã qua năm ngàn số lượng. Chúng ta cũng không muốn người có quá to lớn gánh nặng a!

Thật sự có truy binh, lẽ nào Lôi ca nhi sẽ nhìn tình công chúa gặp rủi ro? Lại một lần phát động thủ triều nên cũng không làm khó được người chứ?"

Lôi Phàm trong lòng một mảnh lạnh lẽo, biết cũng không bao giờ có thể tiếp tục hi vọng bang này lưu vong phân tử.

Bọn họ chỉ là muốn thêm một cái võ công cao cường bảo tiêu thôi. Căn bản cũng không có nghĩ tới bằng hấn đến cướp đoạt mất đi giang sơn. Càng sẽ không tin tưởng Vương tộc ở ngoài người khác.

Thuyền ảnh ở trên mặt biển đột hiện ra.

Lấy Lôi Phàm mất thần, thấy rõ rõ ràng.

Này bốn chiếc chiến thuyền nên chính là Trần Quốc sản xuất Vân Long hạm. Là những này lưu vong Vương tộc thật vất vả mới mua đến lưu vong chiến hạm. Trên boong thuyền lầu lên năm tầng, cao tới mười hai trượng, mỗi hạm có thể dung chiến sĩ hơn một nghìn chi chúng.

Ngũ ngôi bố phẩm trưng mẫn dưới, hạm đội lấy nhanh tự tuần mã tốc độ, hướng bên này lái tới.

Nhìn thấy Bình Giang Hậu trên mặt bọn họ ý mừng, Lôi Phàm rốt cục đoán được ý nghĩ của bọn họ cùng quyết định.

Thỏ khôn có ba hang, bọn họ nhất định còn có cái khác căn cứ.

Tổng cộng bốn chiếc chiến hạm, tám chiếc thuyền hàng. Bây giờ chỉ là chiến hạm chống đỡ đến, tốc độ chậm chậm thuyền hàng một con không gặp, hiển nhiên là muốn vứt bỏ người già yếu bệnh tật, lập tức mang đi tinh binh.

Xem ra, căn bản không cần Lôi Phàm yêu cầu, bọn họ cũng sẽ lưu lại tinh công chúa.

Xem ở tinh công chúa trên mặt, không có binh sĩ ở tay Lôi Phàm, có thể hay không bảo vệ những kia để lại cô nhi quả phụ, vô lực phản kháng thôn dân đây? Lại lấy cái gì đến bảo vệ đây?

Chẳng trách Bình Giang Hậu một bộ định liệu trước đáng về, nhìn thấy chiến hạm liền không kim lòng được lộ ra ý mừng.

Lôi Phàm đối với những này gặp rủi ro Vương tộc triệt để thất vọng, mà mất đi lòng thông cảm.

Xem ra tránh được đại nạn sau chỉ có thể mang tới Tĩnh Nhi đến Tứ Bình Thành đi thử vận may. Nơi đó Nguyên tinh khẳng định rất nhiều.

Chiến hạm rốt cục tới gần.

Lôi Phàm ánh mắt có thể thấy rõ ràng đứng chiến hạm trên đài chỉ huy Lô Chính. Bên sau còn đứng thẳng một vị nho nhã gầy gò ông lão, nên chính là cái kia đối với Vương Thái Tử trung thành tuyệt đối Lô Trang Công.

Lô Chính nhìn thấy Lôi Phàm vẫn là một bộ xem thường đáng đáp, ánh mắt lướt qua Lôi Phàm nhìn thấy cùng yêu thú thân thiết trên chóc Tĩnh Nhi, trên mặt mình hiển lộ ra vẻ hâm mộ, chột khuôn mặt nhỏ âm trầm lại.

Lôi Phàm biết đó là đồ kỵ đến cực điểm về mặt.

Chiến hạm chống đỡ đến sau, Lô Chính ở đông đảo tinh binh hộ vệ dưới, bước qua boong thuyền hướng về Lôi Phàm bên này đi tới.

"Cung nghênh Vương Thái Tử!"

Lấy Bình Giang Hậu cầm đầu mọi người cung kính quỳ nghênh. Chỉ có Lôi Phàm cùng xa xa Tĩnh Nhi không có thi lễ.

Mà lúc này còn ngang nhiên đứng thẳng Lôi Phàm có vẻ đặc biệt bất mắt, chói mắt.

"Lớn mật, người vì sao không thi lễ?" Lô Trang Công quát to.

Bây giờ, Lôi Phàm đã đối với bọn họ không báo hi vọng. Lần này bảo vệ Lư gia thôn sau hấn liền muốn mang theo Tĩnh Nhi rời đi. Cái này vẫn ở kinh doanh thu mình đảo Lô Trang Công tuy chưa từng thấy hấn, nhưng hiển nhiên biết hấn là ai.

Còn tưởng rằng hấn là Lô Quốc đã từng quyền cao chức trọng Thái phó? Thật coi hấn là làm thần tử?

Lôi Phàm đáy lòng thâm giận, nhưng không muốn cùng bọn họ phát sinh ma sát. Quay đầu liền đi.

"Tĩnh rồi cũng vẫn là kẻ ngu si, có thú Bình đều sẽ không dùng."

Lấy Lôi Phàm nhĩ lực vẫn là nghe thanh Lô Chính nhỏ giọng thầm thì.

"Đứng lại!" Lô Trang Công âm thanh mang theo điểm rít gào. Có thể thấy được hấn giờ khắc này tâm tình sự phẫn nộ trình độ.

Không nói Lô Trang Công phẫn nộ, chính là đã thấy lễ sau Bình Giang Hậu chờ Vương tộc, mỗi cái đều mặt mang vẻ giận dữ.

Nếu như không phải biết hấn khó dây vào, chỉ sợ cũng muốn lập tức đem hấn bắt, trì lấy trọng tội.

Không nhìn Vương tộc, không làm lễ chính là mất đầu chi tội.

Lôi Phàm giờ khắc này hành vi chính là xích. Lỏa. Lỏa coi rẻ vương quyền, miệt thị thế giới này quy tắc.

Lấy hấn lần này hành vi cùng dị giới chế độ là hoàn toàn không hợp. Vì lẽ đó hấn muốn một phen làm cũng đạt thành mục tiêu, hoặc là phải nhập gia tùy tục, tiến lên dần dần. Hoặc là chính là khó khăn tầng tầng, nửa bước khó đi.

Làm đã từng Thái phó, Vương Thái Tử lão sư, chính là đang chạy trốn trong quá trình cũng không có bị người như thế không nhìn quá. Luôn luôn bình tĩnh bình tĩnh, tràn đầy lòng dạ Lô Trang Công không kìm chế được nổi nóng.

"Cuồng đồ, cuồng đồ, tội đáng muôn chết, tội ác tày trời." Lô Trang Công giờ lên tay run rẩy chỉ vào Lôi Phàm rống to.

"Leng keng!"

Phía sau một thân màu đen khôi giáp Binh đem đao kiếm ra khỏi vỏ, lại mặt sau đã giương cung cài tên, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Lôi Phàm bỗng dừng đứng nghiêm xoay người, ngửa mặt lên trời cười lớn lên.

Nhìn cười lớn Lôi Phàm, tức giận Vương tộc sắc mặt trắng bệch, cả người run cầm cập.

Cách Lôi Phàm không xa Vọng Sơn Hầu ngửa mặt lên trời gào thét. Kim Giác Hồ Vương, Lân Giáp Mã trong nháy mắt đi tới Lôi Phàm phía sau, mắt lộ ra hung quang nhìn kỹ Lô Trang Công, Bình Giang Hậu người các loại, rục rả rục rịch.

Trên lưng hổ Tinh Nhi ôm hai con ấu hổ, không biết làm sao.

Bốn chiếc chiến hạm bỗng nhiên từ khoang bên trong như thủy triều tuôn ra một thân hắc giáp, võ trang đầy đủ chiến sĩ.

Phương xa truyền đến tiếng sói tru, liên tiếp, không biết có bao nhiêu.

Cười thôi, Lôi Phàm nhảy lên Lân Giáp Mã, lạnh giọng nói: "Vô tri lão thất phu, một đám lưu vong tang gia khuyển. Các ngươi xạ trên một mũi tên thử xem?"

Không cần chờ nghị vương đến thu thập các ngươi, lão tử liền để cho các ngươi trước tiên đi gặp Diêm La vương."

Quái mới thiên kích túi vẫn là Tinh Nhi giúp hấn tìm đến, Lôi Phàm chậm rãi từ Lân Giáp Mã chếch rút ra cái kia cái cướp đến mới thiên kích, một tay kinh trụ nhắm thẳng vào một đám Lô họ Vương tộc.

Lô Khánh Huy cùng Lôi Phàm quan hệ gần nhất, cuống quýt đứng ra nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ. Chuyển hướng những binh sĩ kia, nói: "Nhanh thu hồi binh khí."

Lại chuyển hướng Lôi Phàm, nói: "Hiểu lầm a! Đại gia ngồi xuống nói chuyện."

Nhìn ngời cao lập tức Lôi Phàm trong mắt hấn mang lấp loé, Bình Giang Hậu chờ người bỗng nhiên nhớ tới, Lôi Phàm chính là như thế một người một ngựa xung kích hai trăm đội kỵ binh, trong lòng đại khủng, cuống quýt lui về phía sau.

"Hống!"

Khiếu Nguyệt Ngân Lang rút cục suất lít nha lít nhít, hon vạn thốt sói hoang xuất hiện ở tầm mắt của mọi người.

Vốn là là dùng để phòng bị truy binh, bảo vệ thôn dân bầy sói, lúc này lại đến nơi này? Có thể thấy được thế sự chi Vô Thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cô Tinh Hàn

Chương 18: Cô Tinh Hàn

Những lính kia đem căn bản sẽ không nghe theo Lô Khánh Huy mệnh lệnh, như thường giờ binh khí cùng Lôi Phàm đối lập.

Lô Trang Công nhớ tới liên quan với này Lôi Phàm tình báo, rốt cục tỉnh táo lại. Vương Thái Tử cách đến quá gần rồi. Nếu như có tổn thương gì, hẳn là vạn tử không đủ để chuộc tội. Toại hạ lệnh binh sĩ thu hồi vũ khí.

Che ngợp bầu trời bày sồi, ở Khiếu Nguyệt Ngân Lang dẫn dắt đi, rốt cục đến Lôi Phàm phía sau không đủ mười trượng khoảng cách.

Thấy Lô Khánh Huy mở hai tay ra, ngăn ở phía trước còn muốn khuyên can.

Lôi Phàm lạnh lùng nói: "Các người rất cao quý sao? Bỏ công tử cao hơn các người quý vạn lần còn muốn khiếm tốn làm người lý! Ta không có cùng các người đã nói, không muốn bắt các người quy tắc, chế độ để ràng buộc ta?"

Nhìn thấy Lô Trang Công che chở Lô Chính muốn hướng về chiến hạm thối lui.

Lôi Phàm mới thiên kích chỉ xéo phía chân trời, đột nhiên tiếng rít.

Lân Giáp Mã hí dài một tiếng vung lên móng trước, bày sồi rục rà rục rịch, một bộ tức khắc tiến công đáng sợ.

Lô Trang Công hoảng hốt bên dưới, đứng nghiêm bước chân, trong lòng lần đầu sinh ra hồi hận.

Không có chuyện gì nhạ cái tên này làm gì? Đây không phải ngày càng rắc rối sao?

Chúng Vương tộc thành viên tất cả đều sắc mặt tái xanh, sợ đến run.

Lô Trang Công trấn định lại, nổi giận nói: "Người muốn như thế nào? Chẳng lẽ còn muốn giết chúng ta hay sao?"

"Ai muốn giết ta, ta liền giết hắn! Các người vẫn đứng là đem ta Lôi Phàm cho rằng chiêu chi tắc lại, huy chi tắc khứ nô tài? Ngày hôm nay không nói cái căn nguyên, đại gia chính là máu phun ra năm bước chi cục."

Lôi Phàm nắm kích duỗi ra, nhắm thẳng vào Lô Trang Công, bàn tay lớn ổn định không gập nửa điểm run run, dường như biểu đạt Lôi Phàm quyết tâm.

Lô Trang Công và Bình Giang hậu một đám người hai mặt nhìn nhau.

Vẫn coi Lôi Phàm là kẻ ngu si Lô Chính, rốt cục kiến thức Lôi Phàm bá đạo cùng quần thú mãnh liệt khủng bố tình cảnh.

Dù sao cũng là tiểu hài tử, giờ khắc này hắn khuôn mặt nhỏ trắng bệch, run lấy bầy.

Tiến thoái không thể, Lô Trang Công khả năng một đời ở trong cũng không có như thế chật vật quá, thẹn quá thành giận, trách mắng: "Phạm thượng, cường bức Vương Thái Tử, người còn dãi thế nào? Có bản lĩnh liền hướng về phía lão hủ đến đây đi."

Bình Giang Hậu việc quan trọng thực nhiều lắm, hắn biết Lô Trang Công tính cách, cho rằng là đứng liền ninh chiết chó loạn.

Đỉnh đến Vương tộc tôn nghiêm, càng là thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành. Để hắn nói thêm gì nữa không đánh tới đến mới là lạ.

Bình Giang Hậu tiến lên hai bước, bình tĩnh nói: "Bản hậu thừa nhận người đã nói không tuân thủ chúng ta quy tắc, chế độ. Mà trang công cũng chỉ là giữ gìn chúng ta Vương tộc tôn nghiêm thôi.

Đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, lý niệm không hợp, không bằng ai đi đường này. Chúng ta đã cứu người, người cũng đã giúp chúng ta. Không cần thiết làm đến binh qua gấp lại cục diện. Lôi công tử nghĩ như thế nào đây?"

Quay gót rồi hướng Tinh Nhi một cung, cất cao giọng nói: "Trang công trung thành, chính trực, tinh công chúa hẳn là rõ ràng, kính xin công bên dưới chú điện bảo cho biết."

Tinh Nhi đầu óc trống rỗng, tội nghiệp nhìn về phía Lôi Phàm

Lôi Phàm vốn còn muốn thừa cơ đem sự tình làm lớn, xem có thể hay không đạt đến mục đích, bây giờ bị cái này cáo già gia hỏa như vậy nói chuyện, hắn còn có thể thế nào?

Không nói có Tinh Nhi ràng buộc, tính cách của hắn nhất định không thể như chơi chính trị chính khách như vậy "Vô liên si", chỉ luận kết quả, bất luận thủ đoạn, nắm "Đề tiện" làm lời răn.

Lôi Phàm lạnh rên một tiếng, quát to: "Đi!" Muốn giục ngựa mà đi.

Lô Trang Công cùng Bình Giang Hậu người chờ tề thờ ra một hơi.

Cùng Lôi Phàm giết lên hoàn toàn không đáng, hơn nữa đối mặt vạn ngàn bày sói, bọn họ căn bản không có phần thắng. Quan trọng nhất chính là, bọn họ e sợ lùi không tới trên chiến hạm liền muốn bị giết chết.

Bây giờ hẳn bị Bình Giang Hậu từ dùng sỉ nhục đi, là không thể tốt hơn sự.

Đơn sơ bên tàu bên cạnh, có một cao năm, sáu trượng vọng thấp.

Bỗng dung, một con mũi tên nhọn đi theo trên tháp quan sát hiện ra, nhắm thẳng vào Vương Thái Tử Lô Chính, một bóng người màu đen theo sát bóng tên từ tháp trên bay lên, lấy nhanh đến tốc độ không thể nào hình dung bắn về phía Lô Chính.

Giờ khắc này là Lôi Phàm rút chuyển thân ngựa thời khắc, cũng chính là Lô Chính người chung quanh bỗng nhiên thả lỏng cảnh giác thời gian.

Bóng tên nổi lên liền tiếp cận Lô Chính ngực, mà Lô Chính còn không biết gì cả.

Tiến hiện đồng thời, phút chốc, Lôi Phàm linh giác, vô ý thức dưới tăng lên gấp trăm lần, chu vi hết thấy đều trở nên chậm chậm dị thường. Đã từng lần thứ nhất khai ngộ "Hư Không Du" cảnh tượng tái hiện.

Thân tùy ý động, ý lên đường (chuyển động thân thể) theo, mới thiên kích trở tay điện thiểm ném, bắn về phía mũi tên nhọn, thân hình cũng từ trên lưng ngựa bay lên không nhảy lên, nghiêng hướng về phía sau đạo kia nhanh như chớp giạt bóng đen.

Mãi đến tận nhân tốc độ thật nhanh, mang theo tàn ảnh mới thiên kích, sát Lô Chính trước ngực khoảng tấc, đem mũi tên nhọn đánh gãy. Lợi khí phá không âm thanh mới truyền ra.

Chu vi hộ vệ tinh binh vừa mới phản ứng, cấp tốc rút đao ra kiếm.

Mà ba tên công phu mạnh nhất cận vệ thì lại nhanh chóng trước được, trong tay binh khí đột nhiên đâm hướng về bóng đen.

"Cheng!"

Thân thủ cao nhất mình ba tên cận vệ đao kiếm đứt hết, theo tiếng tung huyết quăng.

Bóng người màu đen dao găm trong tay đã đến đứng ngay ra bắt động Lô Chính phụ cận.

Cách Vương Thái Tử gần nhất Lô Trang Công rất có vài phần vũ lực cùng nhanh trí.

Phản ứng lại sau, đột nhiên đem Lô Chính kéo hướng về phía sau, lui nhanh, một cái tay khác một cái phách không chừng đánh về phía không trung nhanh như tia chớp tiếp cận bóng đen, ý đồ ngưng lại thích khách trong nháy mắt, lại đề binh sĩ tiến lên vây công.

Lôi Phàm vượt qua gần như mười trượng không gian, đã tiếp cận bóng đen khoảng một trượng nơi. Nếu như thích khách bị phách không chừng ngưng lại trong nháy mắt, hẳn sẽ bị Lôi Phàm chặn lại. Cái kia nháy mắt chính là thành công hay không then chốt.

Hắc Ảnh Thứ Khách chỉ lộ ra một đôi lạnh lùng vô tình, bề ngoài thiên hạ con mắt.

Ở không thể tình huống, hoàn toàn vi phạm vật lý đặc tính, thân hình gấp gờ phách không chừng kính trước, trên không trung kịch liệt cất cao ba thước, đường pa-ra-bôn giống như tăng nhanh hướng về mục tiêu giết đi.

Này thuần Lôi Phàm xong hoàn toàn - ở vào một loại không tên trạng thái bên trong, phảng phất chịu đến thích khách dẫn dắt giống như, không trung thân hình đồng dạng phút chốc lướt ngang, gia tốc hướng về bóng đen na đi.

Hắc Ảnh Thứ Khách coi thường muôn dân ánh mắt rốt cục sản sinh một tia biến hóa.

"Oành!"

Trợn mắt nhìn Lô Trang Công, căn bản không ngăn được như Địa ngục Minh Thần giống như thích khách, cánh tay tiên huyết che chở Lô Chính lẫn địa hồ lô giống như về phía sau lăn lộn.

Hai người va vào mặt sau phản ứng trì độn binh sĩ, đình trệ phân tán ra đến.

Đen kịt như mực dao găm không có nổi lên nửa điểm ánh sáng, ở vẫn không có phục hồi tinh thần lại Lô Chính, sợ hãi dưới con mắt, đến hẳn ngực.

Kỳ dị trạng thái Lôi Phàm, cũng không có đi ngăn cản thích khách ám sát.

Có điều, cho dù muốn ngăn cản, về thời gian cũng không kịp.

Một quyền! Một con hiện ra nhàn nhạt kim quang nắm đấm đập về phía thích khách sau nã.

Như bị đập trúng, mặc kệ hấn là cao thủ như thế nào đâu, cũng sẽ như gầy Tôn giả, chính là Nguyệt tôn giả đầu lâu giống như, bị tạp đến nát bét.

Lô Chính chết một khắc đó, chính là này tuyệt thế thích khách đầu như dưa hấu giống như nổ tung cái kia nháy mắt.

Chu vi xa một chút Vương tộc thành viên lúc này mới hiểu được la thất thanh.

Đây là một câu hỏi trắc nghiệm, một đạo do tuyệt thế thích khách làm ra lựa chọn, sống và chết lựa chọn.

Hắc Ảnh Thứ Khách ánh mắt chung nổi sóng, bắt đắ dĩ dưới, sắp tiếp cận mặt đất thân hình, lần thứ hai như kỳ tích đi phía trái lướt ngang, liền như thế xông vào một đám binh sĩ ở trong.

Ầm ầm nổ vang bên trong, bảy, tám tên lính ngã trái ngã phải, không thể ngăn cản mây may, ngã xuống đất thổ huyết.

Mọi người khi phản ứng lại, thích khách không gặp người hình, đơn giản là như một đạo cấp tốc bay lên khói xanh giống như đi xa.

Xa xa truyền đến hấn băng hàn mờ ảo rồi lại khàn giọng rõ ràng âm thanh.

"Ta Cô Tinh Hàn nhớ kỹ ngươi."

Lôi Phàm chậm rãi từ không tên trạng thái lui đi ra, thần thò đứng thẳng ở chỗ ngang một chỗ binh sĩ ở trong.

Náo động thanh lúc này mới rõ ràng truyền vào bên tai.

Một đám Vương tộc vòng qua Lôi Phàm, bước nhanh tiến lên nâng dậy hầu như đại ra Vương Thái Tử cùng trọng thương Lô Trang Công.

Lô Vũ Phúc run giọng nói: "Đại mặc cô yên trực, sông dài lạc Tinh Hàn. Mặc Châu Thiên cấp sát thủ bảng xếp hạng thứ nhất sát thủ. Chưa từng thất bại ghi chép. Nghe đồn, hấn không phải đi càn châu sao? Làm sao sẽ là hấn?"

Nói xong, hàm răng cànng bộp bộp bắt đầu đánh nhau.

Mọi người như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy hàn khí bức người, cả người run.

Đồng đảo Vương tộc thành viên ở đã tầng tầng hộ vệ tiến lên binh sĩ bên trong, cànng không có nửa phần cảm giác an toàn.

Cô Tinh Hàn!

Một đã từng vang vọng toàn bộ Mặc Châu đại địa tên.

Danh tự này đại diện cho kim bài sát thủ bảng vinh quang! Đại diện cho một truy mệnh Diêm La! Đại diện cho một sát thủ giới thần thoại! Đại diện cho tử vong cùng chung kết!

Tự hấn xuất đạo, ngăn ngắn thời gian năm năm, lên tới vương công quý tộc, xuống tới giang hồ danh thủ, bất luận người tiếng tăm bao lớn, công phu cao bao nhiêu, hộ vệ nhiều nghiêm. Chỉ cần lên hấn giết người danh sách liền đại diện cho tử vong kết cục. Không có ngoại lệ!

Không nghi ngờ chút nào, nghịch vương nên tiêu tốn rất lớn đánh đổi, mới tìm được đã biến mất rồi một năm Cô Tinh Hàn.

Truyền thuyết hấn là đi tới càn châu. Bây giờ hấn xuất hiện lần nữa, mục tiêu đầu tiên dĩ nhiên là Vương Thái Tử?

Hấn ra tay với Vương Thái Tử. Không có Lôi Phàm ngăn cản, Vương Thái Tử chết chắc rồi. Cũng không còn thứ hai khả năng.

Từ kỳ diệu trạng thái lui ra ngoài Lôi Phàm giờ khắc này nhưng ở hồi hận không thôi.

Mẹ nó chứ! Lại không phải giết hấn, như thế kịch liệt phản ứng làm gì?

Lẽ nào là lần thứ hai đáp nặn quá Thiên Đạo Thánh Thể lần đầu phát hiện uy hiếp? Cho nên mới phản ứng lớn như vậy?

Căn bản là không cho hấn cân nhắc suy nghĩ, phản xạ có điều kiện liền bắt đầu động tác a!

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Đáp sai thần kinh?

Lôi Phàm phì cười.

Cô Tinh Hàn? Cô Tinh Hàn! Ngươi nhớ kỹ ta? Ta còn nhớ kỹ ngươi đây. Giết cái thằng nhóc, không có chuyện gì làm phản ứng lớn như vậy làm gì? Ngươi hơi hơi phổ thông điểm, không muốn kích thích lão tử, hiện tại không phải thành công rồi?

Người thành công, ta cũng là thành công mà. Đáng tiếc a! Người còn đến hay không?

Ân, lão từ đi xa chút, cho người sáng tạo cơ hội, người nhất định phải trở lại a!

Nhìn đầy mặt quý đệ về Lôi Phàm nhanh chân rời đi, chúng binh sĩ đều kính nể mà lại kích động phân tán hai bên, giống như ở nghênh tiếp khải toản mà về tướng quân.

"Lôi công tử xin dừng bước." Càng là trọng thương Lô Trang Công ở hoán hấn.

"Chuyện gì!" Lôi Phàm cũng không quay đầu lại nói.

Lô Trang Công thi lễ, cảm kích nói: "Đa tạ Lôi công tử làm cứu viện, đã cứu chúng ta Thái tử. Đại ân không lời nào cảm ơn hết được, chúng ta có thể ngồi xuống bàn bạc dưới sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hắc Long Vệ

Chương 19: Hắc Long Vệ

Ảo não Lôi Phàm ước gì Cô Tinh Hân trở lại một hồi, hoặc là chính mình hóa thành sát thủ tiếp theo ám sát.

Bàn bạc? Tha người muội thương. Không cần thời điểm đã nghỉ để hấn làm nô tài, hiện tại bị Cô Tinh Hân tuyệt thế một đòn sợ vỡ mật, biết sợ sệt? Lại nghĩ tới hộ vệ của hấn công năng?

"Ta hiện tại liền mang theo bảy sói lập tức phản hướng về đầu trâu sơn, cũng không tiếp tục quản chuyện của các người. Cứu các người Thái tử, giữa chúng ta ân oán thanh toán xong, ai đi đường nấy." Lôi Phàm không chút do dự đi ra ngoài.

"Đừng đi, lão hủ đồng ý lưu lại 1,500 tinh binh để công tử đại triển thân thủ a!" Lô Trang Công la lớn.

Lô Trang Công khí khái tuy ngạnh, nếu như không thông nhân tính, hấn làm sao có thể ngang dọc không ngã leo lên Thái phó vị trí?

Hấn sóng gió gì chưa từng thấy, người nào không tiếp xúc qua, quan trường chìm nổi mấy chục năm tới hiểu nhân tính, ngắn trong thời gian ngắn liền nhìn ra Lôi Phàm tính cách cùng mục đích.

Phân ra một nửa tinh binh hấn là bọn họ đáy lòng to lớn nhất điểm máu chốt, cũng có thể thấy được tình thế khẩn cấp cùng thành ý của bọn họ.

Lôi Phàm dừng lại xoay người, nói: "Quả thực?"

Lô Trang Công hiện nay tuy chặt vật, nhưng vẫn là nói năng có khí phách, nói: "Quả thực!"

Lô Trang Công không có bị thương vung tay phải lên, cắt đứt Bình Giang Hậu chờ người câu chuyện, nói: "Tất cả lấy Thái tử an toàn làm trọng. Ta cùng Lô Trung Húc làm quan cùng triều mười mấy năm, quá giải hấn.

Hấn mưu tính sâu xa, vô cùng cẩn thận, lòng dạ độc ác, không đạt mục đích không bỏ qua.

Trước kia hấn vương vị bất ổn, người phản đối rất : gì chúng, bây giờ hấn đã quét sạch cản trở, cũng không còn kiêng kỵ.

Cô Tinh Hân vừa đến, truy binh dĩ nhiên không xa.

Hấn chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc, một khi triển khai hành động, tất nhiên là một khâu trù vào một khâu, hoàn hoàn liên kết, mãi đến tận mục đích đạt thành vừa mới bỏ qua.

Mà như thế chuyện quan trọng, hấn cũng sẽ không giả tay với người, lĩnh binh đến tất nhiên là Lôn Ngũ Hình.

Không có Lôi công tử lưu lại ngăn trở địch, chúng ta có thể chạy được bao xa?"

Chúng Vương tộc đều kinh hồn bạt vía, lặng lẽ không nói.

Lôn Ngũ Hình tùy tiện lỗ mãng tiếng cười, phảng phất đã truyền vào lỗ tai của bọn họ bên trong.

Cái này cường nhân là Lô Trung Húc kết bái huynh đệ, không chỉ là Lô Quốc nhà giàu trong đại tộc đệ nhất cao thủ, càng là Mặc Châu Chiến Thần bằng hơn trăm cường bên trong Chiến Thần. Trong tay "Bá Vương thương" không ai địch nổi.

Hắn mặt ngoài hào phóng điên cuồng, kì thực giả dối độc ác.

Quân sự thiên phú không gì sánh kịp, lĩnh binh tác chiến càng là chưa gặp được đối thủ, khiến cho kẻ địch nghe tiếng đã sợ mất mật.

Lô Trung Húc có thể thượng vị, Lôn Ngũ Hình đưa đến mang tính then chốt tác dụng.

Nghĩ đến như tuyệt thế hung thần giống như Lôn Ngũ Hình, muốn nói lại thôi Bình Giang Hậu cảm như hén.

Chư vị ở đây, luận hiểu rõ nhất nghịch vương, định không phải trang công không thể.

Bởi vì bọn họ là chính địch, tranh đấu lẫn nhau mười mấy năm.

Hiểu rõ nhất người người không phải người thân, mà là kẻ địch. Câu nói này vẫn rất có đạo lý.

Nếu như lúc này, Lôi Phàm buông tay mà đi, Lôn Ngũ Hình đến làm sao bây giờ? Ai để chống đỡ?

Bình Giang Hậu chờ Vương tộc chỉ có thể tạm thời khuất phục.

Lô Trang Công lần thứ hai đối với Lôi Phàm, nói: "Lôi công tử chỉ cần phát xuống lời thề, giúp chúng ta ngăn trở địch ba ngày. Một nửa tinh binh tùy người chọn. Quyết không nuốt lời."

Lôi Phàm nhíu mày nói: "Ta đáp ứng rồi, nhưng nhưng sẽ không xin thề. Tin tưởng ta, cho phép ta chọn thật binh sĩ, chuẩn bị nghênh chiến truy binh. Không tin, ta Lôi Phàm quay đầu rồi đi, ai đi đường này."

Lôi Phàm đáy lòng thâm mắng, đùa gì thế?

Bây giờ hắn đã là tu sĩ, không phải Thủy Lam Tinh trên những kia nắm lời thề hào không coi là việc to tát trong hồng trần người.

Hắn làm sao có khả năng tùy tiện xin thề? Tốt nhất là mãi mãi cũng không cần phát xuống lời thề. Cùng xin thề chuyện nghiêm trọng như vậy so với, hắn thà rằng từ bỏ cơ hội lần này, khác lên bếp.

Chúng Vương tộc tề hướng về Lôi Phàm trông lại, trong lòng không tên. Không hiểu hắn làm sao sẽ ở chuyện như vậy trên như vậy tính toán.

Lô Trang Công chết nhìn chòng chọc mặt không hề cảm xúc Lôi Phàm một lát, lại nhìn một chút xa xa ngồi ở trên lưng hổ, căng thẳng nhìn bên này tĩnh công chúa và nàng mặt sau lít nha lít nhít bấy sồi.

Lô Trang Công trường ô một hồi, thận trọng nói: "Lão phu tin tưởng người! Chúng ta sẽ lập tức tổ chức lui lại, xin mời công tử lên thuyền chọn thật quân sĩ, chuẩn bị ngăn trở địch."

Tiểu Lâm Thành nghiêm chỉnh mà nói, vừa không thuộc về Lô Quốc, cũng không thuộc về Trần Quốc. Mà là nằm ở hai nước biên giới nơi. Khoảng cách Tứ Bình Thành chỉ có ba canh giờ mã trình.

Tiểu Lâm Thành do ba giúp bốn trong phái tiểu giúp, đồ tà phái, huyền nghĩa giúp, ba bang phái lớn cộng đồng kiến tạo.

Thành không lớn, thủy bộ giao thông lại hết sức phát đạt. Là câu thông tây nam, hô ứng Tứ Bình Thành trọng yếu cứ điểm.

Tứ Bình Thành bởi quá mức đặc thù, vì lẽ đó không thể Kiến Thành, cũng sinh sôi vô số mã tặc.

Những này mã tặc đi tới như gió, giết người cướp của, làm xằng làm bậy.

Sự tồn tại của bọn họ ảnh hưởng cực lớn Tứ Bình Thành phồn vinh, khiến cho Tứ Bình Thành một lần rơi vào hoang vu quạnh quẽ tình trạng.

Bị hao tổn to lớn nhất chính là nắm giữ Tứ Bình Thành ba giúp bốn phái.

Mà những này bang phái lớn hoặc nhiều hoặc ít đều cùng ngũ quốc quyền quý mật thiết tương quan.

Muốn triệt để khôi phục Tứ Bình Thành tác dụng, đã kích mã tặc bắt buộc phải làm.

Trống trải trú mã binh nguyên cho mã tặc cung cấp tốt nhất sân khấu. Các quốc gia biên giới thành thị cách Tứ Bình Thành khoảng cách lại quá xa. Hàng hóa đường dài vận tải dưới, mã tặc có thể từ bất luận một nơi nào xuất hiện, tiến hành cướp bóc.

Mỗi khi chờ biên giới thành trì phái binh cứu viện thì, mã tặc môn từ lâu đắc thủ, nghênh ngang đi xa.

Cứu viện tướng sĩ chỉ có thể không làm gì được.

Bởi vậy vì khắp nơi lợi ích, càng khắp nơi tài sản an toàn. Nhiều phe thế lực liên hợp dưới lẫn nhau thỏa hiệp, tương tự ở biên giới do ba giúp bốn phái ở không giống địa điểm thành lập thành trì, dễ dàng cho đã kích hung hăng ngang ngược mã tặc.

Vì lẽ đó, như Tiểu Lâm Thành như vậy cứ điểm thành nhỏ, lại có năm cái, đều là lấy Tứ Bình Thành làm trung tâm, phóng xạ phân tán ở mấy quốc biên giới trên.

Tiểu Lâm Thành hiện bất quy tắc hình chữ nhật, tứ phương mở có cửa thành.

Cửa nam thường ngày đều là ngựa xe như nước, đầu người dừng dừng.

Mà ngày hôm nay nhưng có chút dị thường. Hóa ra là bị huyền nghĩa giúp thanh trằng.

Huyền nghĩa giúp tiểu phân loại rừng đã đã chủ Nam Yên Thông, suất hơn trăm tên huyền y đại hán chinh tề sắp xếp ở cửa nam trước. Tự ở hậu nghênh người nào?

Cửa thành cách đó không xa còn có túm năm tùm ba người không phận sự ở xem trò vui, dường như cũng không sợ bọn họ.

Đà chủ Nam Yên Thông biết những này nhân tân nhân viên là những thế lực khác thám tử, cũng không để ý lắm.

Xa xa, bụi bặm tung bay, dày đặc tiếng vó ngựa mơ hồ truyền đến.

Thoáng qua, gây thành rung trời tiếng nổ vang rền.

Kỵ binh? Quân đội chính quy? Cùng một màu kỵ binh giáp đen? Ít nhất năm ngàn số lượng!

Sát khí ngút trời, khí thế bàng bạc đội kỵ binh ngũ, khác nào một cái màu đen Cự Long uốn lượn xoay quanh bay nhào mà tới.

Thám tử môn kinh hãi đến biến sắc, cấp tốc lấy từng người thủ đoạn thông báo kỵ phe thế lực.

Lôn Ngũ Hình lĩnh vô địch thân vệ quân "Hắc Long Vệ" đến.

Lôn Ngũ Hình xông lên trước, cũng là toàn thân hắc giáp, chỉ là đỉnh đầu khôi giáp mặt mày ở giữa nam một hạt đỏ như máu bảo thạch, phối hợp phía sau theo gió phiêu lãng màu đỏ tươi áo choàng có vẻ cực kỳ bắt mắt.

Dài đến ba mét, khiến cho người kính nể "Bá Vương thượng" treo ở bên hông ngựa, lập loè u lạnh hàn quang.

Kỵ binh đại đội gió xoáy giống như chạy tới.

Nhân tiếp cận thành trì, kỵ binh đại đội tốc độ giảm chậm lại, kỵ sĩ mục đã có thể thấy rõ ràng.

Tuy trải qua lộn lộn đường xa, nhưng những này phong trần một môi "Hắc Long Vệ" kỵ binh chiến sĩ, ngồi đằng hoàng ở lập tức có vẻ rất thà lộng, bình tĩnh an tường. Chiến mã phun khí thô nhưng không có mã tiếng hót truyền đến.

Thấy vì biết, đây là một con thiện đánh ngành trọng, sắt thép đúc ra vô địch hùng binh.

Hậu nghênh huyền nghĩa bang chúng cùng rời xa thám tử môn, nhìn phía làm người kính nể Lô Quốc thượng tướng quân, Lôn Ngũ Hình.

Lôn Ngũ Hình người cao bình thường, xương cốt thô to, tất cả hướng về hoành phát triển, ngực rộng lưng dày, cái cổ đặc biệt thô. Khiến người liên tưởng đến coi như mặc người nắm cổ hãn, cũng đừng hòng có thể đem hãn nắm đến tắt thở.

Màu da cổ đồng, xương gò má hiển lộ, hình vuông giống như thiết đúc gương mặt, cặp mắt vĩ đại như chuông đồng lờ lờ có thần, trong cơ thể tự dồi dào vô tận sức mạnh, ngạo nghễ đứng thẳng lập tức tự cụ một luồng uy thế cùng khí độ.

Nam Yên Thông đem người ra nghênh đón, kính cẩn nói: "Cung nghênh thượng tướng quân!"

Phía sau toàn thể bang chúng cùng kêu lên vang dội quát lên: "Cung nghênh thượng tướng quân!"

"Ha ha ha! Triều nguyên nghĩa bọn nhãi cũng không tệ, Bôn tướng quân muốn đồ vật có thể đã bị thỏa?"

Bên ngoài hơn mười trọng Lôn Ngũ Hình, người chưa tới, tùy tiện tiếng cười rõ ràng truyền đến.

Nghe được Lôn Ngũ Hình nhắc tới huyền nghĩa giúp một chút chủ, Nam Yên Thông cùng phía sau bang chúng ngưng lại, chợt cảm thấy ải một đoạn dài, eo người hầu như loan thành chín mươi độ.

"Thượng tướng quân dặn dò, tiểu nhân không dám chút nào qua loa, từ lâu chuẩn bị sắp xếp."

Nam Yến Thông mới vừa cung kính về xong thoại, liền nghe đến dây cung gấp hường, ngơ ngác ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy Lôn Ngũ Hình cười lớn bên trong thu hồi người cao thiết thai cự cung.

Xa xa còn để lại bồi hồi thám tử môn đồn tan tác như chim muông, lưu vong đi tới. Trong đó năm người đều bị mũi tên nhọn bắn thủng yết hầu, thành trên đất nằm thi thể.

Lôn Ngũ Hình đã đến phụ cận, như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Chỉ là mấy cái mao tặc dám đầu thú, điếc không sợ súng."

Quả nhiên là hi nộ vô thường, động thì lại giết người. Nam Yến Thông thân thể run lên, càng càng cẩn thận, kính cẩn nói: "Quý phủ đã hơi bị rượu nhạt cùng tươi đẹp xử nữ, cung thỉnh thượng tướng quân đi giá."

Lôn Ngũ Hình lấy tay vẫy một cái, lớn tiếng nói: "Bình quý thần tốc, lập tức chuẩn bị chu giá đi Lư gia thôn bến tàu chờ đợi, ta cùng các huynh đệ đem ở nơi đó giương buồm ra biển, truy kích cái nhóm này chó mất chủ. Hừ! Nhìn bọn họ có thể trốn bao xa?"

Cho tới chỉ là bày thú, Bồn tướng quân còn chưa để ở trong mắt. Ta hiện tại liền đi đánh giết cái kia bị các nàng cổ thổi ra Lôi Phàm. Xu thú người vừa chết, quần thú còn làm được gì?"

Lôn Ngũ Hình cho dù không nói lời nào thì, cũng là không giận mà uy, làm cho người ta dư cảm giác áp bách mạnh mẽ. Cao giọng lớn tiếng thì, cái kia cổ trùng thiên thỏ bạo càng là trắng trợn không kiêng dè uy nấp bát phương, khiến cho người không rét mà run.

Ở loại này cường đồ, hung thần qua lại biên giới thành, không có mạnh mẽ vũ lực, khí phách, tâm kế là trạm không được chân. Có thể tách mọi người đi ra trở thành huyền nghĩa giúp ở Tiểu Lâm Thành chủ nhân, Nam Yến Thông tự nhiên không phải hạng dễ nhằn.

Mà giờ khắc này, ở Lôn Ngũ Hình trước mặt, luôn luôn lấy đảm thô xưng Nam Yến Thông, chỉ cảm thấy tư duy vận chuyển dị thường chậm chạp.

Trong miệng hần là, trong đầu chỉ còn lại hần cười lớn cùng mệnh lệnh, cũng lại tồn không xuống bất luận là đồ vật gì.

Hắc Long Vệ vĩnh viễn duy trì 5,500 người, tất cả đều là Lôn Ngũ Hình tuyển chọn tỉ mỉ đi ra, võ công cao cường hạng người. Ở hần thiết oản dưới, thao luyện đến dễ sai khiến.

Trừ hần tự lĩnh năm trăm siêu cấp cao thủ tạo thành cận vệ đoàn.

Cái khác năm ngàn người phân biệt do mười tên tối xuất chúng tướng lĩnh chỉ huy. Mười người này được xưng "Thập Sát Tướng", là hần trung thành tuyệt đối người hâm mộ cùng người ủng hộ, cũng là hần ngang dọc sa trường bất bại bảo đảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mặc Ứng không mặc

Chương 20: Mặc Ứng không mặc

Hôm nay trời trong nắng ấm, bình tĩnh lê hải ở ánh mặt trời chiếu sáng dưới tự nạm ở đại địa một mặt xanh lam bảo kính.

Nhìn ba chiếc đi xa Vân Long chiến hạm, Lôi Phàm đứng bến tàu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tĩnh Nhi lặng lẽ y ôi tại Lôi Phàm bên trái, đôi mắt đẹp chớp nhìn thuyền ảnh, vẻ mặt cũng không biết là vui hay buồn.

Ở Lôi Phàm cùng Tĩnh Nhi mặt sau, là Lô Thất cùng Lô Thập Tam. Bọn họ là nguyên Lô Vương dưới trưởng trứ danh nhất "Thập Tam Thái Bảo". Cũng là bang này lưu vong Vương tộc lá bài tẩy.

Bọn họ người người công phu cao cường, đều có thể một mình chống đỡ một phương. Không có bọn họ phân tán ở các quốc gia cùng Lô Quốc cảnh nội, trừ tính xúi giục trung liệt vương hành động, e sợ Lô Trung Húc từ lâu ngồi vững vàng vương vị sát tướng lại đây.

Lô Trang Công người chờ lần nữa kéo dài hành trình, chính là vì chờ đợi đến của bọn họ.

Dựa theo ước định, tới rồi hộ giá Thập Tam Thái Bảo đến chín tên, còn lại bốn tên vẫn giữ ở bên ngoài mưu sự.

Chỉ từ hôm nay chín tên Thái bảo từ khác nhau địa vực đồng thời chạy tới, liền nói rõ bọn họ sớm nghị định lui lại kế hoạch.

Vì lẽ đó Lôi Phàm ngày đó leng keng cổ động, liễu mạng dao động, có điều là tràng chuyện cười thôi.

Nếu như không phải Lôi Phàm võ nghệ cao cường, có thể điều động bầy thú, có rất lớn giá trị lợi dụng. Hơn nữa Cô Tinh Hàn, Lôn Ngũ Hình gần ngay trước mắt thực chất uy hiếp. Bọn họ làm sao có khả năng đem cái gọi là tinh binh phân ra một nửa cho hắn?

Nói cho cùng, bọn họ vẫn là vì tự thân an nguy làm muốn mà thôi.

Lô Trang Công muốn lưu lại hai tên Thái bảo dành cho Lôi Phàm trợ giúp. Nhưng cũng là Lôi Phàm tự mình chọn lựa Lô Thất cùng Lô Thập Tam. Mà không phải mặt khác bị hắn sai khiến hai người.

Luận duyệt người, sơ ngộ nhân đạo Lôi Phàm chỉ có thể so với Lô Trang Công càng tinh ranh hơn đến. Làm sao có khả năng để bọn họ lưu lại cái đình?

Mà Lôi Phàm tuyển Lô Thất cùng Lô Thập Tam, một thận trọng nhiều mưu, một người tuổi còn trẻ khí thịnh.

Từ hai người bọn họ trong ánh mắt, lôi phi nhìn thấy phản chấn cùng dã vọng. Hai người đều có một điểm giống nhau, chính là tính dẻo rất lớn, vẫn chưa hoàn toàn bị những này mục nát Vương tộc đồng hóa.

Ngu trung gia hòa, Lôi Phàm là kiên quyết sẽ không cần.

Lựa chọn binh sĩ thì, Lôi Phàm chỉ theo : đề hai cái điều kiện chọn. Can đảm, tàng dưới chết.

Vân Long chiến hạm ở mệnh mông vô bờ trên mặt biển chỉ còn lại ba cái điểm nhỏ.

Lôi Phàm vỗ vỗ Tinh Nhi vai đẹp, nhẹ giọng nói: "Được rồi! Đã không nhìn thấy. Sau đó còn có thể gặp mặt."

Tinh Nhi gạt gù lại lắc đầu, yên lặng không nói gì, thích nhiên không vui, đại dị bình thường hoạt ba đáng yêu.

Lôi Phàm có thể hiểu được tâm tình của nàng, quay đầu bắt chuyện Lô Thất nói: "Tiểu Thất, ngươi lập tức mang theo năm trăm quân sĩ về thu minh đảo đóng giữ. E sợ ở lại nơi đó người đã thấp thỏm lo âu.

Nhớ kỹ, đem những kia tù binh tất cả đều áp đi.

Sau khi trở về sẽ đem mấy chiếc thuyền hàng ra. Dem nơi này có thể mang đi người và vật hết thảy mang đi."

Lô Thất khoảng ba mươi, tay chân đều so với bình thường người tráng kiện, hai mắt tinh lóng lánh, mặt mũi hào phóng, vô cùng khí khái.

Hắn tiếng trầm tuấn mệnh, quay đầu tìm quân sĩ đi tới.

Lô Thập Tam là một mười tám mười chín tuổi thon gầy thanh niên, tay chân nhỏ dài, gương mặt vẫn tính anh tuấn, nhưng cả người nhưng có loại cả lơ phất phơ hào hiệp, thường xuyên mang theo không đáng kể nụ cười.

"Mười ba, ân, mười ba tốt!" Lôi Phàm không biết nghĩ đến cái gì càng không tên nở nụ cười.

Lô Thập Tam đương nhiên là càng thêm không hiểu ra sao.

"Được rồi, ngươi liền tạm thời lưu ở bên cạnh ta mang binh đi. Ân, ngươi đi xem xem, ta muốn chuôi này 'Phá thiên thương' bọn họ chuẩn bị xong chưa?" Lôi Phàm hướng Lô Thập Tam phát tay một cái phân phó nói.

Lô Thập Tam một mặt cực kỳ quái lạ đáng đáp, muốn nói lại thôi địa đi tới.

Phá thiên thương, từng là Lô Quốc khai quốc chi quân binh khí trong tay. Hôm nay đã sớm thất truyền.

Mà Lôi Phàm để Lô Thập Tam đi lấy phá thiên thương, nhưng là hắn hậu thế từ tôn dùng để tế tự tổ tiên dùng tế khí.

Phá thiên thương chính quy phỏng theo phẩm còn ở Lô Quốc vương cung.

Lôi Phàm hỏi Lô Trang Công muốn cái này phá thiên thương, là hàng nhái bên trong hàng nhái.

Thương trường gần năm mét, là bọn họ số tiền lớn xin mời binh khí rèn đúc tông sư "Lỗ viêm", nung nấu thiên ngoại thiên thạch cùng đáy biển trầm ngân rèn đúc mà thành. Thương trọng 2,800 cân. Căn bản không phải đưa cho người sử dụng.

Khi hắn như là múa lấy một cái bắc giống như múa phá thiên thương thì, Lô Trang Công chờ người trọn mắt ngoác mồm đáng vẽ, Lôi Phàm còn ký ức chưa phai.

Lôi Phàm sức mạnh mạnh như thế nào? Chính hắn cũng không hiểu rõ. Chỉ cảm thấy cảm mới thiên kích rất không dễ chịu, lại như một tên tráng hán cầm một cọng cỏ đi cùng người khác đánh nhau giống như khó chịu.

Lôi Phàm đến 2,800 cân phá thiên thương, mừng rỡ trong lòng. Chợt nghĩ đến một ý kiến, người đem đèn thui lóe sáng phá thiên thương tắt thành một sắc. Ân, làm bằng gỗ dài năm mét thương hẳn là sẽ không như vậy dễ thấy chứ?

Lôi Phàm lần đầu tiên mặc dị giới giáp trụ.

Bộ này "Xích Vân Giáp" là bọn họ cất giấu, bị Tinh Nhi này "Tiểu kẻ phản bội" mật báo, bị hắn cường tác mà tới.

Áo giáp, mũ giáp nguyên bộ hiện màu đỏ thẫm. Lôi Phàm cũng không phải đồ giáp vị phòng ngự kiên cố, mà là bộ này giáp trụ chia trong ngoài hai tầng. Bên trong tầng kia là một bộ xanh đen sắc thiếp thân chiến bào.

Lôi Phàm rất yêu thích bộ này thiên tâm ti dệt thành bên trong bào. Rất rắn chắc, không dễ hư hao.

Hắn vẫn tương đối chú ý hình tượng, vận động đây liền biến thành "Ăn mày", hẳn từ lâu phiên thấu.

Mặc vào "Xích Vân Giáp", vừa vận phối hợp Lân Giáp Mã đỏ đậm vảy giáp, bổ sung lẫn nhau. Liền Lôi Phàm chính mình cũng cảm thấy uy phong lẫm lẫm, uy vũ bất phạm.

Lôi Phàm duỗi ra dày rộng bàn tay phải, một viên vốn là hiện ra màu xám trắng vàng sáng Nguyên tinh, như kỳ tích lại đã biến thành một viên phổ thông hôi thạch.

"Tinh Nhi, lấy thêm mấy hạt đến."

Tinh Nhi con mắt mở to, miệng nhỏ đáng yêu mở ra, sừng sốt một lát, dùng hành nộn ngón tay ngọc từ Lôi Phàm lòng bàn tay về lại nguyên khí hoàn toàn biến mất Nguyên tinh nói không ra lời.

"Ca, ngươi vẫn là người, đúng không?" Tinh Nhi nói năng lộn xộn.

"Người sẽ 'Ăn' Nguyên tinh sao?"

Lôi Phàm khí nói: "Tiểu nha đầu nói như thế nào? Đừng đông dài, nhanh lên một chút trở lại mấy viên."

Ngắn trong thời gian ngắn, Lôi Phàm đã hấp thu mười tám viên Nguyên tinh, lại như cơ. Đói bụng đến cực điểm Thao Thiết.

Này ở nguyên lai vốn là không thể tưởng tượng sự.

Mới vào tu đồ thì, hai viên Nguyên tinh liền để hắn từ "Nạp nguyên ba tầng" tăng lên tới bốn tầng. Sáu viên Nguyên tinh thêm vào hi hữu thiên tài địa bảo "Thiên lộ" để hắn từ nạp nguyên năm tầng tăng lên tới bảy tầng.

Bây giờ hấp thu mười tám viên Nguyên tinh, vền vẹn là để thể xác không lại như vậy cơ. Đói bụng mà thôi. Ân, sức mạnh cùng phòng ngự nên tăng trưởng không ít. Lôi Phàm trong lòng cười khổ.

May là trong lòng đã sớm chuẩn bị, may là này dị giới Nguyên tinh tuy quý giá, nhưng không hề thiếu.

Lần thứ hai hấp thụ thể xác kinh mạch đại cải, tình hình đại biến. Hết thầy đều muốn từ đầu đã tới.

Từ Tinh Nhi trên tay tiếp nhận năm viên Nguyên tinh, không để ý tới Tinh Nhi xem quái thú ánh mắt, tiếp tục "Ăn" lên.

Lúc này, Lô Thất cùng Lô Thập Tam dắt tay nhau mà đến, theo sát phía sau chính là bốn tên nhanh nhẹn quân sĩ, gánh Lôi Phàm "Ngự" dùng phá thiên thương. Lại sau nhưng là hàng ngũ chỉnh tề năm trăm tinh binh, áp hơn 200 tên tù binh.

Nhìn một đoàn sắc mặt quái lạ quân sĩ, Lôi Phàm nhú nhú mày, như không có chuyện gì xảy ra từ bốn tên nhanh nhẹn binh sĩ trên vai cầm lấy bảy giờ phảng phất như cây gỗ chế thành phá thiên thương, quay về phía chân trời dậm dậm lần.

Ân, một cái tay đều không nắm lại được, chính là quá dài chút, thô chút.

Lôi Phàm ánh mắt thoáng nhìn, phần nộ quát: "Nhìn cái gì vậy, cút nhanh lên đến trên thuyền đi." Rồi hướng giang thương bốn tên binh sĩ nói: "Các người bốn người lưu lại, sau đó phụ trách cho ta giang thương."

Lô Thất can đảm run lên, lưu lại bốn tên về mặt đau khổ quân sĩ, cuống quýt dẫn đầu đi tới.

"Mười ba, người đưa tinh công chúa lên thuyền. Để bọn họ bảo vệ tốt nàng an toàn." Lôi Phàm tiếp tục phân phó nói.

Xa xa, Kim Giác Hồ Vương cùng Lân Giáp Mã nhìn thấy triệu hoán, nhanh chóng lại đây.

Tinh Nhi đã sớm bị Lôi Phàm thuyết phục, lưu luyến không rời ôm hai con ấu hổ cùng Hồ Vương một đạo theo mười ba đi tới.

Lôi Phàm sợ Tinh Nhi gặp nguy hiểm, một người cô quạnh, liền vì phạm sơ trung dặn dò hồ Vương Dĩ Hậu theo nàng. Liền có thể bảo vệ nàng, còn có

thể làm cho nàng cùng ấu hổ chơi đùa, bồi dưỡng cảm tình.

Lúc này, Vọng Sơn Hầu từ đằng xa nhảy vọt như phi, đến phụ cận, ngửa mặt lên trời tiếng rít.

Lôi Phàm kỳ quái nhìn nó, ý của nó là trải qua vài tên yêu thú thương lượng, vì là Lôi Phàm tìm đến một con Mặc Ưng.

Lại một con yêu thú? Biết bay? Trước kia vẫn là Kim Giác Hồ Vương cùng Khiếu Nguyệt Ngân Lang chúng nó đối đầu? Bị chúng nó thuyết phục đến giúp đỡ chính mình? Cũng muốn học Yêu Hoàng Kinh?

Mặc Ưng? Ma ưng? Mặc ưng? Ô tất ma đen điều hầu? Tìm nó tới làm chi?

Kim Giác Hồ Vương nghe được Vọng Sơn Hầu tiếng rít, rít gào một tiếng, chịu nổi Tinh Nhi, tăng tốc rời đi.

Lôi Phàm phảng phất từ Hồ Vương tiếng gầm gừ bên trong nghe ra một luồng cười trên sự đau khổ của người khác cảm giác.

Vọng Sơn Hầu đứng thẳng, khoa tay múa chân, "Chít chít" cái liên tục.

Sẽ nói tiếng người ưng? Nói năng thận trọng xưng là mặc? Thám tử giỏi nhất?

Lôi Phàm trầm nghĩ. Cái kia không biến thành không trung Rada? Lại có loại này bảo bối tốt?

"Chít chít!" Vọng Sơn Hầu liều mạng chỉ vào bầu trời.

Lôi Phàm ngẩng đầu lên đến, một điểm đen nhanh như tia chớp ở trước mắt hần mở rộng.

Bá một tiếng, một con to như nắm tay "Ưng" rơi vào Lâm Giáp Mã, đầu ngựa sừng cong : khúc ngọt trên.

Lâm Giáp Mã tức giận vẩy vẩy đầu, phì mũi ra một hơi.

Lôi Phàm con mắt mở to, kỳ quái đánh giá cái này phi đô đô như cái cầu tiểu tử.

Này ô tất ma đen tiểu tử đúng là ưng? Nó chỉ có đỉnh đầu một nhúm nhỏ lông chim tươi đẹp như hòa. Tròn tròn con mắt là màu xanh lam, đặc biệt có thần. Ân, đáng đáp không sai, rất đáng yêu!

"Cạc cạc cạc dạt! Kinh ngạc đi! Có phải là bị lão mặc oai hùng đáng đáp chấn động? Mau đưa Yêu Hoàng Kinh toàn bộ bé ngoan dâng lên. Ta lão mặc trợ ngại ngang dọc sa trường, không ai địch nổi, thành tựu vô thượng bá nghiệp."

Lôi Phàm trở mặt ngoác mồm, lần thứ nhất nói không ra lời.

Này Mặc Ưng đen thui ưng miệng một tấm, âm thanh đúng là rất trong trẻo dễ nghe.

Nhưng là lời này, làm sao nghe liền thế nào cảm giác khó chịu!

"Cạc cạc cạc dạt! Còn tưởng rằng ngại có cái gì không giống? Nguyên lai cũng là một điều dạng? Nhìn thấy lão mặc liền sừng bái đến rồi tỉnh rồi mù. Nếu không là ngại nhất được chúng ta yêu tộc Yêu Hoàng Kinh, ta lão mặc quả thực không muốn nắm nhìn thẳng nhìn ngại."

Lôi Phàm óng ánh long lanh mặt xoạt liền đen kịt lại.

Này mẹ nhà hần là một con cái gì điều? Chính mình là một con chim, càng nắng ngại khác điều dạng?

Lôi Phàm thấy Vọng Sơn Hầu ở một bên kì dị quái đản, khoa tay múa chân, rốt cục nhớ tới Hồ Vương cười trên sự đau khổ của người khác rít gào.

Đám ngại kia là cố ý a!

Đây là xích. Lỏa. Lỏa trả thù! Trả thù hần dạy chúng nó thì giữ miếng, lấy chúng nó làm miễn phí lao lực, đòi lấy chúng nó tài vật bảo bối, còn đem chúng nó từng cái từng cái đánh đến "Sung mặt sung mũi".

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (1)

Chương 21: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (1)

Lôi Phàm mặt tối sầm lại, nói: "Đối xử bình đẳng, từ tầng thứ nhất bắt đầu, lập công mới có mặt sau, không muốn liền kéo đến." Vừa nói vừa chụp vào Mặc Ứng. Thầm nghĩ, xem lão tử sau đó làm sao thu thập các người.

"Ai u!" Lôi Phàm giống như điện giật bá thu về tay gào lên đau đớn một tiếng.

Này mẹ kiếp là cái gì mờ chim? So với thần binh lợi khí còn muốn sắc bén. Suýt chút nữa đem ngón tay hấn mờ phá.

"Liền người này mấy lần, còn muốn ở lão mặc trên đầu động thổ, quả thực chính là tìm ngược a!"

Vọng Sơn Hầu rút cục binh trên binh dưới địa gào thét lên. Đây là nó hài lòng đến cực điểm thì biểu hiện.

Lôi Phàm bị đau, bất chấp tất cả, một cái tát vỗ tới.

Bá một hồi, Mặc Ứng nhẹ bay đến lân lộn đầy đất Vọng Sơn Hầu trên đầu.

Lần này, Vọng Sơn Hầu cũng không hả hê, một unction bò lên, giương trào chụp vào Mặc Ứng.

Lôi Phàm lông mày không cảm thấy gây xích mích, con vật nhỏ này thực sự là một cái phiền phức a! Này không phải nói nặng thận trọng Mặc Ứng? Chuyện này căn bản là là một con lăm mồm anh vũ a!

Ấn, chờ sau này khôi phục pháp lực, liền đem nó khảo đến ăn.

Vọng Sơn Hầu cũng không có Lân Giáp Mã tốt tính, đảo mắt rồi cùng Mặc Ứng ầm ầm làm lên giá đến.

Lô Thập Tam ở trên chiến hạm an bài xong tinh công chúa, rồi thuyền sau, Vân Long chiến hạm dương phàm đi xa.

Đang muốn xử lý như thế nào cái phiền toái này tiểu tử, xa xa truyền đến Khiếu Nguyệt Ngân Lang triệu hoán thanh.

Lôi Phàm quát to: "Thập Tam trước tiên đi suất lĩnh binh sĩ. Nhanh!"

Lôi Phàm một bên ra lệnh, một bên thả người nhảy lên Lân Giáp Mã, cầm trong tay Phá Thiên Thương giục ngựa hướng về Khiếu Nguyệt Ngân Lang phương hướng chạy như bay.

Cũng may Lân Giáp Mã là yêu thú, bằng không, căn bản không chịu đựng nổi cầm trong tay Phá Thiên Thương Lôi Phàm.

Lư gia thôn tiếp cận lễ hải, từ đưa quân nham hướng về Lư gia thôn đi, chậm rãi chính là một mảnh lời lờ, pha loan chấp trùng đồi núi khu vực. Cực không thích hợp kỵ binh ngang dọc.

Lôn Ngũ Hình tuy nói rõ không đem để Thánh Liên Giáo thánh nữ chịu thiệt Lôi Phàm để ở trong mắt, nhưng cũng sẽ không khinh địch, càng sẽ không sợ trường dưới binh sĩ đi cùng dã thú tử chiến, không đáng.

Lại nói cái kia mảnh đồi núi thích hợp dã thú tung lược, cũng không thích hợp kỵ binh toàn thể tác chiến. Vì lẽ đó hấn để Thập Sát Thương lưu lại, mang binh mai phục tại đưa quân nham một vùng. Trước hết để cho phe mình đứng ở thế bất bại.

Mặc kệ là bày thú vẫn là những kia dư nghiệt tàn Binh, chỉ cần đi vào mai phục quyền, một cây đuốc thêm vào che ngợp bầu trời mưa tên liền đủ để trí thắng.

Bất giác phải bắt vua trước, Lôn Ngũ Hình có đầy đủ tự tin, có thể trước tiên giết chết Lôi Phàm. Như bày thú tứ tán, hấn liền xua quân đánh lên, một lần không chế Lư gia thôn.

Như bày thú phát điên, liền do hấn tự mình dẫn vào tiết nóng, một cây đuốc thiêu sạch sành sanh.

Lôn Ngũ Hình thiện dùng kì binh mà tài cao mật lớn, hấn chỉ suất trăm tên cận vệ đoàn cao thủ đi tới Lư gia thôn.

Cái này cũng là dụ dỗ Lôi Phàm cái kia tiểu tử vất mũi chưa sạch đến đây độc đầu phương pháp.

Nhân số quá nhiều, cái kia thò lò mũi xanh tiểu tử, làm sao có khả năng có này can đảm quyết chiến?

Hấn bây giờ ở Mặc Châu Chiến Thần bảng trên xếp hạng thứ chín mươi tám.

Tuy rằng lên bảng là một loại to lớn vinh quang, nhưng xếp hạng bảng vĩ nhưng là hấn cố tình làm.

Thế giới này còn có ai có thể hiểu rõ hấn hoài bão đây? Ngoại trừ kết bối huynh trưởng Lô Trung Húc, lại cũng không có người nào khác.

Hắn tuy xuất từ nhà giàu đại tộc, nhưng cũng cừu hận toàn bộ lớn gia. Tự hắn chừng không quyền to sau liền đem những cái được gọi là thức bá huynh đệ trắng trợn tàn sát. Làm cho cả Lô Quốc sợ hãi, đặt được một cường nhân tên gọi.

Hắn sùng bái nhất chính là ngàn năm trước, khai sáng tàn thất "Tàn Vô hoàng".

Hắn không chỉ thống nhất toàn bộ Mặc Châu, còn thống trị cùng Mặc Châu liền nhau trường châu, bá châu, cũng vượt biển vẫn giết tới càn châu tây mã ven hồ.

Có thể tùy từng hùng tài đại lược đại ca Lô Trung Húc, nhất thống ngũ quốc, chinh chiến tứ phương, là hắn mơ ước lớn nhất.

Hơn trăm năm đến Mặc Châu cừu không đại chiến, cái khác bốn quốc cái gọi là tinh binh, ở trong mắt hắn có điều là chuyện cười thôi.

Chưa từng thấy huyết binh lính làm sao có khả năng trở thành tinh binh?

Mà hắn suất Hắc Long Vệ, trong đó có ít nhất một nửa liền từng nguy trang mã tặc càn quấy một phương.

Bọn họ nhanh như gió, xâm lược như lửa, cướp đoạt không toán, giết người doanh dã. Cùng giang hồ cao thủ so chiêu, cùng các quốc gia tinh binh cường tướng giao thủ, chưa bao giờ bị đánh bại.

Bởi vì không thể tả tuổi ấu thơ, đời này của hắn chỉ có hai cái ham muốn ---- giết dựa xử nữ! Sôi trào máu tươi!

Hiểu rõ hắn, như Nam Yên Thông già. Sẽ trói đến xa lạ mạo mỹ xử nữ, mặc hắn dần vật.

Thuận theo hắn, ái mộ hắn, hắn thì lại không nhắc lên được nửa điểm tính. Thú.

Hắn yêu thích "Tiểu dương cao" giết dựa cùng tuyệt vọng.

Hắn càng khát vọng sôi trào đỏ tươi huyết dịch, hắn yêu thích loại kia thoải mái tràn trề nhanh. Cảm.

Chiến tranh! Chiến tranh! Chiến tranh! Hắn cần chiến tranh!

Kẻ địch kinh sợ hết thảy, vô số người đầu cuộn cuộn rơi xuống đất, đều có thể giao cho hắn cực sâu nhanh. Cảm.

Hắn Phách Vương Thương tới giới về tấn công kiên, quyết chí tiến lên, lấy cứng chọi cứng.

Đến nay vẫn không có một cao thủ có thể làm cho hắn hoàn toàn thoải mái tay chân.

Hi vọng cái này Lôi Phàm sẽ không để cho hắn thất vọng!

Hắn mang theo trăm tên cận vệ đoàn cao thủ, đã thấy đầy khắp núi đồi bảy sói. Cái kia liên tiếp sói tru cũng không thể để hắn rụt rè, mà là kích thích hắn nhiệt huyết sôi trào.

Lôi Phàm bề ngoài thực sự quá có có lừa dối tính.

Không phải tuyệt thế cao nhân có thể nào nhìn ra hắn hoàn mỹ thể chất bất phạm?

Đương nhiên, yêu thú ngoại trừ, chúng nó quan điểm thẩm mỹ hiển nhiên không phải xem da dẻ bạch không bạch, có hay không ánh sáng lộng lẫy.

Dị giới nhân loại, cực ít có người như hắn như vậy nắm giữ long lanh trắng nõn, hiện ra ánh sáng lộng lẫy da dẻ. Đường hoàng ra dáng là "Tiểu bạch kiếm" đại ngôn từ.

Cho nên khi Lôi Phàm suất lĩnh một ngàn tinh binh đi tới trước trận thi, Lôn Ngũ Hình mắt nhìn Lôi Phàm ba giây sau liền ha ha cười lớn, vui khôn tả.

"Ha! Hóa ra là cái 'Ông già thò', này muốn đến bình kinh Bách hoa lầu chính là đầu bảng liễu a!"

Người như làm hoa khô, hình gia sẽ đại lực cổ động, ngày ngày đến thăm người! A ha ha ha ha. . .!"

Bình kinh là Lô Quốc kinh thành, Bách hoa lầu là kinh thành to lớn nhất thanh lâu.

Bách hoa lầu bên trong ngoại trừ xinh đẹp như hoa kỹ. Nữ, còn có xưng là "Ông già thò" luyện đồng, là mặc cho những người có tiền kia quan to quý nhân cường hiếp đối tượng.

Lôi Phàm phía sau Lô Thập Tam cùng các tinh binh tất cả đều biến sắc, vũ nhục này thực sự quá mức.

Bọn họ tuy còn chưa quen thuộc Lôi Phàm, nhưng Lôi Phàm đã là thống lĩnh của bọn họ, với bọn hắn có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, cố cảm động lây.

Cho tới dựa vào đầu trâu sơn bên kia bầy sói cùng yêu thú nhưng không có cảm giác.

Yêu thú tuy có trí khôn, thông nhân ngôn, nhưng nhân loại ngôn ngữ phong phú biết bao.

Vì lẽ đó cái gì đầu bàng, hoa khôi, ông già thỏ, liền không phải chúng nó có thể hiểu được, rõ ràng.

Lôi Phàm mới vừa chú ý tới Lôn Ngũ Hình vật cười, trải qua Lân Giáp Mã nhắc nhở, biết đây là một con yêu thú, độc giác mã! Tuy không sánh được Lân Giáp Mã, nhưng cũng sẽ không cách biệt rất nhiều.

Hắn một lần cho rằng trải qua Thủy Lam Tinh hiện đại kinh điển mắng chiến gột rửa, đối mặt khóe miệng cũng sẽ không dễ dàng tức giận.

Nhưng nhìn hai bên ngoài hơn mười tượng Lôn Ngũ Hình một bên cười lớn, một bên làm ra si nhục tính động tác, lửa giận cũng bị vô tình hay cố ý dẫn phát ra.

Trước đây lúc chiến đấu càng bình tĩnh hơn càng có thể phát huy sức chiến đấu, hai lần tổ thể sau, hắn phát hiện tức giận trái lại có thể làm cho hắn càng đánh càng hăng, sức mạnh mạnh thêm.

Lôi Phàm lửa giận trên thoán, băng hàn nói: "Nếu như bị lão tử bắt được ngươi, hay dùng cái này Phá Thiên Thương, từ ngươi hoa cúc bên trong đâm vào đi, lại từ ngươi miệng chó bên trong xuyên ra đến, nướng! Cho bầy sói hưởng dụng."

Hi vọng khi đó, ngươi Lôn Ngũ Hình còn cười được."

Lôn Ngũ Hình sững sờ, hoa cúc? Cái gì hoa cúc?

Chợt thấy Lôi Phàm khoa tay, mới mới phản ứng được. Mắt thật to nhắm lại, kinh thường nói: "Chỉ bằng ngươi này mẹ con dạng? Đòi sau ngươi đều đừng vọng tưởng!

Có bản lĩnh hai ta đơn độc khoa tay dưới, xem là ngươi xuyên ta hoa cúc, vẫn là Bồn tướng quân cười ngươi."

Lôi Phàm có thể nào nghe không ra hắn nói dưới ối. Tiết tâm ý, giận dữ hét: "Chạy trốn, liền mẹ nhà hắn là câu." Giục ngựa nắm thương, xông lên trên.

Thành công làm tức giận Lôi Phàm, để hắn cùng mình độc đấu, Lôn Ngũ Hình đại hi, cũng rút ra Phách Vương Thương giục ngựa chạy tới.

"Xem ngươi hình gia gia đùa chơi chết ngươi cái ông già thỏ."

Muốn nói kiếm pháp, đao pháp, Lôi Phàm còn không xa lạ gì, khi nào chơi đùa như thế trường thương?

Chỉ nghe qua cơn quét một đám lớn, thương chọn một cái tuyến. Thương pháp đó là nửa điểm cũng không thông.

Quần nó nướng, tiếp cận Lôn Ngũ Hình thì, Lôi Phàm một tay đem Phá Thiên Thương xoay tròn hướng về hắn quét ngang qua.

Cho tới Lôn Ngũ Hình đâm hướng về hắn yết hầu Phách Vương Thương, Lôi Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, bỏ mặc, chỉ dùng tay trái chộp tới.

Lôn Ngũ Hình đại hi, này mười phần là cái "Sa trường chim non" a! Lẽ nào hắn là lần thứ nhất khiến như thế trường mộc thương?

Lôi Phàm sớm đoán được bây giờ tình huống, hắn nhiều nhất bị quán lại đau đòn, cũng sẽ không chết. Đối thủ như bị hắn tạp đến, vậy thì có trò hay nhìn.

Phá Thiên Thương tiếp cận cái kia nháy mắt, Lôn Ngũ Hình rốt cục phát hiện một tia nguy cơ.

Phách Vương Thương bá địa thu về, dùng một ngụm kính, giương kích Phá Thiên Thương.

Chỉ cần thân thương giao kích cái kia nháy mắt, hắn Phách Vương Thương sẽ hóa đi Lôi Phàm thương kính, cũng thuận thế mượn kính ở chiến mã đan xen thì, đem no ảm dịch huyết Phách Vương Thương nhọn đưa vào đối phương yết hầu.

Cái này cũng là hắn thành danh đã lâu Phách Vương Thương tuyệt học một trong, "Tòa hầu thương" !

Tòa hầu thương, thương bên trong vương, mỗi một thương tòa hầu khó nhất phòng!

Lôn Ngũ Hình thủ hạ trăm tên cận vệ đoàn cao thủ, giờ khắc này tất cả đều mất lộ ra xem thường, thậm chí cười gằn.

Còn tưởng rằng là cao thủ như thế nào? Tự Lôi Phàm ở trên lưng ngựa, coi Phá Thiên Thương là cơn quét "Kỳ" chiêu vừa ra. Bọn họ cũng đã dự kiến chấm dứt cục.

Tuy biết Lôi Phàm có thần lực, nhưng Lôn Ngũ Hình hung danh quá sâu. Mà Lôi Phàm lại dường như không thông chiến trận chém giết, "Thương pháp" quả thực khó coi. Lô Thập Tam cười ở trên chiến mã, căng thẳng dưới, nắm thương tay, vết mồ hôi rơi.

"Cheng!"

Hai thương giao kích, rung trời tiếng nổ ì ùng đoàng sóng gợn giống như khuếch tán, chu vi trăm trượng sinh vật cũng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng vang.

Hòa tĩnh nhanh tiên bên trong, Lôn Ngũ Hình gào lên thê thảm, hồ khẩu thẩm huyết đánh nứt, Phách Vương Thương đột nhiên tuột tay, cả người lẫn ngựa, cưỡi mây đạp gió giống như, hoành bay ra ngoài.

Cứng cỏi tự không thể gãy hủy Phách Vương Thương, bây giờ cũng uốn lượn tự cung, đạn hướng về một bên khác trên không đi.

2,800 cân Phá Thiên Thương bị Lôi Phàm đại lực vung mạnh dưới, cùng Phách Vương Thương giao kích nháy mắt, đầu chỉ vạn cân.

Vô thượng cự lực bên dưới, cái gì mượn kính, tá kính, ngự kính, hóa kính hết thấy không có tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (2)

Chương 22: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (2)

Chiến trường bình khí dài, năm mét trường thương là rất hiếm thấy. Như vậy độ dài, như vậy cực tốc, Lôn Ngũ Hình do bất cẩn, cái gì tuyệt thế thương pháp cũng không kịp sử.

Am hiểu cứng đối cứng Lôn Ngũ Hình quá tự đại, nếu như hẳn xác thực biết Lôi Phàm sức mạnh kinh khủng, chỉ cần từ bỏ liều mạng, đem Phách Vương Thương pháp triển khai, chắc chắn sẽ không ở đây sao một chiêu bên dưới liền bị bại như vậy chi thảm.

Bỗng nhiên phát sinh này kinh động thiên hạ tình cảnh này, để toàn trường quân sĩ kinh hãi không tên, ngây người như phỗng.

Mãi đến tận Lôi Phàm từ trên ngựa bắn lên, lao thẳng tới Lôn Ngũ Hình, trăm tên cận vệ đoàn cao thủ mới hoảng hốt phản ứng, trùng trước hộ giá.

Lôi Phàm này thay đổi giữa chừng kỳ binh, nơi nào hiểu được cùng mã phối hợp, nhân mã hợp nhất chiến trường chuẩn tắc.

Nhìn thấy một đòn thấy hiệu quả, lập tức liền bỏ xuống Lân Giáp Mã, từ trên lưng ngựa nhảy lên, giết hướng về Lôn Ngũ Hình, chính một giang hồ tranh đấu buồn cười tình cảnh.

Độc Giác Mã sau khi hạ xuống nhanh hơn Lôn Ngũ Hình vờn mình mà lên.

Lôi Phàm chỉ lo truy kích Lôn Ngũ Hình, theo bản năng quên này Độc Giác Mã tồn tại.

Chờ Độc Giác Mã phát uy, đột nhiên mân mê sau đề, đá bay lại đây thì, to bằng miệng chén móng ngựa đã gần ngay trước mắt.

Lôi Phàm giật dữ, hai chân địa sau, năm mét Phá Thiên Thương cũng quá dài ra.

Đi tới trước mặt khổng lồ móng ngựa, để hẳn thuật bắn súng này người kém cỏi, đã không kịp lại vung lên Phá Thiên Thương.

Trăm tên cận vệ đoàn cao thủ đã chạy vội tới phụ cận, Lôi Phàm hỏi tiếc không kịp.

Kinh nghiệm không đủ a!

Sớm biết liền nên đem Lôn Ngũ Hình quật phải dựa vào mặt sau một điểm, khoảng cách dưới tay hẳn trăm tên cao thủ xa một chút. Thành công "Xuyên cù" độ khả thi sẽ gia tăng thật lớn.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Lôi Phàm thắng thần ném mất, sau khi hạ xuống bất tiện triển khai Phá Thiên Thương, hai tay phút chốc nắm lấy Độc Giác Mã sau đề, coi nó là làm binh khí sai khiến.

"Chạm chạm chạm chạm!"

Thoáng qua, bảy, tám tên nhanh chóng khá cao cận vệ đoàn cao thủ, bị Lôi Phàm vung lên gò núi nhỏ to nhỏ, cuồng tê bên trong Độc Giác Mã tạp đến người ngã ngựa đổ.

Lôn Ngũ Hinh lúc này hai lỗ tai ông ông trực hướng, hai tay máu me đầm đìa, cả người xương cốt dường như tán đi giá giống như khó chịu.

Đột nhiên chịu đến tấn công dữ dội, hấn đầu óc hỗn loạn, đến hiện tại đều không có triệt để tĩnh lại.

Mãi đến tận cận vệ đoàn cao thủ phụ cận nâng dậy hấn, hấn mới khôi phục một chút tri giác.

Đại hi bên trong Lô Thập Tam nhào nắm bắt thời cơ chiến đấu, lập tức xua quân chém giết tới.

Bầy sói ở Khiếu Nguyệt Ngân Lang khởi động dưới cũng thừa cơ nhào trên.

"Thượng tướng quân đi mau!"

Lôn Ngũ Hinh mơ mơ màng màng bị thủ hạ cao thủ nâng lên mã, hướng về đưa quân nham phương hướng chạy trốn.

Một loại hoàn toàn xa lạ cảm giác sợ hãi, như vô biên vô hạn thủy triều đem hấn nhấn chìm.

Tự võ nghệ đại thành, hơn mười năm thiên hạ ngang dọc, xưa nay đều là hấn đang thương thức người khác sợ hãi cùng bắt lặc.

Mà giờ khắc này, hấn lần thứ nhất sản sinh một loại xuất phát từ nội tâm nơi sâu xa, hoàn toàn không thể chịu cự cảm giác sợ hãi.

Người làm sao có khả năng có như vậy sức mạnh không lồ?

Đã từng nghe đồn, hấn vẫn làm cố sự nghe. Từ không cho là đó là thật sự.

Mênh mông vô bờ trong biển rộng ương, có một khối to lớn lục địa, được gọi là trung thổ.

Trung thổ bị cái khác Cửu Châu bảo vệ quanh, nhưng không có lục địa liên kết. Lui tới muốn thông qua biển rộng vô bờ.

Mà trung thổ người, xưng bọn họ khối này đại lục vì là thiên châu. Ý vì là cùng thiên gần gũi nhất lục địa.

Đi vắng, mỗi nghe tới trung thổ cái gọi là thượng tiên các loại nghe đồn, hấn đều khịt mũi con thường.

Cái gì hận thiên không đem, hận địa không hoàn? Dời núi lấp biển, không gì không làm được?

Người đối với tự thân hoàn toàn không biết đồ vật cùng hiện tượng, hoặc là liền bài xích, không nhìn hoặc quên, hoặc là sẽ phát ra từ sợ hãi của nội tâm. Mà căn bản là không bị khống chế.

Nếu như trước đây có người nhắc nhở hấn, có một người có thể một chiêu để hấn bị thua, còn có thể sản sinh không thể kháng cự cảm giác sợ hãi. Hấn sẽ không phản đối, ha ha cười nhạt, sau đó sẽ thuận tiện giết chết hấn.

Không tự chủ được chạy trốn Lôn Ngũ Hinh, thân thể từ từ khôi phục tri giác, đầu óc cũng cấp tốc tỉnh táo bình tĩnh.

Nhiều năm kiên nghị vô tình tính cách, để hấn thoáng qua lại nảy mầm hung tính.

Ở đây một khắc, cái gì phong quang vô tận qua lại, cái gì quyền cao chức trọng thân phận, cái gì truy sát lưu vong Vương Thái Tử nhiệm vụ, tất cả đều ở đầu óc hấn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong đầu cuộn cuộn duy nhất ý nghĩ, chính là làm sao làm chết Lôi Phàm?

Một người không giết được hấn, vậy thì 100 người, 200 người! Còn chưa đủ, liền một ngàn người, hai ngàn người, . . .

Coi như hấn là Thần Tiên, Bôn tướng quân dựa vào đám người, cũng phải đem hấn cho đồng.

Huống hồ hấn còn có 5,500 trung thành tuyệt đối tinh binh? Nhất định phải giết này Lôi Phàm. Giết cái này, mang đến cho mình hoàng sợ cùng sỉ nhục Lôi Phàm!

Nhất định phải giết hấn a! A a a a!

Nhất định phải dòng máu của hấn trôi hết, dùng hấn đồ tươi sôi huyết đến cọ rửa Bôn tướng quân chỗ bẩn! A a a a a!

Lôi Phàm thấy cận vệ đoàn cao thủ không muốn sống ngăn cản, mà Lôn Ngũ Hinh càng trốn càng xa, lên cơn giận dữ dưới, không để ý tới chu vi vùng chém mà đến bình khí. Diễn cuồng hét lên một tiếng, đem cho rằng bình khí Độc Giác Mã ra sức ném về chạy trốn Lôn Ngũ Hinh.

"Phốc!"

Một thân hình cao to khôi ngô, dũng mãnh dị thường cận vệ đoàn cao thủ, thừa Lôi Phàm vút Độc Giác Mã thời khắc, trong tay búa lớn thành công chém vào Lôi Phàm đỉnh đầu.

Nhìn như kiên cố uy phong mũ giáp theo tiếng bị chém thành hai nửa, nhưng tiếp xúc Lôi Phàm đa đầu thì búa lớn lại bị gãy trở về.

Một cái đen thui toả sáng sợi tóc phiêu a phiêu địa hướng về trên đất rơi xuống.

"Ai u!"

Lôi Phàm choáng váng đầu, đau đến hết lớn một tiếng, phần nộ bên dưới, trở tay một quyền, đem mừng như điên sau, chột mắt choáng váng, tên kia dĩ thường dừng mãnh, đại hán đầu tạp đến nát bét.

Mới vừa một lần nữa lấy hết dũng khí, chuẩn bị lại làm một võ lớn Lôn Ngũ Hình, nghe được Lôi Phàm điên cuồng hét lên, xoay ngược lại đầu đến, vừa vận nhìn thấy hán đem nặng hơn ba ngàn cân Độc Giác Mã đập về phía hán đồng thời, lại bị thủ hạ binh sĩ chém trúng đỉnh đầu.

Lôn Ngũ Hình còn chưa kịp nổi lên tâm tình hưng phấn, liền ở lại : sững sờ!

Bởi vì hán nhìn thấy suốt đời khó quên kinh sợ một màn!

Đầu ngạnh đến có thể đàn hồi búa lớn?

Cũng chỉ là rơi mất một cái sợi tóc?

Vén vén gào lên đau đớn một tiếng là không sao?

Này mụ nội nó đến cùng là xảy ra chuyện gì? ? ? ? ?

Như nước đá phủ đầu giội xuống, Lôn Ngũ Hình mới vừa cổ đủ về quyết tâm, trong phút chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Oành!"

Thê thảm rên lên bên trong, sững sờ Lôn Ngũ Hình, bị Lôi Phàm vút đến to lớn Độc Giác Mã lần thứ hai tạp ngã lật địa.

Thật vất vả lật lên đến, một qua một qua Độc Giác Mã, mắt to bên trong cũng lại không che giấu nỗi sợ hãi, nó đã trọng thương, lại cũng không chịu nổi Lôn Ngũ Hình, chỉ có thể đơn độc lưu vong.

Đồng dạng trọng thương Lôn Ngũ Hình vãi cả linh hồn, mà cũng không còn dũng khí coi trọng Lôi Phàm bán mất, ở hai tên thủ hạ nâng đỡ, lên khác một con ngựa, hốt hoảng mà chạy.

Lôi Phàm thuận tay nắm lấy tên kia chết đi đại hán búa lớn, trùng trước xoay tròn, chính là một trận mãnh chém. Hồn nhiên không để ý thỉnh thoảng bắt chuyện ở trên người hán binh khí.

Trong chớp mắt, giáp phá khôi nứt, chân tay cụt cùng bay, đầu người viên viên lăn loạn, huyết hoa văng tứ phía.

Cận vệ đoàn những cao thủ, khi nào từng đụng phải như thế thái quá sự cùng như thế người khủng bố.

Thêm vào bầy sói cùng Lô Thập Tam đến, thương vong quá bán cận vệ đoàn bắt đầu xuyên trốn.

Lôi Phàm giữ phủ truy đuổi gắt gao đồng thời, vẫn không có bị phần nộ choáng váng đầu óc, đồng thời rống to mệnh lệnh: "Điều mẹ nhà hán ở lại chỗ này, đái lão tử một người đi đem lên cầu đầu chó ninh hạ xuống."

Lúc này, bất luận người hoặc thú, tất cả đều bị cả người đầm máu, rất giống Minh Ngục đi ra, thị huyết ma thần giống như Lôi Phàm, chấn động đến toàn thân tê dại, đầu óc trống không.

Lôi Phàm mệnh lệnh, ai dám không tuân? Ai dám có dị nghị?

Chạy ở mặt trước Lôn Ngũ Hình cùng theo đuổi ở phía sau. Còn sót lại hơn bốn mươi tên cao thủ, trước đó chính là giết bọn họ đầu, cũng sẽ không tin tưởng có một ngày sẽ bị một người ở phía sau truy sát? Bọn họ còn không dám quay đầu lại tác chiến?

Nương a! Chạy trốn so với con ngựa còn nhanh hơn?

Đầu óc loạn thành hỗn loạn một đám cao thủ, phần đầu quên mình tán loạn chạy trốn, hoàn toàn đánh mất dũng khí chống cự.

Liều mạng đào tẩu cận vệ đoàn cao thủ, trong lòng hoảng sợ tràn lan, đã đến vô biên vô hạn mức độ.

"Bạch!"

Lôi Phàm trong tay búa lớn bay ra, trốn ở phía sau cùng một người một con ngựa, bị điện tri mà tới búa lớn chém thành bốn biện.

Sau đó truy đuổi chiến, chạy trốn bên trong các cao thủ, lại bị nhảy vọt như phi Lôi Phàm đuổi theo giết chết mười mấy cái.

Lôi Phàm cũng không biết thay đổi bao nhiêu đem binh khí?

Vì truy địch, trong tay một có binh khí, hấn liền tập hướng về phía trước đang lẩn trốn kẻ địch.

Địch chết, hấn lại nhặt lên thi thể của kẻ địch, ngựa cùng binh khí, tiếp tục tập.

Nghe được tiếng chân, Thập Sát Trương đứng đầu "Thần Xạ Trương" đại hi, dẫn địch vào tiết nóng thành công!

Thượng tướng quân còn chưa bao giờ để bọn họ thất vọng quá. Truy sát cái kia chỉ biết lưu vong nghiệt chủng, tuy rằng chỉ là tiện thể, nhưng muốn điều động Hắc Long Vệ? Thần Xạ Trương trong lòng là không phản đối.

Nhưng lần này phụng có lệnh vua, không thể sai sót. Sư tử vô thỏ, cũng dùng toàn lực!

Cho tới cái kia Lôi Phàm? Thần Xạ Trương chẳng là quá lăm ư, mà chưa bao giờ cho rằng hấn là một uy hiếp.

Đó chỉ là Thánh Liên Giáo xong không được nhiệm vụ từ chối che giấu mà thôi.

Ai không phải như vậy đây? Tuyệt đại đa số người tổng cho là mình mới là lợi hại nhất, độc nhất vô nhị. Một khi gặp gỡ cường thù, gặp thất bại, lập tức liền đem đối thủ hình dung thành vô địch thiên hạ thái độ?

Thần Xạ Trương xem thường nghĩ, leo lên thụ điền hướng về viễn vọng đi.

Dẫn địch muốn có ý như thế chặt vật sao?

Ân, càng chân thực càng có thể dụ địch thành công. Phát tay để mắt sau lính liên lạc chuẩn bị đi tới.

Không đúng! Thượng tướng quân không có cười Độc Giác Mã, còn giống như bị trọng thương.

Ngoài mấy trăm trọng hộ vệ Lôn Ngũ Hình hai tên cao thủ, chạy băng băng bên trong còn đánh cầu viện thủ thế.

Thần Xạ Trương tối tự kiêu chính là hai con mắt của hấn, vừa có thể cùng xa, có thể hết sức phóng to nhìn kỹ xa vật.

Vì lẽ đó hấn mới luyện thành độc môn tài bắn cung, không chệch một tên, bách phát bách trúng.

Hết sức chăm chú dưới, hấn rốt cục thấy rõ, đôi mắt nơi thượng tướng quân cùng tàn dư hai mươi mấy cận vệ đoàn cao thủ, đang bị một so với con ngựa chạy trốn còn nhanh hơn huyết nhân truy sát.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (3)

Chương 23: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (3)

Thần Xạ Trương không thể tin tưởng địa dục dục con mắt, lần thứ hai xác nhận một phen sau, hấn mới nhanh chóng phát sinh cứu viện tín hiệu. Cũng cấp tốc đem trái tim yêu "Kim Ngọc Cung" lấy ra.

Thận trọng địa lấy ra cất giấu ba chi phá giáp Tiền Hậu, hít sâu một hơi, khiến cho chính mình tiến vào tuyệt đối bình tĩnh bên trong.

Chưa bao giờ làm hấn thất vọng phá giáp tiền, hi vọng lần này cũng cùng dĩ vãng như thế, sẽ làm hấn lập xuống đại công.

Cái kia huyết nhân không giống nhân loại? Lẽ nào là Lôi Phàm?

Mai phục tại phía trước nhất chính là Lôn Ngũ Hình lưu lại bốn trăm cận vệ đoàn cao thủ.

Giờ khắc này bọn họ như thủy triều tuôn ra, quát ngựa hướng Lôn Ngũ Hình chạy tới phương hướng đi vội vã.

Trên chiến trường bọn họ cận vệ đoàn chính là tùy tùng Lôn Ngũ Hình xung phong bên trong, không gì không xuyên thủng mũi tên gió!

Xung kích phe địch chiến trận, trung ương đột phá, đột phá, lại đột phá, xé rách, xé rách, triệt để xé rách.

Bây giờ bọn họ cũng không phải vì theo thượng tướng quân xông pha chiến đấu, mà là đi cứu viện.

"Xèo!"

Nghe tự chỉ có một tiếng dây cung vang lên, về thực chất là Thần Xạ Trương lấy đặc biệt thủ pháp liên tục phát sinh ba chi phá giáp tiến.

Không có những kia cận vệ đoàn cao thủ vương chân vương tay, nói không chắc Lôi Phàm đã sớm đuổi tới sợ vỡ mặt Lôn Ngũ Hình.

Ba chi phá giáp tiến không mang theo nửa điểm tiếng gió thổi, phân biệt xạ hướng về Lôi Phàm con mắt, trái tim cùng cái cổ.

Quá nhanh!

Tức giận Lôi Phàm, vốn đã đánh mất thần thức, này thuận tựa hồ cũng mất đi cao thủ linh giác.

Chỉ còn Thiên Đạo Thánh Thể bản năng phản ứng, tay trái điện thiểm đập hướng về trước ngực, tay phải chụp vào cái cổ phía trước, thấp hơn đầu.

Đến ngực phá giáp tiến bị vượt ve, cái cổ trước phá giáp tiến bị tóm lao, cúi đầu nhưng là chậm.

Phá giáp tiến ở giữa trán, một lóe màu vàng nhạt bọc lớn trong nháy mắt nổi lên.

Đánh một lão đảo Lôi Phàm, mới hiểu được ai u đầu kêu thành tiếng.

Đau nhức bên dưới, Lôi Phàm nước mắt không tự chủ được chảy ra ngoài, con mắt đều đỏ, lửa giận thiêu thấu nửa bầu trời.

Mất thần quét đến hai ngoài trăm trượng thụ điền trên, mới vừa kinh hoàng thu hồi "Kim Ngọc Cung" Thần Xạ Trương.

"Chết!" Lôi Phàm phẫn nộ dưới, thuận lợi đem bên chân một khối nghìn cân tảng đá ôm lấy, quăng hướng về chính dưới thụ Thần Xạ Trương.

Lửa giận cháy hừng hực Lôi Phàm, đã quên vô tình hay cố ý đem lửa giận không chế ở trong phạm vi nhất định, là lúc cần khắc bảo tồn một tia thanh minh.

Mà cái kia tia thanh minh lại bị đau nhức dưới nộ điểm vọt một cái, thiêu đốt đến không còn một mống.

Nộ! Loại này tâm tình tiêu cực, xác thực không phải rất dễ dàng khống chế. Dịch phát không dễ thu!

Người phóng tung nó, nó sẽ như ngựa hoang mất cương, sau đó đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Người kích thích nó, nó lại như ngọn lửa hừng hực phun dầu, càng thiêu càng vượng, cuối cùng thiêu cháy tất cả.

Không nói cao thủ, coi như là người bình thường.

Như: "U a! Người cái oắt con vô dụng dám phát hỏa? Gan lớn? Còn dám lấy đao? Có bản lĩnh người hướng về lão tử cái cổ bắt chuyện a. Đến nha! Đến nha! . . . ! Không dám chính là quy trứng."

Liên. . .

Lại như: "Người lại nói một lần cuối cùng!"

"Không cần nói một lần, chính là một trăm lần, người còn có thể thế nào?"

Liên. . .

Công lực càng cao người vì sao phải khống chế tâm tình, chế nộ?

Cảm quan vượt qua người bình thường gấp mười gấp trăm lần, tâm tình bộc phát không còn là người bình thường dòng suối nhỏ, mà là chạy chồm sông lớn, mãnh liệt biển rộng.

Liên như hiện tại Lôi Phàm, vốn là truy sát Lôn Ngũ Hình mới là mục tiêu thứ nhất. Mà hắn cũng cách Lôn Ngũ Hình xác thực không xa. Khả năng Lôn Ngũ Hình cận vệ đoàn còn chưa tới đạt, liên muốn bị bắt giữ hắn.

Nhưng là lửa giận bên trong hắn lại như thùng thuốc nổ, lại bị Thần Xạ Trương điểm kích nổ, liên, Lôi Phàm liên không chút do dự mà thay đổi phát tiết phương hướng. Mà giữ yên lặng Lôn Ngũ Hình thì lại tránh được một kiếp.

"Àm!"

Một người ôm hết đại thụ bị chặn ngang tạt thành hai đoạn, mà sớm có phòng bị Thần Xạ Trương cũng tránh được đá tảng oanh kích.

Lôi Phàm thật giống xong quên hết rồi có truy sát Lôn Ngũ Hình chuyện này?

Hắn không ngừng cố gắng lại tìm kiếm khắp nơi, nhặt lên một khối cang to lớn hơn tảng đá, trong tiếng gầm rống tức giận, giơ tay ném đi.

Rốt cục trở lại trong trận Lôn Ngũ Hình, chớp mắt tựa như biến thành một người khác giống như, bình tĩnh hét lớn: "Phòng ngự vậy cả trận!"

Quân lệnh như núi đổ!

Vì sao đối mặt một người nhưng phải bỏ phòng ngự vậy cả trận? Nhưng thượng tướng quân mệnh lệnh chính là tất cả.

Bốn trăm tên cận vệ đoàn cao thủ hiện vậy cả trạng hàng ngũ sáu hành.

Hàng thứ nhất, hai bài xuống ngựa thành đao thuận thủ, hàng thứ ba, bốn trung đội trưởng thương Binh. Năm, sáu bài vẫn còn đang lập tức, giương cung cài tên nhắm vào Lôi Phàm.

Mặt sau như nước thủy triều vọt tới Hắc Long Vệ chiến sĩ không loạn chút nào, tự mình tham vào trong trận. Trận hình kịch liệt mở rộng.

Đứng trong trận sau Lôn Ngũ Hình lần thứ hai khôi phục tự tin, hét lớn: "Bắn cung!"

Che ngợp bầu trời, tề nhặt doanh dã, lít nha lít nhít mưa tên để bầu trời vì đó tối sầm lại.

Ném mạnh xong viên thứ tư tảng đá, lao mà vô công Lôi Phàm, bỗng dưng trông thấy khủng bố mưa tên, rốt cục thức tỉnh bình tĩnh, lắc mình trốn đến một khối hai người cao đá tảng mặt sau.

Tinh táo nháy mắt mới hiểu được hối hận.

"Xì xì xì xì . . . !"

Lâm dựa vào đá tảng, chu vi hơn ba mươi trượng hỗn độn trên cỏ xanh trong nháy mắt che kín lít nha lít nhít, run rẩy mũi tên.

"Công kích!" Lôn Ngũ Hình bình tĩnh hét lớn.

"Vạn thắng! Vạn thắng! Vạn thắng! . . . !"

Hàng thứ nhất, hai bài đao thuận thủ đầu lĩnh, dùng sáng như tuyết hoành đao có tiết tấu đánh ra tám khiên, bước do chậm đến nhanh, chỉnh tề bước tiến hướng về Lôi Phàm mới tiến về phía trước, đi tới, đi tới.

Ba, bốn trung đội trưởng thương Binh, đan xen ở đao thuận thủ mặt sau, mũi thương chỉ xéo phía chân trời, chỉnh tề tùy tùng.

Năm, sáu bài cung kỵ binh bắt đầu chạy biến trận, hộ vệ hai bên.

Mỗi khi đao thuận thủ một đòn đánh tám khiên, phát sinh tiếng leng keng, toàn quân liền cùng kêu lên hét lớn vạn thắng!

Quân trận khí thế xông thẳng lên trời, hùng tráng dũng cảm đến cực điểm điểm.

Chưa từng gặp quân trận xung phong Lôi Phàm cũng bị chấn động!

Loại kia thiên quân vạn mã, quyết chí tiến lên, chiến khí trùng thiên, quét ngang tất cả đồ sộ tình cảnh, khiến người ta sợ hãi.

Loại kia chấn động cùng uy hiếp, đem Lôi Phàm hiểm hoi còn sót lại lửa giận triệt để tưới tắt.

Không xa khoảng cách theo quân trận tăng nhanh, thoáng qua đến phụ cận.

Lôi Phàm mấy lần thò đầu ra, đều bị đầy trời mưa tên xạ về đá tảng sau lưng.

Mình có thể không thể chống đỡ vô cùng vô tận mũi tên nhọn? Roi vào trùng vây sau có thể hay không phá vòng vây mà ra?

Lôi Phàm không chắc chắn.

Nói cho cùng, hắn vẫn như cũ vẫn là thân thể máu thịt, luôn có lực kiệt thời gian. Lực kiệt sau phi phạm phòng ngự còn tồn tại sao?

Lửa xém lông mày huyết chiến gần ngay trước mắt. Lúc này, cân nhắc nhiều hơn nữa cũng là giả.

Thật tốt, bắt giặc phải bắt vua trước, giết tới!

"Lên!"

Lôi Phàm nâng dậy hai người cao, gần đất xa trời đá tảng dưới đáy, hét lớn một tiếng.

Vạn cân đá tảng phá tan thổ nhưỡng, từ từ tăng lên trên, bột phấn đá vụn, bụi tiết cỏ khô, chung quanh tung bay.

Liên tục chậm rãi rút lên đá tảng, Lôi Phàm mới biết khối này chết tiệt đá tảng chôn đến sâu bao nhiêu.

Mặt trên chỉ là lộ ra gần nửa đoạn mà thôi, cả khối cục đá sợ có hai, ba vạn cân.

"Hồng!"

Rút lên đá tảng Lôi Phàm, lại như một cái cọc gỗ bị từ từ ép vào cũng không mềm mại thổ bên trong, càng lún càng sâu.

Đá tảng bị rút lên, Lôi Phàm thân thể bị che lấp ở phía sau, đối diện mũi tên cũng tạm thời không làm gì được hắn.

Chiến trận một phát liền không thể thay đổi, đã tiếp cận Lôi Phàm, hàng trước đao thuận thủ hàn khí vèo vèo ứa ra.

Như không phải quân pháp vô tình, mà bọn họ lại căn bản dừng không được đến, chỉ sợ cũng phải làm đào binh.

Chẳng trách đối mặt một người, cũng phải bày xuống quân trận. Bởi vì hắn không phải người a!

"Đi!" Đá tảng cách mặt đất bay lên không, tư thái vung về về phía trước lẫn lộn ném tới.

Đối mặt như vậy bằng cự tảng đá đón đầu đối mặt đập tới, cái gì thấy chết không sờn, hào hùng vạn trượng, lòng ôm chí lớn, bất khuất không buông tha. . . . Tất cả đều là chó má. Nhưng lại không trốn được, còn lại vền vền là trống không tuyệt vọng.

"Ầm!"

Đất rung núi chuyển, đá tảng như uống say người không lờ giống như, ngã chổng vó sau về phía trước lẫn lộn.

Rút chân ra Lôi Phàm mượn cơ hội này, theo sát đá tảng lẫn lộn thâm vào trong trận, hướng về Lôn Ngũ Hình phương hướng giết đi.

Vòng vo lẫn đá tảng, quán tính dưới chuyển ra một cái đâm máu huyết nhục con đường.

May mà nơi này độ dốc không lớn, bằng không, hai, ba vạn cân đá tảng, nhanh chóng lẫn lộn lốc xuống, nói không chắc sẽ dành cho Hắc Long Vệ quân sĩ trọng đại thương vong.

Đang ở vậy cá trong trận sau Lôn Ngũ Hình, nhìn bị tạp thành một đồng thịt băm tinh binh, mặt không hề cảm xúc, chỉ có khóe mắt không bị khống chế giật, nhảy lên, quát lạnh: "Viên trận công kích! Tức khắc chấp hành!"

Giết vào trong trận, hướng về Lôn Ngũ Hình phóng đi Lôi Phàm đột nhiên, dường như lạc mất phương hướng rồi.

Hắc Long Vệ lấy hắn làm trung tâm, làm thành to to nhỏ nhỏ vòng tròn đồng tâm, đan xen chạy, công kích lên.

Trong trận mãnh giết Lôi Phàm thoáng qua liền bị đan xen chạy, bên trong viên, ở ngoài viên, ở ngoài viên, bên trong viên chuyển hôn mê đầu. Không phân Đông Nam Tây Bắc. Suýt xảy ra tai nạn chém giết bên trong, triệt để mất đi phương hướng cảm.

Lôi Phàm nhảy lên thật cao, muốn phân biệt rõ phương vị.

Cao thủ làm thành vòng tròn, cũng đồng dạng nhảy lên thật cao. Không trung, còn ở quán tính xoay quanh.

Mới vừa mặc vào không lâu Xích Vân Giáp, Lôi Phàm vẫn không có để "Nó" hưởng thụ đến oai phong凛冽, đoạt người tai mắt cơ hội, nó cũng đã vụn vật, hiện nay chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Đánh lâu mà không được ra, hắn dường như bao cát giống như, cũng không biết bị đánh đâm bao nhiêu dưới.

Lôi Phàm đã không lo được lại truy sát Lôn Ngũ Hình, hướng về phía Thái Dương tăng lên trên phương hướng, giết, giết, giết, giết, giết, giết, giết. . . !

Đào mắt, bắt tri bắt giác dưới, càng vọt tới bị hắn dùng tảng đá đập đứt cây đại thụ kia một bên.

Lôi Phàm một tư thế khó coi cho vay nặng lãi, nhanh chóng lẫn tới đại thụ gãy vỡ nơi, hét lớn một tiếng.

Hắn ôm lấy độ dài mười lăm, mười sáu mét không biết tên đại thụ, xoay quanh quét ngang!

Cấp tốc càn quét bên trong, đại thụ nghiêng lệch thân cây cùng sum xuê cành lá sạt vang rền.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (4)

Chương 24: Hận thiên không đem hận địa không hoàn (4)

Tiếp cận Lôi Phàm mười lăm, mười sáu mét khoảng cách bên trong, có ít nhất hơn trăm hãn không sợ chết Hắc Long Vệ chiến sĩ.

Bọn họ bị đại thụ đột nhiên quét tới, số ít nhảy bén chiến sĩ hướng về trên đất lăn đi. Đại đa số chiến sĩ phòng bị không kịp dưới, chỉ có thể theo bản năng nắm chặt cành cây hoặc ôm chặt thân cây.

Vài vòng sau, liền bị xoay chuyển đầu óc choáng váng, đánh toàn nhi bay khỏi đi ra ngoài. Táp đến mặt sau vẩy lên đến chiến sĩ.

Lôi Phàm theo quán tính, chột trái chột phải, vung lên đại thụ hăng hái chuyển quyền, hướng về ngoài trăm trượng rừng cây nhỏ tới gần.

Lôn Ngũ Hình ngồi ngay ngắn lập tức, tay trái chăm chú lực cương ngựa, mắt thật to híp thành một cái khe, gắt gao đánh giá thần dũng vô địch, không hề lực kiệt hiện tượng Lôi Phàm.

Thập Sát Thương ngồi chắc lập tức, xếp hàng ngang, đứng trang nghiêm ở sau lưng của hãn, cũng là không chớp một cái nhìn chăm chăm Lôi Phàm.

Lôi Phàm đã tiếp cận rừng cây nhỏ phạm vi sáu mươi trượng phạm vi.

Mặt không hề cảm xúc Lôn Ngũ Hình, dày rộng thô ráp tay phải bỗng dừng giờ lên, trên không trung đánh một nửa vòng, hét lớn: "Đồng Quy Chiến Trận!"

Vây công Lôi Phàm Hắc Long Vệ chiến sĩ nghe lệnh, không chút nghĩ ngợi, cấp tốc vây kín mà trên.

Mỗi người đều chiếm cứ phương vị khác nhau, mỗi người đều phấn đấu quên mình, trong tay lưỡi dao sắc tất cả đều là công kích thủ pháp, chiêu nào chiêu nấy không rời Lôi Phàm con ngựa, dưới âm chờ phòng ngự bộ vị yếu kém.

Loại này lấy mạng đổi mạng liều mạng đấu pháp, để tình hình kịch liệt hung tàn, khốc liệt lên.

Luống cuồng tay chân Lôi Phàm, đã tạm thời mất đi cái khác nhận biết cùng tư duy, chỉ có máy móc tính động tác.

Từ phấn khởi, nhiệt huyết sôi trào, đến hiện tại mất cảm giác, Lôi Phàm bị chung quanh không ngừng bắn lên nhiệt huyết mơ hồ hai mắt.

Đào mắt chung quanh, thiên địa đã là hoàn toàn đỏ ngầu. Cái kia đã không thuộc về nhân gian, mà là Tu La Địa Ngục.

Lúc này, hãn chỉ còn một ý nghĩ, chính là nhanh chóng đến rừng cây nhỏ, mượn cơ hội rời đi, rời đi!

Ai chống đỡ đường, liền muốn ai mệnh.

Chiến trường, nhân từ, đồng tình cũng không còn nữa điểm đất dung thân! Tàn nhẫn, vô tình, mới là chúa tể của chiến trường!

Lôi Phàm cứng đối cứng, mỗi vừa ra tay, tất có người trọng thương hoặc tử vong.

Trên đất đã phủ kín tầng tầng lớp lớp thi thể, cùng tàn tạ khô giáp, mũi tên, binh khí, vụn vặt chân tay cụt, sền sệt dòng máu. Hồng, bạch, đen, hoàng. . .

Theo "Đồng Quy Chiến Trận" triển khai, hãn mỗi hướng về rừng cây nhỏ đi động một bước, đều là gian nan.

Cái kia muốn đạp lên vô tận hồn cùng cốt, huyết cùng thịt!

Lôi Phàm khắp toàn thân từ trên xuống dưới, đã không nhìn ra nửa điểm dĩ vãng hình tượng. Phảng phất thành khát máu Tu La.

Máu đỏ tươi tí tí tách tách dội mẩn một thân, không ngừng chảy xuống, theo hãn mỗi một lần giết chóc ở vắng tứ phía.

Đỏ tươi còn đến không kịp ôxy hoá thành đỏ sậm, màu nâu, liền bị khác một tầng nóng hổi đỏ tươi đúc.

Màu đỏ tươi trung gian chen lẫn bộ lông màu đen, vớ vụn nội tạng, vụn vặt bộ phận, trắng toát óc. . .

Há mồm thờ đốc, miệng mũi trong lúc đó, từng tí từng tí tất cả đều là hỗn hợp các loại chất lỏng cùng gia vị "Âm phẩm" !

Như vậy "Âm phẩm" theo khước miệng hấn đóng mở, kịch liệt hô hấp thì, ra ra vào vào. Căn bản không thể từ chối.

Chiến trường, tuyệt không chỉ là văn nhân dưới ngòi bút thiên cổ phong lưu, giang sơn như họa, chí lớn kịch liệt, rộng lớn bao la.

Chiến trường, ngoại trừ công cùng tên, còn có thịt cùng huyết.

Mặc kệ là chủ động vẫn bị động. Mang theo chí khí thực chí, dù sao cũng hơn thống khổ tuyệt vọng, nuốt xuống cường. Trò cười uống vào, vừa có thể quét dọn trong lòng hoảng sợ, lại so với mặt mày ủ rũ càng có phạm.

Chiến trường, không có đưa tình ôn nhu, chỉ có tàn khốc lạnh lùng.

Chiến trường, không có nhân tính, chỉ có thú tính!

Chiến trường, chỉ có sống và chết!

Lôi Phàm chỉ có thể một cái tay mang theo đại thụ cần quét chặn lại, mà một cái tay khác giết địch thì còn phải che chở chỗ yếu. Hấn cũng không tiếp tục còn lại nửa điểm cơ hội thở lấy hơi.

Đại thụ ngăn lại đại số kẻ địch. Không có cây này, hấn thì lại càng thêm không thể tả. Chen chúc mà đến Hắc Long Vệ chiến sĩ sẽ trong nháy mắt đem hấn nhấn chìm.

Lôn Ngũ Hình trong ánh mắt lóe sâu sắc cừu hận cùng ý sợ hãi.

Hấn chậm rãi đem tay phải lại sau này một chiêu, quát ầm: "Minh Diệt Trận!"

Vên vẹn chỉ vì một người, hiện tại liền muốn sử dụng cực kỳ tàn ác vương bài chiến trận sao?

Phía sau Thập Sát Tương tất cả đều không tên chấn động, muốn nói lại thôi.

Lúc này mặt không hề cảm xúc Lôn Ngũ Hình, là thời khắc nguy hiểm nhất.

Thập Sát Tương theo hấn lâu ngày, sao không hiểu?

Này cùng toàn thể tác chiến kế hoạch quân sự, hoàn toàn phản lại a?

Thập Sát Tương tất cả đều là thượng tướng quân Lôn Ngũ Hình trong trận doanh, hết sức quan trọng tâm phúc.

Bọn họ đương nhiên biết đại đa số quân sự bí mật.

Này cái gọi là truy kích dư nghiệt chỉ là xâm lấn Trần Quốc một cái cơ cùng thời cơ thôi.

Cũng chỉ có những người không biết kia, mới sẽ đem hòa bình hi vọng đặt ở cái gọi là một chỉ khế ước cùng ngọc tỷ truyền quốc trên.

Không có Lô Trung Húc có ý hành động, tiền vương có thể nào thoi thóp bàn giao hậu sự? Còn có thể đem ngọc tỷ truyền quốc mang đi? Lại há có thể để những kia lưu vong dư nghiệt, kéo dài hơi tàn mấy năm?

Tất cả những thứ này, rất sớm trước đây liền không chế ở mưu tính sâu xa Lô Trung Húc trong tay.

Lô Trung Húc xưa nay không làm không có ý nghĩa cùng chuyện không có nắm chắc.

Thả dây dài, mới có thể câu ra cá lớn.

Lô họ Vương tộc trải qua trăm năm sinh sôi phát triển, đã cành lá sum xuê, thực sự là quá lớn.

Một là, củng cố vương quyền, bài trừ dị kỷ, xác thực là cần thời gian.

Hai là, chỉ có treo những này lưu vong Vương tộc, coi bọn họ là làm mỗi câu, mới có thể đem ả núp đối địch thế lực chậm rãi nhổ tận gốc, triệt để tiêu trừ hậu hoạn.

Ba là, thông qua từ lâu thao túng ở trên tay những kia dư nghiệt, còn có thể đem tự cho là có thể vĩnh viễn an toàn xuống Trần Quốc lôi xuống nước.

Hấn sẽ dùng hành động cùng sự thực đến nói cho thế nhân, dễ thủ khó công cũng chỉ là đối lập.

Thế giới này không có công không được pháo đài.

Năm mươi vạn Lô Quốc đại quân, quân chia thành nhiều đường, cùng sử dụng tầng tầng mê hoặc thủ đoạn, trú phục dạ ra, đem với ngày mai sẽ đến chỉ

định vị trí công kích.

Ngũ quốc mọi người, đều khinh thường hùng tài đại lược trung liệt vương Lô Trung Húc.

Làm những cái được gọi là trí giả, nhà quân sự, nhà bình luận, ngang dọc gia ở định liệu trước thì, hẳn sẽ cho bọn họ những này "Lý luận gia" đánh đòn cảnh cáo.

Hơn mười năm tỉ mỉ bố cục, chính là vì ngày mai thời cơ chiến đấu.

Đối với cùng sai, địch cùng hữu ai còn phân rõ được đây?

Gần trăm năm, ngày mai ánh bình minh, bình tĩnh Mặc Châu đại lục sắp sửa nhắc lên sóng lớn cuồng triều.

"Minh Diệt Trận" ?

Trận này đến nay còn chưa bao giờ hiện ra ở nhân thế quá.

Nó là Thập Sát Tương bên trong lão tam, "Độc Vương" thôi khắc lễ lấy một loại tên là "Hắc Quả Phụ" tài liệu chính, lại phối hợp hỏa, yên, ám khí các loại, dùng các loại thủ đoạn tạo thành chiến trận.

Mà trong đó tài liệu chính "Hắc Quả Phụ", lại là phỏng theo thập đại kịch độc "Hắc con nhện" chế thành.

Loại này chiến trận căn bản là khó giải. Bất luận bất kỳ cao thủ, chỉ cần nguoi vẫn là sinh vật, vẫn là người, nắm giữ tai mắt tị thiết thân ý, đều sẽ chết thảm ở trong trận.

"Hắc Quả Phụ" chế tác không dễ, số lượng cũng không sung túc.

Vốn là là chuẩn bị đem ra kỳ tập Trần Quốc đệ nhất hùng quan, "Gia Vinh Quan".

Thập Sát Tương bên trong lão lục, "Trí Kiếm Vương" vương bác, eo quai trường kiếm, là một đất đỏ anh vĩ nam tử. Cũng là Lôn Ngũ Hình nề trọng nhất cổ vấn.

Bỗng dưng nghe được Lôn Ngũ Hình mệnh lệnh, Trí Kiếm Vương toàn bộ sống lưng trực bốc lên hơi lạnh.

Làm hấn kinh sợ chính là, lần đầu từ Lôn Ngũ Hình lạnh lùng ngữ điệu bên trong, nghe ra ngầm có ý trong đó cuộn cuộn sự thù hận cùng sợ hãi.

Trí Kiếm Vương thương hại địa liếc mắt một cái liền mình quên liền chết bám lấy Lôi Phàm tướng sĩ, lấy tay giờ lên, trầm trọng vung dưới, lập lại thượng tướng quân mệnh lệnh, lớn tiếng nói: "Minh Diệt Trận!"

Trí Kiếm Vương thủ hạ năm trăm tinh binh, chỉnh tề từ lưng ngựa bọc hành lý bên trong, lấy ra một to như nắm tay, đen thui quái đồ vật. Cũng chính là "Hắc Quả Phụ".

"Xi xì!"

Năm trăm tinh binh nâng từng cái từng cái không được bốc lên đen đặc yên vụ, đốm lửa bắn toé "Hắc Quả Phụ".

Gần như cùng lúc đó, quái cầu hóa thành hồng mang, nhanh như Lưu Tinh, kéo màu đen sinh nhật, đứng vào đầu ngập đầu hướng về Lôi Phàm phương hướng ném đi.

Vây công Lôi Phàm chúng tướng sĩ trong mắt tất cả đều lộ ra tuyệt vọng, bi tráng vẻ.

Bọn họ hai con mắt đỏ chót, càng là không muốn sống giống như, tre già măng mọc, tầng tầng lớp lớp nhào hướng về Lôi Phàm.

Dường như tình nguyện chết ở Lôi Phàm trên tay, cũng không muốn kiến thức Minh Diệt Trận khủng bố như thế.

Lôi Phàm nghe bọn họ gọi Minh Diệt Trận liền biết không ổn, đáng tiếc muốn lùi không thể.

Hoảng hốt thì, Hắc Quả Phụ đã bắn trúng mặt đất phá, thiết phiến kích tiên, đen đặc độc yên ép sát mặt đất hướng về bốn phương tám hướng lăn lộn, trong nháy mắt đã đem mảnh đất trống lớn nuốt chửng, còn không ngừng lan tràn.

Tiếng kêu sợ hãi, sang khắc thanh vang động trời lên, "Đồng Quy Chiến Trận" lập tức hội không được trận, loạn tung lên, càng có người đang chảy máu lệ kêu thảm thiết không thôi.

Vút xong "Hắc Quả Phụ" chiến sĩ, cùng khác ba phía tiến thủ lấy ra hỏa tiễn, nhen lửa sau, không đợi ra lệnh, ngàn mũi tên cùng phát, hướng Lôi Phàm vọt tới.

Tầng lớn hỏa tiễn, cùng nhật tranh huy, hướng về khói đen bao phủ khu vực tung xuống.

Lôn Ngũ Hành thờ phào nhẹ nhõm, đem người chinh tề lui về phía sau, muốn rời xa mảnh này tử vong khu vực.

Bao phủ ở trong khói đen Hắc Long Vệ chiến sĩ trong nháy mắt mất đi sức công kích, đảo mắt liền thất khiếu chảy máu mà chết.

Thi thể trên đất chớp mắt liền đen kịt như mực, lửa. Lộ bộ phận dính lên "Hắc Quả Phụ" "Xì xì" vang vọng. Thoáng qua do bạch hiện ra thanh, lại bị xanh sẫm nhuộm đậm, hình thành sền sệt chất lỏng.

Hỏa tiễn tung xuống, màu xanh sẫm sền sệt chất lỏng ngổ khản cấp kịch khuếch tán, liền tảng đá cũng không buông tha, thiêu đến "Cột kẹt" hương. Cháy hừng hực bên trong, lại phát sinh khói đặc cùng tanh tươi.

Lôi Phàm tuy có chống cự "Lam chim công" kịch độc trải qua. Nhưng còn lâu mới có được loại này chiến trận tổng hợp phương thức dưới "Hắc Quả Phụ" khó chơi. Hạnh mà giờ khắc này cũng không có kẻ địch lại đối với hắn làm ra công kích, là vạn hạnh trong bất hạnh.

Thiên Đạo Thánh Thể bị kích thích giống như toả ra nhạt màu vàng nhạt vàng sáng, để Lôi Phàm lần thứ nhất cảm thụ sức mạnh ở mức độ lớn tiêu giảm.

Hắn không nghĩ tới "Minh Diệt Trận" uy lực như vậy cuồng mãnh khó chặn, lấy thị lực của hắn, cũng không cách nào ở yên quan sát bên trong thân thể vật. Chợt triển khai thai tức thuật, hướng về rừng cây nhỏ phương hướng chạy gấp đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhân cùng quả, tội cùng phạt

Chương 25: Nhân cùng quả, tội cùng phạt

Một đạo thác nước xung kích mà thành hồ nước một bên, không nhìn ra hình người Lôi Phàm, quỳ một chân trên đất liên tục nôn khan.

Nước mắt hoàn toàn không khống chế được địa đi xuống trực chảy, trăm nghìn loại tư vị cùng tiến lên trong lòng.

Thân thể thương tổn, kém xa nội tâm thương tích chỉ vạn nhất, loại kia hình dung không ra, không tên trầm trọng cùng bi thương, để hắn khổ sở đến muốn chết đi.

Nhìn bờ đầm bọt nước gấp tiên, sóng gợn dập dờn dưới mơ hồ hình chiếu, thống khổ mờ mịt tràn ngập toàn bộ nội tâm.

Lẽ nào đây chính là muốn đến mục đích, trong quá trình nhất định phải chịu đựng "Khổ" ?

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới không còn một chỗ sạch sẽ nơi, mỗi một tác da thịt cùng bộ lông đều tràn ngập tội ác.

Hết sức mệt mỏi Lôi Phàm đầu óc trống không, nâng chân đạp vào hồ sâu, tùy ý đầm nước đem hắn toàn bộ nhĩ nhấn chìm.

Trong suốt đầm nước vẫn đục lên, nổi lên màu đỏ sậm sóng lớn. Hỗn độn không biết tên mảnh vụn theo dòng nước chậm rãi trôi đi.

Mặc Ưng đập cánh bay đến bờ đầm cách đó không xa một viên méo cổ trên cây, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Lôi Phàm vị trí hồ nước. Một lát sau lại bay khỏi mà đi.

Lôn Ngũ Hành xa xa nhìn cái kia mảnh biển thành cháy đen, khác nào Địa ngục, còn khói đen bốc lên khu vực. Yên lặng không nói gì.

Miệng mũi bung thả bỏ Hắc Long Vệ chiến sĩ ở trực thốn suu tầm.

Lôn Ngũ Hành con mắt ứng đỏ, lạnh như băng nói: "Lấy các người xem, cái kia Lôi Phàm chưa chết?"

Thấy cái khác chín đem con mắt dò tới, Trí Kiếm Vương đáy lòng cười khổ, cẩn thận nói: "Về thượng tướng quân, nếu như là phổ thông cao thủ, khẳng định là chắc chắn phải chết. Nhưng này Lôi Phàm không thể tính toán theo lẽ thường. E sợ. . ."

"Vậy chúng ta có hay không lập tức truy kích đây?" Lôn Ngũ Hành không mang theo nửa điểm cảm tình sắc thái.

Trí Kiếm Vương ánh mắt đảo qua cái khác chín tướng, âm thầm ngạch thủ.

Thập Sát Tương cùng kêu lên nói: "Đại nghiệp làm trọng, nhìn lên tướng quân cân nhắc!"

Lôn Ngũ Hinh gió xoáy giống như chuyển qua vĩ đại thân thể, quát lạnh: "Có thể Bồn tướng quân cảm thấy hấn chính là một gieo vạ, sẽ cho chúng ta đại nghiệp mang đến không cũng biết uy hiếp!"

Thập Sát Tương một xúc Lôn Ngũ Hinh băng hàn trong con ngươi ngăm có ý cáu kỉnh, dồn dập cúi đầu, đó là hấn cuồng loạn sắp bạo phát dấu hiệu. Ai dám vào lúc này ngộ nghịch hấn?

Thập Sát Tương toàn thể cúi đầu, yên lặng không nói.

Trí Kiếm Vương biết lúc này Lôn Ngũ Hinh cần hấn, hấn nhất định phải đứng ra.

Cái khác chín đem có thể im tiếng, hấn không thể, bằng không hậu quả có thể ngu.

Trí Kiếm Vương bỗng dừng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Nếu như thuộc hạ không có đoán sai, thượng tướng quân không cần lao sư động chúng vì là Lôi Phàm làm lớn chuyện. Hấn, còn biết được!

Chúng ta một bên tiếp tục theo kế hoạch làm việc, một bên dĩ dật đãi lao, bày xuống thiên la địa võng, đến cái bắt ba ba trong rọ.

Thượng tướng quân mình giám!"

Lôn Ngũ Hinh nhìn chằm chằm Trí Kiếm Vương thân nhiên hai con mắt, rốt cục gật đầu nói: "Được! Rất tốt! Vương bác, ngươi chưa từng có khiến Bồn tướng quân thất vọng.

Lần này phụ gia hành động liền gọi 'Bắt cá' ! Do ngươi phụ trách! Những người khác chờ một mực mặc ngươi điều hành."

Thập Sát Tương cùng kêu lên linh mệnh, ầm ầm đồng ý.

Sau một canh giờ, rốt cục hoàn nguyên thành nhân hình, khôi phục hình dáng cũ Lôi Phàm từ từ từ nước trong đầm nhô đầu ra.

Lại thấy ánh mặt trời một khắc đó, sâu trong nội tâm, linh hồn phản cuối, phảng phất có món đồ gì ầm ầm sụp đổ phá nát, một ít không biết tên đồ vật nhưng đang chậm chậm sinh sôi.

Đem trên người mấy viên Nguyên tinh hút hết, Lôi Phàm không chỉ hoàn toàn khôi phục như cũ. Sức mạnh cũng càng sâu từ trước.

Thân thể thức tỉnh cùng sung sướng nhưng khó có thể chống đỡ linh hồn chán chường cùng uể oải.

Hấn hai con mắt ửng đỏ, mặt không hề cảm xúc, thần thờ đứng thẳng bờ đầm.

"Cạc cạc cạc dát! Lão mặc phảng phất nhìn thấy vô địch anh hùng ở rơi nước mắt? Kỳ quái a kỳ quái!"

Mặc Ứng chán ghét âm thanh ở Lôi Phàm vang lên bên tai.

Lôi Phàm bỗng dừng xoay người, nhìn về phía méo cổ trên cây con kia dào dạt đặc ý "Hắc điều".

"Vĩ đại lão mặc sẽ giúp ngươi rộng rãi vì là tuyên truyền. Có điều, nếu như ngươi bé ngoan dâng lên Yêu Hoàng Kinh thoại, cái kia lại coi là chuyện khác. Thế nào? Tiểu Phàm phạm suy nghĩ thật kỹ cân nhắc?"

Mặc Ứng bính trên bính dưới, định liệu trước, đặc ý vô cùng.

"Ngươi đó là ánh mắt gì? Không phục? Ngươi muốn anh danh mất hết sao? Còn có, đem ngươi hấp thu Nguyên tinh phương pháp cũng giao ra đây. Lão mặc muốn phát đạt! Cạc cạc cạc cạc cạc!"

"Giả như quay về một so với ngươi lợi hại sinh vật, ngươi cũng là nói chuyện như vậy sao?" Lôi Phàm dờ dẫm nói.

"Ngươi nói gì vậy? Ta lão mặc quay về ai cũng là như vậy? Cạc cạc cạc dát!"

Lôi Phàm lãnh đạm nói: "Lão tử ý tứ là, quay về một bất cứ lúc nào có thể đòi mạng ngươi người, ngươi này hắc điều có phải là còn sẽ lớn lối như vậy?"

"Cạc cạc cạc dát! Người như vậy không tồn tại!" Mặc Ứng đặc ý nhiều thụ bay nhanh vài vòng nói khoác không biết ngượng kêu lên.

Lôi Phàm lại mặc kệ nó, quay đầu liền đi.

"Ngươi vẫn không có nói cho ta Yêu Hoàng Kinh đây? Ngươi không sợ anh danh mất hết?" Mặc Ứng vội vã theo tới.

Lôi Phàm nhanh chân tiến lên, không có vấn đề nói: "Tùy ý, ta xưa nay đều không phải anh hùng, càng không có anh danh."

"Để cho người khác biết bí mật của ngươi cũng không tốt sao? Tiểu Phàm phạm ngươi cần nghĩ cho rõ nha!"

Lôi Phàm đứng nghiêm xoay người đối mặt Mặc Ứng, hai con mắt hít lại, hồ hững nói: "Ngươi có phải là vô địch lý?"

"Cạc cạc cạc dát! Tự mình biết mình ta lão mặc vẫn có, làm sao có khả năng vô địch?"

"Được rồi! Mặc kệ là yêu thú nào, chỉ cần có thể giết chết ngươi, ta liền không trả giá dâng tặng Yêu Hoàng Kinh cùng hấp thụ Nguyên tinh biện pháp. Ngươi cảm thấy biện pháp này thế nào?" Lôi Phàm bỗng nhiên thanh tĩnh lại.

Mặc Ứng lo lắng tức giận bay lên bay xuống, cạc cạc kêu loạn một trận.

"Ngươi xem, nếu như ngươi buộc ta, ta liền đến cái cá chết lưới rách. Dem Yêu Hoàng Kinh cùng Nguyên tinh hấp thụ pháp làm treo giải thưởng, đại gia đều không có lợi. Đúng không?"

Ta luôn luôn cho rằng hung hăng không có cái gì không đúng? Có bản lĩnh đương nhiên muốn vênh vào hung hăng. Bằng không, bản lĩnh liền uống phí. Đúng không? Hiện tại ta không làm gì được ngươi, ngươi tùy ý trào phúng tiêu khiển ta, đương nhiên là không có vấn đề.

Nhưng mà? Kỳ thực, ta cũng là có thể bay, hơn nữa so với ngươi phi đến nhanh hơn nhiều.

Ta chỉ là tạm thời mất đi pháp lực mà thôi. Hơn nữa. . . ." Lôi Phàm vỗ tay cái đập, ngón trở cùng ngón cái quay về Mặc Ứng lẫn nhau xoa động.

"Chờ ta khôi phục pháp lực, ta có thể phát sinh liệt điểm. Không phải là ngươi thấy loại kia phạm hỏa, mà là tam muội chân hỏa. Có thể thiêu tất cả.

Ngươi hiện tại miệng thoải mái. Chờ ta khôi phục pháp lực sẽ cái thứ nhất nhớ lại ngươi. Khả khả! Ta rất thích ăn thiêu đốt." Lôi Phàm nhìn Mặc Ứng không có ý tốt nở nụ cười.

Mặc Ứng cạc cạc kêu vài tiếng, bay đến trên trời khắp nơi loạn xuyên.

Một lát, nó mới bay xuống, lơ lửng ở Lôi Phàm ba trượng có hơn chét nhìn chòng chọc Lôi Phàm.

"Ngươi là thiên châu đến tu sĩ, có đúng hay không? Ngươi dĩ nhiên là tu sĩ? Ta sớm nên nghĩ đến. Chết tiết! Không phải tu sĩ làm sao có khả năng có như thể biến thái thể chất?"

Thực sự là chán ghét a! Thế nào lại gặp tu sĩ đây?" Mặc Ứng léo nha léo nhéo cái liên tục.

Tu sĩ? Lôi Phàm tâm thần tập trung cao độ. Viên tinh cầu này dĩ nhiên có tu sĩ?

Có điều vền vền chỉ xem Cửu Châu một trong, diện tích xếp hạng cuối cùng Mặc Châu, liền biết viên tinh cầu này thật rất lớn. Nguyên khí dồi dào có tu sĩ cũng chẳng có gì lạ.

Không đúng vậy! Lẽ nào? ? ? Lôi Phàm trái tim soàn soạt nhảy lên lên.

Ân, này con chim nhỏ xem ra cũng không đơn giản.

Nếu như có thể thu để bản thân sử dụng lại nói bóng gió, chậm rãi bộ thoại, nó một con chim nhi lẽ nào so với mình còn thông minh?

"Ngươi là tu sĩ, làm sao sẽ chạy đến này thâm sơn cùng cốc Mặc Châu đến? Cạc cạc cạc dát! Lão mặc rõ ràng rồi! Đắc tội người bị đuổi giết, có đúng hay không? Vì lẽ đó trọng thương vẫn không có khôi phục?"

Mặc Ứng bay nhanh vài vòng cạc cạc kêu loạn.

"Nhất định là như vậy rồi! Còn có món đồ gì là ta lão mặc không biết đây? Cạc cạc cạc dát!"

Ân, lý do này cũng không sai! Đây là ngươi này con điều nói, ta có thể chưa từng nói qua.

Lôi Phàm trầm nghĩ.

"Thế nào? Nếu như ngươi gọi chủ nhân ta, trung thành tuyệt đối. Ta không chỉ có thể dạy ngươi Yêu Hoàng Kinh cùng Nguyên tinh hấp thụ phương pháp. Ngươi biểu hiện được, lập công, ta còn có thể dạy ngươi đạo thuật, để tốc độ của ngươi tăng trưởng gấp mười lần!"

Lôi Phàm ánh mắt lục mang lờ lờ, ngón tay xoa đến ào ào ào hưởng. Lúc này lại như một con dụ dỗ từng bước "Lang bà ngoại". Cố định giá khởi điểm, rơi xuống đất trả tiền lại.

"Đừng hòng! Đừng hòng! Không có loài người có thể làm lão mặc chủ nhân! Ý nghĩ kỳ lạ! Nằm mơ! Nằm mơ!"

Mặc Ứng vòng quanh Lôi Phàm một trận bay nhanh, tức giận cạc cạc thét lên.

"Nhiều nhất đại gia là bằng hữu, cùng Kim Giác Hồ Vương bọn họ như thế."

Mặc Ứng không biết có phải là nhớ tới tu sĩ khủng bố, khó chơi, lại nghĩ đến đến Yêu Hoàng Kinh cùng Nguyên tinh thu nạp phương pháp, dĩ nhiên tạm

thời khuấy phục.

"Có điều, Tiểu Phàm phạm người không thể có ý nhằm vào lão mặc, muốn đối xử bình đẳng, nói chuyện giữ lời!"

Mặc Ưng chớp cánh, âm thanh nhỏ rất nhiều.

Lôi Phàm híp mắt nhìn Mặc Ưng một lát, nhìn ra Mặc Ưng kinh hồn bạt vía, lại dường như rơi vào hồi ức ở trong.

"Ta vẫn là phạm nhân thời điểm, cảm giác mình lại như sinh sống ở một lời nói dối bên trong thế giới. Không có ai sẽ nói ra nói thật, lời nói tự đáy lòng.

Làm người nào đó lời thề son sắt nói cho người khác lời nói thật lòng thì, đó chỉ là một cang to lớn hơn lời nói dối.

To to nhỏ nhỏ, lít nha lít nhít lời nói dối đan dệt toàn thể nhân loại thế giới.

Càng hiểu được nói dối người liền vượt thành công! Thật cũng giả đến, giả cũng thật! Buồn cười a buồn cười! Ha ha ha ha!"

Lôi Phàm trong miệng nói buồn cười, cười ha ha, nhưng đầy mặt mất cảm giác, không có lộ ra nửa điểm buồn cười đáng đáp.

"Ha! Không nghĩ, xem thường, sẽ không nói khoác nói người, sẽ rất nhanh nhấn chìm ở vô biên vô hạn lời nói dối bên trong thế giới. Du không tới giới hạn, trên không được ngan!

Trở thành tu sĩ sau đó, ta có thể từ nơi sâu xa cảm nhận được, thế giới loài người tràn ngập nhân cùng quả! Tội cùng phạt!

Lời nói dối bên cũng là cần trả giá thật lớn. Không phải không báo, thời điểm chưa tới mà thôi."

Lôi Phàm thần thờ nhìn trên dưới dẫn vật Mặc Ưng.

"Nếu như ta không phải tu sĩ, chỉ cần phát sinh mấy cái lời thề, bên mấy cái lời nói dối liền có thể cho người khẳng khẳng một mực, lảng lảng. Một câu nói, muốn chỗ tốt, giá trị của người cùng trung thành, quyết định người nên được bao nhiêu?

Nếu như ta không muốn giao phó đồ vật, lại bị người được, kết cục của người đáng lo! Rõ ràng?

Nha! Còn có, người một con tiểu hắc điều, động một chút là gọi lão từ Tiểu Phàm phạm? Người tiền cảnh không ổn a! Nhân cùng quả! Tội cùng phạt! Thời gian vừa đến, người chính là một con thom ngát 'Nướng toàn điều' oa!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bang bang hưởng khúc nhạc dạo

Chương 26: Bang bang hưởng khúc nhạc dạo

Trần Quốc ---- Huy Thành ---- Mộ Hợp Viện. Nơi này là đại thương nhân Trần Bản Khuê nhà ở. Chỉ có số người cực ít biết, Trần Bản Khuê là tổ chức sát thủ "Dạ Mặc" liên lạc người.

"Dạ Mặc" đây là một cổ xưa mà làm người sợ hãi tên gọi, cũng không phải ai cũng biết. Nhưng truyền thừa lâu ngày, cổ xưa gia tộc đi ra người tuyệt đối là như sấm bên tai.

Mộ Hợp Viện trung ương đình viện nhìn tới, là một loạt mười tám phiến có song lậu cửa gỗ, bình đài cái ao, trong ao vẫn còn có tiểu đình giả sơn, lấy một đạo cầu gỗ thông suốt, đình viện sâu rộng đạt bốn trăm bộ, khắp cả thực hoa sơn trà, hương quế.

Tể này xuân phân thời tiết, hoa sơn trà nở rộ, quế cam phiêu hương, đỏ trắng tôn nhau lên, một phái khoe sắc sự xuân cảnh tượng.

Trong phòng gia cụ toàn dùng điều lũ tinh tế hương gỗ lê, địa tịch phổ lấy thù gấm, trang sức cổ sứ, quả điều, bình phong đầy đủ mọi thứ. Bởi bắc thính bồi dương, lại lâm thủy trì, cổ nhẹ nhàng khoan khoái mắt mẽ, cho dù viêm hạ cũng có thể tiêu thụ giải nhiệt.

Bắc trong phòng, Cô Tinh Hàn rất trẻ trung, nhưng sẽ không dư người tuổi trẻ cảm giác. Hấn tóc đen thui tán khoác ở dày rộng vai nơi, tị câu như ung, hai mắt hăm sâu, dư người một loại lãnh khốc vô tình cảm giác.

Hắn buông xuống hai bên tay so với bình thường người dài ra không ít, da thịt trong suốt như ngọc, ánh mắt thâm thúy khó dò, chăm chú mà chắc chắn, dường như chưa bao giờ cần chớp mắt.

Bạch da tóc đen, mảnh liệt so sánh, khiến cho hắn khác nào trong địa ngục sát thần, bỗng nhiên giáng lâm nhân gian. Hắn chỉ là đứng một cách yên tĩnh, nhưng đã có bề ngễ thiên hạ, người ngăn cản tan tác toi bồi thái độ,

Trần Bản Khuê năm mươi hứa, ục ịch vóc người, thiển một bụng bự nạm, tai to mắt lớn, đầy mặt bóng loáng. Thường thường treo ở khóe miệng nụ cười, khiến người một chút liên liên tưởng tới hoà thuận thì phát tài thành công thương nhân.

"Nếu như các ngươi đã quyết định, ta chờ các ngươi tin tức. Ấc ặc! Không phải quy định không được tự tiện giết quốc quân sao?"

Xem ra quy định cũng chỉ là người định mà thôi, đương nhiên có thể người vì là thay đổi!

Chuyện của các ngươi ta không lại quản, này chính là ta ở Mặc Châu một lần cuối cùng ra tay."

Cô Tinh Hàn băng hàn thanh âm khàn khàn vang vọng ở trong không khí.

"Tiểu Hàn a! Âm sát đứa bé trai kia chỉ là tiện đường trang cái dáng vẻ, ứng cái cảnh, đem bọn họ dọa đến Trần Quốc đến. Đó chỉ là Trung Liệt Vương một mưu kế, làm sao làm mấy?"

Trần Quốc Hiếu Minh vương mới là mục tiêu của chúng ta. Hai lần hứa hẹn muốn giết chết Hiếu Minh vương mới coi như hoàn thành một lần.

Đến lúc đó, lại hoàn thành một lần nhiệm vụ, ngươi liền có thể an tâm đi càn châu.

Ngươi cũng đừng làm cho Dạ Mặc mặc Vương đại nhân khó làm a!" Trần Bản Khuê ân cần khuyên dụ.

"Một lần cuối cùng nhắc nhở ngươi, không nên gọi ta Tiểu Hàn, ngươi không xứng! Được nghe lại một lần, ta ngay lập tức sẽ quả ngươi một thân phi đầu."

Cô Tinh Hàn lạnh lẽo tiếng nói như Địa ngục quát đến một luồng âm phong.

"Giết đứa trẻ kia, là ta Cô Tinh Hàn chấp hành nhiệm vụ tới nay nguy hiểm nhất một lần. Không đếm?"

Ấc ặc! Ta là sát thủ, không phải chính khách, càng không phải thương nhân.

Không nên ép ta biến thành kẻ địch, các ngươi tiêu không chịu nổi!"

Trần Bản Khuê rốt cục biến sắc, theo thói quen nụ cười biến mất.

Hắn trái tim đột nhiên co giật, trên người thịt mỡ không cảm thấy run rẩy.

"Được rồi! Tinh huởng của ngươi ta sẽ như thực chất đăng báo mặc Vương đại nhân, này không phải ta có thể làm chủ. Ngày hôm nay, ta sẽ phái người sắp xếp ngươi đến thịnh kinh đi. Đến lúc đó sẽ có người cùng ngươi chấp đầu."

Mặc Ứng khản nhìn chăm chăm Lôi Phàm, giống như ở nhận biết hắn trong lời nói thật giả.

Nhìn Lôi Phàm không một chút nào như nói dối đáng đáp, Mặc Ứng lòng chìm từng chiếc dựng thẳng, đỉnh đầu hỏa diễm giống như linh vũ phảng phất đang thiêu đốt hùng hực.

"Người xấu! Người xấu! Ngươi là người xấu! Dĩ nhiên uy hiếp thiện lương lão mặc! Lão mặc thật đáng thương, thật đáng thương. . ."

Mặc Ứng trên không trung lung tung bay nhảy, cạc cạc kêu loạn.

Lôi Phàm mặc kệ như nổi cơn điên Mặc Ứng, quay đầu liền đi.

"Đừng đi a! Lão đại! Ngươi là lão đại xong chưa! Lão mặc sau đó liền gọi lão đại ngươi. Hiện tại nên ngươi nói cho ta Yêu Hoàng Kinh tầng thứ nhất chứ?" Mặc Ứng sốt ruột địa cạc cạc kêu to.

"Không đúng, ta lão mặc muốn lập đại công, ngươi muốn dạy ta hai tầng. Thủ hạ của ngươi khắp nơi đang tìm ngươi, ta biết bọn họ ở nơi nào. Ta có thể lĩnh ngươi đi hội họp.

Còn có, còn có, lão mặc phát hiện thật nhiều thật nhiều, ít nhất năm mươi vạn lén lút Lô Quốc đại quân, quân chia thành ba đường, mưu đồ gây rối, bọn họ. . ."

Lôi Phàm bỗng dừng đứng lại xoay người, trong lòng lật lên cơn sóng thần.

Vén vén là đuổi bắt lưu vong Thái tử cần 50 vạn đại quân?

Phương hướng này là nhằm vào Trần Quốc, Lô Quốc không sợ hướng đông bắc hướng về lương nước?

Lôi Phàm trong đầu như sấm vang chớp giật, bỗng nhiên linh cơ hơi động.

Tuy rằng còn có rất nhiều thứ không nghĩ ra, nhưng có thể khẳng định chính là, Trung Liệt Vương nếu dám làm như thế, cái kia trong tay hắn sẽ đánh bạc tất nhiên rất nhiều. Mà có tất thắng lý do cùng năm.

Quốc chiến là căn cơ cùng minh hữu, bằng không hẳn chính là cái mười phần kẻ ngu si.

Hắn là đứa ngốc sao? Hiển nhiên không phải!

Như vậy, đánh trận đầu Hắc Long Vệ là có ý gì?

Lẽ nào Lô Chính đoàn người chỉ là một mồi?

Như vậy lao sư động chúng, bất luận quá trình làm sao, kết cục chính là Lô Trang Công bọn họ một nhóm nguy rồi!

Lôi Phàm ánh mắt sáng quắc địa nhìn chăm chăm Mặc Ứng.

Không nghĩ tới này "Tiểu hắc điều" càng như thế đáng tin? Có thể phân biệt rõ kẻ địch trận doanh, con số, động cơ, hiển nhiên là trải qua suy tư phân tích kết quả.

Đây là một bảo vật vô giá a! Lôi Phàm nuốt chút nữa chảy nước miếng.

Tới gần Lôi Phàm trượng bên trong Mặc Ứng đột nhiên lông chim nổi lên, cấp tốc đập cánh rời xa, cạc cạc kêu loạn.

"Người xấu a người xấu! Lão mặc vì lập công, mệt gần chết khắp nơi trình thám, đem tin tức báo cáo cho người, người còn muốn 'Nướng toàn điều'. Lão mặc hận người, cũng không để ý tới người nữa."

Lôi Phàm yên lặng.

Vội vã thu hồi "Ăn điều" ánh mắt, lau khước miệng, thầm nghĩ thất thố! Thất thố!

Lôi Phàm lộ ra một mê "Điều" mỉm cười, tán dương: "Ta như người không đáng tin cậy như vậy sao? Người mới to bằng nắm tay, đi mao bác vũ, còn chưa đủ một cái. Người lớn như vậy giá trị, ăn không phải phung phí của trời sao?"

Ta bắt đầu là ở khâm phục người, người lập công. Hai tầng Yêu Hoàng Kinh có chỗ dựa rồi."

Mặc Ứng hoài nghi xa xa nhìn Lôi Phàm, cũng không tới gần.

"Người không phải gạt lão mặc chứ? Cạc cạc! Là bạo diễn thần vật, không phải của trời? Cũng đúng! Trừ người ra, còn ai vào đây nghĩ ăn lão mặc đây? Quả thực là đại nghịch bất đạo, nhân thân cộng phần a!"

"Người xem, mỹ hảo bắt đầu, nhất định chúng ta hợp tác vui vẻ. Không phải sao?"

Ta đến an bài trước thật cái kia một ngàn 'Liệt Binh', người liền mang theo ta đi hội hợp bọn họ đi!"

Lôi Phàm trên mặt mê "Điều" nụ cười càng nồng.

Hắc Long Vệ lâm thời soái tướng bên trong.

Lôn Ngũ Hình mặt không hề cảm xúc cầm một phong thư cấp đưa thư xem lướt qua. Thập Sát Tương ngồi ngay ngắn hai bên.

"Trần Quốc vạn cân hậu rốt cục bị lừa, hẳn cho rằng nắm tên tiểu hài tử kia liền có thể xé chế ta Lô Quốc. Buồn cười! Buồn cười! Hắn dĩ vãng đối với Bồn tướng quân chăm sóc, ta không dám giây lát quên."

Thật muốn nhìn thấy hắn trở mặt nhìn nước mắt nhà tan sau, cầm cái kia khoai lang bỏng tay hối hận đáng đáp.

Bồn tướng quân muốn hắn mua dây buộc mình, biết vậy chẳng làm.

Dùng bò câu đưa tin đội tàu, để bọn họ lập tức rời đi Ngưu Đầu Chử Lư gia thôn, đổi đường giác mình loạn. Chúng ta hiện tại liền nhờ trại khời hành, giữ nguyên kế hoạch làm việc."

Thập Sát Tương đều hi, biểu hiện phấn chấn, âm âm linh mệnh.

Lôi Phàm ở Mặc Ứng dưới sự hướng dẫn, nhanh chóng xóa quá đưa quân nham, ở Lư gia thôn phương vị, hội hợp Lô Thập Tam lĩnh đến một ngàn nhân mã. Mấy con yêu thú cũng đồng thời đạt đến.

Nhìn thấy Lôi Phàm không việc gì, mọi người, thú, đều hi.

Chưa kịp Lôi Phàm mở miệng, vẫn theo đuôi hắn nhìn thấy toàn bộ trải qua Mặc Ứng, bắt đầu cạc cạc cạc hướng về mấy con yêu thú miêu tả Lôi Phàm anh dũng vô địch, giọng nói vô cùng khuếch đại.

Lôi Phàm đầy lòng cười khở.

Này mượn gió bẻ măng gia hỏa!

Hắn đánh gãy Mặc Ứng bắt đầu cùng Lô Thập Tam chờ người thận trọng giải thích, sắp xếp đường lui.

Lô Thập Tam bỗng dừng nghe được 50 vạn đại quân, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt kịch biến, trắng bệch như tờ giấy.

Chờ tiếp xúc Lôi Phàm trực thâu lòng người, thâm thúy con mắt, mới chậm rãi hồi phục. Cúi đầu một lát sau, mới ngẩng đầu lên đến, ánh mắt kiên định nhìn về phía Lôi Phàm.

Lôi Phàm trầm nghĩ. Quả nhiên không có nhìn lầm hắn. Biết cái gì là sự có thể vì là, cái gì là sự không thể vì là. Hiểu được chim khôn chọn cây mà đậu đạo lý. Nếu như còn ngu trung vờ ngơ ngẩn, vậy thì không thể làm gì khác hơn là hi sinh hắn.

"Nhìn thấy Hắc Long Vệ tinh binh, ta tràn đầy cảm xúc. Ta có lòng tin luyện được mạnh mẽ hơn nó quân đội.

Thập Tam, người lập tức dẫn đầu, toàn thể lui về thu mình đảo, ta tìm rõ tất cả sẽ trở lại luyện binh.

Cho tới Lư gia thôn, liền để bày sói, bày thú không ngừng tuần tra, làm cái chiếm lĩnh cần quấy già tạo!

Không thể để cho những thế lực khác thừa lúc vắng mà vào. Bằng không, mất đi Lư gia thôn cái này ván cầu. Chúng ta chỉ có thể khôn thủ thu mình đảo, kết quả là chắc chắn phải chết."

Lôi Phàm từng cái bàn giao sau, Lô Thập Tam lĩnh quân nhanh chóng hướng về Lư gia thôn thối lui.

Lôi Phàm lại kiểm tra một chút mấy con yêu thú công pháp tiến độ, tra khuyết bù lậu, lại một chỉ điểm một chút.

Hắn nhìn tức sắp xuống núi Thái Dương, trầm nghĩ để lão tử khó chịu, cũng tuyệt không để người Lôn Ngũ Hình dễ chịu. Bọn họ tìm cách nhiều năm, đại thế đã không thể nghịch chuyển. Hắn ở trong quân lại tạm thời không làm gì được hắn.

Hừ! Không thể như thế tiện nghi hắn. Chung quy phải trước tiên làm điểm chỗ tốt lại nói.

Ân, đạt được chỗ tốt sau, liền ở trước mặt bọn họ đi Gia Vinh Quan đánh chuyển? Ha! Muốn kỳ tập? Nằm mơ! Xem ta như thế nào đi phá hoại người đại kè! Cho các người ngọt ngọt!

Phá Thiên Thương thực sự quá nặng, ảnh hưởng Lân Giáp Mã tốc độ, Lôi Phàm đơn giản không mang theo, chỉ thuận lợi lấy một cái Hậu Bối Đạo.

Một người một con ngựa thêm vào Mặc Ứng hướng về Hắc Long Vệ hành quân phương hướng rong ruổi mà đi.

Bầu trời treo cao một vòng trăng tròn, lại như một khổng lồ khay bạc. Màu bạc ánh trắng tung xuống, đại địa sáng như ban ngày.

"Àm!"

U lâm hạp vào miệng: lồi vào, chừng mười khối vạn cân đá tảng từ thẳng đứng trên vách đá đập xuống, ngăn chặn Hắc Long Vệ con đường đi tới.

Cao trăm trượng vách núi cheo leo đỉnh, Lôi Phàm tắm rửa ở ánh bạc dưới như tiên thần hạ phàm, ngạo nghễ đứng thẳng.

"Họ Lôn, cho lão tử rút khỏi một trận chiến, ta Lôi Phàm chấp người một tay. Không muốn như cái con chuột như thế trốn ở oa bên trong. Người không phải nói lão tử là mẹ con dạng sao? Lăn ra đây! Lăn ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bang bang hưởng khúc quân hành

Chương 27: Bang bang hưởng khúc quân hành

Một trận hoảng loạn sau, một lần nữa bình tĩnh lại Hắc Long Vệ chiến sĩ, rốt cục nhận ra cái này ban ngày cho bọn họ mang đến chấn động cùng sợ hãi ma đầu.

Dựa vào trong quân đội sau Lôn Ngũ Hình bỗng nhiên nghe được Lôi Phàm kêu gào, đầu tiên là giật dử chột lại tê cả da đầu.

Trí Kiếm Vương giục ngựa tách mọi người đi ra, suất thân bình rong ruổi đến đội ngũ phía trước, ngựa đầu chỉ vào nhai đỉnh Lôi Phàm, lớn tiếng quát: "Vô tri tiểu nhi càn rỡ! Ngươi là thân phận gì? Thượng tướng quân là thân phận gì?"

Ngươi có gì tư cách khiêu chiến thượng tướng quân? Huống hồ, chúng ta là quân nhân, sao lại dường như giang hồ tiết tiểu giống như tranh đấu? Ban ngày để ngươi tránh được một kiếp, ngươi dám to gan trả lại?"

Không dùng tới tướng quân ra tay, Bồn tướng quân liền để ngươi ở chúng ta Thiết kỵ dưới hời hời đập tắt!"

Vừa dứt lời, Trí Kiếm Vương nhanh như tia chớp rút ra trường kiếm, hư phách Lôi Phàm quát ầm "Hắc Long Vô Địch! Đánh đâu thắng đó!"

"Hắc Long Vô Địch! Đánh đâu thắng đó!"

"Hắc Long Vô Địch! Đánh đâu thắng đó!" . . . !

Như một cái trường xà giống như uốn lượn sắp xếp Hắc Long Vệ chiến sĩ, gươm cao binh khí cùng kêu lên hô ứng, thanh uy rung trời!

Nhai đỉnh Lôi Phàm hét dài một tiếng vượt trên đáy vực đỉnh tai nhức óc kêu gọi, cao giọng quát lên: "Vô địch cái rắm! Mấy cục đá liền để cho các ngươi náo loạn, chặt vật chạy trốn!"

"Ào ào ào hô!"

Nói xong, vạn cân đá tảng ầm ầm như thiên hàng thiên thạch giống như, hướng về Trí Kiếm Vương phương hướng mãnh liệt ném tới.

"Ầm ầm ầm!"

Trí Kiếm Vương chờ tuy cực lực né tránh, nhưng đá tảng bị Lôi Phàm hầu như không phân trước sau giống như tạp đến, vẫn bị đập chết tạp thương hơn mười người chiến sĩ.

Trí Kiếm Vương mất lộ ra kinh hãi, hét lớn: "Xếp thành một hàng dài! Lui!"

Trí Kiếm Vương không hổ là trí dũng song toàn tướng quân, khiến cho hần quân sĩ lui tới khoảng cách an toàn, hần vẫn như cũ đứng cách Lôi Phàm gần nhất địa phương.

"Gan to bằng trời! Ngươi không sợ đại quân chúng ta vây quét sao?" Trí Kiếm Vương chân tiếng nói.

Lôi Phàm tung nhiên nở nụ cười, nói: "Đến đây đi! Bồn công tử vô cùng hoan nghênh! Tien đem nhất cái kia 50 vạn đại quân đồng thời điều đến. Ha! Thoải mái a! Không nghĩ tới ta Lôi Phàm còn có như thế phong tao một ngày."

Phảng phất hết thảy đều nắm trong tay, định liệu trước Trí Kiếm Vương hoàn toàn biến sắc.

Lôi Phàm ở nhai diện nhìn xuống hần cười gần, nói: "Các ngươi có thể lui đi đâu vậy chứ? Không cần đi giác mình loạn rồi? Vốn là cũng không muốn để ý đến các ngươi chuyện hư hỏng.

Chỉ cần ngăn các ngươi ba ngày, để đứa trẻ kia sau khi an toàn, đại gia là có thể hoà thuận kết cuộc.

Lôn Ngũ Hình cái kia tên khốn kiếp dám sỉ nhục ta. Bồn công tử liền cùng các ngươi giang lên.

Các ngươi lên núi, ta liền lăn thạch; các ngươi độ hải, ta liền đâm thuyền; các ngươi qua cầu, ta liền quật thủy; các ngươi ăn cơm, ta liền đầu độc; các ngươi ngủ, ta liền đầu độc.

Ta ngược lại muốn xem xem, các ngươi đến cùng có phải là làm bằng sắt quân đội!"

Lúc này Trí Kiếm Vương sắc mặt muốn nhiều khó coi thì có nhiều khó coi.

Thay đổi một người ở đây nói ầu nói tả, hần nhất định cho rằng hần là nói khoác không biết ngượng.

Có thể cái này Lôi Phàm lại làm cho hần cảm thấy hoảng sợ.

Hần vẫn cho là ban ngày đại chiến, coi như Lôi Phàm không chết cũng sẽ trọng thương, chắc chắn sẽ không ngăn trong thời gian ngắn lại chạy ở trước mặt bọn họ đến chặn lại. Hơn nữa, như vậy trong thời gian ngắn, Lôi Phàm là làm sao hiểu rõ đến bọn họ hành tích đây?

Hắn biết ngay đạo bí mật hành quân 50 vạn đại quân hướng đi? Còn có thể không chế bọn họ Hắc Long Vệ nhất cử nhất động? Đây cũng quá đáng sợ!

Vấn đề mấu chốt nhất là, bọn họ phải phối hợp đại quân toàn thể kế hoạch hành động, đã không có bao nhiêu thời gian cùng một mình hắn hao tổn nữa.

Thời gian vừa đến, Hắc Long Vệ nhân không đạt đến chỉ định tác chiến địa điểm, trì hoãn toàn bộ kế hoạch, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Mà cái này U Lâm Hạp thọc sâu hai dặm, hai bên đều là chót vót cao nhai, là đi về giác mình loan tất kinh con đường.

Chỉ phải cái này Lôi Phàm dọc theo nhai đỉnh không ngừng mà quăng đá tảng, bọn họ Hắc Long Vệ sẽ rơi vào chỉ có thể chịu đòn, không thể hoàn thủ uất tức hoàn cảnh, liền có thể cho bọn họ mạng đến nhất định thương vong.

Thương vong cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là quân tâm sĩ khí vấn đề.

Vẫn mang theo vô địch chí chí Hắc Long Vệ, ý chí chiến đấu sẽ phải chịu sự đả kích trí mạng. Ảnh hưởng quá to lớn!

Từ ban ngày tình hình xem, muốn vây quét hắn, không nói có thể thành công hay không, trong thời gian ngắn cũng là không thể hoàn thành an bài.

Cho dù liều lĩnh thương vong cùng sĩ khí hạ nguy hiểm thông qua U Lâm Hạp.

Nhưng hắn nhưng lớn tiếng muốn đâm trăm bọn họ chu giá.

Người bình thường liền thôi, ở trong biển đi đâm thuyền đó là tự tìm đường chết hành vi.

Có thể này Lôi Phàm một mực không phải người bình thường. Hắn vốn là một quái thú a!

Ngực có khâu hác, mưu kế chồng chất Trí Kiếm Vương, lần thứ nhất cảm giác được Lôi Phàm vướng tay chân.

Thượng tướng quân kiêng kỵ quả nhiên là đúng. Đây Lôi Phàm chính là cái mối họa lớn!

Đổi một thời gian cùng cảnh tượng, hắn còn có thể nghĩ ra các loại mưu kế cùng cái này không phải người gia hòa đấu một trận.

Bây giờ? Ân, hắn cũng không tôn trọng cái kia lưu vong Thái tử? Chỉ cần ngăn cản ba ngày?

Trí Kiếm Vương kể thượng tâm đầu, cất cao giọng nói: "Lôi công tử, chúng ta thật giống cũng không có cái gì diệt quốc Diệt gia thâm cừ đại hận chứ? Có hay không phương thức gì có thể để cho đại gia hóa địch thành bạn đây?"

Trí Kiếm Vương bắt đầu thăm dò.

Lôi Phàm khinh thường nói: "Bây giờ nói những này đã muộn rồi! Sĩ nhục ta chính là thâm cừ đại hận. Ta quyết định, ở trong cuộc sống sau này, mỗi ngày nhìn chăm chăm Lôn Ngũ Hình. Ha! Kiên quyết bảo vệ hắn, tuyệt đối đừng để ta bắt lấy cơ hội!"

Trí Kiếm Vương trong lòng đại hi toàn lại cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Hi ---- là thăm dò ra này Lôi Phàm cùng lưu vong Thái tử đoàn người, quan hệ cũng không là vô cùng mật thiết, cùng phía bên mình cũng không có cái gì thâm cừ đại oán.

Sợ ---- là nhân vì cái này không phải người gia hòa trùng mắt tất báo, quả thực không thể đắc tội. Không nói thượng tướng quân, chính là bất luận người nào bị hắn như vậy không tha thứ quái vật nhìn chăm chăm, e sợ từ đây đều sẽ đem không thể chộp mất, thực không biết vị.

Trí Kiếm Vương thành khẩn nói: "Trên thế giới không có cái gì ân oán là hóa giải không được! Đối với mạo phạm Lôi công tử, chúng ta thâm biểu tiếc nuối. Có câu nói, không đánh nhau thì không quen biết. Nhiều bằng hữu hơn đường. Ngài cảm thấy thế nào?"

Trí Kiếm Vương là cái tuyệt đối phải cù thể người, nếu không cũng không thể trở thành Hắc Long Vệ cố vấn. Chỉ cần có thể đạt thành mục đích, ân, lúc này liền kính ngữ đều đã vận dụng.

Lôi Phàm tay phải vuốt cằm làm bộ suy tư, tay trái ngón cái cùng ngón trỏ không cảm thấy ào ào xoa động. Đặc biệt như hắn ở Thủy Lam Tinh thì cuồng mấy tiền mặt cử động.

Trí Kiếm Vương tuy rằng ở dưới ánh trăng đem động tác của hắn thấy rất rõ ràng, nhưng cũng không biết, hắn này liều mạng xoa đầu ngón tay là đại biểu có ý gì?

Nếu như nghiêng ngả cân nhắc cũng chỉ sẽ cho rằng hắn là động kinh. Nơi này mấy ngàn tệ, kim tệ không phải là loại động tác này.

Lôi Phàm nói: "Nếu như vừa bắt đầu Lôn Ngũ Hình chính là người hiện tại loại thái độ này, cái kia chẳng phải là, người được, ta được, chào mọi người! Ân, chào mọi người, mới là thật sự thật oa! Đáng tiếc! Đáng thương! Đáng tiếc! Phục buồn cười!"

Một ngàn Nguyên tinh, ân oán hiểu rồi! Không thể cò kè mặc cả!"

Một ngàn Nguyên tinh? Một ngàn Nguyên tinh!

Trí Kiếm Vương hầu như té xuống ngựa, coi chính mình nghe lầm? Phía trước Lôi Phàm đã nói cái gì, hắn đã hoàn toàn không nhớ được. Đầu óc chỉ vang vọng "Một ngàn Nguyên tinh" bốn chữ.

Lẽ nào này Lôi Phàm không có trải qua lớp học? Không nhìn được mấy? Hắn biết một ngàn Nguyên tinh đại biểu cái gì không?

Đại biểu mười vạn kim tệ! Đại biểu ngàn vạn ngân tệ! Đại biểu 1 tỉ tiền đồng!

Hắc Long Vệ tất cả đều là tuyển chọn tí mĩ đi ra trong quân cao thủ, dựa vào nô lệ tở Binh vượt qua 50 ngàn chi chúng.

Tôi tở binh sĩ là không có Binh hướng. Cần nhờ Hắc Long Vệ chiến sĩ chính mình dưỡng.

Hắc Long Vệ Binh hướng, trừ vương thượng Kim long vệ ở ngoài, xem như là Lô Quốc đãi ngộ cao nhất quân đội.

Lô Quốc quân nhân, đều lấy có thể gia nhập Hắc Long Vệ làm vinh.

Cái khác vinh quang không nói, vền vẹn là một người trúng cử Hắc Long Vệ, cả nhà của hắn sinh hoạt đều phải nhận được mức độ lớn cải thiện. Còn có thể chính mình nuôi dưỡng nô lệ Binh, cho người nhà mua được nô tỳ, tôi tớ.

Hắc Long Vệ các tướng sĩ, mỗi tháng Binh hướng từ năm mươi ngàn tệ đến năm cái kim tệ không giống nhau. Binh quân hạ xuống, mỗi người mỗi tháng không tới ba cái kim tệ.

Một tháng ba cái kim tệ a! Một kim tệ liền có thể làm cho một nhà ba người ăn no nê vượt qua một năm a!

Hai mươi viên Nguyên tinh không tới liền trên căn bản có thể duy trì, Hắc Long Vệ 5,500 tướng sĩ một tháng bình thường chi phí. Vậy còn là bao quát gần 50 ngàn tôi tớ Binh ở bên trong bình thường chi phí.

Một ngàn Nguyên tinh? Trí Kiếm Vương chỉ cảm thấy đầu trường đến lợi hại! Chính gương mặt tuần tú đen kịt như than.

Lôi Phàm mất thần có thể thấy rõ ràng Trí Kiếm Vương đen kịt như mực gương mặt tuần tú. Thầm nghĩ, rất nhiều sao? Như thế làm khó dễ? Xem ra, đến giúp một chút hắn.

Trí Kiếm Vương trong lòng có nộ, hận, bi chớ cảm thụ, đan xen vào nhau sau là một loại không tên tâm tình.

Hắn ngừng đầu lên, hữu khí vô lực nói: "Lôi công tử, ngươi có phải là nhanh miệng, nói nhảm? Một ngàn cái kim tệ cũng là rất nhiều a!"

Lôi Phàm lông mày dựng thẳng, quát lên: "Ngươi không có nghe lầm! Là một ngàn Nguyên tinh! Một ngàn kim tệ? Vậy ta đưa cho các ngươi toán rồi! Các ngươi làm sao nghèo như vậy? Chỉ là một ngàn Nguyên tinh mà thôi? Không phải là phát tay một cái sự sao?"

Lại nói, các ngươi không phải đi Trần Quốc sao? Lẽ nào các ngươi là đi du sơn ngoạn thủy? Đầu óc cũng không hiểu được khai khiếu? Mau mau đi thương lượng, thiếu một từ, chúng ta liền không dễ yên."

Ngồi ngay ngắn ở thượng cấp trên chiến mã Trí Kiếm Vương, phảng phất toàn thân xương sống lưng bị đánh đi giống như, kiên cường sống lưng uốn lượn.

Chỉ là một ngàn Nguyên tinh? Chỉ là? Chỉ là? Chỉ là? Chỉ là? . . . ?

Trí Kiếm Vương phát hiện mình đã đánh mất cảm xúc phẫn nộ, cái kia đan xen vào nhau không tên tâm tình, như bị nước biển không ngừng gội rửa, triệt để dung nhập vào vô biên vô hạn trong biển rộng.

Trong đầu cuối cùng chỉ dập dờn "Chỉ là", này mang theo ma lực hai chữ.

Mất hồn giống như hắn, máy móc quay đầu ngựa, hướng về xếp thành một hàng dài quân ngũ phi đi. Đi gặp Lôn Ngũ Hình.

Đi tới phía sau một chỗ trên sườn núi, nơi này bị Hắc Long Vệ tướng sĩ bao quanh bảo vệ.

Mặt khác chín đem tất cả tráng, Trí Kiếm Vương mất cảm giác đem mình suy đoán, phân tích, bao quát Lôi Phàm đồng ý giải trừ ân oán điều kiện cùng nhau dâng!

Khi hắn đem một ngàn Nguyên tinh bốn chữ phun ra khẩu, Lôn Ngũ Hình cùng mặt khác chín đem tất cả đều biến sắc.

Một luồng lạnh lẽo sát khí khuấy động ở trên sườn núi.

Thập Sát Tương bên trong lão ngũ "Hình Vương", là chuyên phụ trách Hắc Long Vệ hình phạt tướng lĩnh, một tấm mặt chữ quốc tràn đầy uy nghiêm. Hắn thốt ra mà ra, nói: "Đây là doạ dẫm tội! Lượng lớn vơ vét, đáng chém!"

Sục sôi sát khí rung động, biến mất rồi. Mặt khác mười sắc mặt người mất cảm giác, trong ánh mắt tất cả đều là khó mà tin nổi nhìn về phía lão ngũ.

Phảng phất dáng vẻ đường đường lão ngừ, lúc này đã biến thành trong địa ngục phán quan, một lời có thể đoạn nhân sinh chết!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không chết không ngớt

Chương 28: Không chết không thôi

Chờ ngay thẳng Hình Vương cũng tỉnh táo lại đến sau, một luồng chưa bao giờ có chỉ uất ức khí, vang vọng ở Lôn Ngừ Hình cùng Thập Sát Tương chu vi. Kéo dài không thôi, thời gian lâu không tiêu tan.

Từ Lôi Phàm có thể dễ dàng không chế hành tung của bọn họ, "Bắt cá" hành động liền đã biến thành một chuyện cười. Vong đều không có cơ hội tung xuống, còn nói gì tới bắt cá? Huống hồ, Lôi Phàm không phải ngư, mà là ung.

Tiên Tri Tiên Giác chạy đến vách núi đỉnh đi tới? Không phải ung lại là cái gì?

Trên không bay lượn điều hâu, "Người đánh cá" môn cũng chỉ có không làm gì được!

Trí Kiếm Vương trước hết mất cảm giác, bây giờ cũng trước hết từ mất cảm giác bên trong phục hồi tinh thần lại, trầm giọng nói: "Thượng tướng quân quả nhiên liệu sự như thần, nhìn ra rất chuẩn. Đây Lôi Phàm chính là một mối họa lớn! Có điều vì ta Lô Quốc đại nghiệp! . . ."

Nói tới chỗ này, Trí Kiếm Vương ngữ âm nghẹn ngào càng cũng lại không đón được đi.

Lôn Ngừ Hình trong mắt hung quang liên tục bạo thêm, sắc mặt dữ tợn.

Hắn không được đổi lại màu sắc khuôn mặt, chậm rãi hỏi phục yên tĩnh, chán nản nói: "Đại nghiệp làm trọng! Đại nghiệp làm trọng! Hắn làm sao biết chúng ta vừa vận có một ngàn Nguyên tinh đây?

Ai! Vẫn là Bồn tướng quân một người đến gánh chịu này số tiền lớn đi!"

Trí Kiếm Vương con mắt đã đỏ chót, âm thanh khàn giọng nói: "Hắn trước sau là một người. Chỉ cần chúng ta đại nghiệp thành công, thiên hạ tuy lớn, nhưng không có hắn đất dung thân.

Không phải còn có 'Chiến Thần bảng' sao? Không phải còn có 'Thiên cấp sát thủ bảng' sao? Không phải còn có bí ẩn 'Dạ Mạc' sao? Không phải còn có truyền lưu mấy ngàn năm thần bí 'Thánh sơn' sao?

Chỉ cần chúng ta đại nghiệp vừa thành : một thành, chúng ta có trăm nghìn loại phương pháp đối phó hắn.

Ta sẽ phòng theo 'Bộ tiên võng', huấn luyện 'Bộ tiên trận', coi hắn là thành yêu thú đến săn giết!

Hôm nay si nhục, để ta ghi lòng tạc dạ. Quá cửa ải này, chúng ta cùng hắn không chết không thôi!"

Nói xong, hướng về Lôn Ngừ Hình quỳ một gối xuống, tay phải tàn nhẫn kích lồng ngực, cái khác chín đem khăn quỳ theo thành một vòng.

Thập Sát Tương đồng dạng đánh mạnh lồng ngực, cùng hét, không chết không thôi! Liền như vậy lặp xuống giết chết Lôi Phàm lời thề!

"Được! Đều là ta Lôn Ngừ Hình huynh đệ tốt! Chúng ta liền để hắn một hồi, sau này cùng hắn không chết không thôi!"

Lôn Ngừ Hình nắm tay đánh mạnh phía chân trời, trầm giọng quát to.

Thập Sát Tương lập thân sau, Trí Kiếm Vương quét mọi người một chút, rồi nói tiếp: "Đây số tiền lớn chính là thượng tướng quân cũng không chịu nổi. Cái kia Lôi Phàm có một câu nói nói đúng, chúng ta không phải là đi Trần Quốc du sơn ngoạn thủy.

Chúng ta là đi chiếm lĩnh cùng chinh phục! Mời tới tướng quân yên tâm! Đây số tiền lớn giao cho mặt tướng cùng cái khác chín vị huynh đệ. Trả giá một ngàn, chúng ta liền muốn cầm lại 10 ngàn!"

Trí Kiếm Vương trong mắt thoáng hiện tàn nhẫn, thụ chương hư phách.

Cái khác chín đem lập tức phản ứng lại, cơ hội tốt a! Tức có thể biểu trưng tâm, lại có cơ hội bên trong nó túi tiền riêng a!

Thập Sát Thương lần thứ hai đồng loạt quỳ xuống, hướng về Lôn Ngũ Hình chờ lệnh!

Lôn Ngũ Hình chỉ trầm mặc chốc lát liền đứng Thập Sát Thương thỉnh cầu!

Thập Sát Thương đều trong lòng mừng thầm! Sĩ khí trở nên càng thêm đất đỏ.

Thập Sát Thương trúng chương quản tài vụ quân nhu tướng lĩnh, "Tiền Vương" lỗ bên trong phát đang chuẩn bị đi lấy một ngàn Nguyên tinh.

Trí Kiếm Vương ngăn cản sau, hiền kẻ nói: "Không thể như thế tiện nghi hân. Ngược lại hân khí lực lớn, cho hân nhiều đổi một điểm kim tệ, ngân tệ. Để hân cống lấy một cự đại bao phục, miễn cho hân lại hồng rồi chúng ta đại kế."

Còn có, lần này kế hoạch chúng ta trù bị nhiều năm, quyết không cho phép có sai lầm.

Ứng Vương, người tiện đem nhất Lôi Phàm nhân tố cũng cân nhắc đi vào. Cũng thông báo cái khác then chốt người các loại. Vạn nhất có cái tình huống khẩn cấp, cũng phòng ngừa chúng ta không ứng phó kịp!"

Thập Sát Thương bên trong Lão Thất "Ứng Vương", là một thảo vạt trầm mặc hân tử, chương quản Hắc Long Vệ tình báo. Nghe vậy gật đầu xưng thiện!

Tiền Vương khổ sở nói: "Chúng ta là quần áo nhẹ ra trận, hành quân gấp. Không có quá nhiều kim tệ, ngân tệ trữ lượng."

Thập Sát Thương lão đại Thần Xạ Thương, cũng chính là thần xạ vương thương nghệ, lúc này mở miệng nói: "Vậy thì tìm quân sĩ mượn, đánh tới sơi, đến lúc đó liền bản mạng tức còn."

Mọi người đều xưng thiện.

Cuối cùng, Lôn Ngũ Hình đối với Hình Vương phân phó nói: "Dưới lệnh cấm khẩu! Ngày hôm nay việc không được truyền ra ngoài! Trái với giả tru!"

Lôi Phàm đã lâu không có lĩnh hội thấp thỏm tâm tình bất an.

Lại như vẫn không có trở thành tu sĩ trước, được ăn cả ngã về không dưới tiền đặt cược sau, chờ đợi yết chung thì tâm tình. Giống như xanh miết tuổi tác mỗi tình đầu biểu lộ sau, chờ đợi "Phán quyết" thì cảm giác.

Một ngàn Nguyên tinh a! Vốn là dự tính muốn mấy năm mới có thể xoay sở đủ! Trái tim nhỏ rầm rầm địa.

Lôi Phàm nỗ lực bình tĩnh lại. Thầm than, này tâm tình cũng thật là làm người chán ghét a!

Bình thường bàng quan người, đó là nhân ngoại tại nhân tố, không có cùng trong lòng mình "Muốn" phù hợp với nhau.

Một khi liên lụy đến trong lòng "Muốn", cái gì xem thường, siêu trần rút tục, coi như giấy cũ toàn cũng không thấy.

Tu sĩ liền có thể thoát khỏi "Nhân tính" ràng buộc? Đánh vỡ "Nhân đạo" gông xiềng sao?

Lôi Phàm mờ mịt.

Ồ! Không đúng vậy! Bọn họ đây là lại làm gì? Trù tiền? Thành công?

Lôi Phàm mừng rỡ.

À, không phải cố ý muốn chất thành núi, cách ứng ta chứ?

Nhân tính chỗ tốt chính là "Muốn" liên miên không dứt, vĩnh viễn không có điểm dừng! Mới phát hiện đạt thành mục tiêu, liền có thể lập tức đưa ánh mắt dời về phía mục tiêu kế tiếp.

Lôi Phàm hoài nghi.

Theo sát, hân quay về đây vực rỗng lớn một tiếng: "Các người là chuẩn bị cố ý làm khó dễ ta sao?"

Trí Kiếm Vương giục ngựa chạy tới, đến sau, bình tĩnh nói: "Nếu như Lôi công tử có thể giảm miễn chút sẽ ung dung không ít. Chúng ta cũng là bị bức ép bất đắc dĩ. Chỉ có thể tạm thời hướng về thủ hạ các anh em mượn."

Lôi Phàm thô bạo nói: "Ta mặc kệ! Nếu như nhiều đến bốn công tử một người mạng không đi, tất không tha thứ các người!"

Trí Kiếm Vương trong mắt lệ mang lóe lên, lạnh lẽ nói: "Lôi công tử lực có thể bạt núi! Ta nghĩ chỉ là không ít tiền là không làm khó được người."

"Hừ, cái kia Lô Chính một nhóm các người tính thế nào?"

Lôi Phàm biết không có thể bức bách quá đáng, chó cùng rứt giậu đạo lý hần vẫn là rõ ràng.

Chủ yếu nhất là trước tiên đem Nguyên tinh đoạt tới tay lại nói.

Trí Kiếm Vương chắc chắn nói: "Ta nghĩ, lấy Lôi công tử trí tuệ, nếu có thể hiểu rõ hành tung của chúng ta. Đương nhiên có thể đoán được một ít kế hoạch của chúng ta!

Hiện nay, chúng ta ước gì Trần Quốc nhận được Lô Chính này quần khoai lang bông tay. Làm sao có khả năng lập tức đi truy sát đây?

Cho dù muốn giết, e sợ cũng không chờ được đến chúng ta ra tay. Vì lẽ đó trong vòng ba ngày, chúng ta chắc chắn sẽ không đối với Lô Chính một nhóm có bất luận ảnh hưởng gì!"

Lôi Phàm đã sớm đoán nghĩ tới đây một tiết.

Trong vòng ba ngày đi truy sát Lô Chính, đối với Lôn Ngũ Hình bọn họ tới nói, khẳng định là bỏ gốc lấy ngọn. Thật giết, lại đi đâu mà tìm tốt như vậy "Ngồi nỏ" đây?

Cho tới cuối cùng ai đúng ai sai, có quan hệ sao? Cái kia kết cục là không cần nói cũng biết.

Ai được thắng lợi, không chế đại cục cùng quyền lực, cũng chẳng khác nào nắm dư luận.

Lịch sử xưa nay đều là người thắng viết, không phải sao?

Những kia khiển trách, kháng nghị, nhưng là thế gian buồn cười nhất ngoạn ý! Thời gian sẽ giết lấy hết tất cả, mà sẽ không quá dài!

Thuần phác Mặc Châu nhân dân, rất nhanh sẽ lãng quên hoặc đem đã xảy ra coi như cố sự?

Lôi Phàm lặng lẽ suy tư.

Nói như thế, trong vòng ba ngày Lô Chính bọn họ là tuyệt đối an toàn.

Cho tới lấy sau đó phát sinh cái gì, cùng mình có quan hệ gì đây?

Khả năng là Lôn Ngũ Hình bọn họ sợ lại làm tức giận Lôi Phàm, đến lúc đó trì hoãn hành trình. Có thể Lôi Phàm cái kia thanh rồng to đưa đến tác dụng nhất định. Tiền cũng không có chất thành núi.

Tám trăm Nguyên tinh, 15,000 kim tệ, năm mươi vạn ngân tệ.

Hai cái khổng lồ một người cao thối phòng da thú túi, đặt ở Lôi Phàm ánh mắt chiếu tới nơi. Trước tiên thả một nửa tiền, Hắc Long Vệ quân sĩ toàn bộ thông qua U Lâm Hạp, Trí Kiếm Vương áp sau, sẽ đem còn lại một nửa toàn tập trung vào hai cái túi lớn bên trong.

Lân Giáp Mã ở quân sĩ nhanh chóng thông qua U Lâm Hạp thì, liền bị Lôi Phàm khiển đi thủ tiền đi tới.

Nhìn đi xa Hắc Long Vệ, Lôi Phàm yên lặng không nói gì.

Hần một tu sĩ, đối với tâm tình tra xét mạnh hơn quá người bình thường gấp trăm lần.

Làm sao sẽ không nhìn ra, Lôn Ngũ Hình cùng Thập Sát Tương trong ánh mắt khuất nhục.

Làm sao sẽ không nhìn ra, ẩn giấu ở bọn họ bình tĩnh không lay động vẻ mặt dưới, giấu điểm ngập trời sự thù hận.

Đó là độc hết tam giang Ngũ Hồ chi thủy cũng cọ rửa không được cừ hận.

Chưa thành tu sĩ trước, Lôi Phàm liền rõ ràng, cừ hận dịch kết, không dễ giải.

Đặc biệt người có địa vị có danh tiếng. Cừ hận của bọn họ trị so với người bình thường phải lớn hơn nhiều.

Cừ hận trị cũng sẽ theo thân phận địa vị biến cao mà tăng lên gấp bội.

Thượng tướng quân? Một cái quốc gia có mấy cái?

Đó là dưới một người, vạn người bên trên nhân vật.

Không cần nói bị đuổi giết, lượng lớn dọa dẫm loại này vô cùng nhục nhã. Chính là trong lời nói sơ sẩy hoặc bất kính, cho dù hần mặt ngoài không chút biến sắc, nhưng hần cũng sẽ vững vàng ký ở trong lòng.

Giết người! Có lúc cũng không cần đao. Quyền! So đao càng tiện dụng.

Chết! Có lúc cũng không đáng sợ, bị chơi đến sống không bằng chết, còn không biết là xảy ra chuyện gì mới chính thức đáng thương!

Có điều, chính mình sẽ sợ sao? Sẽ bỏ qua cho Lôn Ngũ Hình sao? Người nào không biết đánh rắn hấn phải chết đạo lý đây?

Tìm tới cơ hội, Lôi Phàm chắc chắn sẽ không nương tay.

Lôi Phàm từ nhai đỉnh sau khi xuống tới, đem đơn độc đặt ở hầu bao bên trong tám trăm Nguyên tinh vây quanh ở bên hông, thiếp thân bảo quản. Sẽ đem hai cái to lớn da thú túi dùng dây thừng bó khấn, nối liền cùng nhau sau, khoát lên Lân Giáp Mã trên lưng ngựa.

Mặc Ứng nhìn kỹ Lôi Phàm nhất cử nhất động, nhìn chăm chăm Lôi Phàm bên hông hầu bao, mắt xanh đã biến thành màu xanh lục.

"Dát! Lão đại! Nên có lão mặc một phần chứ?"

"Được rồi! Thiếu không được ngơoi. Tất cả chờ sau khi trở về lại nói. Phía trước dẫn đường, lấy tốc độ nhanh nhất đến Gia Vĩnh Quan. Ta muốn bọn họ kỳ tập biến thành ngành công! Để bọn họ cho dù đạt thành mục đích cũng phải trả giá nặng nề!"

"Lão đại anh danh! Lão mặc vậy thì dẫn đường Gia Vĩnh Quan!"

Lôi Phàm đẩy lòng rõ ràng, được một ngàn Nguyên tinh, Mặc Ứng công lao to lớn nhất.

Ở chỗ này dị giới lâu, hấn có thể dần dần cảm nhận được viên tinh cầu này hùng vĩ cùng bất phàm. Đó là một loại tu sĩ trực giác. Còn nó bất phàm ở nơi nào? Lôi Phàm đứng là trong khoảng thời gian ngắn nói không được.

Có điều Lân Giáp Mã lặng lẽ nói cho hấn, này con Mặc Ứng là cái "Vạn sự thông"! Trong lòng hấn đã có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoang vực Hoang Tổ Tinh

Chương 29: Hoang vực Hoang Tổ Tinh

Trần Quốc đốc tạo mười một chiếc Vân Long hạm, giờ khắc này chính theo gió vượt sóng hướng về chỗ cần đến gấp sử.

Trí Kiếm Vương nghỉ ngơi trong khoang trở thành lâm thời hội sở, dưới tay hấn mười một tướng lĩnh tất cả đều ở đây.

Tối đến Trí Kiếm Vương tín nhiệm thân vệ tướng lĩnh Cổ Lăng tức giận, nói: "Cái kia Lôi Phàm khinh người quá đáng, mặt tướng hấn không thể cùng hấn đại chiến ba trăm hiệp, lại thực hấn thịt, âm hấn huyết. Chỉ là một thứ dân cang hung hăng ngang ngược như vậy! . . . !"

Cổ Lăng thân hình cao lớn nhanh nhẹn, thuộc về sa trường dũng tướng loại hình. Hấn cầm phần sục sôi, thao thao bất tuyệt.

Trí Kiếm Vương gọi bọn họ tới là chuẩn bị làm chiến trước động viên.

Thói quen của hấn thông thường là đề thủ hạ tướng lĩnh trước tiên lên tiếng, hấn lại nhặt của rơi bù lậu, cuối cùng tổng kết.

Trong giây lát lại nghe được "Chỉ là" hai chữ, Trí Kiếm Vương bỗng dung sắc mặt tái xanh, đầu ông ông trực hướng, thân thể rung động. Còn Cổ Lăng lại nói gì đó, hấn hoàn toàn mơ hồ lên.

Thân vệ đem Cổ Lăng vắn nước bọt tung toé, hùng hồn trần từ.

"Được rồi!"

Trí Kiếm Vương bỗng nhiên từ vị trí nhảy lên, trừng trước, nắm lên không biết làm sao Cổ Lăng chính là một trận quyền đầm cước đá.

"Lão tử gọi người chỉ là, gọi người chỉ là, chỉ là, chỉ là, chỉ là,"

"Oành oành oành oành!"

Trí Kiếm Vương như nổi cơn điên như thế xóa sạch Cổ Lăng mũ giáp, nắm lấy tóc của hấn, đổ ập xuống, quyền đầm cước đá. Hấn con mắt đỏ chót,

xanh cả mặt, mỗi đánh một quyền, phiến một cái tát, đá một cước, trong miệng liền hô chỉ là hai chữ.

Cái khác thập tướng ngơ ngác đứng lên, không hiểu ra sao, thấp thỏm lo âu.

Ở trong lòng bọn họ, Trí Kiếm Vương trí dũng song toàn, bình tĩnh bình tĩnh, hiền lành lịch sự, là Hắc Long Vệ công nhận nho tướng.

Không cần nói đột nhiên như trước mắt giống như phát điên, chính là lúc nổi giận cũng là cực nhỏ.

Hơn nữa, Cổ Lăng là hấn tín nhiệm nhất tướng lĩnh. Bình thường cũng là ưu ái rất nhiều.

Như bây giờ tình hình như vậy, bọn họ chính là đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông là xảy ra chuyện gì?

Phát tiết được rồi, Trí Kiếm Vương một cước đá ngã sung mặt sung mũi Cổ Lăng, mặt không hề cảm xúc ngồi vào chỗ cũ.

Cổ Lăng nỗ lực lật lên thân đến, cả người run rẩy quỳ gối Trí Kiếm Vương trước mặt.

"Hừm, ngươi Cổ Lăng có thể cùng Lôi Phàm đại chiến ba trăm hiệp? Nói cách khác, Bôn tướng quân cùng thượng tướng quân đô không phải đối thủ của ngươi? Ngươi là Hắc Long Vệ đệ nhất cao thủ?"

Trí Kiếm Vương âm thanh khàn giọng, tiếp theo âm thanh chuyển lẹ, nói: "Chỉ là? Hấn là chỉ là, vậy ngươi muốn đem thượng tướng quân cùng ta các tướng lĩnh đặt nơi nào?"

Chúng tướng bỗng nhiên tĩnh ngộ.

Có điều, phản ứng này có phải là cũng quá hơi lớn?

Cổ Lăng mạnh mẽ lấy ngách chạm đất, máu tươi từ cái trán chảy xuống.

"Tiểu tướng đáng chết! Tiểu tướng đáng chết! . . ." Mỗi nói một câu, tăng tăng đập đầu một hồi.

"Được rồi! Chuyện này liền chấm dứt ở đây. Sau đó, ai dám to gan ở Bôn tướng quân trước mặt đề 'Chỉ là' hai chữ, ta liền lột hấn bì. Hiện tại đều đi ra ngoài chuẩn bị!"

Trí Kiếm Vương phát tay ra hiệu.

Lôi Phàm giục ngựa bay nhanh, bất kể đêm ngày hướng về Gia Vĩnh Quan phương hướng chạy đi.

Mặc Ứng thì lại đứng tốt tính Lân Giáp Mã đỉnh đầu, cạc cạc cạc địa ca ngợi Lôi Phàm.

Lôi Phàm trong lòng hơi động, nói: "Tiểu Mặc, ngươi không muốn lão nói những này hư đồ vật. Ta thích nhất thăm dò một ít bí ẩn. Nói tới ta hải lòng, nói không chắc lập tức truyền cho ngươi tăng thứ ba Yêu Hoàng Kinh."

"Cạc cạc! Ba tăng? Thật oa! Thật oa! Ta lão mặc am hiểu nhất nói bí ẩn? Có điều, ngươi nhưng là tu sĩ. Ta lão mặc sợ nói ra, ngươi đều biết. Sao làm đây?"

"Nói, tùy tiện nói! Muốn làm sao nói liền nói thế nào. Ngươi lập xuống đại công, là cái bảo bối tốt. Ta lại càng ngày càng yêu thích nghe thấy ngươi âm thanh. Cho nên tuyệt sẽ không trách ngươi dông dài."

Lôi Phàm một bên cổ vũ Mặc Ứng, một bên thầm nghĩ, với cái thế giới này hấn hoàn toàn là cái Tiểu Bạch. Hiểu thêm một phần thêm một phần nắm. Làm sao có khả năng quai Mặc Ứng nhiều lời?

"Dát! Không phải chứ? Lão đại không phải đáng ghét nhất dông dài sao? Ta lão mặc có lúc nói nhiều rồi, ngươi liền một bộ giết người vẻ mặt? Hiện tại ta biểu hiện tốt như vậy, ngươi sẽ không phải có ý kiến chứ?"

Dát! Nhân loại không phải thích nhất nghe khen ngôn ngữ sao? Làm sao sẽ là hư đây? Cái này có chút hiếm thấy lý giải.

Cạc cạc! Lẽ nào lão đại kỳ thực cũng không phải người, mà là khác một loại giống người giống? Hoặc là cũng là chúng ta yêu tộc hoá hình tồn tại? Chẳng trách cách ngươi càng gần liền càng cảm giác thân thiết? . . . "

Lôi Phàm tay run lên, suýt chút nữa chính là một cái tát vỗ tới.

Có điều vì Mặc Ứng trong miệng bí ẩn, rốt cục vẫn là cố nén.

Hấn biết mỗi lần đánh gãy Mặc Ứng phí lời, nó liền rất không cao hứng.

Vì bí ẩn, bây giờ chỉ có thể bị động tiếp thu rác rưởi. Để nó trước tiên cũng thoải mái lại nói.

Lân Giáp Mã rong ruổi bên trong, ngồi ngay ngắn lưng ngựa Lôi Phàm cùng đứng thẳng đầu ngựa Mặc Ứng mặt đối mặt.

Lôi Phàm nghe nó phí lời, nỗ lực bỏ ra nụ cười, đầu óc nhưng ảo tưởng khôi phục pháp lực hần, đốt tam muội chân hỏa, nường này "Tiểu hắc điều", xì xì trong tiếng, mùi thịt phân tán.

"Cạc cạc! Lão đại, ngươi ánh mắt không đúng vậy? Ta lão mặc thế nào cảm giác có chút sờn cả tóc gáy đây?"

Đệt! Này tiểu hắc điều làm sao như thế cơ cảnh?

"Ta đây là càng ngày càng yêu thích ánh mắt của ngươi, khả năng ngươi còn không quá quen thuộc. Nha, nói bí ẩn đã đến giờ."

Lôi Phàm tận lực lộ ra càng mê "Điều" mỉm cười, ngôn ngữ cũng trước nay chưa từng có nhu hòa.

"Được rồi! Ta lão mặc liền nói một chút. Từ nơi nào bắt đầu đây? Cạc cạc! Liền từ chúng ta này 'Hoang mãnh' nói tới đi! Dát! Đương nhiên cũng có thể gọi làm 'Mộng về tình' !

Dát! Những này lão đại đều hẳn phải biết mới đúng. Lão mặc vẫn là. . ."

Lôi Phàm chính nghe được trong lòng không rõ, làm sao sẽ làm nó xóa đến mặt khác địa phương đi.

"Nghe cố sự liền muốn nghe nguyên bộ! Ta yêu thích có đầu có đuôi! Nói rất khá! Tiếp tục!"

Lôi Phàm vội vã đem "Mỉm cười" cái này tuyệt chiêu lần thứ hai tung.

"Cạc cạc! Không hổ là lão đại, phẩm vị chính là cao. Hoang vực là chúng ta vị trí vùng vũ trụ này trung tâm. Khu vực mệnh mông vô cương, thiên tài địa bảo vô số, nguyên khí nồng độ cũng có thể nói vũ trụ số một. Dát! Thích hợp nhất tu hành!

Những tình vực khác đó là tuyệt đối không so được a! Cạc cạc! Lão mặc thật say mê!

Ở hoang vực, trong đó nổi danh nhất hai viên đại tinh, ngoại trừ thánh tổ tinh chính là Hoang Tổ Tinh.

Thánh tổ tinh liền không nói. Hoang Tổ Tinh ngoại trừ cùng thánh tổ tinh như thế hùng vĩ ở ngoài, sở dĩ tên gọi vũ trụ, là bởi vì toàn vũ trụ cường giả đỉnh cao trên căn bản đều tập hợp ở Hoang Tổ Tinh.

Một là vì càng tốt hơn tu hành; hai là ở Hoang Tổ Tinh thành tiên cơ hội thành "đạo" to lớn nhất; ba là vì chống đỡ một phương khác vũ trụ xâm lược.

Mà Hoang Tổ Tinh chính ở vào cùng phía kia vũ trụ duy nhất nối đường ray nơi.

Cạc cạc! Chúng ta này mới đánh không thắng, đánh không thắng a! Những người xâm lược kia quá mạnh, quá mạnh mẽ. Nếu như không phải chúng ta này Phương Vũ trụ quy tắc đối với những người xâm lược kia áp chế quá lớn, hậu quả khó mà lường được.

Chúng ta này mới cường giả xưng người xâm lược cái kia mảnh vũ trụ vì là 'Ma giới' !

Đương nhiên, lão mặc nói những này đều ở điển tịch bên trong, ngươi cũng biết.

Cái kia từng cuộc một đại chiến quá khốc liệt, quá khốc liệt rồi!

Theo lần lượt đại chiến, Hoang Tổ Tinh vùng không gian kia bị xé rách, Nhật Nguyệt Sao trời lần lượt bị đánh thành bụi phấn.

May là tổ tinh là sẽ không hủy diệt.

Chỉ cần tổ tinh bất diệt, năm tháng dài đằng đằng lại sẽ từ từ ở xung quanh hình thành Nhật Nguyệt Sao trời.

Nhưng là hình thành sau khi, đại chiến lại tiếp tục bạo phát, sau đó sẽ bị đánh nát phá hủy. Vòng đi vòng lại. Cũng không biết này bị xâm lược ác mộng muốn lúc nào mới đến cùng oa?

Tỷ như chúng ta này viên mộng về tình. Kỳ thực chính là Hoang Tổ Tinh trên bị đánh nát một khối mảnh vỡ, roi vết nứt không gian, bây giờ đã rời xa Hoang Tổ Tinh. Có điều nó cách đến lại xa, sớm muộn cũng sẽ bị triệu hoán trở lại.

Khối này hoang mãnh trên cường giả, nằm mộng cũng muốn sớm ngày trở về.

Những cường giả kia vì kỷ niệm Hoang Tổ Tinh, cũng vì cầu khẩn Hoang Tổ Tinh có thể sớm ngày đem nó này mảnh vụn triệu hồi, liền lấy một giấc mơ về tình tên.

Lôi Phàm tuy cực lực không chế, nhưng trái tim vẫn là không ngừng được kinh hoàng.

Hần cũng không phải tu hành ngưng ngắt, thông qua dung hợp Cửu Dương tình vực kế dương đơn giản ký ức, ít nhiều gì rõ ràng tình vực vô cùng mệnh mông cùng tu sĩ kinh thiên uy năng.

Nhưng kẻ dương cũng có điều là nguyên thai tu sĩ. Cách cường giả cấp cao nhất còn có khoảng cách mười vạn tám ngàn dặm.

Không có người tu sĩ nào, bao quát hẳn ở bên trong, không ngóng trông sự sống vĩnh hằng cùng sức mạnh to lớn.

Giơ tay nhắc chân, hát trắng bắt sao, trong nháy mắt, nát tan ngôi sao.

Lôi Phàm chưa từng có nghĩ tới, này lớn đến mức khó mà tin nổi tình cầu, chỉ là Hoang Tổ Tinh trên một khối mảnh vỡ?

Cái kia Hoang Tổ Tinh đến cùng lớn bao nhiêu?

Ở Thủy Lam Tinh thì, nơi đó chỉ có cỏ vũ, cũng không có chân chính tu sĩ. Dù cho có so với hẳn nhân vật lợi hại, hẳn sâu trong nội tâm cũng giấu điếm một loại cảm giác tru việt.

Bởi vì hẳn là chân chính tu sĩ.

Không nghĩ tới trong lúc vô tình, cử tử nhất sinh đi tới nơi này dị giới, càng đột nhiên nghe nói trung tâm vũ trụ tin tức!

Hoang vực! Hoang Tổ Tinh!

Bây giờ tuy rằng chỉ là đứng Hoang Tổ Tinh một khối mảnh vỡ trên, nhưng Lôi Phàm có thể cảm ứng được sự bất phàm của nó, có thể cảm giác cùng tu sĩ gặp gỡ tháng ngày, dĩ nhiên không xa.

Giờ khắc này, Lôi Phàm trong lòng là ngũ vị tạp trần, tức là kích động lại là kinh hoàng, tức là phần chấn lại là mờ mịt.

Mặc Ứng hiềm thấy nhìn thấy Lôi Phàm nghe được thật tình như thế, trong lòng đắc ý, trắng trợn khoe khoang, thao thao bất tuyệt.

"Bởi vì là mảnh vỡ, vì lẽ đó tu hành hoàn cảnh kịch liệt giảm xuống. Dát! Cũng không biết chênh lệch Hoang Tổ Tinh bao nhiêu lần.

Nguyên khí mật độ còn không phải vấn đề lớn nhất, đối với tu sĩ cấp thấp ảnh hưởng còn không lớn.

Đạo quy tắc không kiện toàn, thì lại đối với những kia số rất ít tàn dư hạ xuống cường giả, tạo thành to lớn đã kích.

Đề bọn họ không có cách nào ngộ đạo, tăng lên cảnh giới.

Thời gian thấm thoát, năm tháng như trôi đưa.

Này số rất ít cường giả công lực, cảnh giới, không chỉ không có một chút nào tiến bộ, lại còn có rút lui hiện tượng.

Bọn họ sốt ruột bên dưới lẫn nhau thương nghị, cuối cùng, mảnh vỡ này trung tâm bị các cường giả chiếm cứ, bố trí không lồ 'Càn Khôn Tự Nguyên trận'. Nhân tài nguyên có hạn không thể bao trùm toàn bộ hoang mãnh, cũng chỉ đem tốt nhất khu vực trung tâm khống chế ở tay.

Dát! Cái khác căn cỗi hoang mãnh chính là hiện tại cái gọi là Cửu Châu. Trung tâm chỗ tốt nhất thì lại được gọi là Thiên Châu.

Cạc cạc cạc! Hơn hai vạn năm a! Vì tiết kiệm tài nguyên, căn cỗi Cửu Châu triệt để thành rác rưởi bài phóng địa.

Huyết thống không thuần, tư chất thấp kém, ngộ tính kém, tội phạm, nghiệt chủng, . . . Hết thấy lưu vong, đá ra Thiên Châu. Mặc bọn họ ở Thiên Châu ở ngoài thâm sơn cùng cốc bên trong tự sinh tự diệt."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Huỳnh đệ tương tàn

Chương 30: Huỳnh đệ tương tàn

Làm Mặc Ứng nói đến huyết thống không thuần, tư chất thấp kém, Lôi Phàm có thể cảm giác được rõ rệt, một luồng buồn giận nan giải tâm tình ở Lâm Giáp Mã cùng Mặc Ứng trên người bồi hồi.

Lâm Giáp Mã ngẩng cao đầu chậm rãi hạ thấp, tốc độ cũng bất tri bất giác chậm lại.

Nói nói, Mặc Ứng sực sôi lời nói dần dần hạ, gần như không nghe thấy.

Lôi Phàm cũng trở nên trầm mặc.

Mặc Ứng lần thứ nhất có chút lo lắng nhìn một chút Lôi Phàm, trầm giọng nói: "Hiện tại, ngươi phải biết chúng ta tại sao muốn không hề lời oán hận theo ngươi chứ?"

Dù cho ngươi là đang lừa gạt chúng ta, chúng ta cũng không hối hận!

Chỉ cần có như vậy một chút cơ hội có thể thay đổi vận mệnh, chúng ta những này rác rưởi cũng sẽ phấn đấu quên mình, dù cho vì thế trả giá cái giá bằng cả mạng sống cũng sẽ không tiếc.

Ta lão mặc vị trí bộ tộc là vĩ đại huy hoàng bộ tộc, ta nhưng chỉ có thể nhớ lại, lại không dám treo ở ngoài miệng.

Dát! Trường thành này đạo đức, lão mặc càng là rác rưởi bên trong rác rưởi. Sống hơn 200 năm, duyệt tận thế gian đắng cay ngọt bùi, không có cơ duyên, lão mặc cũng sắp tới đầu.

Vạn năm trước, chúng ta những này rác rưởi đời sau, thậm chí còn vì là một chút chuyện vật vãn sự, nhiều lần đánh cho kinh thiên động địa, chết đi sống lại.

Cạc cạc! Có ý nghĩa gì đây? Sinh sôi đến càng nhiều liền càng rác rưởi.

Chúng ta chết hết hết, Thiên Châu cùng tộc chỉ sợ còn muốn nâng chén chúc mừng.

Vì lẽ đó, cho dù hiện tại bị đồng dạng là rác rưởi nhân loại gọi là yêu thú, chúng ta cũng hào không động khí.

Chẳng lẽ không là yêu thú? Thật giống cũng không có gọi sai. Càng ngày càng nhiều yêu tộc đời sau như là dã thú sinh hoạt, liền trí tuệ đều đánh mất, chớ đừng nói chỉ là có ký ức truyền thừa.

Còn có bộ phận bị hiểu chiến nhân loại bắt giữ thuần hóa, trở thành đủ loại công cụ. Đáng thương!

Chính là chúng ta những này mở ra trí, lại cùng yêu tộc còn có quan hệ gì?

Ai còn có mặt nhắc lại chính mình là cái nào bộ tộc?

Dát! Lúc mới bắt đầu, không nói cùng Nhân tộc rác rưởi đánh, chính là chúng ta những yêu tộc này rác rưởi đời sau, cũng như thường huynh đệ tương tàn, đánh tới đánh lui, cuối cùng đại gia đều mất cảm giác.

Đều là rác rưởi, đều ở hỗn ăn hỗn uống, chậm rãi chờ chết, hà tất lại tránh cái gì mặt mũi cùng lợi ích đây?"

Mặc Ứng đỉnh đầu hỏa diễm giống như linh vũ thật giống đang dần dần tắt, êm tai âm thanh cũng càng ngày càng trầm thấp, trong lời nói đầy rẫy u ám thê lương cùng buồn rầu.

Lôi Phàm có thể cảm giác được Lân Giáp Mã ưu tư oán giận, còn nhìn thấy bay nhanh bên trong nó, mắt to bao hàm nấn nước mắt.

Mặc Ứng đột nhiên cũng không muốn nói thêm. Còn cái khác bí ẩn cũng không nhắc lại cùng.

Lúc này, Lôi Phàm cũng không biết chính mình hiện nay chính nơi ở một cái ra sao tâm tình ở trong.

Một lúc lâu.

Lôi Phàm tận lực không để tự mình nói sai, thử dò xét nói: "Các ngươi không muốn hỏi thiên châu sao?"

Mặc Ứng có chút kỳ quái mà nhìn Lôi Phàm, cạc cạc kêu vài tiếng.

"Là ngươi muốn trở về chứ? Còn có hơn một năm chính là mỗi ba mươi năm một lần 'Được Thiên môn'. Rác rưởi bên trong đều sẽ sản sinh một ít dị chủng, nhưng cũng cực nhỏ cực nhỏ.

Cửu Châu chín đại 'Thiên môn', cái này ba mươi năm vừa vặn là ở Mặc Châu mây đen sơn. Chờ 'Thiên môn' mở ra thì, cái khác Cửu Châu cao thủ đều sẽ tập hợp ở nơi đó, chờ đợi cái kia một phần vận bố thí cơ hội.

Nếu như ngươi có sư môn, trở về là không có vấn đề.

Chúng ta thậm chí không có tham gia tư cách. Nhiều nhất đi tập hợp tham gia trò vui."

Tuy rằng Mặc Ứng thật nhiều thoại không có lối ra: mở miệng, nhưng lấy Lôi Phàm mạnh mẽ năng lực phân tích, cũng có thể đoán được một ít.

Thiên Châu bị trận pháp bao phủ, khẳng định không phải từng nghe người như vậy, độ hải là có thể đến.

Bằng không, lấy vạn năm kể thời điểm, không cam tâm, sẽ không có "Lén qua" trở lại?

Chẳng trách sơ ngộ Kim Giác Hồ Vương sau, so sánh kẻ dương trong ký ức yêu thú miêu tả, luôn cảm thấy chúng nó hữu danh vô thực.

Rác rưởi?

Chính mình từ nơi sâu xa không có xuyên qua đến Thiên Châu, mà là đến Cửu Châu, lẽ nào cũng thuộc về rác rưởi hàng ngũ?

Coi như là rác rưởi bên trong chiến đấu cơ, lẽ nào liền không phải rác rưởi?

Không thể a! Thiên Đạo Thánh Thể đều là rác rưởi, cái kia toàn vũ trụ rác rưởi có phải là quá có thêm?

Lôi Phàm có chút không tên oán giận, lại có chút không tên ung dung.

Mảnh vỡ? Đại đạo quy tắc không hoàn toàn?

Cho tới lĩnh ngộ đại đạo quy tắc, Lôi Phàm trực giác nói cho hắn, nắm giữ "Thiên Lệ" hắn không sẽ chịu ảnh hưởng.

Lại nói, muốn tìm đến đường về nhà, khẳng định chỉ có thể là Thiên Châu. Nơi đó mới là cơ hội duy nhất.

Suy nghĩ Lôi Phàm, trong lòng đột nhiên có một luồng cảm giác gấp gấp cùng cảm giác nguy hiểm.

Vạn nhất bị tu sĩ cấp cao phát hiện hẳn không phải "Thỏ", thể chất lại rất kỳ quái, có thể hay không bắt hắn đến nghiên cứu? Có thể hay không một thuận lợi liền đem hắn này "Người ngoài hành tinh" giết chết?

Điều này cũng nói không chừng a! Lôi Phàm thấp thòm.

Bây giờ thân thể này cũng làm cho hắn đau đầu. Phương thức tu luyện đã thoát ly tu sĩ tầm thường tu hành phạm trù.

Cảm giác được vận mệnh không thể nắm giữ trong tay, Lôi Phàm liền bắt đầu không ngừng được kinh hoàng, run rẩy.

Mặc kệ, trước tiên hấp thu Nguyên tinh, tăng lên sức chiến đấu chính là tăng cao sinh tồn năng lực.

Thu mình đảo thành ao hình chữ, hướng về lê hải há mồm nội bộ, nơi kín đáo thiết có gian tiện bến tàu. Bến tàu trên thiết trí đơn giản tháp hải đăng, vọng tháp.

Nếu như xa xa nhìn tới, đây chỉ là một mảnh um tùm bạc trắng rừng rậm bao trùm bên trong loại nhỏ hòn đảo.

Như vậy loại hình hòn đảo ở lê hải có rất nhiều, cũng không gây cho người chú ý.

Xuyên qua tiểu cánh rừng nhưng là liền miền trùng điệp thấp bé ngọn núi, lướt qua mấy chỗ hẻm núi, trung tâm nơi là một rộng rãi bồn địa. Bồn địa trung ương là một không lớn nước ngọt hồ nước.

Túm năm tùm ba nhà tranh vây quanh hồ nước tô điểm ở thảm thực vật sum xuê bồn địa trên.

Gần xem mới biết những kia sum xuê thảm thực vật, tuyệt đại đa số cang là nhân công trồng trọt lương thực cùng rau dưa.

Chúng nó toa thuốc mảnh hình, chẳng chịt có hứng thú phân tán ở bồn địa chu vi.

Thu mình đảo đồng dạng có Mặc Châu khu vực nhiều lỗ thủng địa lý diện mạo. Trú lưu thu mình đảo Lư gia quân đem căn cứ kiến tạo ở mạng nhện giống như liên kết lòng đất trong hang động.

Một có thể chứa đựng vạn người hang lớn huyết, từng dầu điểm lên cây đuốc, chiếu lên toàn bộ hang động sáng như ban ngày.

Giờ khắc này, 1,500 tinh binh rộng mở ở liệt. Giống như chia làm ba một bên ở đối lập. Tình thế động một cái liền bùng nổ.

Thạch vô cực là ở rẽ Lư gia thôn ngoại lai hộ. Nhân biểu hiện trác bị chiêu vào Lư gia trong quân, ở Lô Thập Tam không có đến trước chính là Lư gia thôn thổ chiến sĩ nhân vật đại biểu, cũng là thống lĩnh của bọn họ.

Hắn gương mặt cổ kính, không một chút biểu tình, làm cho người ta một loại kiên nghị quật cường cảm giác.

Lúc này hắn dẫn dắt gần nghìn nguyên Lư gia thôn thổ chiến sĩ, cũng là tới không có nhân quyền tằng dưới chót chiến sĩ duy trì trung lập. Bọn họ yên lặng không nói gì đứng một bên khác, nhìn tình thế phát triển.

Lô Thất thủ đoạn chân động, không gặp làm sao động tác, treo ở tả eo bảo kiếm, cho hắn xé ở trong tay phải, bảo kiếm nhắm thẳng vào Lô Thập Tam, thân kiếm lờ lờ phát quang, ổn định như bàn thạch.

Lô Thất nhìn cái này cùng mình từng vào sinh ra tử huynh đệ, không hiển lộ chút nào tình cảm trong nội tâm, quát lạnh: "Thập Tam, đây là cơ hội cuối cùng. Ngươi một là lập tức theo Thất ca đi cứu viện Vương Thái Tử.

Một là để Thất ca thanh lý môn hộ, ngay tại chỗ chém giết ngươi này kẻ phản bội."

Ngữ điệu kiên quyết mạnh mẽ, không có mảy may cứu vãn chỗ trống.

Lô Thất phía sau gần ba trăm chiến sĩ, đều lạnh lùng nhìn chăm chăm đối diện tuy từng Lô Thập Tam hơn 200 trong quân đồng đội huynh đệ.

Chúng chiến sĩ về mặt bất biến.

Hiện thực vốn là tàn khốc. Thời đại này, huynh đệ tương tàn, chẳng có gì lạ, chẳng lạ lùng gì. Huynh đệ một khi trở mặt thành thù, thậm chí so với kẻ địch càng tàn nhẫn càng đáng sợ.

Cùng là đồng đội huynh đệ, một khi chiến bại, còn có thể trở thành tù binh, sau đó bị bán đi, đại thể sẽ bị sung làm nô tài, sống không bằng chết.

Bọn họ ngày xưa cũng từng là đánh đâu thắng đó đội mạnh, giờ này ngày này chỉ là đường cùng đường cùng.

Nhưng dĩ vãng cái kia cổ nhiệt huyết vẫn còn, cái kia cổ tàn nhẫn kính cũng không có biến mất.

Một khi trở thành kẻ địch, bắt đầu chiến đấu, vậy thì là lục thân không nhận, không chết không thôi.

Bọn họ còn có Lô họ Vương tộc kiều ngạo. Bọn họ thà rằng chết trận, cũng sẽ không nhẫn nhục sống tạm bợ.

Thường xuyên mang theo không đáng kể nụ cười Lô Thập Tam, giờ khắc này sắc mặt hàn như băng sương, một viên nhiệt lệ nhưng từ khóe mắt lướt xuống.

Lô Thập Tam chậm rãi từ vai sau rút ra đồng đồ giản, trầm giọng nghẹn ngào, nói: "Đây là ta một lần cuối cùng gọi ngươi Thất ca, cũng là một lần cuối cùng rơi lệ. Từ nay về sau, ta Lô Thập Tam chỉ có thể vì là Lôi công tử chảy máu.

Chúng ta bây giờ lấy cái gì đi cùng nghịch vương 50 vạn đại quân binh? Nếu như không có Lôi Phàm công tử, chúng ta này chỉ là hơn một ngàn tên huynh đệ sớm đã bị hấn Hắc Long Vệ bình định.

Coi như đến Trần Quốc, chúng ta hay là muốn ăn nhờ ở đậu, xem người khác sắc mặt làm người.

Huống hồ, một khi Trần Quốc chiến bại, nói không chắc bọn họ liền sẽ lập tức giết chúng ta đến cho hả giận. Hoặc là vì ủy khúc cầu toàn đem chúng ta hiến cho nghịch vương. Ngươi nghĩ tới loại kia kết cục bị thảm sao?

Cho dù Trần Quốc vạn nhất chiến thắng, bọn họ liền thật sự sẽ giúp chúng ta phục quốc? Có thể làm cho bọn họ nâng đỡ một con rối, chỉ sợ cũng là chúng ta có thể được to lớn nhất thắng lợi.

Lẽ nào những này chính là chúng ta muốn kết cục sao?"

Lô Thập Tam lệ rơi đầy mặt, ngửa mặt lên trời thét dài, quát to: "Phúc sào bên dưới, yên có xong trứng? Chỉ có đánh bại Lôn Ngũ Hình Lôi công tử mới có thể bảo tồn chúng ta này một nhánh huyết thống kéo dài.

Lưu được núi xanh ở, không sợ không củi đốt. Chỉ có giữ được tính mạng mới có cơ hội báo thù! Thất ca, ngươi tỉnh lại đi đi!"

Lô Thất ha ha ha ngửa mặt lên trời một trận cười dài, bi phẫn muôn dạng.

Sau lưng chúng chiến sĩ chưa từng gặp qua Lô Thất loại này thần thái, không khỏi gây nên trong lòng oán giận.

Bọn họ đối với Lô Thất tâm tình đều hiểu rõ vô cùng, cùng là Thập Tam Thái Bảo, dĩ vãng cảm tình rất tốt. Đối với cái này ít nhất huynh đệ cũng ôm ấp hi vọng cùng kỳ vọng cao. Hiện nay biến sinh thiết cận, huynh đệ tương tàn, há có thể không làm người phần hận.

Lô Thất tiếng cười hốt dừng, gần từng chữ một: "Hay, hay, được! Nói tới thật là dễ nghe, khiến người ta cảm động. Nhất gan nói thành bảo mệnh? Làm phản nói thành huyết thống kéo dài? Những này chính là ngươi Lô Thập Tam tìm tới cớ?

Ha! Từ đây chúng ta cắt bỏ đoạn nghĩa, không còn là huynh đệ.

Bởi vì ngươi đã quên đi rồi công hiến cho lời thề, đã quên ngươi còn tính lô.

Ngươi càng đã quên, ngươi mạch máu chảy xuôi chúng ta Vương tộc cao quý dòng máu cùng chúng ta tổ tiên vinh quang.

Bởi vậy, ngươi đáng chết! Liền để cho ta tới thay bọn họ thực hành tộc pháp, chém giết ngươi này phản bội đi!

Để ta Lô Thất nhìn ngươi này kẻ phản bội "Toàn Phong Giản Pháp", hiện tại có bao nhiêu tiến bộ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tộc quyết

Chương 31: Tộc quyết

"Leng keng!"

Phía sau hai người chiến sĩ gần như cùng lúc đó nhanh như tia chớp rút ra binh khí, cấp tốc tạo thành xung phong trận hình, rục rà rục rịch.

Lô Thập Tam hít sâu một hơi, ánh mắt nghiêm nghị, đồng đồ giản chỉ xéo phía trước. Chiến đấu động một cái liền bùng nổ.

"Dừng tay!"

Một tiếng giọng thanh thúy vang lên. Hóa ra là Lô Văn Tĩnh nhận được tin tức, cười Kim Giác Hồ Vương nhanh chóng chạy tới.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Liên tiếp tiếng vang, chúng chiến sĩ quỳ mẫn một chỗ, dồn dập nghênh tiếp.

Lô Thất trong lòng thầm than một tiếng, mắt thấy đến lúc mấu chốt, chỉ muốn chém giết Lô Thập Tam liền phòng ngừa Lư gia quân phân liệt. Hắn đơn độc không chế quyền to sau, đi cứu viện Vương Thái Tử một nhóm liền ít đi rất nhiều xé扯.

Nếu là Lô Trang Công hoặc Bình Giang Hậu hai người này, có một ở đây cũng sẽ không phát sinh như thế bị động cục diện.

Bây giờ tình công chúa đến rồi liền phiền phức. Nàng dù sao cũng là công chúa thân phận, mà lại cùng Lôi Phàm quan hệ mật thiết.

Lô Thất bắt đắc dĩ dưới thu cần thận bảo kiểm hướng về tình công chúa thi lễ, thỉnh an, vãn an!

Mọi người thi lễ xong xuôi.

Lô Thất tiên phát chế nhân, leng keng nói: "Vương Thái Tử tao ngộ nguy hiểm, Lô Thập Tam chủ bán cầu sinh, ngăn cản Lư gia quân đi tới Trần Quốc cứu viện. Xin mời tình công chúa phê chuẩn Lô Thất thực hành tộc pháp, chém giết phản bội!"

Thi lễ qua đi, Lô Thập Tam nhưng lặng lẽ không nói.

Hắn chỉ là cung kính đứng thẳng một bên, lẳng lặng chờ tình công chúa ý chỉ.

Hắn trong lòng biết, này ngồi ngay ngắn Kim Giác Hồ Vương trên lưng, không bị tiên vương tiếp đãi tình công chúa cũng không giống trước mắt như vậy nhu nhược.

Nàng nhất định sẽ lấy ra một ý kiến!

Lô Văn Tĩnh đầu tiên là cẩn thận mà đánh giá một phen trong huyết động tình huống sau khi, lại nhìn một chút Lô Thất cùng Lô Thập Tam hai vị Thái bảo, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đều chán nản như vậy, còn muốn họa từ trong nhà sao?"

Có chuyện gì, chúng ta không thể ngồi xuống đến đàm luận cái rõ ràng lý?"

Nàng thấy Lô Thất lại muốn lên tiếng, vung tay nhỏ lên, lúc này đánh gãy câu chuyện của hắn, rồi nói tiếp: "Chuyện đã xảy ra ta đã hiểu rõ, hai người các ngươi tuy có tranh chấp, nhưng đều không có sai.

Một lòng son dạ sắt, hộ chủ tâm thiết.

Một bình tĩnh tầm nhìn, rất có phong độ của một đại tướng.

Ta xem vẫn là chờ ca ca trở về sau đó, rồi quyết định làm thế nào chứ? Các ngươi cảm thấy lý?"

Lô Thất trong lòng giận dữ, cúi đầu cố nén, không để cho người khác nhìn thấy trong mắt hấn ngầm có ý dọa người sát cơ.

Đây là phản tộc chi tội, tội lỗi đáng chém!

Nàng dĩ nhiên nói không có sai? Còn bình tĩnh tâm nhin, rất có phong độ của một đại tướng?

Như vậy như vậy đều không phải là sai, vậy còn muốn làm ra ra sao cử động mới là sai?

Nàng lấy đường đường công chúa thân phận lại gọi một không biết mùi vị, người lai lịch không rõ vì là ca ca?

Nàng như thế làm đến cùng có còn hay không nữa điểm Vương tộc tôn nghiêm? Nàng bây giờ tâm đến cùng thiên hướng phương nào?

Lô Thất lặng lẽ suy tư chốc lát, quyết tâm liều mạng, trầm giọng nói: "Tĩnh công chúa mình giám! Biết rõ Vương Thái Tử nguy hiểm, Lô Thất cùng tộc nhân trong lòng như có lửa đốt. Lê nào chúng ta còn phải ở chỗ này chờ một người ngoài đến quyết định chúng ta vận mệnh?

Điện hạ lấy đường đường công chúa thân phận, càng luôn mồm luôn miệng xưng hô một không rõ lai lịch người ngoài vì là ca ca?

Thứ Lô Thất ngu dốt, chúng ta thật là không rõ!

Như vậy như vậy, có phải là công bên dưới chủ điện muốn từ bỏ ta Vương tộc thân phận tôn quý?

Có phải là muốn từ bỏ cứu viện Vương Thái Tử một nhóm, mặc bọn họ lạc vào miệng cọp?

Có phải là muốn từ bỏ ta lô tộc phục quốc đại kế?

Lô Thất chờ muốn biết công bên dưới chủ điện dự định?

Chúng ta kính xin mời tĩnh công chúa công khai!"

Dứt lời, cúi người ở mặt đất, tâng tâng đập đầu mấy cái đập đầu.

Phía sau ba trăm chiến sĩ đồng thời quỳ sát, cùng kêu lên quát lên: "Chúng ta kính xin mời tĩnh công chúa công khai!"

"Lớn mặt! Dám vô lễ bức bách công bên dưới chủ điện?"

Lô Thập Tam giận tím mặt, rút giản ở tay, hù chỉ Lô Thất, chỉ đợi tĩnh công chúa ra lệnh một tiếng liền đem bọn họ bắt.

Lô Văn Tĩnh chưa từng có nghĩ đến sẽ gặp phải chuyện như vậy, càng không có xử lý chuyện như vậy kinh nghiệm, đột nhiên tao ngộ loại này bức cung tình cảnh, đầu nhỏ một trận không rõ.

Nên làm gì lý? Nếu như ca ở đây là tốt rồi.

Nghĩ đến Lôi Phàm, Lô Văn Tĩnh phảng phất toàn thân truyền vào vô cùng sức mạnh.

Nàng lặng lẽ suy tư một lát sau, bình tĩnh nói: "Bây Thái bảo! Đầu tiên, không có ca ca, Vương Thái Tử từ lâu gặp nạn. Đây là đại ân! Nay ngàn ngũ binh sĩ cũng là Lô Trang Công đại biểu trong tộc, hứa hẹn giao cho ca ca ngăn trở địch nhân mã.

Vì lẽ đó, bao quát người ở bên trong cũng phải nghe theo hấn mệnh lệnh.

Quân pháp như núi! Không có trải qua xin chỉ thị liền chuẩn bị chuyên quyền độc đoán chính là kháng mệnh không tuân. Đây là tội lớn!

Thứ yếu, phụ vương ở hoàng một trước liền nhắc nhở Bồn công chúa, muốn ta đề phòng trong tộc gian tế.

Ta cũng thật là không rõ? Người thân là Thái bảo lẽ nào không có chút nào hiểu được chiến lược chiến thuật?

Chính là chưa bao giờ đánh giặc ta, cũng biết chỉ là ngàn ngũ quân sĩ không thể đối kháng năm mươi vạn đại quân.

Ngay cả ta không hiểu chính trị đều biết, nếu như chúng ta nhánh quân đội này ở ca ca dưới sự lãnh đạo liền chiến liền tiếp, chiến công sắc sỡ, sẽ làm muốn hại Vương Thái Tử kẻ địch mang trong lòng kiêng kỵ, sợ ném chuột vỡ đồ.

Nói không chắc Vương Thái Tử một nhóm còn có một chút hi vọng sống.

Mà người càng trăm phương ngàn kế khu vực tộc nhân đi vào, có phải là muốn để cho kẻ địch đem chúng ta một lưới bắt hết đây?

Cuối cùng, ta nghĩ hỏi bây Thái bảo, người biết thân phận của Lôi Phàm sao?

Chúng ta Lô họ Vương tộc có phải là này trên đời này tối thân phận cao quý đây?

Lẽ nào ta một công chúa nhận một ca ca cũng muốn chiếm được người bảy Thái bảo phê chuẩn? Người bảy Thái bảo nói không được, ta liền đại nghịch bất đạo, phạm vào di thiên tội lớn? Người đây là muốn tri Bồn công chúa tội sao?"

"Hồng!"

Theo Lô Văn Tĩnh cuối cùng một chữ phun ra, Kim Giác Hồ Vương như thể tương ứng hồ gầm lên thêm khí thế của nàng!

Lô Văn Tĩnh bắt đầu rất hồi hộp, nói lắp bắp, nhưng vừa nhắc tới Lôi Phàm liền dứt bỏ rồi sợ hãi cùng sợ hãi, càng nói càng lưu loát, càng nói càng phấn chấn, lời nói cũng càng ngày càng sắc bén.

Theo tình công chúa ngữ khí càng ngày càng cao, càng ngày càng nghiêm khắc, lấy Lô Thất dẫn đầu, quý sát bức cung chúng tướng sĩ, mồ hôi lạnh rì rào mà xuống. Mà ngay cả đầu cũng không dám giờ lên đến.

Lô Thập Tam cũng há hốc mồm! Cùng phía sau chúng tướng sĩ đều há to miệng, kinh ngạc đến tột đỉnh!

Đây thật sự là cái kia từ không nói nhiều, văn nhã nhỏ yếu tình công chúa?

Lấy thạch vô cực cầm đầu trung lập phái chúng tướng sĩ, cũng lần đầu biết được công bên dưới chủ điện sắc bén.

Biết được cái này bình thường không yêu ngôn ngữ, không làm dáng. Nhưng vừa đáng yêu, điềm đạm, thiện lương công bên dưới chủ điện, tuyệt không là vẫn nhược có thể lừa gạt hạng người.

Như vậy chủ nhân là bọn họ tha thiết ước mơ chủ nhân a!

Quan trọng nhất chính là nàng cùng Lôi Phàm quan hệ, một cái thân phận hiển hách, một thần dũng vô địch, hỗ giúp bổ sung bên dưới, ở đây còn có cái gì không bắt được sự?

Thạch vô cực phảng phất một sát na liền hạ quyết tâm, đem người bước tới tình công chúa phía sau, dùng chính mình kiên định hành động biểu đạt hân đối với tình công chúa chống đỡ.

Đầu đầy mồ hôi lạnh Lô Thất nghe được Bình đem di động, bỗng đứng ngẩn đầu lên, khi hắn nhìn thạch vô cực cử động sau liền rõ ràng không thể cứu vãn. Hắn đã không có sức mạnh lớn lao.

Khi hắn đưa ánh mắt lui về phía sau, phía sau ba trăm tướng sĩ đa số lộ ra suy nghĩ sâu sắc, do dự biểu hiện.

Lô Thất trong lòng cự chấn động.

Ta không cam lòng! Ta không cam lòng a! Bọn họ đều đã phản bội lô tộc vinh quang.

Vương Thái Tử nếu như gặp phải bất hạnh, cái kia lô tộc vẫn là trước đây lô tộc sao?

Không! Đây chỉ là bọn hắn có, ta nhất định phải đi cứu Vương Thái Tử.

Dù cho chính là cái chết, cũng phải cùng bọn họ chết cùng một chỗ. Dù cho không thể, vậy thì tuân tộc kêu gọi bọn họ giác ngộ!

Hết thảy đều là cái kia chết tiết Lôi Phàm, hắn phân liệt lô tộc.

Hắn lợi dụng tình công chúa thiên thật thiện lương, xúi giục còn trẻ không hiểu đại nghĩa Lô Thập Tam

Lô Thất con mắt đỏ lên, chậm rãi đứng dậy nhìn về phía rộng rãi hang động đã từng chiến hữu, ngữ âm bi thương, cao giọng quát to: "Bởi vì một Lôi Phàm, các người liền muốn ruộng bỏ lô tộc vinh quang sao?"

Nếu như hắn ở chỗ này, ta hận không thể cùng hắn quyết một trận tử chiến, chém giết hắn này phân liệt bộ tộc ta tội nhân."

Lô Thập Tam, nếu như người còn thừa nhận người là lô tộc nhân, nếu như người vẫn là một đường đường nam nhi, vậy chúng ta 'Tộc quyết' ! Người có thể có can đảm này?"

Âm thanh xa xa truyền đi, rung động khắp cả trong huyết động.

Hắn vì là trong quân có vài cao thủ, bình thường che lấp phong mang, vô cùng bản lĩnh chỉ dùng tám phần.

Lúc này hắn vứt bỏ hết thảy, này một vận may giương giọng, âm thanh chất phác, dư âm không ngừng, cho thấy tình xảo công lực.

Ngàn ngũ tướng sĩ đều giác màng nhĩ vang lên ong ong, một loại sa trường khốc liệt mùi vị bắt đầu bốn phía tràn ngập.

"Tộc quyết!" Là trong tộc cuối cùng giải quyết vấn đề thủ đoạn.

Lô Thất giờ khắc này đưa ra tộc quyết, để từng trải qua Lôi Phàm bản lĩnh các tướng sĩ, không có nửa điểm cười nhạo tâm tình của hắn.

Tộc quyết là cần điều kiện. Mà thân phận cao nhất công chúa ở đây, Lô Thất còn khư khư cố chấp đưa ra tộc quyết, bất luận Lô Thập Tam đáp ứng cùng phủ, bất luận bọn họ thắng bại làm sao, cuối cùng hẳn đều muốn tự sát tạ tội!

Có thể nói Lô Thất "Tộc quyết" hai chữ lỗi ra : mở miệng trong nháy mắt đó, hẳn đã đem mình rơi vào hẳn phải chết tuyệt cảnh. Hẳn đây là dứt bỏ rồi tất cả lo lắng muốn lấy thân tuấn tộc a!

"Bây Thái bảo!" Phía sau ba trăm tướng sĩ kinh hãi đến biến sắc, thất thanh tè hô. Không thiếu tướng sĩ nhớ tới bảy Thái bảo sự tích huy hoàng, so sánh hiện nay không che giấu được anh hùng đường cùng, trong lòng bi thương, nhiệt lệ cuộn cuộn mà xuống.

Lô Văn Tĩnh thân là lô trong tộc người, sao không hiểu cái gì là tộc quyết? Làm Lô Thất tộc quyết ra khẩu, nằng tâm loạn như ma, mặt cười trong nháy mắt trắng bệch, đầu nhỏ cũng trống rỗng.

Sai rồi sao? Làm sai sao? Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Không xin chỉ thị, không biểu quyết, ngay ở trước mặt nàng công chúa thân phận đưa ra yêu cầu này, cố nhiên là miệt thị hẳn công chúa quyền uy, nhưng hẳn đây là dùng mạng của mình đi kháng nghị a!

Tộc quyết hai chữ như bình mà sấm sét giống như nổ vang!

Công chúa sau lưng thạch vô cực trong mắt thần quang lóe lên, thâm than, hảo hán tử!

Tộc quyết hai chữ suýt chút nữa đem Lô Thập Tam thần thái trong mắt đánh tan, để hẳn con người tan rã chốc lát.

Chậm rãi hồi phục lại Lô Thập Tam khẩn nhìn chăm chăm Lô Thất, trong mắt càng ngày càng sáng, tỏa ra kinh người thần quang.

Tình công chúa cũng đồng dạng có thể thâm minh đại nghĩa, được nàng chống đỡ, Lô Thập Tam dứt bỏ rồi hết thấy nghi ngờ.

Tộc quyết! Hẳn có thể trở về tránh sao? Không thể! Nếu như hẳn lảng tránh, hẳn liền không phải Lô Thập Tam, vậy hẳn liền từ đây ở trong quân không nhắc nổi đầu lên. Chớ đừng nói chi là sau đó tùy tùng Lôi Phàm chinh chiến sa trường.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trong lòng Chiến Thần

Chương 32: Trong lòng Chiến Thần

Lô Thập Tam chuyển hướng tình công chúa, đan dưới gối quỳ, lớn tiếng nói: "Xin mời công bên dưới chủ điện cho phép Thập Tam tiến hành tộc quyết!"

Đây chỉ là tộc quyết quá trình, ai cũng không thể ngăn cản!

Lô Văn Tĩnh nỗ lực lên tinh thần, phun ra một chữ: "Chuẩn!"

Thạch Vô Cực quát âm: "Kích trống!"

Ngàn năm trận chiến sĩ ở có thể dung vạn người trong động phủ, làm thành một cái to lớn quyền, để trống trung gian sản quyết đấu.

Trống trận trầm mà mạnh mẽ dưới đất thấp minh, một hồi một hồi trực gõ vào mỗi một người chiến sĩ trong đầu.

Giữa trường bầu không khí trang trọng mà trầm thấp!

Lô Thất bảo kiếm ở tay, nhanh chân bước vào sản quyết đấu trung ương, trong lòng bay lên một không tên ý nghĩ, đã từng nắm giữ tất cả, bao quát quyền lực, phú quý, mỹ nữ, đến hiện tại đem không còn gì cả.

Giờ khắc này hẳn chỉ cảm thấy hoàn toàn không có lo lắng, có một loại giải thoát vui vẻ.

Nhớ tới người xích. Lỏa. Lỏa mà đến, xích. Lỏa. Lỏa mà đi, theo đuổi chỉ là ngắn ngủi mục tiêu.

Mà ngoại trừ thành công đỉnh điểm chớp mắt hưng phấn, cái khác đều là ở khổ sở kinh doanh bên trong vượt qua. Trước mắt hắn chỉ ít còn có một sáng tỏ mục, chính là trước khi chết tiêu diệt kẻ phản bội, hoặc là bị giết.

Trong lòng hắn đột nhiên phần khởi hào tình vạn trượng.

Lô Thất trong tay bảo kiếm tên "Vong tình"! Ở Lô Quốc thì phi thường có tiếng. Lúc chiến đấu tâm tình cũng như liệt dương dưới một điểm băng tuyết, hồn quên tất cả, lạnh lùng coi vật. Lúc này hắn dứt bỏ thành bại, tâm linh tiến vào đến không hề lay động cảnh giới.

Lô Thập Tam nhớ tới Lôi Phàm oai hùng, còn có cái kia bá liệt một đòn kinh thế, đồng đồ giản chỉ xéo hướng về Lô Thất, cũng không nói chuyện, nhanh chân ép tới đằng trước.

Lô Thất thấy Lô Thập Tam long hành hổ bộ, không lộ mấy may kẻ hờ, biết hắn vẫn coi thường cái này từ nhỏ đã thiên tư Trác Việt Thập Tam đệ.

Người này ăn thịt người thế giới cũng không phải hắn mới có bảo lưu. Không tới thời khắc máu chốt, ai cũng sẽ giấu điểm một tay.

Lô Thất biết hắn vừa lên đến nhất định lấy thế tiến công, làm sao chịu để hắn chứa đầy khí thế, trường kiếm trong tay hóa ra từng cái từng cái vàng sáng, phút chốc mở rộng, cùng đi tới Lô Thập Tam bách đi.

Lô Thập Tam cổ tay hơi rung, đồng đồ giản hóa ra vạn đạo hàn mang, đồng thời đâm trúng Lô Thất trường kiếm hóa ra vàng sáng, nhất thời sản sinh liên tiếp binh khí chạm vào nhau vang lên thanh.

Hoàn ảnh hóa đi, đồng đồ giản bỗng dừng phá không mà tới, nhanh như tia chớp tiêu hướng về Lô Thất yết hầu.

Này một giản thẳng ở chính là tốc độ kia.

Thập Tam Thái Bảo lẫn nhau trong lúc đó đều đã quen thuộc đối phương chiêu pháp. Toàn Phong Giản Pháp động tác võ thuật hoàn toàn không đủ để để Lô Thập Tam đạt được ưu thế tuyệt đối.

Mà Lô Thất công lực so với hắn thâm hậu, khí mạch dài lâu. Không có kỳ chiêu, hiểm chiêu hắn bại vong tỷ lệ rất lớn.

Hắn đây là ý vào tuổi trẻ lực thịnh, ở Thập Tam Thái Bảo bên trong xưa nay lấy tốc độ linh xảo tăng trưởng, lấy ưu thế kích thế yếu.

Lô Thất không chút nghĩ ngợi, không lùi mà tiến tới, trường kiếm chém ở đồng đồ giản trên người, bỗng nhiên cảm giác đồng đồ giản hư mà vô lực, ứng kiếm hướng về tả phương bay đi.

Lô Thất kêu to không ổn, khóe mắt bóng người lóe lên, Lô Thập Tam khí đồng đồ giản mà lên, một tay chụp vào Lô Thất trường kiếm.

Lô Thất vận oản quyền kiếm, không được, Thập Tam trong tay áo trượt ra một thanh hoàng kim chủy thủ, rộng mở là Lôi Phàm từ Hồ Vương nơi đó được chuôi này. Không nghĩ tới nhưng giao cho Lô Thập Tam.

Trường kiếm đụng tới hoàng kim chủy, hoàng kim chủy bị giảo lạc, nhưng Lô Thất trước sau hoãn một chút, nghiêng người mà trên Lô Thập Tam, một khuỷu tay đánh vào hắn hiệp dưới, nhất thời đụng gãy hắn mấy cái xương sườn.

Theo Lô Thập Tam một thức song long hí châu tà tiêu mà lên, đâm vào hai mắt của hắn.

Lô Thất điên cuồng hét lên một tiếng, hai chân mãnh đạp mặt đất ngã về đằng sau nằm. Cực lực né tránh dưới bảo tồn mắt trái, mắt phải đau đớn một hồi, máu tươi giàn giụa.

Thật vất vả Bình thoát hiểm, tạo nên hiện nay ưu thế, Lô Thập Tam đương nhiên sẽ không bỏ qua, không đem ưu thế cấp tốc hóa thành thế thắng, chờ Lô Thất hoàn quá khí chính là hắn Lô Thập Tam mất mạng một khắc đó.

Lô Thập Tam vận chuyển toàn thân công lực, dán vào năm ngón hướng về mặt đất Lô Thất vừa vận nhào trên, song quyền vận kinh đánh mạnh.

Lô Thất một ngum máu tươi phun mạnh, thân thể địa trước, vong tình kiếm thoát tay quăng, ngực đồng thời bị đại lực bắn trúng.

Biết là thời khắc máu chốt, trải qua muôn vàn thử thách Lô Thất, ngã xuống đất sau cấp tốc lật nghiêng muốn kéo dài khoảng cách.

Đồng thời khiến dừng một chút xảo diệu thủ pháp, trở tay về phía sau công tới, hóa đi Lô Thập Tam truy kích mà đến mấy quyền.

Lô Thất rút cục thăng bằng thân hình, phút chốc xoay người, trong lòng vẫn không có bay lên nửa điểm tâm tình, một đôi bao hàm mãn kinh khí bàn tay lớn nhanh như tia chớp liên hoàn vỗ vào trên lưng hắn.

Nguyên lai Lô Thập Tam ở hắn xoay người cái kia nháy mắt tái xuất hiểm chiêu, bay lên không vượt qua Lô Thất đỉnh đầu xuất hiện ở sau lưng của hắn.

Lô Thất có thể nghe được chính mình xương vỡ vụn âm thanh không ngừng truyền ra, máu tươi cũng không ngừng từ tai mắt mũi miệng tiêu đi ra, làm Lô Thập Tam cặp kia tay lúc rời đi, hắn tị không thành hình người.

Lô Thất bỗng một tiếng ngã xuống, một đời hào kiệt, Lô Quốc danh tướng, ôm nỗi hận mà một!

Lô Thập Tam đau thương, nhìn hai tay máu tươi, ngửa mặt lên trời cười to, nhưng không thấy nửa điểm hân hoan, nhiệt lệ cuồng tung!

Trống trận ngừng lại, chu vi một trận yên tĩnh, chỉ có rọi sáng trong hang động từng đầu cây đuốc thiêu đến chỉ chi vang vọng.

Lô Thập Tam đứng yên như tượng gỗ, cổ nén nội tâm bi thống.

Hắn năm nay vừa vặn hai mươi tuổi, mười năm qua hắn ở mười hai vị ca ca chân thành bồi dưỡng, chăm sóc cho, vẫn khổ nghiên binh pháp, tinh nghiên giản pháp, tự cao tự đại, tự phụ bất phàm.

Hắn kỳ thực là Thập Tam Thái Bảo tổng hợp kết tinh, bị bọn họ mang nhiều kỳ vọng.

Nhưng giờ khắc này hắn nhưng tự tay dùng bọn họ thành quả đánh gục Thất ca!

Nhìn đầy tay máu tanh, Thất ca âm thanh dung mạo không khỏi thẳng hiện ở trong đầu hắn, hắn đáy lòng nhất thời vừa hối hận vừa tự trách.

Nhưng là muốn lên như là Ma thần Lôi Phàm, hắn tâm linh phát run phảng phất tìm tới dựa vào.

Đúng! Tuy từng sau lưng Lôi Phàm ngăn chặn Lôn Ngũ Hình, mắt thấy tình cảnh đó mặc, vĩnh viễn khó quên!

Lôn Ngũ Hình ngông cuồng, tàn nhẫn, quân sự thiên phú, Phách Vương Thương đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, không còn có người so với bọn họ Thập Tam Thái Bảo hiểu rõ đến càng rõ ràng. Hắn Lô Thập Tam lại tự phụ cũng biết xa không phải đối thủ.

Một chiêu!

Chỉ một chiêu! Điên cuồng ngông cuồng tự đại Lôn Ngũ Hình cả người lẫn ngựa bay ngang bị thương.

Làm cái kia như tiếng sấm binh khí giao kích thanh truyền đến, ngồi ngay ngắn lập tức hắn, cả người ầm ầm rung bần bật, như trong nháy mắt bị nổ tung thành mảnh vỡ, thăng hoa, sau đó bay tới đám mây.

Toàn thân hắn đều đang kịch liệt run rẩy, hoàn toàn không có thể không chế.

Lôi Phàm từ Lân Giáp Mã trên bay nhào mà xuống bóng lưng, một sát na ở trong mắt hắn trở nên vô hạn cao to.

Đó là "Chiến Thần" anh tư, che ở hắn phía trước tất cả sẽ bị như bề cảnh khô đẹp yên.

Thần phục chi tâm!

Đúng! Cái kia nháy mắt hắn Lô Thập Tam toàn tâm toàn ý thần phục! Không có một chút nào tạp niệm toàn thân tâm thần phục!

Có thể có nguyên nhân, có thể không có nặc cho nguyên nhân gì! Hắn thần phục! Thần phục cái kia vĩnh viễn không bao giờ có thể đuổi kịp bóng lưng cao lớn.

Hắn không tự chủ được lĩnh binh tiến lên, hắn nhìn thấy! Nhìn thấy khiến tất cả mọi người, thú đều run rẩy từng hình ảnh.

Nổi con điên "Chiến Thần" ném mạnh to lớn một sừng thú tạp phiến chạy trốn Lôn Ngũ Hình, không sợ búa lớn chém vào? Không sợ lưỡi dao sắc tới người? Tắm rửa nhiệt huyết như vào chỗ không người.

Cái kia khắp nơi bay ngang chân tay cụt, viên viên lăn xuống đầu người, máu tươi bạo tung mở ra. . . .

Độc thân khí mã, như mãnh hổ ra hiệp, một mình truy sát!

Hắn Lô Thập Tam nhiệt huyết hoàn toàn bị nhen lửa, như dung nham giống như bạo phát, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Như con chuột giống như trốn đằng đông nắp đằng tây, kinh ngạc nghe Lôn Ngũ Hình tên mà run rẩy! . . . ! Uất ức quá lâu quá lâu!

Mãi đến tận cái kia thoải mái tràn trề kinh thiên một đòn sau, hắn trong lòng "Chiến Thần" thể không thể đỡ, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi!

Hắn hưng phấn, hắn kích động, hắn phấn khởi, hắn muốn đại hồng đại khiêu, hắn quên hết tất cả!

Phảng phất chính mình đã hóa thân làm "Chiến Thần" cái bóng, theo hắn đi xông, theo hắn đi đạt được từng cái từng cái thắng lợi!

Vén vén chỉ là nhớ tới, Lô Thập Tam liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trong đôi mắt một luồng ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Lôi Phàm chính là hắn Lô Thập Tam trong lòng Chiến Thần! Đáng giá hắn trung thành tuyệt đối, vĩnh cửu đi theo Chiến Thần!

Bên tai truyền đến tĩnh công chúa êm tai mà thanh âm một mồi.

"Tộc quyết đến đây là kết thúc! Lô Thập Tam tạm đại thống lĩnh chức, tất cả chờ ca ca trở về lại luận!"

Lô Thập Tam xoay người một chân quỳ xuống, trầm giọng nói: "Tuân mệnh! Cung tiễn công bên dưới chủ điện!"

Trong lòng vào đúng lúc này lập xuống lời thề, đây là cuối cùng một chuyến roi lệ, từ nay về sau chỉ vì Lôi Phàm chảy máu.

Trong sáng mặt trăng lặn về tây.

"Lão đại, chúng ta muốn vòng qua phía trước đại quân sao? Lấy lão đại thân dũng cùng coong coong mã cấp tốc, chính là ngông nghênh đi xuyên qua cũng không sợ a! Trốn trốn tránh tránh, đây cũng quá bị hư hỏng lão đại uy danh!"

Lôi Phàm không nói gì.

Mẹ! Người đương nhiên không sợ! Người này tiểu hắc điều là bay qua, lão tử nhưng phải mệt gần chết giết tới!

Lân Giáp Mã bị Mặc Ứng kỵ ở trên đầu, lại bị gọi thành coong coong mã, dường như cũng không thể làm gì.

Lôi Phàm thầm nghĩ, này người hiền bị bắt nạt, ngựa hiền bị người ta cười là một điểm không giả a!

Này tiểu hắc điều am hiểu nhất được voi đòi tiên. Thời điểm như thế này còn không đề ý "Đại cục", giựt giây hấn đi đánh giặc!

Nghĩ đến một gần chết chạy đến Gia Vinh Quan kết cục, đây lòng cười khổ.

Cái kia cao hơn ba mươi mét quan ải sừng sững đứng vững, xây dựa lưng vào núi, không có đặc thù phương thức căn bản là khó có thể tấn công.

Hấn lại là đá tảng tạp, lại là đại tung ngân tệ, thật vất vả gọi thủ tướng.

Có thể cái kia tướng lĩnh vừa đến liền một mực chắc chắn hấn là phi thiên đại đạo. Trộm lấy lượng lớn tiền.

Cái kia thủ tướng lại cùng sau đó tới rồi Đại tướng quân báo cáo, nói hấn ở Trần Quốc đánh cắp hơn một nghìn Nguyên tinh khoản tiền kếp sù.

Lôi Phàm đương nhiên không thể chứng thực, hấn mã sau kim tệ cùng bên hông Nguyên tinh là đến từ Lôn Ngũ Hình.

Hấn càng không thể vào thành đi chứng thực này không phải của trộm cướp, mà còn muốn đổi mặt một đoàn nhìn đại túi kim tệ, con mắt đỏ lên xám ngắt quân sĩ.

Trên tường thành Trần Quốc các tướng lĩnh, cũng không tiếp tục nghe Lôi Phàm lời thề son sắt mặt báo, chỉ khi hấn ăn nói bừa bãi, dĩ nhiên mở cửa thành ra truy sát đi ra.

Lôi Phàm còn có thể làm sao đây? Chỉ có trốn chui trốn nhui mà đi!

Lẽ nào đi cho Lôn Ngũ Hình đánh trận đầu, trước hết giết hấn cái người ngã ngựa đổ? Cái kia Lôn Ngũ Hình một đám người còn không cười chết?

Nhiều năm tỉ mỉ sắp xếp quả nhiên là khó có thể bị đánh vỡ.

Cao đến đâu lại hiểm tường thành cũng không ngăn được bên trong phân hoá cùng làm phản.

Lôi Phàm có thể dự đoán, làm Lôn Ngũ Hình đại quân vừa đến, cửa thành nhưng bị mở ra, trong thành gian tế bốn phía làm loạn, không hề phòng bị Trần Quốc quân đội đem không có nửa điểm phản kháng.

Đi một chuyến uống công a! Sớm biết hãy đi về trước được rồi! Lôi Phàm có chút buồn bực.

Có nhiều như vậy Nguyên tinh, bây giờ hấn to lớn nhất ý nghĩ đã phát sinh thay đổi. Tăng cao thực lực đặt ở vị trí đầu não, thứ yếu chính là trở lại luyện binh, sau đó sẽ đi cướp càng nhiều Nguyên tinh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Vĩnh Hưng Trấn

Chương 33: Vinh Hưng Trấn

Nếu như không có này một ngàn Nguyên tinh, Lôi Phàm nói không chắc nhất thời hưng khởi, thật sự sẽ xông vào Lô Quốc đại quân phong tỏa.

Nghe nói Hoang Tổ Tinh, hoang mãnh cổ sự, hấn nơi nào còn có tâm tình đi cùng phàm nhân câu tâm đầu giác, hiểu thấu đầu thấu?

Loại này lẫn lộn đầu đuôi sự tình hấn là sẽ không đi làm.

"Đi vòng! Thông qua Vinh Hưng Trấn trở lại!" Lôi Phàm quả quyết nói.

"Tuân lệnh!"

Mặc Ứng cạc cạc kêu vài tiếng, theo tiếng sau bỗng nhiên đập cánh đi xa, dò đường đi tới.

Lôi Phàm bên hông đại như cứu sinh quyền hầu bao, hướng về nội bộ một mặt bị hấn mở ra mấy cái lỗ nhỏ.

Cho tới nay, Lôi Phàm thu nạp Nguyên tinh đều là thông qua lòng bàn tay. Không nghĩ tới vùng đan điền cũng được, tốc độ thậm chí vượt xa lấy tay vì là môi giới phương thức.

Lôi Phàm đại hi bên dưới, đương nhiên là đại hấp rất hút.

Thiên Diễn Quyết tuy tạm không xuất hiện, Nhưng này một vài bức khai thiên tích địa như sử thi giống như bức tranh, còn sâu sắc điều khắc ở trong đầu của hấn.

Vền vền là da lông linh ngộ liền để hấn tự nghĩ ra "Hư Không Du" chờ thần thông công pháp, có thể thấy được bất phàm.

Bây giờ, chỉ phải nhanh một chút để này hai lần hấp nạp Thiên Đạo Thánh Thể biến thành hoàn toàn thể, Thiên Diễn Quyết có thể sẽ tái hiện.

Đến lúc đó căn cứ bản thân điều kiện nhất định có thể một lần nữa lại sang thích hợp công pháp thần thông.

Lôi Phàm Yên lặng suy tư.

Nhân thân chính là một tiểu thiên địa, bên ngoài lại là khác một thiên địa, Thiên Diễn Quyết thâm ảo khó dò trong hình, trong đó một điểm chính là nói cho hấn làm sao nắm đến hai người này thiên địa tự nhiên lý lẽ, khám hợp thiên địa tự nhiên ảo lý bí quyết.

Đem trong ngoài hai cái thiên địa hợp lại làm một, hồn thành một thể. Cũng chính là thiên nhân hợp nhất chi đạo!

Bây giờ hấn nguyên khí không thể bên ngoài, thần thông dĩ nhiên là không thể triển khai, như vậy hấn vẫn tính là một người tu sĩ sao? Vì lẽ đó tận lực thỏa mãn thể xác đối với nguyên khí nhu cầu là việc cấp bách.

Tu sĩ sở dĩ tu luyện chú ý nội ngoại kiêm tu, kỳ thực chính là mở phòng ngoại thiên địa, đem tự thân cũng luyện thành một thể giới. Để nguyên khí sinh sôi liên tục, sức mạnh cuộn cuộn không ngừng.

Lại phụ chi lấy ngoại thiên địa "Đạo". Trong ngoài kết hợp, vận ở ngoài sức mạnh đất trời để bản thân sử dụng, sức mạnh vô cùng vô tận, uy lực tràn trề mà mạc khả năng ngự!

Mà tu hành ban đầu, Chú ý trong ngoài đều quên, vô nhân vô ngã, vô tình hay cố ý cảnh giới. Chậm rãi đạt trí nội thiên địa cùng ngoại thiên địa hồn nhiên làm một cảnh giới.

Yên lặng suy tư Lôi Phàm có loại cảm giác, ngắn trong thời gian ngắn thông qua thu nạp tám mươi mấy viên Nguyên tinh, thực lực của hấn phảng phát như lại tăng lên hơn hai lần.

Thể xác lần càng mạnh mẽ để hấn có một loại bông bênh như tiên cảm giác, phảng phát chính mình đánh mạnh một quyền liền có thể đem bầu trời đều đánh ra một cái lỗ thủng. Lôi Phàm đương nhiên biết đây chỉ là ảo giác, đây chỉ là ở tu bỏ hai lần tổ hình sau thiếu hụt.

Hấn còn rất xa không có "No" tư vị.

Vinh Hưng Trấn kề bên Kỳ thủy, là Trần Quốc thương nhân hướng về Tứ Bình Thành tất kinh vị trí. Vì lẽ đó nơi này phi thường náo nhiệt. Trong trấn ước chừng hơn ba ngàn gia đình, nhân số khá là thịnh vượng.

Cầu đá ngồi ốc san sát nối tiếp nhau, không có tường cao cửa thành, trên trấn cửa hàng đại thể vì là trước điểm sau phùng, trên lầu trụ người, nhà xưởng cùng hàng kho dựa vào thủy, đầy đủ lợi dụng đường sông vận tải chi tiện.

Lúc này Thái Dương bò tới bầu trời, thiên đã toả ra ánh sáng chói lọi.

Lôi Phàm đem bên hông ảnh hưởng hình tượng hầu bao treo ở mã trên cổ, thần nhiên đi vào trong trấn, lần thứ nhất có nhiều thú vị địa xem xét này dị giới nhân vật phong tục.

Nhìn người đến người đi, ngựa xe như nước náo nhiệt cảnh tượng, đáy lòng cũng âm thầm tiếc rẻ!

Chiến tranh bạo phát, sẽ đem nơi này phồn hoa thịnh cảnh gió cuốn mây tan giống như quét xuống, đem tất cả mỹ hảo tàn phá.

Đồng thời cũng rõ ràng vì sao dị giới người, nhìn thấy yêu thú có lẽ sẽ sợ sệt, nhưng nhưng sẽ không kinh ngạc.

Bởi vì yêu thú hầu như đã hòa vào xã hội loài người, chỗ nào cũng có.

Thật giống như ở Thủy Lam Tinh, có người nắm một cái cao to chó ngao. Những người khác có thể sẽ sợ hãi, nhưng nhưng sẽ không ngạc nhiên, bởi vì đã không cảm thấy kinh ngạc.

Có điều, Lôi Phàm nhìn thấy trên căn bản đều là không có mở trí yêu thú.

So với Lôi Phàm bên người cao tới ba mét, uy phong lẫm lẫm Lân Giáp Mã, đó là một không gặp.

Huống hồ, Lân Giáp Mã nhất cử nhất động, cùng trong mắt lộ ra thần thái, vừa nhìn chính là có trí tuệ yêu thú cấp cao.

Bởi vậy, trên trán gây rối đỏ, rõ ràng nhìn thấy Lân Giáp Mã trên lưng hai cái đại da thú túi, mã trên cổ còn mang theo một hầu bao, hơi có điểm ánh mắt đều biết phi thường đáng giá, nhưng nhưng không có một người dám đi lên dùng tới nào cần.

Có thể có yêu thú cấp cao làm bạn người sẽ là nhân vật đơn giản? Sẽ tương tốt sao?

Một đám cô gái trẻ tuổi kết bạn cười hi hi xôn xao tới mặt, nhìn thấy Lôi Phàm thần thái khí chất không phải bình thường, thể trạng hiên ngang, nhất thời lòng mày chọn mục ngữ.

Lôi Phàm không tự chủ được dùng tay ô trên dưới ba vuốt nhẹ, Tâm nhi có chút "Phiêu" !

Lần thứ hai tổ hình sau, vóc người này xác thực là hấp dẫn khác phái a!

Chà chà! nhìn liền "Dập dòn" sao? Chuyện này làm sao đạt được nha?

Chính mình có muốn hay không còn một mím cười mê người lý?

Ân, hay là thôi đi! Trên đường nhiều người, vạn nhất để các muội muội té ngã, bêu xấu liền không tốt.

Cùng đám kia cô gái trẻ lướt qua người, Lôi Phàm bên tai còn dập dòn các nàng oanh ca yến ngữ.

Lôi Phàm không khỏi lần thứ hai đánh giá chính mình ăn mặc!

Ân, bộ này xanh đen sắc thiên tâm ti bên trong bảo rất vừa vặn nha! Mà có thể đúng mức thể phát hiện mình hoàn mỹ hình thể!

ai! ăn mặc quá tịnh cũng Dễ dàng Trêu hoa ghẹo nguyệt a! Lôi Phàm cảm thán!

"Xi xì!"

Mặc Ưng lẫm lẫm liệt liệt hạ xuống ở Lôi Phàm trên vai, run run lông chim, nhìn chung quanh, thật là không uy phong!

Lôi Phàm một trận chán ngán, mỹ hảo tâm tình trong phút chốc không còn sót lại chút gì.

Này tiểu hắc điều "Da mặt dày" quả thực không gì sánh kịp! hãy cùng hán ở học đại học thì Gặp phải cái kia chán ghét bạn học trai giống như đúc. nói nói liền bắt đầu được đà lần tới, kê vai sát cánh.

mà Lôi Phàm đáng ghét nhất chính là cùng Nam nhân Kê vai sát cánh! loại cảm giác đó quả thực là không nói gì. . . !

Này tiểu hắc điều Cùng người bạn học kia, đều là cho ba phần màu sắc liền có thể mờ phùng nhuộm gia hòa.

May là này hắc điều là Chi Tiểu mẫu điều, giẫm đến trên bả vai nhin một chút liền quá khứ .

nếu như không phải để nó nhìn đến chính mình giết người giống như ánh mắt, này chết điều tuyệt đối sẽ được voi đòi tiên, không chút do dự mà bay đến trên đầu hán, đem đỉnh đầu của hán Xem là Tổ chim

" cạc cạc cạc dát! nhân loại mỹ thực thật là làm cho lão mặc dư vị vô cùng a! vừa vặn lão đại hiện tại là đại tài chủ. Tốc độ điểm, tìm gia đặc sắc món ăn cố gắng thưởng thức một hồi!"

Mặc Ưng tức oai.

Lôi Phàm Tâm tình càng thêm ác liệt.

này chết hắc mô chim bên trong kêu hắc lão đại, nhưng chuyện đương nhiên Coi hắc là Làm thiếp tư sai khiến. Thật giống nó mới là lão đại của chính mình.

Ai! Tạm thời nó vẫn rất có giá trị, nhìn một chút quên đi!

"Cạc cạc! Nhanh lên một chút a! Người trẻ tuổi không hề có một chút phần chần, đi cái đường cũng cùng lão thái bà? ngum nước a! ta lão Mặc muốn ăn đường phèn long ngư, viêm tham đôn bông kê, yên huân thảo hạt cô. . ."

Mặc Ứng ngum nước nhỏ ở Lôi Phàm trên vai.

Lôi Phàm rốt cục phát hiện cùng này chết điều cùng nhau một điểm chỗ tốt, chính là có thể luyện "Nhẫn" công.

Luyện thành Ninja "Ngốc" quy!

Vừa vặn phía trước có một nhà "Đạo mùi hoa đại tửu lâu"! Hoàng lửa có sẵn hồng băng hiệu cò thường đón gió pháp phối.

"Cạc cạc cạc dát! Nhanh, nhanh, nhanh, không muốn như cái lão thái thái!"

Mặc Ứng vụt sáng cánh giục.

Lôi Phàm thùy tay phải, ngón cái cùng ngón trỏ bắt tri giác xoa động, bắt đầu ảo tưởng "Nướng toàn điều" tư vị.

Bỗng nhiên bên cạnh trong đường hẻm truyền đến âm ỉ gọi lên tiếng.

Chốc lát, ngõ tà đâm bên trong thoát ra một chừng mười tuổi tiểu tử, mi thanh mục tú, khuôn mặt nhỏ còn giữ đỏ tươi dầu tay. Trên người màu xám ngấn bào đánh đầy miếng vá.

Lôi Phàm cẩn thận đánh lượng, hóa ra là cái giả con trai.

Khả năng là bởi vì dinh dưỡng khiêm khuyết, vì lẽ đó gầy không rồi kỷ, trên mặt mang theo xích hoàng.

Hắc là cô nhi! Lôi Phàm một đường mà đến, nhìn thấy loại này không cha không mẹ trẻ ăn mày nhiều hơn nhều.

Một đầy mặt dữ tợn đại hán hai ba bước đuổi theo, mặt sau theo ba cái tòi tở. Một người trong đó tòi tở còn nắm một con mang theo bộ lông màu vàng óng tạt giao khuyển, liền yêu thú cũng không tính là.

Đại hán một bước xa bắt lấy cái kia hoảng thổ giả con trai, bạt tai mạnh chính là đừng đừng đánh.

"Đại gia ăn không hết, đó là đem ra cho ăn kim mao. Người này chết ăn mày dám cướp? Phun ra, phun ra!"

Lôi Phàm lắc lắc đầu tiếp tục đi về phía trước, hắc cũng muốn nếm thử này dị giới mỹ vị. Nghe này con chết điều nói tới ngum nước tí tí tách tách món ăn tên, hắc nhưng chưa từng nghe qua? Long ngư là cái gì ngoạn ý?

Giả con trai chịu đòn cũng không lên tiếng, khả năng chịu đòn quen rồi, lưu hoạt cực kỳ, tìm tới khoảng cách một hồi chạy ra ngoài, lên đến Lôi Phàm bên cạnh, chăm chú dựa vào cao to Lân Giáp Mã, rạp khuôn từng bước.

Lôi Phàm kỳ quái nhìn nàng một cái. Vào trấn tới nay, Lân Giáp Mã yêu thú cấp cao hình tượng, vẫn không có ai dám như thế tới gần. Nhiều nhất là phóng tầm mắt nhìn, chỉ chỉ chỗ chỗ.

Này giả con trai tuy rằng sợ đến đòi mạng, nhưng vẫn là run run run tác dựa vào hùng tráng cực điểm Lân Giáp Mã, theo tiến lên.

Cái kia đầy mặt dữ tợn đại hán, cũng không có lợi hại đến giả con trai "Liều mình quên chết" trình độ.

Nhìn gần Lân Giáp Mã thì lại đáng sợ hơn, cái kia từng khối từng khối đỏ đậm kiên cố giáp mảnh, khiến người nhớ tới chính là mặc người cầm lấy lưỡi dao sắc chém vào, cũng đừng hòng cho nó mang đến nửa điểm thương tổn.

Thon dài mạnh mẽ bốn vó càng làm cho người sợ hãi, người bình thường tuyệt đối khó có thể chịu đựng nó dẫm đạp, đá bay.

"Vị công tử này. . ."

Không dám phụ cận đại hán xa xa hô, có điều lời còn chưa nói hết liền bị cắt đứt.

"Dung mạo người quá xấu, ảnh hưởng bốn công tử khẩu vị, lập tức biến mất!"

Lôi Phàm nhàn nhạt mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng cũng rõ ràng khước tán, mang theo không thể trái nghịch ý chí.

"Công tử, ta là tiểu bang. . .!"

"Thờ phỉ phò!"

Kim quang né qua, hai đồng tiền vàng kính xạ đại hán hai đầu gối. Đại hán kêu thảm một tiếng quỳ xuống, toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng. Ba tên tôi tớ thất kinh, tiến lên giúp phò.

"Nhớ kỹ! Lĩnh thưởng, muốn thành tâm thành ý, bằng không bốn công tử không cao hứng!"

Lôi Phàm âm thanh không nhanh không chậm xa xa truyền ra. Bốn phía quan sát đoàn người yên lặng như tờ, cảm như hén.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thất Minh Hội

Chương 34: Thất Minh Hội

"Đạo Hoa Hương" cạnh cửa chạy đường tiểu nhị, nhìn thấy Lôi Phàm phụ cận, hoảng vội vàng tiến lên bắt chuyện, trên mặt mang theo bám mị.

Chạy đường phải luyện thành một đôi mắt vàng chói lửa, hẩn xa xa liền trông thấy Lôi Phàm ngông cuồng tự đại, mà ra tay hào phóng.

Hai cái kim tệ a! Nếu như không tàn phé, hẩn cũng đồng ý như thế ai một hồi.

"Leng keng leng keng!" Chừng mười cái kim tệ lăn xuống trước đại môn, gấn một chỗ.

"Rượu ngon thức ăn ngon toàn tiến lên! Bao gian tốt nhất, còn lại thưởng người!"

Tiểu nhị run rẩy cúi người, như cao thủ tuyệt thế giống như, nhanh nhẹn địa nhặt lên mỗi một cái kim tệ.

Lôi Phàm rắc kim tệ cũng không quay đầu lại đi vào.

Lân Giáp Mã theo sát phía sau, giả con trai cũng sợ hãi rụt rè theo.

Tiểu nhị cấp tốc kiểm xong mười một cái kim tệ, trong lòng kích động đến tột đỉnh. Đại hào khách! Trước nay chưa từng có đại hào khách a! Chính là đem lưu dụng quân từ các sắp xếp cho hẩn, nói vậy ông chủ cũng sẽ không có ý kiến?

Tiểu nhị gất gao duệ khăn kim tệ, cuống quít chạy trước dựa vào tả, cúi đầu cúi người dẫn đường.

Cho tới yêu thú cần một lần nữa sắp xếp địa phương, lặng thinh không đề cập tới.

Bất luận ai lớn như vậy tung kim tệ, không cần nói mang một thót yêu mã, chính là mười thót tám thót cũng không là vấn đề a!

Mang theo lớn như vậy yêu thú công khai đi vào, dẫn tới đại sảnh dùng cơm người người liếc mắt.

Lôi Phàm tự không cảm giác chút nào, thành thoi thành thoi, một đường thưởng thức dị giới kiến trúc.

Này "Đạo Hoa Hương Đại Từ Lâu" diện rộng ngũ gian, tọa bắc triều nam (Chú thích: quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam), vì là bốn lương tám trụ, trùng điệp ba giọt thủy hiết sơn thức kiến trúc, chất phác đại khí, tràn đầy nét cổ xưa.

Tiến vào đại sảnh, bên trong cực kỳ rộng rãi, trong sảnh lấy kiên cố làm bằng gỗ cái bàn làm chủ, chằng chịt có hứng thú bày ra. Lúc này thời gian còn sớm, khách mời còn không nhiều.

Đi đến xuyên qua một mảng nhỏ tu cát bằng phẳng hoa viên, đi tới tiểu nhị nói quân từ các.

Dị giới văn tự Lôi Phàm là xem không hiểu, nhưng cũng có thể nhìn ra trên tám bảng rồng bay phượng múa tự bút sắt ngân câu, hiển nhiên là xuất từ danh gia tay. Có nước chảy mây trôi, khí thế bàng bạc cảm giác.

Tiến vào các bên trong, bốn vách tường treo danh họa, lương trên lơ lửng tám trần bát giác đèn lồng, lộng lẫy trang nhã.

Bốn phía hoa lãng song, bên ngoài trăm năm cây già cùng bà sa nhu hoàng, theo triều dương ánh vào trong phòng, tự nhiên mà thành.

Hai cái xinh đẹp hầu gái đứng các bên trong bên trong hai bên, nhìn thấy khách đến, dịu dàng phúc thân chào.

Nhìn thấy già con trai còn nữ nhân nhỏ nắm cùng ở một bên. Lôi Phạm nhíu mày nhìn chăm chú một lát, quay về hai xinh đẹp hầu gái, nói: "Mang này già con trai xuống tắm sơ, đổi thân bộ đồ mới thường. Còn lại thưởng các người."

Lại là hai cái kim tệ nhét vào hai xinh đẹp hầu gái trong tay.

Hai xinh đẹp hầu gái thu rồi kim tệ, vui mừng khôn nguôi. Vội vã lần thứ hai phúc thân chào, lần này cái kia eo thon nhỏ đều loan thành chín mươi độ, cùng kêu lên nói: "Tạ công tử thưởng!"

Lễ thôi, thật nhanh lôi kéo đầy mặt đỏ chót già con trai đi tới.

Bên cạnh tiểu nhị hầu mộ nhìn các nàng rời đi, tiếp theo liền đối đầu Lôi Phạm không nhanh ánh mắt, hoảng hốt vội nói: "Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị ngay công tử đồ ăn, xin chờ một chút! Xin chờ một chút!"

Hắn khom người xuống, vừa nói vừa lui đến cạnh cửa, mới gấp vội vàng xoay người rời đi.

Mặc Ứng ở trước mặt người thông thường không mở miệng, ngoại trừ cái kia chói mắt đồ tươi linh vũ, ô tất ma đen không một chút nào dễ thấy.

"Lão đại! Để cái kia gây gò thư nhĩ theo tới làm chi? Đây không phải ảnh hưởng lão mặc khẩu vị sao? Cạc cạc! Chính là muốn dẫn, cũng phải mang cái đây đẹp để, nhân loại không phải có tú sắc khả xan nói chuyện mà!"

Mặc Ứng bay đến to lớn trên cái bàn tròn nhảy nhót, kỳ oai.

Lôi Phạm mặt tối sầm lại ngồi trên chủ vị, nhắm mắt tĩnh tâm, bắt đầu thu nạp Nguyên tinh.

"Đạo Hoa Hương" to lớn nhất phòng riêng anh hùng các, gian ngoài bảy cái bàn tròn lớn lúc này tọa đầy người. Căn thận mấy đi, vừa vặn bảy mươi người, mà mỗi người thần thanh khí đủ, khí độ phi phàm, tất cả đều là bình thường khó gặp cao thủ.

Thế nhưng lúc này bảy mươi tên cao thủ, đều tĩnh tâm nín hơi nhìn phía bán sườn môn bên trong.

Bên trong chỉ được một bàn, ngồi bảy người, tất cả đều là tam bang tứ phái bên trong, tiếng tâm lĩnh lấy nhân vật đại biểu.

Đồ Tà Phái Đồ Nguyên Tông kim đao đại mã ngồi ngay ngắn một góc, lớn tiếng nói: "Đến tốt cùng có chuyện quan trọng gì đây? Lại cần người hắc diện thần, giống trống khua chiêng ở này Vinh Hưng Trấn tổ chức Thất Minh Hội?"

Ta lão Đồ có thể không tin vẫn là vì Tứ Bình Thành mã tặc vấn đề?"

Thánh Liên Giáo tiếng tăm hơi kém Mặc Mai Nhi một bậc mây đen nhi mỉm cười nói: "Đồ lão đại chính là tính tình gấp, tiểu muội biết được lại hữu duyên cùng các vị ca ca gặp nhau, đều khỏi nói có bao nhiêu hài lòng.

Lẽ nào Đồ ca liền như vậy không ưa Vân nhi sao? Bộp bộp bộp lạc!"

Nói xong, cười duyên hoành Đồ Nguyên Tông một quyền rũ khinh thường.

Từ thang mặt, trắng như núi Đồ Nguyên Tông, biết rõ yêu nữ vô tình, vẫn là hoàn toàn được lạc, bị mây đen nhi cái kia thiên kiều bá mị một chút, kích đến khắp toàn thân từ trên xuống dưới mười vạn cái lỗ chân lông đều ở ca xướng.

Đồ Nguyên Tông thầm hô yêu nữ lợi hại!

Liễu Dương Phái cùng Đồ Tà Phái quan hệ gần nhất, quá ba mươi tuổi Liễu Thất Nương cùng Đồ Nguyên Tông thầm lại có một chân, giờ khắc này quay về mây đen nhi vô tình hay cố ý nói: "Nghe nói Thánh Liên Giáo thánh nữ Mặc Mai Nhi suýt chút nữa làm mất đi mạng nhỏ?

Nha! Thậm chí ngay cả Nhật Nguyệt Song Tôn cũng bỏ đi?

Không phải nói nàng chính là trăm năm kỳ tài khó gặp sao? Làm sao sẽ không cẩn thận như vậy đây?"

Liễu Thất Nương tướng mạo cũng không xấu, ngược lại, nàng còn rất đẹp, được bảo dưỡng rất tốt.

Không biết nội tình, còn tưởng rằng nàng chỉ là hai mươi tuổi ra mặt thiếu nữ.

Tích bạch mặt trái xoan, nước long lanh hàm xuân mang tình đôi mắt sáng, xanh nhạt võ sĩ trang phục phác họa ra đường cong là lướt ngạo nhân vóc người. Những này đều phi thường hấp dẫn khác phái.

Có điều cùng Thánh Liên Giáo yêu nữ ngồi cùng một chỗ, nàng ngay lập tức sẽ có vẻ ảm đạm phai mờ.

Đều là mỹ nữ, nhìn thấy ngồi cùng bàn năm vị nam tính tất cả đều ở một vị khác nữ nhân nói cười bên trong bị chiếm đóng, hoàn toàn lơ là sự tồn tại của

nàng, tâm tình có thể tương tượng được.

"Ai nha! Liễu tỷ tỷ tin tức thật linh thông a! Giáo tôn có lời, chúng ta những này tam bang tứ phái cao thủ, bất luận ai, một đối một đụng tới cái kia Lôi Phàm đều sẽ chịu thiệt.

Sư tỷ có thể tránh được một kiếp, là ta giáo sự may mắn lý!

Không nghĩ tới lần này đến chính là Liễu tỷ tỷ nha? Ra ngoài trước sư tỷ còn căn dặn tiểu muội, gặp phải Liễu Dương Phái phái chủ người thừa kế liễu huyền nhất định phải hướng về hắc vân an lý!"

Mây đen nhi dường như cũng không kiêng kỵ thánh nữ tao ngộ chỗ bản, còn đem giáo tôn để điểm đạo đi ra. Để những người khác người không lời nào để nói, hào không phản đối.

Đời trước trong cao thủ, Thánh Liên Giáo giáo tôn là số một số hai cao thủ tuyệt đỉnh, nàng ai dám có nghi nghị?

Cuối cùng còn cố ý đề cập liễu huyền, để Liễu Thất Nương như nuốt một hoạt con ruồi giống như khó chịu.

Khỏe mạnh một phái chủ người thừa kế, ngọc thụ lâm phong, thiên tư bất phạm, nhưng ngã chổng vó trong tay Mặc Mai Nhi.

Liễu huyền mê luyến cái kia yêu nữ, hồn quên tất cả, giống như biến thành người khác.

Nếu như để hắc thượng vị, cái kia Liễu Dương Phái còn không bị Thánh Liên Giáo chiếm đoạt?

Đây là Liễu Dương Phái vô cùng nhục nhã, vẫn không thể tuyên chi với khẩu vô cùng nhục nhã!

Nhìn Liễu Thất Nương đôn khẩu không nói, sắc mặt khó coi, mây đen nhi bộp bộp bộp cười duyên lên.

Huyền nghĩa giúp trăm mặc ít lời hắc diện thần nghe được Lôi Phàm tên, sắc mặt thì càng đen.

Lúc trước biết được Thánh Liên Giáo thánh nữ ăn quả đắng, bang chủ triều nguyên nghĩa liền đem đối phó Lôi Phàm nhiệm vụ đoạt lại. Còn chưa có bắt đầu động tác liền nhận được Lôn Ngũ Hình suất chút nữa bị giết, đại bại mà chạy tin tức.

Lúc đó, triều nguyên nghĩa cùng trong bang trên dưới, liền như bị người phủ đầu đánh một bộp, tay chân lạnh buốt. Rốt cuộc biết Thánh Liên Giáo thánh nữ có thể chạy trốn, là cỡ nào ghê gớm thành tựu.

Đối phó Lôi Phàm, đã không phải phái một hai người cao thủ liền có thể làm được sự.

Mà lần này tụ tập tam bang tứ phái tổ chức Thất Minh Hội nhưng là không có lòng tốt. Đây là đang phối hợp Trần Quốc đại quân hành động.

Chiến đấu giờ khắc này nên từ lâu lặng lẽ khai hỏa, diệt trừ cùng Trần Quốc liên lụy sâu nhất Đồ Tà Phái thành việc cấp bách.

So với Trung Liệt Vương khoáng thế vĩ nghiệp, đối phó chỉ là một Lôi Phàm, đã là không đáng nhắc đến.

Đại nghiệp vừa thành : một thành, một người lợi hại đến đâu, lại còn có bao nhiêu tháng ngày có thể nhảy nhót đây?

Tiểu giúp lam giáp đem cũng càng thêm trăm mặc, từng tí từng tí tình báo phân tích, lão ngũ Hắc Giáp Tương, bang chủ cháu trai Văn Viễn cùng hai trăm tinh nhuệ kỵ sĩ, nên cũng là tài Vu Lôi phạm tay.

Bọn họ e sợ dã lành ít dữ nhiều. Vì việc này trong bang tranh luận không ngớt, hiện nay đều vẫn không có một định luận.

Lương Quốc Kim Lang Bang Lang Thất sinh ra được một tâm hẹp dài mặt, mang theo thảo nguyên dân tộc du mục dã tính cùng hung hãn.

Lúc này hắc nứt ra cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra miệng đầy răng vàng lớn, thanh như hồng chung.

"Hiện tại tam bang tứ phái đều sa sút đến mức độ này sao? Một nhân tài mới xuất hiện mà thôi, liền để cho các người bó tay toàn tập, nghe tên đã sợ mất mật?

Ha ha! Ta vĩ đại Kim Lang Bang, thực sự là si cùng các người làm bạn! Nếu như gặp phải cái kia cái gì họ Lôi, ta Lang Thất lập tức liền ninh dưới hắc đầu người, để cho các người không đất dung thân. Oa ha ha ha!"

Này Lang Thất không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền đem tất cả mọi người toàn đều đắc tội.

Hắc diện thần nghe Lang Thất dương dương tự đắc địa gào khóc thảm thiết, lông mày nhú chặt. Những người khác chờ bao quát ý cười dịu dàng mây đen nhi ở bên trong, vào đúng lúc này cũng không có bán tia tiểu ý.

Quần tử các bên trong các thị nữ xuyên tràng hoa điệp giống như trên thức ăn tinh sảo.

Lôi Phàm bỗng nhiên hắt xì hơi một cái, bỗng nhiên đứng dậy.

Cái kia cơ linh hầu bàn, sắp xếp những người khác ở ngoài cửa lớn đón khách, hấn thì lại tắm rửa thay y phục sau theo thị ở quân tử các ở ngoài, đột nhiên nghe được Lôi Phàm nhảy mũi, vội vã từ cạnh cửa tiểu chạy vào.

"Công tử còn có dặn dò gì sao?"

Lôi Phàm kỳ quái nghĩ, tu sĩ cũng sẽ nhảy mũi? Nên không phải có người ghi nhớ bốn công tử, đang nói nói xấu chứ?

Hấn chỉ vào ngoài cửa sổ hơn ba mươi trượng đại lâu các, hỏi: "Đó là nơi nào? Có gì người ở nơi đó?"

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng, cẩn thận từng li từng tí một trả lời: "Đó là bàn tửu lâu to lớn nhất phòng riêng anh hùng các, có thể chứa đựng chừng ba trăm người. Bên trong đều là chút đại nhân vật, tiểu nhân không dám uống ngữ, vọng công tử thông cảm."

Lôi Phàm rất hài lòng tiểu nhị phục vụ thái độ, lại liếc mắt một cái đứng trên cái bàn tròn không ngừng mổ mĩ vị món ngon, ác hành ác trạng Mặc Ứng.

Hấn khoa tay dận dò, nói: "Đem này bàn tròn nhấc đi ra bên ngoài trên sân cỏ đi. Sẽ đem giá nướng bùng lên, bốn công tử ngày hôm nay muốn dã món ăn, muốn ăn 'Nướng toàn điều' !"

Tiểu nhị cung kính lui ra, sắp xếp đi tới.

Lôi Phàm làm bộ thưởng thức ngoài cửa sổ cảnh sắc, biết tiểu hắc điều khẳng định ở sau lưng chết nhìn chòng chọc hấn.

Mẹ, lão đại đều vẫn không có cảm thừa, này chết điều liền mỗi bàn món ăn đĩa đến một cái. Lôi Phàm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão tử muốn nướng to như nắm tay chim nhỏ ăn, còn muốn màu đen. Tốt nhất đỉnh đầu còn có màu đỏ linh vũ! Nếu như không có? Vậy thì năm màu đỏ sơn đồ trên, sau đó sẽ nướng. Nướng đến vàng óng ánh! Lôi Phàm hung tợn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tiểu Thi Tình

Chương 35: Tiểu Thi Tình

Thánh Liên Giáo tổng bộ ở vào cao hơn mặt biển ngàn mét trở lên sơn linh thủy tú Thánh Liên trên núi, duyên thế núi xây lên.

Giữa sườn núi, thông qua một cái hai bên đều là lâm viên tiểu Trúc phiến đá đạo, từng toà từng toà phủ đệ nguy nga thình lình đứng sừng sững.

Chủ điện đại quảng trường bị quét tước đến không nhiễm một hạt bụi, lúc này tụ đầy Thánh Liên Giáo toàn thân bạch y giáo chúng. Bọn họ dường như bị kiểm duyệt binh lính giống như chỉnh tề trạm liệt hai hàng, bầu không khí trang nghiêm nghiêm túc.

Chủ điện sau là Thánh Liên viên. Bên trong vườn khắp cả thực đủ loại hoa sen, phối lấy kỳ hoa dị thảo cùng giả sơn kỳ thạch, tăng thêm bên trong vườn nhã trí thanh u bầu không khí.

Bên trong vườn lại có Bạch Liên đình cùng thái liên đình, đều mắc ở hình bầu dục cái ao trên, trùng diêm cấu đình, trên phúc thanh ngói, đình đình nơi lại chụp một tạo hình hoa lệ lộng che.

Phía dưới là đá trắng đài cơ, lan can điêu văn tinh mỹ. Trước tiên bắt luận kỳ hoa dị thụ, nước chảy cầu nhỏ, khúc kính tình mạch, chỉ là này hai toà đình, liền thấy tạo giả thưởng thức cùng tượng tâm.

Bạch Liên đình lúc này tụ tập hơn mười người, Mặc Mai Nhi cùng với sư Mặc Yển bỗng nhiên cũng ở trong hàng ngũ đó.

Thánh Liên Giáo giáo tôn Mặc Nhạn có được hoa nhường nguyệt thẹn, yêu nị cực điểm, tràn ngập thành thực nữ tính phong tình, một đôi sẽ nói con mắt, lờ lờ rục rờ.

Đầy đặn mê người thân thể, làm cho nam nhân vừa thấy liền nhiệt huyết chảy xiết, tâm linh đong đưa.

Nàng sống mũi hơi cong, đôi môi phong phú chút, phối nàng tú mị xinh đẹp mực, hình thành một loại rung động tâm hồn đã tính cùng sức mê hoặc. Rất có tính cách đàn khẩu, khoe môi vi hướng lên trên loan, khiến nam nhân cảm thấy muốn thuận phục nàng tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Mặc Nhận tên chính là giáo bên trong cũng có rất nhiều người không biết, nhưng "Bích La Phi" ba chữ lại làm cho người như sấm bên tai.

Bích La là Mặc Châu đại lục cực kỳ hiếm thấy một loại thực vật, diệp thành kiếm hình, hoa nở sáu biện, màu sắc kiêu diễm, mỹ lệ không gì tả nổi, trấp hàm kịch độc, người súc chạm chi, hóa độc thủy mà chết.

Phi, là chỉ Mặc Nhận quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, tên đẹp lan xa, trai lơ đông đảo. Trở thành tôn sư một giáo trước, trên giang hồ lấy Bích La xưng chi, có thể gặp người ngoài đối với nàng kiêng kỵ.

Nhưng Mặc Nhận một mực liền thích cái này khiến người ta kinh sợ tên. Lên làm giáo tôn sau như thường lấy này tự xưng.

Mặc Nhận cùng Mặc Mai Nhi sư tôn Mặc Yến là thân tỷ muội, nhưng không biết là nguyên nhân gì, từ không công khai.

Người ngoài biết các nàng quan hệ này thì càng thiếu. Thậm chí ngay cả Mặc Mai Nhi bảo bối như vậy đồ đệ, cũng là hào không biết chuyện, chỉ là tình cờ ẩn có suy đoán.

Luôn luôn thông dong bình tĩnh Bích La Phi lúc này có vẻ hơi lo lắng, phát tay để giáo bên trong các trưởng lão đi thái liên đình chờ đợi.

Chốc lát, Bạch Liên đình chỉ còn Ngọc Diện La Sát Mặc Yến cùng thánh nữ Mặc Mai Nhi.

"Mai nhi, nói cho đồ vật của ngươi đều nhớ không?" Bích La Phi thận trọng nói.

Ngọc Diện La Sát cũng yên lặng nhìn kỹ bảo bối của chính mình đồ nhi.

"Khanh khách! Được rồi rồi! Chưa bao giờ từng thấy sư tôn sư bá như thế đông dài. Không phải là Thánh sơn chín Thánh tử sao? Chỉ cần hấn là nam nhân, Mai nhi liền có biện pháp. Sẽ không để cho các ngươi thất vọng rồi."

Mặc Mai Nhi thật giống hoàn toàn từ tạo ngộ Lôi Phàm ngăn trở bên trong đi ra.

Nàng ở Lôi Phàm kích thích bên dưới càng đem Thánh Liên tâm quyết tu luyện đến tầng thứ tám, công lực đại tiến.

Nàng sư tôn Ngọc Diện La Sát, cũng chỉ là cánh giới nhỏ trên cao nàng một chút mà thôi.

Bích La Phi nghiêm túc nói: "Chín Thánh tử cũng không phải người bình thường, nếu như ngươi lấy người bình thường đãi chi, bị nhiều thiệt thòi. Ngươi là chúng ta Thánh Liên Giáo này trăm năm qua to lớn nhất hi vọng, ghi nhớ kỹ phải cẩn thận!"

Ngọc Diện La Sát cũng ở một bên quan tâm nói: "Mai nhi, ngươi không muốn có cơ hội thanh xuân mãi mãi, tiêu dao Trường Sinh sao? Sư tôn cùng sư bá đời này là không có hi vọng rồi! Bỏ qua cơ hội lần này, sẽ là cả đời tiếc nuối a!"

Bích La Phi trong ánh mắt rơi vào hoang mang, sâu xa nói: "Người và người là không giống! Cổ xưa truyền thừa bang phái, gia tộc, trong điển tịch đều có một ít ghi chép.

Điểm chút dấu vết mặt ngoài, thượng tiên là tồn tại, bọn họ ngay ở Thiên Châu. Mà duy nhất cùng bọn họ có liên hệ chính là vạn năm truyền thừa Thánh sơn!

Mặc Châu ngũ quốc ngũ Vương tộc, chỉ có thành lập chu quốc Chu Tính Vương tộc mới có thể xưng tụng là Cổ gia tộc.

Bọn họ tổ tiên, ở hơn hai ngàn năm trước liền từng nhất thống rộng lớn Mặc Châu, tiện đà xưng hoàng.

Chu Tính gia tộc mới thật sự là hoàng gia hậu duệ.

Tàn thất đại chu sau, Chu Tính Vương tộc vẫn như cũ bất diệt, còn bị phong Mặc Châu lấy đông Đông thổ, hào Đông Chu vương.

Tàn thất sụp đổ, mấy trăm năm đánh trận, chỉ có Đông Chu vương đất phong ---- Đông thổ, duy trì đến hoàn thiện nhất.

Một mặt có là Đông thổ nhiều con đường sai lầm, khó có thể dụng binh.

Mấu chốt nhất, vẫn là ở vào Đông thổ, có bàng quan chín Thánh sơn tồn tại. Đó là Mặc Châu truyền thừa vạn năm, bất hủ tồn tại. Không có bất kỳ người nào dám đi mạo phạm nó!

Có nó ở, chu tộc sẽ vĩnh viễn sừng sững không ngã!"

Bích La Phi mê man ánh mắt nổi lên khiếp người thần thái, ánh mắt sáng quắc ở nhìn về phía Mặc Mai Nhi.

Ngọc Diện La Sát cảm thán, rồi nói tiếp: "Vạn năm truyền kỳ, bất hủ Thánh sơn! Hiệu lệnh thiên hạ, không hề có không từ!"

Mỹ đến như cái yêu tinh giống như Mặc Mai Nhi thờ dài nói: "Từ không xuất thế Thánh sơn người làm sao sẽ tới nơi này đây? Chẳng lẽ có đại sự gì muốn phát sinh?

Lôi Phàm tình huống, sư bá không phải nói cho chín Thánh tử sao? Càng còn muốn Mai nhi lại một lần nữa tường thuật?"

Bích La Phi tâm thần không yên, thỉnh thoảng phóng tầm mắt tới hậu điện động tĩnh, đó là chín Thánh tử tạm nghỉ ngơi. Tin tưởng hẳn chẳng mấy chốc sẽ có truyền triệu chứ?

"Mỗi cách 270 năm, bọn họ đều sẽ có hành động. Sư bá cũng không rõ ràng là xảy ra chuyện gì? Chỉ biết bọn họ một khi điều động sẽ thay đổi thiên hạ thế lực cách cục.

Lôi Phàm thân phận có thể không đơn giản, nói không chắc là Thánh sơn kẻ phản bội cũng khó nói. Những chuyện khác người cũng không muốn quản, chỉ đem gặp gỡ Lôi Phàm sau từng tí từng tí nói rõ ràng liền có thể."

Bích La Phi mắt tập trung đáp.

Thấy Lôi Phàm cố ý muốn đích thân động thủ thịt nướng, hầu bàn, hai xinh đẹp hầu gái cùng rục rờ hẳn lên giả con trai có chút không tên.

Lôi Phàm đem bảy, tám con to như nắm tay hắc điều, đính đầu đồ trên hồng tất, lại hung tàn từng con từng con bóp chết, rút mao, đi nội tạng, thanh tẩy, xoa đồ gia vị, xì xì trong tiếng nướng đến dần dần vàng óng ánh.

Lôi Phàm thành thạo nướng, trong miệng chà chà có tiếng.

Dur quang nơi, Mặc Ứng đứng ở đó đĩa đường phèn long ngư bên, rừ xuống lông chim, ngơ ngác nhìn mình chăm chăm, cũng không còn khẩu vị mỡ mỹ vị món ngon.

Thoải mái a! Lại như trời nắng chang chang dưới miệng lớn quán đóng băng nước ô mai!

Lôi Phàm một bên thuần thực nướng, một bên thoải mái địa xướng nổi lên ca nhi: "Người chính là một con nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ điều, kết cục duy nhất chính là bị ta thiêu đốt.

Tìm kiếm thăm dò tìm kiếm thăm dò tìm cái thích hợp nhiệt độ, khô vàng giòn nộn mùi vị thật là khiến người ta không quên được! . . . !"

"Bạch!" Tiếng ca chưa dừng, không biết có hay không ăn no tiểu hắc điều, trong chớp mắt phi đến không gặp tầm hơi.

Lôi Phàm ha ha cười lớn lên.

Hắn để tiểu nhị một lần nữa lại thay đổi một bàn, lại đem ra lượng lớn tốt nhất quả sơ cho ăn Lâm Giáp Mã.

Lôi Phàm phát tay để tiểu nhị cùng hai xinh đẹp hầu gái lui ra sau, mới bắt chuyện giả con trai tiến lên thưởng thức mỹ vị món ngon.

Đầy bàn không gọi ra tên sơn hào hải vị mỹ soạn ăn được Lôi Phàm khẩu vị mở ra.

Như mã não rượu ngon, vị cam mà tính thuần, hoạt mà không chán, vào miệng : lồi vào thơm ngát, thuần miến kéo dài.

"Vội vãi!" Lôi Phàm đem trong chén rượu ngon uống một hơi cạn sạch, nhìn mặt mày thanh tú cũng ở miệng lớn dùng bữa giả con trai, đột nhiên mở miệng hỏi: "Nói đi! Ai bảo người để tới gần bốn công tử? Cơ hội chỉ có một lần!"

Thay đổi một thân bộ đồ mới, ăn món ngon, khuôn mặt nhỏ mới vừa khôi phục một điểm ánh sáng lộng lẫy giả con trai trong nháy mắt sợ đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Lôi Phàm cầm rượu lên đàn lần thứ hai nâng cốc trong chén đồ đầy rượu ngon, cầm lấy tinh xảo cúp bạc nhẹ nhàng rung động, nhìn chăm chăm giả con trai, lạnh nhạt nói: "Tiểu nha đầu, người cũng nhìn ra bốn công tử tính khí không tốt lắm. Càng không có quen thuộc chờ đợi."

Đinh đưa không thực giả con trai run rẩy lên, một đôi cơ linh mắt to nhìn Lôi Phàm, trong phút chốc che kín vụng thùy, tế bạch hàm răng chăm chú cắn môi dưới, nhưng trước sau không mở miệng.

Đó là quật cường mùi vị! Lôi Phàm quá quen thuộc cái cảm giác này.

Khi còn bé hai huynh đệ ai phụ thân đánh, chỉ cần quỳ xuống nhận cái sai là không sao.

Khi đó hẳn chính là loại vẻ mặt này, vừa không quỳ xuống, cũng không nói lời nào, quản nó là roi da, cây gậy, vẫn là chổi lông gà, cứng rắn chống đỡ, chết cũng không nhận sai!

Vì lẽ đó mỗi lần đều là hắn giúp đệ đệ hấp dẫn hỏa lực, chịu đòn ai đến nhiều nhất.

Người lớn hơn, trải lại ít đi rất nhiều kiên trì, có thêm quá nhiều khéo đưa đẩy.

Nhìn nàng mắt to vụng thùy thành châu chính là không đi xuống, Lôi Phàm thấy buồn cười.

"Được rồi! Người lợi hại! Ta không có hứng thú nghe lời người máu chó cổ sự, liền để người hoàn thành nhiệm vụ đi báo cáo đi!"

Lôi Phàm đem chính ăn được vui vẻ Lân Giáp Mã chiều lại đây, gỡ xuống không lồ da thú túi, ngay ở trước mặt giả con trai mở ra.

Vàng óng ánh, ánh sáng trắng bạc lấp lánh thành một mảnh, diệu biết dùng người hoa mắt.

Lôi Phàm một lần nữa đem miệng túi quần lên, để Lân Giáp Mã tự mình đi hưởng dụng mỹ thực. Quay về trở mắt ngoác mồm giả con trai khẽ mỉm cười, nói: "Rất nhiều rất nhiều tiền, vượt quá các người dự liệu nhiều lắm.

Thế nào? Hiện tại người hoàn thành nhiệm vụ chứ?

Nói cho những kia để người đến người, bốn công tử nhiệt liệt hoan nghênh bọn họ quang lâm!"

Chăm chú đánh giá dưới, Lôi Phàm phát hiện cái này hai mắt vụt sáng lên tiểu tử, vẫn là một mỹ nhân bại hoại, chỉ là dinh dưỡng không đủ có vẻ quá nhỏ gầy, tuổi không lớn lắm, còn không nảy nở thôi.

Giờ khắc này nàng miệng nhỏ mở lớn vẫn không có phục hồi tinh thần lại.

Giả con trai sững sờ một lát, rốt cục mở miệng, nói: "Thức thức, người có thể hay không mượn Thi Tinh hai cái ngân tệ nha! Thi Tinh bảo đảm không đem người có nhiều như vậy tiền sự nói cho bọn họ biết."

Mặc Ưng âm thanh cũng đã rất dễ nghe êm tai, nhưng cùng này Thi Tinh âm thanh so ra càng còn kém một đoạn dài.

Lôi Phàm chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này tiếng nói miên nói lời nói nhỏ nhẹ, phong phong vận vận, như chim hoàng oanh xuất cốc, dẫn trăm ngư ra nghe. Êm tai êm tai, dư âm lượn lờ.

Thức thức? Lôi Phàm không tự chủ vuốt cằm. Thật giống cũng không gọi sai a? Làm sao cảm giác không phải cái vị lý?

Tiểu Thi Tinh thấy Lôi Phàm nhũ mây không nói, có chút lo lắng, chớp này mắt to, nói: "Thức thức, cho muội muội xem bệnh chỉ cần một ngân tệ, khác một ngân tệ Thi Tinh muốn để lại cho muội muội mua cá bồi bổ thân thể, thân thể nàng quá suy nhược.

Thi Tinh sẽ xướng khúc nhị, xướng đến so với thức thức êm tai. Thức thức coi như khen thưởng, được chứ?"

Tiểu nha đầu là lần thứ nhất nhìn thấy có người hào phóng như vậy, khen thưởng người kim tệ, vì lẽ đó liền lớn mật đưa ra ý kiến.

Xướng giỏi hơn ta nghe? Ta tốt xấu cũng nắm quá ca xướng tái quán quân được rồi? Có điều nàng thanh âm này xướng khúc, e sợ còn đúng là không được nha!

Lôi Phàm đang muốn nghe nàng xướng khúc, tiểu nhị tiểu chạy tới, để sát vào hần, cẩn thận nói: "Công tử, tiểu nhân nghĩ tới. Nửa năm trước một hoa phục nam tử thật giống là cha nàng, mang theo các nàng hai tỷ muội đi tới Vĩnh Hưng Trấn.

Có điều, không tới một ngày liền không tên bị người giết chết. Cô bé này còn có cái muội muội, đều thành cô nhi. Muội muội nàng thể chất kém, tổng sinh bệnh. Nàng mỗi ngày đông thảo tây mọn rất đáng thương. Công tử hữu tâm liền giúp giúp các nàng đi."

Cơ linh quật cường Tiểu Thi Tinh nghe thấy tiểu nhị nói đến chính mình, bần bệ chi lên tiểu lỗ tai lắng nghe, nghe nghe, mắt to bên trong cái kia viên dần dần tan ra nước mắt châu một lần nữa ngưng tụ, rốt cục lướt xuống mà xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngộ tủy

Chương 36: Ngộ tủy

"Từ xưa nhiều chinh chiến, nguyên do vẫn còn binh giáp. Tiến nhanh ngàn dặm đi, một lần hai phiên binh. Theo : đề kiếm từ sa mạc, ca dao khắp kinh thành. Ký nói thiên hạ tướng, cân lập võ công tên. . . ."

Tiểu Thi Tinh a a a xướng tiểu khúc.

Tuy rằng âm thanh còn rất non nớt, nhưng Lôi Phàm nhưng rất hưởng thụ, hơi híp mắt, hai tay cùng nhịp.

Người quạt cường có lúc là không thể nói lý! Đã từng đi qua quạt cường năm tháng, Lôi Phàm tự nhiên biết rõ trong đó tam muội. Dễ như ăn cháo trợ giúp sao lại không làm? Nhưng cũng phải có phương thức phương pháp.

Hát xong khúc nhị, Tiểu Thi Tinh cẩn thận mà nhìn về phía Lôi Phàm, có chút thấp thỏm.

Lôi Phàm có vẻ rất vui vẻ, mỉm cười nói: "Hừm, ngươi tìm tới công tác. Mỗi ngày cho ta xướng khúc, một tháng một đồng tiền vàng thù lao, bao ăn bao ở. Có thể trước tiên dự chi năm mươi viên ngân tệ. Làm sao?"

Tiểu Thi Tinh khuôn mặt nhỏ lộ ra một tia đỏ ửng, đôi mắt to sáng ngời lập loè hào quang rùng rục, vui vẻ nói: "Có thật không? Thi Tinh rốt cục có thể tự lực cánh sinh sao?"

Nhưng là Thi Tinh muốn xem Cổ muội muội, nàng mới năm tuổi, vẫn chưa thể chăm sóc chính mình."

Lôi còn chưa nói hết, trong mắt rùng rục ý mừng chợt tàn đi, đôi u buồn về.

Lôi Phàm trầm nghĩ, cô bé này sau khi lớn lên chỉ sợ cũng ghê gớm lý. Như thế tiểu, con mắt liền hiểu phải nói. Cực khổ sẽ khiến người trưởng thành, cổ nhân không lần được ta vậy.

"Ngươi có thể mang tới muội muội ngươi, có điều, nàng thực tức chi phí do ngươi gánh chịu." Lôi Phàm cười híp mắt nói.

"Có thật không? Quá được rồi! Tạ ơn thúc thúc! Nha! Hửn là tạ Tạ công tử! Muội muội ăn được rất ít, có thể cùng ta ở cùng một chỗ, không cần hoa quá nhiều tiền."

Tiểu Thi Tinh rất vui vẻ, nhưng nói chuyện nhưng rất chăm chú.

Lôi Phàm cười thầm. Mới đạt đến mục đích liền biết tình tiền?

Bên cạnh tiểu nhị cùng hai xinh đẹp hầu gái đều lộ ra ý mừng, tức ước ao cũng có chút ung dung.

Dù sao hai cô bé nhi quá nhỏ, mỗi ngày ở tại bên dưới cầu đá cũng không an toàn. Lại lớn một chút khả năng càng nguy hiểm.

Lôi Phàm mỉm cười nói: "Vừa y thuật của ta không sai, có điều chẩn kim có thể không rẻ, thấp nhất mười cái Nguyên tinh một lần. Có điều ngươi tiểu khúc hát thật tốt, lần này giúp muội muội ngươi xem bệnh chỉ lấy một viên ngân tệ.

Đương nhiên là xem ở mặt mũi của ngươi, xem như là cho nàng phúc lợi."

"Mười cái Nguyên tinh? Vẫn là thấp nhất?" Tiểu Thi Tinh cùng bên cạnh ba người đều bối rối.

Như vậy giá trên trời chẩn kim quả thực là chưa từng nghe thấy.

Tiểu Thi Tinh thất thố, dĩ nhiên ngây ngốc duỗi ra tinh tế ngón tay bắt đầu đổi tính ra.

Lôi Phàm hoán quá tiểu nhị để hẩn nhiều năm mấy vò rượu lại đây, cũng để hẩn trở lên một bàn thức ăn.

Ăn ngon liền ăn nhiều một chút, không phải sao? Ăn mười người phân lượng càng không có no cảm giác?

Lôi Phàm muốn thử một chút, hẩn đến cùng có thể ăn bao nhiêu? Không có cảm giác say cũng rất đáng ghét, loại kia vi huân, "Phiêu" cảm giác, từ khi trở thành tu sĩ liền không bao giờ tìm được nữa.

Hẩn muốn nhìn một chút mình rốt cuộc có thể uống bao nhiêu, chuẩn bị vào hôm nay liền tìm về tiếc nuối.

Tiểu nhị hơi kinh ngạc sắp xếp hai xinh đẹp hầu gái đi chuẩn bị rượu và thức ăn, tiến lên cùng Lôi Phàm ôm tai nói.

Lôi Phàm thể mới biết này rượu ngon là Vĩnh Hưng Trần đặc sản, tên "Phượng hót tửu"! Là thiên hạ thập đại tên tửu một trong.

Cát rượu nước suối ở trăm dặm ở ngoài phượng hót tuyền. Thiên hạ độc này một nhà, không còn chi nhánh.

Trong trấn thì có mấy nhà to lớn nhất cát rượu nhà xướng, là Vĩnh Hưng Trần trụ cột sản nghiệp.

Phượng hót tửu xa tiêu ngũ quốc, là quyền quý tiệc rượu ắt không thể thiếu đãi khách rượu ngon.

Mỗi đàn hai cái kim tệ, là ở Vĩnh Hưng Trần giá cả. Như ở thịnh kinh, bình kinh chờ như vậy vương đồ, càng bán được bốn cái kim tệ. Mùa đông nước suối ít ỏi thì, cao nhất thậm chí bán quá mười đồng tiền vàng một vò.

Lôi Phàm nghe tiểu nhị giới thiệu con mắt càng ngày càng sáng.

Một bàn tốt nhất quý nhất rượu và thức ăn vẫn chưa tới hai cái kim tệ, tiểu nhị là nhìn thấy Lôi Phàm tiện tay liền cho mười một cái kim tệ, mới dám đem phượng hót tửu lấy ra. Bình thường người ai uống nổi a?

Bây giờ những khác không nhiều, chính là nhiều tiền a! Không phải là hai kim tệ một vò sao?

Được được được! Thoải mái thoải mái thoải mái!

Lôi Phàm bỗng nhiên hào hứng quá độ, từ Lân Giáp Mã da thú trong túi vò liên tục lấy ra mấy cái kim tệ đi ra. Đem kim tệ lật nhào lật nhào vò vào đại trên cái bàn tròn, lờ lờ rục rục.

Ngày hôm nay liền muốn uống thập đại tên tửu, phượng hót tửu, nhất định phải hết ra "Phiêu" cảm giác.

Giữa trường bao quát Tiểu Thi Tinh ở bên trong, nhìn kim quang một mảnh kim tệ đều nói không ra lời.

Lôi Phàm đem Lân Giáp Mã trên lưng khổng lồ túi tiền dỡ xuống, sắp xếp nó bởi tiểu nhị đi đón Tiểu Thi Tinh muối muối.

Tiểu Thi Tinh cũng cố ý muốn đi, nàng nói không nhìn thấy chính mình, muối muối sẽ không theo người đi.

Lôi Phàm vừa nghĩ cũng là, liền thẳng thắn đem nàng nâng lên Lân Giáp Mã.

Tiểu nhị là đánh chết cũng không dám đi tới, chỉ nói không xa, hần Porsche đuổi tới là được.

Tâm tình tốt Lôi Phàm cũng chỉ là giả bộ, đương nhiên sẽ không miễn cưỡng.

Tùng vò từng vò phượng hót tửu, một cái đĩa đĩa mỹ vị món ngon, ở các thị nữ ngay ngắn rõ ràng an bài xuống, lần thứ hai uyển như là nước chảy ở Lôi Phàm trước mặt bày ra chính tề.

Thao Thiết thịnh yến bắt đầu rồi!

Hai cái hai tám phương hoa xinh đẹp hầu gái, đan xen không ngừng hướng về Lôi Phàm đổi đại chén rượu bên trong rót rượu.

Có tiền thật sự rất tốt! Lôi Phàm cảm khái.

Hần mỗi thưởng thức một cái món ngon, vào bụng sau, liền một cái muộn đi một đại chén rượu ngon, sau đó tạp ba miệng, nhắm mắt ép buộc chính mình say sưa, gặt gao truy tìm cái kia cổ vị huan mùi vị.

Theo Lôi Phàm bên người vò rượu càng loa càng cao, hần giờ khắc này trạng thái khá giống đang luyện công tu hành, ở ngộ đạo.

Có điều hần không phải ngộ đạo, là ngộ "Túy" !

"Leng keng leng keng cheng!"

Anh hùng các phương hướng sát khí tràn ngập, xông thẳng lên trời, binh khí giao kích thanh bất tuyệt như lũ.

Cái kia rõ ràng truyền đến binh khí vang lên thanh, ba mươi trượng khoảng cách lại như ở bên tai vang lên, hiển nhiên là cao thủ ở giao chiến. Binh khí trên muốn mang vào kinh khí mới có này nổ đùng.

Lôi Phàm bỗng dừng mở hai con mắt, phát tay áo đứng dậy, đem bên cạnh bận bịu không nghĩ, giật mình đến đã rơi vào mắt cảm giác trạng thái hai xinh đẹp hầu gái, giật mình, thất kinh.

Chỉ thiếu một chút điểm, chỉ thiếu một chút điểm liền tìm đến a? Đây không phải ở hỷ người tu hành sao?

"Là cái nào tiểu tên khốn kiếp ở ồn ào? Gây trở ngại bổn công tử phẩm tửu?"

Lôi Phàm mang theo tức giận tiếng quát mắng mới vừa xong, sẽ theo viết tay lên một bên mấy cái vò rượu không, hướng về hơn ba mươi trượng anh hùng các ném đi.

Bốn cái vò rượu không, mang theo chói tai réo vang, như cực nhanh giống như, một con tiếp một con bay về phía anh hùng các cửa sổ.

Tam bang tứ phái đánh đánh giết giết, chia chia hợp hợp, đã là thái độ bình thường. Nhưng đều là duy trì nhất định khác chế.

Tôi thiếu sẽ không đối với trong bang phái cao tăng, nòng cốt, trắng trợn, không để lối thoát tiểu giết.

Như ngày hôm nay như vậy hung hiểm tình cảnh vẫn còn chúc lần đầu.

Ngũ bang phái lớn không hề có điềm báo trước, trước nay chưa từng có thù độ liên thủ, đối với Đồ Tà Phái cùng Liễu Dương Phái triển khai toàn diện tấn công.

Anh hùng các chi là một trọng điểm. Cái khác chờ địa, hai phái tổng đà, mỗi cái phân đà, cứ điểm, cũng vào hôm nay cũng trong lúc đó, bị mặt khác ngũ bang phái lớn liên hợp vây quét.

Bực này chém giết căn bản không cho phép nửa điểm tình nghĩa. Cho dù trước đây có giao tình, giờ khắc này cũng biến thành kẻ thù.

Diệt người bang phái như hủy nhân gia viên, là không thể điều tiết thâm cừu đại hận. Một khi động thủ nhất định phải nhổ tận gốc.

Kết quả tuyệt đối là vạn ngàn đầu người cuộn cuộn, dòng máu thành khe thành hà.

Anh hùng các bên trong trước hết phát động chính là cổ ảnh phái Ảnh Tam.

Cái này chưa bao giờ hi nói, thời khắc lạnh nhạt một tầm quan tài mặt hán tử áo đen. Phù vừa động thủ liền để thời khắc đều có phòng bị Liễu Thất Nương trọng thương thổ huyết.

Cổ ảnh phái môn phái này có chút thần bí, có chút tương tự tổ chức sát thủ, điển hình nhận tiền không tiếp thu người.

Cổ ảnh phái cao thủ tu luyện cực kỳ biến. Thái, chính là đồng môn cũng sẽ tương tàn. Huấn luyện môn nhân dường như dưỡng sâu độc, cường giả sinh tồn, người yếu đào thải. Bọn họ am hiểu nhất đột kích, dùng độc, ẩn nấp, bí mật, theo dõi, ám sát các loại.

Ảnh Tam bản thân liền là Thiên Cấp Sát Thủ Bảng trên tiếng tăm lừng lẫy sát thủ. Xưng tên lãnh khóc vô tình.

Bảy người này đều là tam bang tứ phái bên trong có thể một mình chống đỡ một phương người tài ba.

Tu luyện tới bọn họ trình độ như thế này, đều có gió thu chưa động thiên trước tiên giác trạng thái.

Phổ thông dùng độc cùng ám sát căn bản không có tác dụng, còn có thể đánh răn động cỏ.

Chỉ có chuyên tấn công ám sát chi đạo Ảnh Tam, ở tại hán bốn người vô tình hay cố ý dưới sự phối hợp, mới có thể có này giai tích.

Thánh Liên Giáo mây đen nhi theo Ảnh Tam động thủ cũng tức khắc phối hợp công kích.

Huyền nghĩa giúp hắc diện thần, Kim Lang Bang Lang Thất, tiểu giúp lam giáp tướng, long sơn phái Độc Cô hùng, ở Ảnh Tam động thủ đồng thời, cũng đối với Đồ Tà Phái Đồ Nguyên Tông triển khai vây giết.

Ở ngoài thính hai phái hai mươi tên đi theo cao thủ, không ứng phó kịp bên dưới, càng là không thể tả, mấy cái chớp mắt liền tử thương nặng nề, thương vong quá bán.

Tình hình hung hiểm đến tột đỉnh, mắt thấy trọng thương Liễu Thất Nương liền muốn mất mạng với Ảnh Tam tay. Lôi Phàm mang theo tức giận tiếng quát nống vang lên, theo, mang theo tiếng rít vò rọu trong phút chốc phá cửa sổ mà vào.

Vò rọu thật có chết hay không quay về Ảnh Tam đập tới, Ảnh Tam lửa giận hùng hực, chỉ lát nữa là phải thành công, Lôi Phàm không hiểu ra sao quát nống như vang ở bên tai, đề ác chiến bên trong các đại cao thủ giạt mình dưới dùng một chút.

Liền như thế "Một trận " trong nháy mắt, Liễu Thất Nương cùng Đồ Nguyên Tông đồng thời cùng Tử thần gặp thoáng qua.

Ngũ đại cao thủ vừa bốc lên lửa giận, vò rọu liền đến.

"Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!"

Ảnh Tam chưa bao giờ từng nghĩ, một con tự chậm thực nhanh, từ dưới lên trên tà biểu mà đến vò rọu không, có thể mang vào sức mạnh kinh khủng như vậy. Toàn lực đón đỡ càng bị vò rọu to lớn quán tính, mang đến cả người nhấc lên khỏi mặt đất.

Cái gì ngờ kính, tà kính đều không có tác dụng.

Mới vừa vận kinh phá vỡ cái vò rọu này, cái kế tiếp, theo sát lại bắn trúng thân trên không trung hán, liên tiếp, tiếp ba liền bốn, bốn con vò rọu chỉ chỉ liên kết.

"Oành!" Bị vò rọu đánh bay Ảnh Tam, mãi đến tận va vào anh hùng các các bên trong kiên cố vách tường. Hình tượng trở nên thê thảm hán, mới từ vách tường đỉnh, chậm rãi hoạt rơi xuống.

Vách tường trên đỉnh lưu cái kế tiếp sâu sắc hình người ao hãm, nhìn ra đã tạm thời dừng tay mấy đại cao thủ, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đau nhức giờ khắc này mới rõ ràng lan truyền, Ảnh Tam thê thảm rên lên, lần thứ hai mảnh phun một ngụm máu tươi. Mới phát hiện hộ thể chân khí bị vò rọu va nát, hán xương sườn ít nhất đứt đoạn mất bốn cái.

Hạnh bị thương thật nặng nơi không phải ở ngực, bằng không lạnh ít dữ nhiều.

Từng mảnh từng mảnh vỡ vụn ra đến vò rọu, tàn dư hương tử vị phân tán mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bạn rượu

Chương 37: Bạn rượu

Nhìn như lỗ măng Đò Nguyên Tông rất : gì có nhanh trí, nắm lấy khoảng cách, quát ầm: "Cứu binh đã đến, khiêu song hội hợp."

Trước tiên nâng dậy trọng thương Liễu Thất Nương, đánh vỡ lầu hai cửa sổ tung người xuống.

Anh hùng các làm bằng gỗ cửa sổ đảo mất phá tan mấy tên hình người hang lớn, Đò Tà Phái cùng Liễu Dương Phái tàn chúng dòn dập chạy trốn.

Hắc Diện Thần phản ứng nhanh nhất, một cước đá ở bên cạnh tọa đấng trên, ghế đá bay lên, tạt đến mới vừa phá cửa sổ một tên Đò Tà Phái cao thủ sau nào. 卍 một tiếng, người kia còn chưa rơi xuống đất liền đầu lâu nứt ra, chết oan chết uổng.

"Truy!"

Hắc Diện Thần quát ầm, cái thứ nhất phi thân truy đuổi tới. Những người khác chờ theo sát.

Đò tà, liễu dương hai phái trọng địa đang bị bọn họ vây công, cho dù có cá biệt cao thủ tiếp ứng, bọn họ mạnh mẽ như vậy cao thủ trận hình còn có thể e ngại sao?

Ai tới đều phải chết, hôm nay chính là Đò Tà Phái cùng Liễu Dương Phái giang hồ xoá tên ngày.

Lôi Phàm đề hai tên sợ đến run xinh đẹp hầu gái trạm sau lưng tự mình. Hắn thì lại ngồi xuống, thành thoi thành thoi xem ra hí đến.

Trong nháy mắt liền thấy rõ tình hình.

Trước hết khiêu song chừng mười cái gia hỏa là một đường, chính ở vào thế yếu, ở chật vật chạy trốn. Theo sát phía sau mà ra hơn năm mươi cái gia hỏa là khác một đường, bọn họ ở triển khai truy sát.

Đồng thời cũng rõ ràng, hấn "Không cần thận" đã phá hoại mặt sau những tên kia chuyện tốt.

Loại này giang hồ báo thù một khi dính lên liền như giò trong xương, sứt chi không thoát.

Ân, không hướng về nơi khác chạy, hướng về hấn phương hướng này đến rồi?

Khà khà! Đánh chính là ý kiến hay a! Cho rằng tìm tới chặn tai người?

Lôi Phàm thấy Đò Nguyên Tông đỡ Liễu Thất Nương chạy đến phụ cận, uống một hớp rượu, thần nhiên nói: "Muốn uống rượu, một người ít nhất một viên Nguyên tinh. Chữa thương chữa bệnh thấp nhất mười viên Nguyên tinh một người.

Nếu như không có Nguyên tinh liền lặn xa một chút, miễn cho dễ bồn công tử khó chịu, trước hết làm thọt nguoi môn."

Đò Nguyên Tông tại sao hướng Lôi Phàm phương hướng chạy?

Không cần nói người từng trải, chính là hồn giang hồ non nớt cũng biết gấp lữa bỏ tay người phương pháp.

Hướng hồ, bọn họ mười một người, người người mang thương bị thương, căn bản là chạy không xa.

Nếu như có cái rút dao tương trợ? Cái kia khả năng chuyển biến tốt liền đến.

Chỉ là trước mắt tình cảnh này, dù cho hấn một lần nữa sống thêm ba mươi tám năm, cũng khẳng định nghĩ không ra là xảy ra chuyện gì?

Một tuổi tác xem ra chỉ có hai mươi tuổi không tới công tử trẻ tuổi ca, không ở phòng riêng dùng com liền thôi, ở bên ngoài khoe khoang, a, tửu lượng không sai, nhu thể quát chính là phượng hót tửu.

Yêu tửu Đồ Nguyên Tông trong nháy mắt liền phán đoán tửu giống.

Ân, nhìn thấy nhiều như vậy cường đồ còn trấn định như thế? Tuổi tác như vậy coi như là cao thủ có thể cao đi nơi nào?

Lẽ nào hần không biết coi như hần bối cảnh Thông Thiên, vào lúc này cũng không hề dùng sao?

Nổi nóng vút vò rượu ném ra tai họa đến rồi, còn lẩm lẩm liệt liệt muốn Nguyên tinh? Sẽ không là đầu có vấn đề chứ?

Thấy cái kia đỡ mỹ nữ cường tráng hần tử, một bộ ngu đột xuất đáng đáp, Lôi Phàm mặt chìm xuống.

Đã trọng thương Liễu Thất Nương ngực vết máu còn đang khuếch tán, cái kia màu máu cao vọt, sừng sừng chiến chiến, mang theo thê mỹ.

Nàng từ đằng xa bị Đồ Nguyên Tông phủ hướng về nơi này, liền liên tục nhìn chăm chăm vào Lôi Phàm. Chỉ có cách đến gần nhất nàng, mới biết cái kia quảng đến vò rượu đáng sợ đường nào kinh đạo.

Mặt sau truy binh đã đến, nàng tránh thoát Đồ Nguyên Tông nâng, bước nhanh đi tới Lôi Phàm bên cạnh ngồi xuống.

Nàng từ thêu hoa hầu bao lấy ra năm viên Nguyên tinh đặt ở Lôi Phàm trước mặt, khắc một cái huyết, biến mất sau, nỗ lực gượng cười nói: "Năm cái uống rượu tiền. Có điều, công tử hần là sẽ không để người ngoài quấy rầy chúng ta uống rượu chứ?"

Suýt chút nữa liền muốn nổi giận Lôi Phàm, nhìn thấy Nguyên tinh lập tức mặt mày hớn hờ, liền tục nói: "Đương nhiên, đó là đương nhiên, nộ Nguyên tinh chính là bổn công tử bạn rượu. Ai dám quấy rầy ta liền đánh hần."

Vừa nói vừa đem năm viên Nguyên tinh nhanh chóng lay đến trong lòng ngực của mình.

Đồ Nguyên Tông cùng với Liễu Thất Nương, cũng không chỉ là vì thân phận của nàng cùng mê người thân thể.

Hần xưa nay tín phục trí tuệ của nàng cùng phán đoán. Vì lẽ đó bất mãn tiến lên nộ năm viên Nguyên tinh, ở Liễu Thất Nương bên ngồi xuống.

Ở Liễu Thất Nương giao nộ Nguyên tinh thì, Hắc Diện Thần chờ người cũng đã chạy tới, chỉ là nhìn thấy như vậy kỳ quái tình cảnh trong lòng có chút không rõ. Nhưng Đồ Nguyên Tông chờ người không trốn, bọn họ gãi đứng chỗ ngựa.

Trong chớp mắt, bọn họ liền ngăn chặn ba cái lối đi, thiên la địa võng giống như hoàn toàn vây quanh quân tử các.

Lôi Phàm trên mặt chất đầy nụ cười, con mắt hí thành một cái khe, một bên lay Nguyên tinh vừa nói: "Không nghĩ tới ngươi trưởng thành một bộ cầu hùng dạng, vẫn còn có bên cạnh vị này Mỹ Mi nhanh trí. Ghê gớm a ghê gớm!

Ân, các ngươi mười một cái, còn kém một viên đây?"

Đồ Nguyên Tông tức giận đến suýt chút nữa phun ra một cái lão huyết. Rõ ràng là cao to uy vũ, làm sao liền cầu hùng rồi? Có thể khiến trên nửa điểm quan hệ sao? Mười mười? Mỹ mỹ? Thứ đồ gì nhỉ?

Nếu như là thay đổi một cảnh tượng, hần đã sớm ra tay giáo huấn cái này tham tài tiểu bạch kiểm.

Cái khác hai mặt nhìn nhau chín vị đi theo cao thủ, tuy rằng bọn họ rất khó hiểu, nhưng sinh lộ dĩ tuyệt, bất đắc dĩ dưới chỉ có từng cái từng cái biết điều sát bên vòng tròn lớn bên cạnh bàn ngồi xuống.

Nghe thấy Lôi Phàm ở muốn Nguyên tinh, chín người không có Nguyên tinh, không thể làm gì khác hơn là bảy binh tám tập hợp lấy một đồng lớn kim tệ, ngân tệ, vừa vận tập hợp thành một viên Nguyên tinh số lượng.

Lôi Phàm ha ha cười không ngừng. Kiểm tiền cảm giác thật tốt! Kiểm tiền chính là đơn giản như vậy a!

Rất nhanh bố trí xong, trừ Ảnh Tam một bên chữa thương, một bên mang đội lấp kín đường chạy.

Hắc Diện Thần, Mặc Văn Nhi, Lang Thất, Độc Cô Hùng mang ngũ tên thủ hạ nhanh chân bức tới, sát khí tự ngưng tụ thành thực chất.

"Một đám đũa ngọc, thả cái gì ngu đần a? Uống rượu một người một viên Nguyên tinh. Không uống chút sang một bên, không nên quấy rầy bổn công tử mời tiệc bạn rượu."

Lôi Phàm lại đến mười một viên Nguyên tinh, rất vui vẻ, nhưng bị sát khí vọt một cái lại có chút không cao hứng.

Hắc Diện Thần một nhóm hai mươi bốn tên cao thủ hiện hình quạt, lấy một bộ ăn chắc Đồ Nguyên Tông chờ tàn binh bại tướng tư thái tới gần, tiến vào tốt nhất vị trí công kích.

Lôi Phàm tiếng nói đồng thời, sát khí của bọn họ đồng thời hơi ngưng lại.

Đũa ngọc? Ngu đần? Hai mươi bốn đôi tròn mắt, đột nhiên gắt gao nhìn chăm chăm cái kia cột nhà "Tiểu bạch kiểm".

Lôi Phàm trước bàn mười một người tất cả đều cả người căng thẳng, tay cầm binh khí, động một cái liền bùng nổ. Quan hệ đến tự thân tính mạng an toàn, mặc dù Lôi Phàm thông dong bình tĩnh, nói ầu nói tả, cũng không thể cho dù bọn họ nửa phần cảm giác an toàn.

Bọn họ biết rõ không địch lại, nhưng cũng chắc chắn sẽ không bó tay chịu trôi.

Lang Thất trong mắt hung quang bạo thiểm, dưới cảm hướng về Lôi Phàm vừa nhắc. Diễn hình giang hồ động tác võ thuật ---- thử nghiệm!

Võ công hơi kém hẳn một bậc Hồ Cáp Nhĩ, chính là Kim Lang Bang xưng tên hãn tướng. Thân hình càng là cao to khô ngô, như một vị màu đen tháp sắt.

Hồ Cáp Nhĩ tay cầm một thanh to lớn phía sau lưng đao, mấy cái cất bước tiến lên, quát lớn: "Tiểu bạch kiếm muốn chết!"

Hậu Bối Đao mang theo gào thét, quyết chí tiến lên mãnh phách Lôi Phàm đỉnh đầu, cuốn lên một luồng lạnh lẽo sóng khí.

Hắc Diện Thần chờ người thủ thế chờ đợi, một khi thử nghiệm nắm giữ "Tiểu bạch kiếm" hư thực, chính là bọn họ một đòn sấm sét, diệt sạch địch thủ một khắc đó.

Lôi Phàm xem thường nở nụ cười, an ổn ngồi ngay ngắn, duỗi ra óng ánh thon dài tay phải, dựng thẳng lên thực, bên trong hai chỉ, nhanh như tia chớp kẹp lấy Hậu Bối Đao lưỡi đao. Cười nhạo nói: "Phù tỳ hám thụ, tự tìm đường chết!"

Hậu Bối Đao động lại giữa không trung, Hồ Cáp Nhĩ chưa từng ngộ quá như thế thái quá sự, cái kia hai cái "Mẹ con giống như" ngón tay như nước thép đúc, kiềm trụ Hậu Bối Đao, để hãn mạnh mẽ khó sức, hãn mồ hôi lạnh bốc lên.

Toàn trường rơi vào tĩnh mịch!

Óng ánh thon dài hai chỉ run lên, thân hình rắn chắc cao to Hồ Cáp Nhĩ, đại đao rời tay, cả người bay xéo không trung.

Hai chỉ lại run, Hậu Bối Đao bắn nhanh ra như điện, chớp mắt truy trên không trung Hồ Cáp Nhĩ.

"Phốc!"

Đao đem vào thể, mang theo Hồ Cáp Nhĩ trôi về quân tử lầu các đỉnh.

"Đùng!"

Lầu các rung động, cái gì hộ thể kinh khí đều vô dụng. Hồ Cáp Nhĩ bị chính mình Hậu Bối Đao, đao đem chày ngược vào ngực, lại đóng ở lầu các đỉnh kiên cố lầu trên vách.

Hồ Cáp Nhĩ thất khiếu chảy máu, khuôn mặt thê thảm, gãy giữa, hai tay máu me đầm đìa, nắm chính mình âu yếm Hậu Bối Đao mũi đao, muốn đem nó từ ngực nhổ ra.

Đây chỉ là phí công, chốc lát, hai chân giẫm một cái, nghiêng đầu chết đi.

Trước khi chết cái cuối cùng ý nghĩ, nguyên lai mình Hậu Bối Đao đao đem cũng có thể giết người!

Đóng đinh Hồ Cáp Nhĩ, ở quân tử lầu các đỉnh lại như một mặt đầm máu cờ xí, còn tí tí tách tách chảy xuống chảy máu đỏ tươi.

Tĩnh mịch! Tĩnh mịch! Toàn trường tĩnh mịch! Yên lặng như tờ!

Một lát. Mặc Vân Nhi tiếng thét chói tai đột nhiên mà vang lên. "A! Hãn là Lôi Phàm? Hãn chính là Lôi Phàm!"

Chấn động đến ma túy những cao thủ, lấy phòng ngự chiêu thức, không tự chủ được lui về phía sau.

Kim quang né qua, lùi đến nhanh nhất hai tên cao thủ mi tâm lún vào hai đồng tiền vàng, bay xéo đột tử.

"Ai lùi ai sẽ chết! Bắt đầu để cho các người cút đi, các người không lãn? Còn lấy đao tới chém ta? Hiện tại quấy rầy bốn công tử uống rượu nhả hứng, còn muốn toàn thân trở ra?"

Lôi Phàm nụ cười không gập, âm thanh lạnh lùng. Giống như thay đổi một người.

Khí lạnh vèo vèo ứa ra! Đòn đại quả nhiên là thật sự, không chỉ không có khuyếch đại còn thu nhỏ lại quá nhiều.

Đạt đến bọn họ trình độ như vậy cao thủ, đối mặt nhỏ nhỏ hai viên bất mắt kim tệ, dĩ nhiên hoàn toàn không có cách nào né tránh? Đây chỉ có thể nói rõ tiền tốc độ, hoàn toàn vượt qua bọn họ nhảy bén cảm quan cùng phản ứng.

"Trời xanh có đức hiếu sinh, đều sẽ cho người ta lưu lại một chút hi vọng sống. Một người một viên Nguyên tinh chính là bốn công tử bạn rượu. Vừa là bạn rượu, đương nhiên là có thể tha thứ các người quấy rầy cùng bất kính chi tội."

Lôi Phàm lần thứ hai trở mặt, có vẻ "Từ mi thiện mục" . Một bộ lòng thông cảm tràn lan đáng đáp, tiếng nói từ bi.

"Kính người quá đáng, chúng ta cùng hấn liều mạng! . . . !"

"Xèo xèo xèo thở phì phò!"

Lùi về phía sau là theo mọi người thân bất do kỷ, phản ứng lại sau, kiệt ngạo không kém Lang Thất trong nháy mắt giận dữ, cảm thấy mắt mặt cực điểm. Hấn còn rõ ràng nhớ tới trước đây không lâu đã nói, muốn nhìn dưới nhân tài mới xuất hiện Lôi Phàm đầu.

Đại lời ra khỏi miệng, này sau đó còn để hấn làm sao hôn? Hung tính một phát liền đi đầu hướng về Lôi Phàm phóng đi. Phía sau bang chúng tất cả lấy hấn nghe lời rầm rập, theo sát phía sau.

Ngũ đạo kim quang, nắm cái chân, lấy Lang Thất dẫn đầu năm người đều thất hành, vật ngã ngã chổng vó.

"Trời cao tuy có đức hiếu sinh, nhưng cũng có phích lịch thủ đoạn. Đây là một lần cuối cùng tha thứ!"

Lôi Phàm lại biến trọn mặt kim cương. Nói xong, quay đầu lại trở mặt, ôn nhu đối với hai tên khuôn mặt nhỏ xanh lên, nương tay chân nhuyển xinh đẹp hầu gái phân phó nói: "Tiểu muội muội, lại đi tốt nhất từ thức ăn ngon, không nhìn thấy bốn công tử muốn vùi dập bạn rượu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lấy tiệc rượu hữu

Chương 38: Lấy tiệc rượu hữu

Ngày xuân Thái Dương chiếu trên không, ôn hoà gió ấm nhẹ nhàng như tình. Người tay phát quá, khiến người ta có mê say cảm giác.

Sau nửa canh giờ. Quân tử các ở ngoài rộng rãi mặt cỏ, trình diễn một màn "Lấy tiệc rượu hữu" cảm động cảnh tượng.

Yến mở tám trác. Tam bang tứ phái, mỗi một bang phái các cư một bàn.

Chỉ có Mặc Vân Nhi cùng Liễu Thất Nương đi kèm Lôi Phàm khoảng chừng : trái phải, độc chiếm một bàn.

Cư Lôi Phàm giọng điệu, rượu ngon món ngon cũng phải có giai nhân làm bạn. Rượu nguyên chất mỹ nhân, mới có thể thể hiện tiệc rượu hoàn mỹ.

Sợ hãi sau Mặc Vân Nhi thoáng qua liền khôi phục mê người xinh đẹp đáng đáp, bắt đầu lời nói khiêu khích, mê hoặc Lôi Phàm.

Lôi Phàm bây giờ đã hiểu rõ này Mặc Vân Nhi là Mặc Mai Nhi sư muội, cùng ra một mạch. Diễn hình yêu nữ vô tình.

Ăn qua Mặc Mai Nhi thiết thòi Lôi Phàm, nhất thòi lại nuốt chút nữa lạc lối ở nàng có ý định vì đó mê hoặc bên trong.

May là hấn so với bất luận người nào càng rõ ràng, đây là một đóa mang theo gai độc hoa tươi.

Hấn một cái ôm chăm sắc đẹp tuyệt mỹ, chỉ kém Mặc Mai Nhi không ít Mặc Vân Nhi. Không coi ai ra gì đem nàng ôm ở trên đùi, không để ý tới nàng muốn cự còn nghênh, chính là một trận sờ loạn loạn hôn.

Thon nhỏ tú lệ tích bạch cổ, nhuyển đan cao vót, sẽ tìm trên nàng cực nóng đôi môi.

Hấn sinh động bàn tay lớn dưới Mặc Vân Nhi phát run lên, mặt đỏ như lửa, hương thể toả nhiệt, không kìm nén được yêu kiều.

Mặc Vân Nhi tay nhỏ chân ngọc như linh xà giống như quần lấy Lôi Phàm, cảm động thân thể ở trong lòng ngực của hấn như rắn nước run run.

Thân thể cọ xát mang đến mãnh liệt kích thích, đầy cõi lòng con gái mùi thơm.

Một lúc lâu rời môi.

Lôi Phàm dịu dàng thăm thiết nói: "Tiệc rượu sau, bốn công tử liền sủng hạnh ngươi. Phá thân cũng bằng là phá công pháp của ngươi. Coi như là ngươi người sư muội này giúp sư tỷ của ngươi trả nợ. Ngươi nên không có ý kiến chứ?"

Mặc Vân Nhi nhắm lại đôi mắt đẹp thờ đốc chốc lát, sau đó nửa mở nửa khép địa hoành hấn kiêu mị một chút, lần thứ hai nhắm mắt.

Nàng cặp môi thom khê khẽ nhếch: "Luyện công khổ thấu lý! Có thể ngày đêm làm bạn công tử bên cạnh, ta đương nhiên là ngàn chịu vạn chịu rồi."

Lôi Phàm tuy biết nàng không có nói thật, nhưng "nhuyễn ngọc ôn hương" ôm đầy cõi lòng, nghe vậy sau cũng là trong lòng rung động, đặc biệt cảm thấy trong áo thân thể rất mê hoặc, tràn ngập thanh xuân, khỏe mạnh cùng nguyên thủy đã tính kinh người sức hấp dẫn.

Hắn trầm nghĩ, chỉ cần bắt tử, tu sĩ năm tháng dài lâu. Ngày đêm theo?

Lão tử chỉ là báo thù, trước tiên đòi lấy một điểm thù lao mà thôi.

Lại nói, mấy chục năm sau hắn chỉ là mới vừa vừa mới bắt đầu, chỉ có thể càng ngày càng tuổi trẻ, ân, e sợ vẫn là bây giờ đáng đáp như vậy. Chẳng lẽ muốn đổi mặt mẹ mẹ, bà lão tú ân ái?

Lôi Phàm bật thốt lên, nói: "Nghĩ hay lắm! Ngày đêm theo? Bỏ công tử chịu thiệt quá to lớn! Chúng ta coi như lẫn nhau luận bàn. Một lần qua đi dư vị vô cùng, so với chán cùng nhau cường hơn nhiều. Người nói lý?"

Nghĩ hay lắm? Khác một bên, đã cầm máu lắng lắng chữa thương Liễu Thất Nương cũng một hồi ngây người.

Nàng vẫn quan tâm Lôi Phàm cùng yêu nữ động tĩnh, dù sao Lôi Phàm ý đồ trực tiếp liên quan đến tính mạng của bọn họ tồn vong.

Nghe xong Lôi Phàm bật thốt lên, nàng không thể kiềm được, nhẩn nhẩn vết thương đau đốn cười duyên lên.

Chẳng lẽ không nên cười? Hiếm thấy nhìn thấy yêu nữ ăn quả đáng đây?

Chu vi bảy trác, tam bang tứ phái những cao thủ, cuối cùng đã rõ ràng rồi cái gì mới thật sự là vô liêm sỉ?

Lẽ nào này "Đạo hạnh" cao thấp không phải dựa vào năm tháng, kinh nghiệm tích lũy? Mà là cùng công lực cao thấp trực tiếp tương quan?

Những cao thủ yên lặng suy tư, nghĩ mãi mà không ra.

Mặc Vân Nhi mở đôi mắt đẹp, ngó nhìn hấn chốc lát, thờ gấp tinh tế nói: "Ta cũng không phải dâm. Oa. Đãng. Phụ, mà là hàng thật đúng giá hoa cúc khuê nữ."

Tán công sau như không thể theo công tử, kết cục tất nhiên thê thảm.

Như công tử muốn Vân nhi liền bỏ mặc, lấy sau này sống không bằng chết, còn không bằng Vân nhi coi như lần thứ nhất cũng là một lần cuối cùng. Liên quan đến mệnh đều đồng thời dâng tặng được rồi!"

Lôi Phàm lần đầu tìm kiếm đến Mặc Vân Nhi trong ánh mắt chăm chú cùng kiên định, không khỏi có chút mê hoặc lên, cũng không biết nàng vẽ mặt ngôn ngữ thật giả thành phần bao nhiêu?

Mang theo cái bụng dạ khó lường con ghê? Chênh lệch lớn như vậy mua bán lỗ vốn, hấn khẳng định là không làm.

Lôi Phàm giống như ôm cái búp bê sứ giống như, cẩn thận mà đem nàng một lần nữa thả ở bên cạnh cái kia cái ghế trên, thờ ra một hơi, nói: "Được rồi! Chuyện làm ăn không xả thân nghề ở, vậy coi như bạn rượu quên đi."

Này tới cửa ăn tiệc, chung quy phải mang lễ vật, đúng không?

Đến đến đến! Tên to xác bắt đầu trên lễ. Một người một viên Nguyên tinh, không dối trên lừa dưới."

"Ta có thể giới thiệu giáo bên trong, mặt khác một mạch mấy cái đại mỹ nữ cùng công tử luận bàn lý!"

Thoát khỏi Lôi Phàm khống chế, Mặc Vân Nhi lập tức thói cũ này nằm, lại bắt đầu tiếp tục mê hoặc hấn.

Bắt đầu thả người vào hoài sau, nàng toàn lực ứng phó tìm kiếm cơ hội một đòn trí mạng.

Có thể mãi cho đến bị chiếm tiện nghi rồi đi, nàng vẫn còn không nắm chắc.

Lôi Phàm bàn tay lớn tuy rằng mò khắp cả nàng toàn thân, nhưng tại mọi thời khắc đều không rời nàng quanh thân yếu huyệt.

Chỉ cần nháy mắt là có thể đem nàng đặt liều mạng.

Có thể làm cho sư tỷ đều bó tay toàn tập người, quả nhiên là không thể coi thường.

Có điều, từ quan sát kỹ dưới, hấn thật giống so với sư tỷ miêu tả thực lực càng hiểu thấu đại! Đây là chuyện gì xảy ra chứ?

Lôi Phàm vừa đối mặt Mặc Vân Nhi trên mặt ôn nhu, thoáng qua biến mất không còn tăm hơi, nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Không muốn đông dài, mau tới lễ. Muốn nắm tàn hoa bại liễu lừa gạt bốn công tử?"

Trở lại nói cho sự tỷ của ngươi, lại lần gặp gỡ, bốn công tử làm cho nàng sinh mệt biến thực com."

Vừa nói vừa quay về Mặc Vân Nhi khoa tay.

Mặc Vân Nhi sắc mặt cứng đờ, đảo mắt lại không biết nghĩ tới điều gì, lần thứ hai lại cười khanh khách lên, đem trên người bảy viên Nguyên tinh bé ngoan dâng.

Đã sớm làm tốt bị lừa đảo ngũ bang phái cả đám, dồn dập đem Nguyên tinh chất đồng ở Lôi Phàm diện.

Lực lượng ngang nhau, liều mạng từ chiến, đó là anh dũng hào hán! Là anh hùng!

Chênh lệch quá lớn, còn không biết mùi vị liều chết, vậy thì là đồ ngu, ngu không thể nói.

Đều là người từng trải, sớm quá tiểu tử vất mũi chưa sạch nhiệt huyết bị sốt thời kì. Bọn họ làm sao sẽ không hiểu đạo lý đơn giản. Không hiểu đạo lý này sớm đã chết rồi. Còn có thể trở thành là trong bang phái cao tăng? Còn có thể một mình chống đỡ một phương?

Nếu như có thể đánh thắng, bọn họ tuyệt đối sẽ đem này tham tài vô liêm sỉ "Tiểu bạch kiếm" như. Lận chí tử.

Bây giờ bọn họ không thể làm gì khác hơn là luồn cúi.

Lại là bốn mươi chín viên Nguyên tinh bày ra Lôi Phàm trước mặt, thêm vào rải rác kim tệ, ngân tệ, tổng cộng năm mươi hai viên. Hơn nữa trước mười một viên, sáu mươi ba viên Nguyên tinh.

Người chết đương nhiên không thể nhận tiền rồi? Lôi Phàm đáy lòng một trận tiếc nuối.

Cười Lân Giáp Mã trở về Tiểu Thi Tinh, trong lòng ngực ôm nàng có vẻ bệnh muội muội. Nàng làm sao cũng không nghĩ ra, mới rời khỏi một hồi, bên này liền náo nhiệt như thế?

Àn, người này tuy nhiều, nhưng chỉ nghe công tử mời rượu âm thanh, bọn họ thật giống đều không nói lời nào, cũng không tính náo nhiệt.

Thấy Tiểu Thi Tinh trở về, Lôi Phàm tiến lên đem các nàng hai tỷ muội ôm hạ xuống.

Lại đối với bên cạnh khôi phục trạng thái, yêu kiều cười khẽ mặc yêu nữ phát tay xua đuổi, nói: "Nhường chỗ ngồi, ngồi vào đối diện đi. Trêu đến bốn công tử lòng ngứa ngáy, cũng mặc kệ ngươi cái gì lần thứ nhất biến một lần cuối cùng."

Tiểu Thi Tinh chưa từng gặp nữ nhân xinh đẹp như thế, nhưng thấy Lôi Phàm không chút khách khí, như đuổi con ruồi giống như đem nàng chạy tới đối diện, làm cho nàng ngồi lên rồi cái kia đẹp đẽ a di chỗ ngồi, trong khoảng thời gian ngắn khuôn mặt nhỏ đỏ chót, tay chân luống cuống.

Quanh thân bảy trác, Hắc Diện Thần mấy cái cầm đầu cao thủ không khỏi âm thầm lăm lệt. Đây mới thực là trời mặt vô tình a!

Từ bọn họ đến, này Lôi Phàm đã nhiều lần trở mặt, thích làm gì thì làm, trắng trợn không kiêng dè.

Vừa dịu dàng thăm thiết chiếm xong tiện nghi, đảo mắt liền trở mặt trục xuất.

Cũng chỉ có Mặc Vân Nhi như vậy chuyên đối phó nam nhân yêu nữ, mới có thể như này như không có chuyện gì xảy ra.

Đổi lại bọn họ, khả năng biết rõ không địch lại cũng phải liều mạng một kích, miễn cho gặp như vậy si nhục.

Có điều như Lôi Phàm loại này như trên trời Vân nhi giống như biến hoá thất thường tính cách, còn thật là có chút đáng sợ?

Sau đó muốn ở tính cách nhược điểm trên bố trí sát chiêu, cũng không biết nên từ nơi nào vào tay : bắt đầu?

Nộp Nguyên tinh lưu lại, các bang phái cao thủ, đương nhiên muốn mượn ky cố gắng quan sát sau này kẻ địch rồi.

Tính mạng không lo sau, Đồ Nguyên Tông hiển nhiên nghĩ đến vấn đề thực tế. Hắn đối với Hắc Diện Thần quát to: "Hắc Diện Thần, các ngươi lúc nào cầu kết với nhau làm việc xấu? Vì sao phải đặt bày giết chúng ta?"

Lôi Phàm nhú mày lại, mở miệng ngắt lời nói: "Tiệc rượu bầu không khí muốn cùng hài! Các ngươi có thể trò chuyện, nhưng không thể lớn tiếng náo động. Bốn công tử đối với các ngươi đã rất khoan dung, rất phóng túng.

Cái kia cái gì Lôn Ngũ Hình, si nhục ta một lần, bốn công tử vẫn đuổi theo hắn Hắc Long Vệ đánh, vẫn cứ để hắn bồi thường một ngàn Nguyên tinh mới buông tha hắn."

Vừa nói vừa vỗ vỗ bên cạnh hai cái một người cao da thú túi. Trong túi phát sinh tiền va chạm đinh đương tiếng vang.

Lôi Phàm vừa liếc nhìn bên cạnh Liễu Thất Nương, ánh mắt tuàn một đám, mắt lộ ra kinh hãi tam bang tứ phái những cao thủ, cười khẩy nói: "Nếu như Lôn Ngũ Hình dám không thường tiền, lão tử liền từ sáng đến tối gặt gao treo ở hắn năm ngàn ngũ tinh bình mặt sau đánh."

Để hắn không có thể phối hợp, những phương hướng khác quân chia thành ba đường, năm mươi vạn Lô Quốc đại quân hành động. Ha! Coi như hắn thức thời gặp may mắn, chỉ sợ hắn hiện tại đã ở Trần Quốc Gia Vĩnh Quan bên trong uống rượu chúc mừng lý."

Lôi Phàm tiếng nói vừa dứt, chu vi lần thứ hai rơi vào tĩnh mịch.

Ngũ phái cao thủ đều ở chân động khùng Lôi Phàm dọa dẫm thủ đoạn. Bọn họ những này bang phái cao thủ, dù cho lợi hại đến đâu, cũng không thể cùng Lôn Ngũ Hình như vậy thượng tướng quân phân so với.

Hắn đại biểu chính là triều đình, là quân đội, là cường quyền.

Hắn chỉ cần mang tới Hắc Long Vệ, là có thể quét ngang bọn họ những này giang hồ bang phái.

Ở Hắc Long Vệ trước mặt, bọn họ dẫn cho rằng hào cao thủ đoàn, đội kỵ binh chính là đám người ô hợp.

Hắn càng là tiếng tăm lừng lẫy Chiến Thần bảng lên bảng cao thủ. Chiến Thần bảng đó là hàm kim lượng mười phần bảng danh sách a!

Bỗng nhiên trong lúc đó, ngũ bang phái lớn cao thủ đáy lòng đều ám thờ ra một hơi, thần thái ung dung rất nhiều. Liễu mạng một phen, cùng chung mối thù chỉ tâm giảm nhiều.

Người này chỉ sợ so sánh!

Liền Lôn Ngũ Hình đều muốn chặt vật chạy trốn, còn bị dọa dẫm một ngàn Nguyên tinh. Bọn họ tao ngộ lại đáng là gì lý?

Chỉ còn lại khác hai phái, mười một tên cao thủ, sao nghe không ra Lôi Phàm trong lời nói hàm nghĩa, tất cả đều sắc mặt trắng bệch. Rủ xuống đầu, mềm ra ở trên ghế, nói không ra lời.

Bọn họ giờ khắc này không phải đang suy nghĩ Lôi Phàm lợi hại bao nhiêu, Lôn Ngũ Hình trở nên nhiều uất ức. Mà là liên tưởng đến bọn họ "Sào huyết", bọn họ "Rễ : cái", chính đang gặp tàn phá.

Xong, xong, ngũ bang phái lớn trước nay chưa từng có liên thủ, đây là sớm có dự mưu vây giết a!

Lôi Phàm uống phượng hót tửu, thờ ơ lạnh nhạt.

Vén vén một lát, Đồ Nguyên Tông hai con mắt liền tràn ngập tơ máu, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn phía Hắc Diện Thần, âm thanh khàn giọng, lạnh lùng nói: "Đồ Tà Phái cùng Liễu Dương Phái, có hay không đang bị các người vây công?"

Liễu Thất Nương đưa mắt nhìn quanh, tay nhỏ che ngực, đôi mắt đẹp rung rung, bị phần bên dưới, lần thứ hai phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ái tình điều

Chương 39: Ái tình điều

Giới về quan sát Liễu Thất Nương, không cần bọn họ lại nói ra đáp án, liền biết rồi kết quả, lòng như tro nguội.

Hắc Diện Thần liếc một cái Lôi Phàm sau, mặt không chút thay đổi nói: "Hôm nay chính là các người hai phái giang hồ xoá tên ngày!"

Dứt lời, liền trở nên trầm mặc, cũng không tiếp tục nhiều lời một chữ.

Đồ Nguyên Tông, Liễu Thất Nương chờ mười một người như bị quỷ mị hấp rơi mất tinh khí thần, hồn bay phách lạc, âm u lặng im.

Còn có thể thế nào? Nếu như không phải gặp phải cái này tính tình cổ quái, tham tài vô liêm sỉ Lôi Phàm, giờ khắc này bọn họ đã bị mất mạng.

Chính là hiện nay muốn bảo mệnh đều còn muốn phí một phen suy nghĩ.

Sắc mặt khó coi Liễu Thất Nương, làm bộ gục xuống bàn khổ sở, nhưng ở trác để lặng lẽ mẩn mê.

Từ Lôi Phàm phương vị, liếc mắt dưới vừa vặn có thể nhìn phải hiểu. Chính nhìn ra trong lòng không rõ.

"Bạch!"

Một con hai ngón tay độ lớn màu xanh lam chim nhỏ điện thêm biểu hướng thiên không.

Hắc Diện Thần, Mặc Vân Nhi, Lam Giáp Tương các loại, phản ứng nhanh nhất vài tên cao thủ "Đẳng" đứng lên liền muốn ra tay.

Bị cái kia con chim nhỏ tốc độ, sợ hết hồn Lôi Phàm, cũng đột nhiên đứng dậy, sát khí ngút trời.

Hắn trước đây không lâu, từ Hắc Long Vệ trong núi thủy biến xác giết ra, sát khí này còn mang theo nồng nặc mùi máu tanh.

Lôi Phàm bỗng nhiên đứng lên, để vài tên nhanh nhất đứng dậy chuẩn bị đánh giết chim nhỏ cao thủ một trận, lại bị máu tanh sát khí vọt một cái, cấp tốc tỉnh táo lại.

Lúc này báo tấn có thể làm sao? Có thể thay đổi cuối cùng kết cục sao?

Vẫn là không nên chọc cái này "Sát thần" được rồi. Sát khí này quá làm người ta sợ hãi!

Lôi Phàm cũng không phải muốn ngăn cản Hắc Diện Thần mấy người giết chim nhỏ, mà là tao ngộ ngoài ý muốn sự vật phản ứng tự nhiên.

Nhanh! Quá nhanh! So với Mặc Ưng đều thực sự nhanh hơn nhiều!

Mới vừa tiêu bắn ra tốc độ còn không phải quá bất hợp lý, gia tốc sau quả thực tựa như tia chớp nhanh chóng.

Lôi Phàm mắt thần hơi giật mình nhìn kỹ, cấp tốc biến mất chim nhỏ, không tự chủ được, hỏi: "Đây là vật gì?"

Thấy chim nhỏ an toàn rồi đi, Liễu Thất Nương trắng bệch ngọc dung thoáng khôi phục màu máu, ngữ Lôi Phàm hỏi ý, sưng sờ sau, vội hỏi: "Tấn Điều tuy rằng quý giá, nhưng cũng không ngạc nhiên, công tử không biết sao?"

Tấn Điều?

Lôi Phàm hít mắt đảo qua một đám mắt lộ ra không rõ tam bang tứ phái cao thủ, thậm chí không tốt.

Này chim nhỏ hẳn là người người đều biết, hoặc quyền quý, nhân vật giang hồ đều biết sự vật!

Thất thố a!

Lôi Phàm nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Bồn công tử đã từng mất trí nhớ, cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được, mới tùy tuân cho người.

Tỉ mỉ đạo đến, nhìn đối với bồn công tử khôi phục ký ức có hay không trợ giúp?"

Liễu Thất Nương một bộ nguyên lai biểu tình như vậy, cũng không biết tin tưởng bao nhiêu.

Lôi Phàm thoải đã ló ra: mở miệng, còn bọn họ những người này nghĩ như thế nào chính là chính bọn hắn chuyện.

Liễu Thất Nương liếc mắt một cái cũng là một bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ vẻ mặt yêu nữ, đối với Lôi Phàm êm tai nói: "Tấn Điều thông thường là một đực một cái, ân ân ái ái, vĩnh viễn không chia cách, vì lẽ đó lại gọi 'Ái tình điều' !

Nếu như chúng nó song song làm bạn, sẽ đồng thời gắn bó tương ôi mãi đến tận phần cuối của sinh mệnh, trước khi chết mới sẽ sinh hạ ba đến bốn chỉ đời sau, sau đó sẽ song song chết đi.

Sau đó bị mọi người phát hiện, chỉ cần đem chúng nó tách ra, bất luận nhiều khoảng cách xa, chúng nó dường như có cảm giác trong lòng giống như, có thể rất nhanh tìm tới mặt khác một nửa.

Hơn nữa, chúng nó một khi bị bắt giữ, để cho chia lìa, bị thống vạ phần, giữ lại huyết lệ chim nhỏ sẽ không ăn không uống, rơi vào trạng thái chết giả, có thể tồn tại một năm lâu dài.

Một khi bị tỉnh lại liền sẽ lập tức bay đến nửa kia bên cạnh bảo vệ.

Nhân vì là tốc độ của bọn họ phi thường nhanh!

Tấn Điều bây giờ đã là Mặc Châu đại lục cao cấp nhất đưa tin công cụ."

Nghe Liễu Thất Nương êm tai tự thuật, Lôi Phàm trong lòng thầm than.

Dơ dáng dạng hình rồi a! May là là làm bộ mặt trí nhớ, chính mình chiếm vị trí chủ đạo, lại là trơ trên "Dưới" hỏi.

Nếu như là chăm chỉ không ngừng trơ trên "Trên" hỏi? Kết quả có thể tưởng tượng được.

Mở mang hiểu biết! Nhân loại tuy rằng tàn hại ái tình điều, nhưng đưa tin xác thực còn cấp tốc hơn nhiều.

Đã có ái tình điều thứ này, tuy rằng thời gian không lâu, vậy những thứ này tam bang tứ phái then chốt người, phải biết cơ mật nên cũng sẽ không thiếu. Đặc biệt này huyền nghĩa giúp Hắc Diện Thần!

Này Hắc Diện Thần nhìn dáng đáp liền biết Trung Liệt Vương tập đoàn nhân vật trọng yếu, bao nhiêu đều biết chút hạt nhân cơ mật, bằng không không thể do hấn mang đội, ở này tuyển đầu trận địa phối hợp Lô Quốc đại quân.

Vừa nhưng đã không cẩn thận lọt điểm đề, thăng thần hoặc là không làm, có vấn đề liền đề hỏi cho rõ.

Lôi Phàm uống cạn rượu trong chén, nhìn chăm chăm Hắc Diện Thần, lạnh nhạt nói: "Bảo mật cũng là có lúc hiệu, bây giờ chiến tranh đã khai hỏa, hỏi người một vấn đề cũng không tính làm khó dễ người.

Bình Giang Hậu, Lô Vũ Phúc bọn họ đều là Trung Liệt Vương người chứ? Đừng khước từ nha!"

Hắc Diện Thần chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về Lôi Phàm, toại lại cúi đầu suy tư.

Lôi Phàm cũng không hiểu rõ hấn kỳ quái ánh mắt hàm nghĩa, dù bận vẫn ung dung theo dõi hấn.

Đám người xung quanh đều yên tĩnh không nói.

Một lát.

Hắc Diện Thần ngẩng đầu lên bình tĩnh nói: "Chỉ có Lô Vũ Phúc mấy người là Trung Liệt Vương người, cũng là bởi vì hoài nghi Bình Giang Hậu là song diện mật thám hoặc nhiều diện mật thám. Thánh nữ mới sẽ đích thân điều động."

Nói xong, yên lặng uống rượu.

Lôi Phàm lẳng lẳng suy tư.

Sự tình càng ngày càng phức tạp a! Nhất sơn còn so với nhất sơn cao!

Bình Giang Hậu lợi hại, người ở sau lưng hấn lợi hại.

Này Trung Liệt Vương càng lợi hại, phát hiện Bình Giang Hậu có vấn đề, lập tức phái ra mặc yêu nữ.

Nếu như không phải ma xui quỷ khiến đụng tới chính mình? Lấy yêu nữ thủ đoạn, Trung Liệt Vương sẽ là người thắng cuối cùng.

Nói như vậy, Lô Chính một nhóm không chắc sẽ đi Trần Quốc đi?

Ha! Vậy thì có ý tứ.

"Lô Chính một nhóm", "Ngọc tỷ truyền quốc", rơi vào phe địch, Trần Quốc đó là "Tai nạn" cùng "Cớ"! Rơi vào liên bang đây? Rơi vào siêu nhiên chu quốc đây?

Mà bọn họ cũng không có ngọc tỷ, chỉ có Tĩnh Nhi mới biết ở nơi nào? Thú vị a thú vị!

Có điều, những này cùng mình đã không có liên quan quá nhiều.

Lôi Phàm âm thầm cân nhắc.

Tám trăm buổi tiệc người đều lẳng lẳng uống rượu, mỗi người một ý.

Chính vào lúc này, rất nhiều Vĩnh Hưng Trần trấn công sở nha dịch chen chúc mà tới.

Hơn trăm thân mang tạo y nha dịch, rất nhanh sẽ đem quân từ các hoàn toàn vây quanh.

Chỗ lối đi một tên thân mang Trần Quốc quan phục, sợi tóc hoa râm, dưới cằm có lưu lại ba sợi râu dài gầy gò ông lão, ở nha dịch mọi người vòn quanh bên trong xoài bước đi tới.

Bên sau bị hai tên tôi tớ nâng, chính là cái kia bị Lôi Phàm dùng kim tỳ bắn bị thương hai chân đại hán.

Quan phủ phá án?

Tuy rằng không biết những này nha dịch tới làm gì, hoặc đối phó ai, nhưng những này tam bang tứ phái cao thủ uống tửu, nhưng không có lộ ra nửa phần e ngại, tâm tình bất an.

Nếu như đặt ở dĩ vãng, tam bang tứ phái cả đám, cũng sẽ không công khai cùng triều đình quan binh đối nghịch.

Một mặt là bọn họ có vô số liên hệ, không phải vạn bất đắc dĩ, là sẽ không công nhiên phản kháng.

Mặt khác, nếu như trêu đến triều đình thật sự dưới chỉ truy nã vây quét, to lớn hơn nữa bang phái cũng không chịu đựng nổi.

Nhưng hôm nay, Lô Quốc xâm lấn, Trần Quốc chính đang nước sôi lửa bỏng bên trong, sau đó còn có tồn tại hay không cũng khó nói.

Trần Quốc quan phủ uy tín ở những này ngang ngược trong lòng xuống dốc không phanh.

Ngũ bang phái lớn cao thủ thâm nghĩ, nếu như những này nha dịch dám xuống tay với bọn họ, vừa vặn đem bọn họ nhỏ tận gốc, lại không chế Vinh Hưng Trấn.

Ở trong mắt bọn họ, những này phổ thông nha dịch không khác nào gà đất chó sành giống như nhân vật.

Tình cảnh khá là quái dị, trần công sở thị trưởng trần hải có chút kinh ngạc.

Có điều, hung ác hơn nữa cường đồ ở hần quan uy dưới cũng phải run lấy bầy, ở hần quyền thế dưới cũng đến cúi đầu. Huống hồ hần là tủy ông chỉ ý bắt tại tửu.

Ngoài ba trưởng đứng lại sau, trần hải phát tay một cái, bắt chuyện mặt sau hai chân bị thương hần tử, đánh giọng quan nói: "Hòa ngũ, thương tổn người tên vô lại là người nào, người đem hần vạch ra đến. Bản quan thì sẽ vì người làm chủ."

Lúc này kinh ngạc nhất chính là cặp kia chân bị thương, đầy mặt dữ tợn hòa năm.

Bắt đầu, hần coi chính mình hoa mắt, dụi dụi con mắt, lại quan sát tỉ mỉ.

Ăn tiệc bên trong người, tuy rằng đại đa số hần không quen biết, nhưng tiểu giúp Lam Giáp Tương nhưng là hần biểu tỳ phu.

Chung quanh hần tiểu nhóm cao thủ, hần hầu như cũng gọi đến nổi danh tự. Hần luôn cảm thấy tình hình này có chút lạ đàn!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giảng đạo lý (1)

Chương 40: Giảng đạo lý (1)

Từ đi vào nhìn thấy biểu tỳ phu bắt đầu, hần liền phát hiện không đúng.

Tình hình quái dị, để Hòa Ngũ có loại cảm giác không rét mà run.

Mặc hần đánh như thế nào ám hiệu, làm tiếng lóng, hần bình thường chỗ dựa, sùng mộ đối tượng, tiếng tăm lòng lấy Lam Giáp Tương. Còn có bên cạnh hần thủ hạ tất cả đều thờ ơ không động lòng, yên lặng uống rượu.

Lôi Phàm nhìn lướt qua Lam Giáp Tương cả đám, khóe miệng tràn ra một nụ cười lạnh lùng.

Quá quý dị! Hòa Ngũ bắt đầu sờn cả tóc gáy.

Có điều biểu tỳ phu biết có con số trên trời giống như kim tệ có thể tới tay, nói vậy cũng sẽ không phản đối.

Nghe được Thị Trưởng đại nhân câu hỏi, Hòa Ngũ mới đưa ánh mắt nhìn về phía dương dương tự đắc uống rượu Lôi Phàm, trong ánh mắt tức là căm hận lại là hoảng sợ.

Mở cung không quay đầu lại tiến, giờ khắc này cũng không cho phép hần do dự lùi bước.

Hắn cắn răng một cái, giờ tay chỉ về Lôi Phàm nói: "Thự Trường đại nhân, chính là hắn. Hắn lừa bán ta nô tỳ Thi Tình, còn vô lễ đã thương tiểu nhân. Xin mời đại nhân vì ta làm chủ a!"

Trần Hải tay ô râu dài nhìn phía giữa trường "Hiện lãnh nhất" người trẻ tuổi, đáy lòng hơi kinh ngạc, mở miệng nói: "Người trẻ tuổi, Hòa Ngũ kiện cáo người lừa bán gia nô, cố ý hại người, người có thể có lời?"

Đột nhiên, tam bang tứ phái ngang ngược môn nín hơi đình đũa, hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt quái lạ.

Cảnh tượng trở nên càng quỷ dị hơn!

Đầu nhỏ một đoàn hồ dán Tiểu Thi Tình, rốt cục phản ứng lại, ôm ngũ say sưa muối muối đứng lên đến.

Nàng trước tiên hướng về Trần Hải cúi người chào, mới sót ruột nói: "Quan lão gia, Thi Tình chỉ là thiếu nợ Hòa Ngũ ba mươi thù tiền, có thể lập tức trả lại hắn. Thi Tình không phải hắn mua hầu gái. Không có bán mình văn khế lý."

Hòa Ngũ vội hỏi: "Luật pháp có lời, nợ tiền không trả, bán mình làm nô."

Lại từ trong lòng móc ra một tấm giấy vay nợ hiện cho Trần Hải, cung kính nói: "Đây là giấy vay nợ, xin mời đại nhân vì là tiểu nhân làm chủ."

Tiểu Thi Tình lo lắng liếc mắt nhìn thân nhiên uống rượu Lôi Phàm, sẽ đem muối muối cẩn thận từng li từng tí một đặt ở trên ghế.

Nàng đi lên vài bước, từ trong túi nhảy ra một củ nát hầu bao.

Trong ví có Lôi Phàm cho nàng năm mươi ngân tệ.

Tiểu Thi Tình lấy ra một viên ngân tệ, hướng về Hòa Ngũ đi đến, phụ cận, hướng về trong tay hắn đệ đi.

"Dạ, một viên ngân tệ, tìm ta bảy mươi thù tiền."

Bị hai người hầu đỡ Hòa Ngũ không để ý tới nàng, căn bản không tiếp, quay đầu đối với Trần Hải trần thuật: "Năm tháng trước nàng cho ta mượn ba mươi thù tiền, hứa hẹn mười ngày còn."

Hiện tại một không lợi tức, hai không có lý do. Quá thời hạn không trả, đã thành vay tiền không trả sự thực.

Luận luật, nàng đã là tiểu nhân nô tỳ.

Mà người trẻ tuổi này nhưng đem nàng bắt cóc, chiếu luật, làm gấp mười lần xử phạt, lại giam giữ bảy ngày răn đe.

Và lại, trên đường cái vô có thương tổn tiểu nhân, theo : đề luật có thể nơi lấy đài hình cùng đãi thân. Đại nhân minh giám!"

Tam bang tứ phái chứng cường đồ sắc mặt càng là quái lạ tới cực điểm.

Bọn họ đều là người từng trải, người tinh tường, chỉ quan sát một ít manh mối liền có thể đoán được sự tình đầu đuôi câu chuyện, cùng bọn họ một ít mục đích.

Có chút nhạy bén không khỏi đưa ánh mắt, liếc về phía mặt không hề cảm xúc uống rượu Lam Giáp Tương.

Khi bọn họ nghe được giam giữ? Đài hình? Đài thân?

Nếu như không phải kiêng kỵ Lôi Phàm hi vọng vô thường, bọn họ suýt chút nữa liền muốn thất thanh cười to!

Phạt tiền, giam giữ Lôi Phàm, quát Lôi Phàm, còn muốn đem hắn biến thành nô lệ?

Có thể hay không lại khôi hài một điểm?

Trần Hải hoàn toàn không thấy trước mặt tiểu cô nương, trực nhìn về phía Lôi Phàm, uy nghiêm nói: "Người trẻ tuổi, người có thể có lời?"

Lo lắng Tiểu Thi Tình dù sao tuổi nhỏ, đột nhiên tao ngộ lớn như vậy tình cảnh, trong lòng kinh hoàng, mắt to ngấn đầy nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở: "Quan lão gia, là hắn nói không quan trọng lắm, có thể chậm chút trả lại."

Hắn còn nói cùng hắn diễn một tuồng kịch lừa gạt công tử, sờ sờ đề, liền không cần trả lại hắn ba mươi thù tiền.

Ô ô ~ mặc kệ công tử sự a!

Hắn chỉ là cho Thi Tình một xưởng khúc cơ hội, một tháng một đồng tiền vàng lý!"

Hòa Ngũ đầy mặt dữ tợn, lạnh lùng nói: "Người này tiện hầu gái, cái gì diễn kịch? Có thể có chứng cứ? Ăn nói bừa bãi! Nói hươu nói vượn! Hắn đánh gãy

ta chân, người có thể nhìn thấy?"

Tiểu Thi Tinh chớp mắt to treo đầy giọt nước mắt, nhìn thấy Hòa Ngũ hung thần ác sát đáng sợ, không khỏi sợ sệt, bạch bạch bạch đạp lui về phía sau đi, một mực thối lui đến Lôi Phàm bên người mới thoáng an tâm.

Có điều, vừa nghĩ tới gặp phải công tử mới có một xương khúc kiếm tiền cơ hội. Hiện tại nhưng phiền phức!

Một kim tệ a! Có thể để cho mình và muội muội sống rất tốt rất tốt.

Thế nhưng này Hòa Ngũ vừa đến, có thể sẽ mang cho công tử phiền phức.

Công tử tính khí lại không tốt, nói không chắc dưới con nóng giận liền không nghe nàng tiểu khúc. Làm sao bây giờ?

Hiện tại đắc tội rồi Hòa Ngũ cái này địa đầu xà? Vạn nhất công tử không muốn nàng theo, nàng cùng muội muội sẽ làm thế nào?

Tiểu Thi Tinh đầu óc tùm la tùm lum, nước mắt vuột nhẹ nhìn phía Lôi Phàm.

Nhìn tính tình quật cường Tiểu Thi Tinh tội nghiệp đáng thương, Lôi Phàm nhưng nở nụ cười.

Hắn nhìn về phía Trần Hải, thông dong, nói: "Tuy rằng không hiểu các người luật pháp, nhưng cũng biết bất kỳ luật pháp ngoại trừ giữ gìn giai cấp thống trị lợi ích bên ngoài, nó nên thuận theo lịch sử phát triển cùng thời đại biến hóa.

Còn muốn cân nhắc vị trí hoàn cảnh tập tục, thích hợp giữ gìn dân chúng cơ bản lợi ích. . . ."

Lôi còn chưa nói hết, Lôi Phàm bỗng nhiên mạnh mẽ một chương võ ở chính mình trán.

Tiếng vang lạnh lạnh, về thần kinh động tác, đem chu vi chính kinh ngạc kỳ quái cường đồ giật mình.

Choáng váng! Choáng váng! Chính mình sự ngu dại rồi! Dĩ nhiên cùng những người này nói về đạo lý đến rồi?

Lôi Phàm trầm nghĩ.

Ở Thủy Lam Tinh vẫn không có trở thành tu sĩ thời điểm, hắn liền rõ ràng ---- người cùng người khác giảng đạo lý, người khác sẽ cùng người giảng nắm đầm.

Người cùng người khác giảng nắm đầm, người khác mới sẽ cùng người giảng đạo lý.

Từ tốt nghiệp đại học sau, mỗi lần gặp phải vấn đề, hắn liền lấy ra học thức của hắn cùng biện luận khẩu tài "Giảng đạo lý".

Lúc đó hắn duy nhất cảm thụ chính là tú tài gặp quân binh, có lý giảng không rõ.

Hắn hầu như đều không có thắng quá, cho dù có lý giảng thắng, cũng phải bị "Đánh" thua!

Ăn qua quá nhiều phương diện này thiệt thòi sau, trải qua nghiên cứu cân nhắc, mới dần dần tỉnh lại.

Sau lần đó, mỗi gặp phải có chuyện xảy ra, hoặc cần đánh ngục nước trượng thời điểm, liền dứt khoát khí thế hùng hổ, mặc kệ có lý vô lý, chỉ trao một điểm, tới tới lui lui so với khí thế, so với giọng.

Từ đây tỷ lệ thắng tăng nhiều.

Lại sau, thắng thần chẳng muốn giảng, bởi vì tất cả đều là phí lời, liền so với nắm đầm.

Làm được : khô đến quá liền tiên hạ thủ vi cường, không đánh được, dù cho có lý cũng thắng thần sớm một chút nhận tài.

Như vậy như vậy liền dùng một phần nhỏ quá nhiều thời gian cùng tinh lực, đều đại hoan hỉ vậy.

Từ xưa đến nay, chưa bao giờ đơn thuần "Giảng" đạo lý liền có thể "Giảng" thắng.

Cho dù những kia có tiếng "Ngang dọc gia", miệng lưỡi lưu loát, nhưng muốn đạt đến mục đích điều kiện tiên quyết, chính là sau lưng có một kiên cố cực kỳ chỗ dựa.

Trở thành tu sĩ, sợ ngộ "Nhân đạo", hắn hồi tưởng dĩ vãng mới cảm giác mình non nớt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lôi Phàm ha ha cười lớn lên. Hiện tại chính mình nhưng là tu sĩ, sức mạnh vượt xa người bình thường.

Mặc kệ ngoại giới cái gì ngàn sợi lý, vạn cái đạo, hắn chỉ có chính mình quy tắc đã định.

Thuận giả xuong, nghịch giả vong! Đương nhiên, nếu như không đánh được liền nhận tài hoặc bỏ của chạy lấy người!

Trần Hải thấy Lôi Phàm lần này đáng đáp, còn tưởng rằng hắn hoàn toàn tỉnh ngộ, chuẩn bị nhận tội bị phạt.

Chẳng lẽ mình quan uy từ từ cường thịnh? Ân, không cần chính mình to lớn hơn nữa phí hoảng hốt cũng là việc tốt.

Trần Hải trong lòng vì hi, có chút tự đắc.

"Hoàn toàn tỉnh ngộ" Lôi Phàm, vẫn không có chờ đắc chí Trần Hải mở miệng lần nữa.

Hắn chợt vỗ bàn một cái, quay về tam bang tứ phái ngang ngược môn quát: "Lẽ nào một ít tiểu miêu tiểu cẩu cũng phải bỏn công từ tự mình động thủ? Phụng hót tửu tốt như vậy uống sao?"

Mau mau, trước tiên tất cả đều thả phiên lại nói. Bỏn công từ không quen ngược đầu nói chuyện với người khác."

Vừa nói vừa đem kim tệ quay về bọn họ liên tục khoa tay.

Hắc Diện Thần, Lam Giáp Tương, Lang Thất một đám người suốt chút nữa liền muốn bạo động, tạo phản.

Một viên Nguyên tinh, có thể ở đây mua năm mươi đàn phụng hót tửu.

Này Lôi Phàm quả thực hẹp hòi đến đòi mạng, chính hắn cầm nắm đầm to bằng chén rượu tìm đường chết uống, nhưng cho bọn họ đổi lại to bằng ngón cái, ít nhất chén rượu, hơn nữa còn là hai người phân một vỏ?

Hắn tự mình động thủ sợ bọn họ có biến cố, lại muốn cho bọn họ làm miễn phí tay chân.

Dù cho chính là làm tay chân, không bằng nói thẳng, trong lòng còn thoải mái một điểm.

Hắn một mực muốn đề phụng hót tửu? Đây không phải bắt nạt người sao?

Quên đi! Sắc mặt hắn thay đổi, không làm được thật muốn giết người.

Có điều, lúc này thu thập trấn công sở, bọn họ gãi đúng chỗ ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Nhân Giai Tiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.